LEDA BAZAAR

ALEXANDRA POTTER

confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani

„Teribil de amuzantă și de emoționantă, oferă o perspectivă lucidă și înțeleaptă asupra a ceea ce înseamnă să fii femeie, la orice vârstă."
Lucy Dillon

~~#scopuriinviata~~
~~#desucces~~
#cenaibafaccuviatamea

Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani
Alexandra Potter

Când afacerea lui Nell Stevens dă faliment – iar logodna cu şarmantul *chef* american Ethan Deluca se desface –, visul ei la o dragoste ca în poveşti se încheie dezastruos, aşa că se vede nevoită să se mute din însorita Californie, înapoi la Londra cea înnorată. Însă multe s-au schimbat în cei zece ani de când Nell a plecat. Toate prietenele ei, pe vremuri singure şi amuzante, sunt acum căsătorite şi au copii, iar chiriile au crescut atât de mult, încât doar o cameră îşi mai poate permite. Într-o lume plină cu vieţi perfecte expuse pe Instagram, Nell Stevens se simte ca o ratată. Mai rău, ca o ratată trecută de patruzeci de ani.

Jobul neconvenţional pe care îl găseşte – acela de a scrie necrologuri – îi aduce şi o prietenie neaşteptată. Cricket, o văduvă charismatică de optzeci şi ceva de ani, se dovedeşte a fi exact leacul de care avea nevoie, împreună, cele două femei reuşesc să treacă peste pierderile suferite şi îşi dau curaj să se aventureze din nou în căutarea fericirii.

ALEXANDRA POTTER a visat din copilărie să devină scriitoare. După ce a absolvit Liverpool University cu o diplomă în literatură engleză, a lucrat la numeroase reviste, printre care şi *Vogue*, ediţia din Australia.

Primul roman, *What's New*, *Pussycat*? l-a publicat în 2000. De atunci au urmat alte douăsprezece cărţi, inclusiv *Me and Mr*. *Darcy*, volum pentru care a câştigat Best New Fiction Award la Jane Austen Regency World Awards, şi *Love From Paris*, roman nominalizat la The Romantic Comedy Novel Award.

Puteţi citi mai multe despre autoare şi despre cărţile ei aici: www.alexandrapotter. corn

RECOMANDARE DE LECTURĂ PENTRU ORICINE S-A ÎNGRIJORAT VREODATĂ CĂ VIAŢA SA O IA RAZNA.

„Alexandra Potter a găsit formula câştigătoare pentru romanele ei; sunt amuzante, scrise cu inteligenţă şi

într-un ritm alert”.

The Times

„Am adorat cartea asta! Este foarte nostimă, dar şi dureros de adevărată. *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani* reprezintă o lectură plăcută şi liniştitoare pentru orice persoană – de patruzeci, de paisprezece sau de optzeci şi patru de ani – care simte că viaţa nu a urmat calea pe care şi-o dorea”. Chris Manby, autoarea romanului *Căsătorie din interes*

„O poveste plină de haz şi de personalitate, care se învârte în jurul unei protagoniste inteligente şi ireverenţioase”.

Mike Gayle, autorul romanelor My *Legendary Girlfriend* şi *Turning Thirty*

„M-a făcut să râd, să plâng şi să o încurajez pe eroină – am adorat-o!” Hermione Lee, critic literar, profesor de literatură engleză la University of Oxford

TRADUSE ÎN PESTE DOUĂZECI ŞI CINCI DE LIMBI, ROMANELE ALEXANDREI POTTER

AU AJUNS ÎN TOPURI ŞI S-AU VÂNDUT ÎN MAI BINE DE

UN MILION DE EXEMPLARE

ÎN ÎNTREAGA LUME.

Tuturor celor care pot să râdă în faţa celor mai mari greutăţi.

„Femeile pe care le iubesc şi pe care le admir datorită puterii şi eleganţei lor nu au ajuns astfel pentru că lucrurile au mers bine. Au ajuns astfel pentru că lucrurile au mers prost, dar ele au reuşit să se descurce. S-au descurcat în mii de feluri diferite, în mii de zile diferite, dar s-au descurcat. Aceste femei sunt supereroinele mele”.

Elizabeth Gilbert

Prolog

SALUT ŞI BINE AŢI VENIT LA *CONFESIUNILE UNEI RATATE trecute de 40 de ani*, podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situaţia asta şi de ce nu este viaţa chiar aşa cum şi-a imaginat-o! Oricui şi-a analizat viaţa la un moment dat

şi şi-a dat seama că nu aşa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greşit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduieşte cu disperare să găsească o soluţie, în timp ce toţi cei din jur fac prăjituri fără gluten.

Dar, mai întâi, o precizare: nu am pretenţia că sunt expertă în ceva. Nu sunt vreun guru al stilului de viaţă sau vreun *influencer*, orice o însemna asta, şi nu încerc să vând o marcă. Sau să fac reclamă vreunui produs. Sau să vă spun cum ar trebui să trăiţi, pentru că, sincer, nici eu nu am cea mai vagă idee. Sunt doar o persoană care se străduieşte să îşi accepte viaţa haotică, într-o lume cu vieţi perfecte pe Instagram, şi care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citeşte un citat optimist despre viaţă şi care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viaţa în sine e o provocare suficient de mare. Şi care nu se simte fericita şi mobilizata, ci, mai degrabă, habarnamcedraculuifac şi oaregasescastapegoogle?

De aceea am început acest podcast… să spun cum stau, de fapt, lucrurile. Pentru mine, cel puţin. Deoarece *Confesiunile* vorbesc despre situaţiile de care te loveşti zilnic, atunci când te pomeneşti de partea greşită a celor patruzeci de ani şi descoperi că nimic nu a mers aşa cum te aşteptai. Despre momentele în care, deşi se întâmplă tot felul de rahaturi, poţi, totuşi, să râzi. Despre a fi onest şi a grăi adevărul. Despre prietenie, şi dragoste, şi dezamăgire. Despre marile întrebări la care nu primeşti răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat.

În aceste episoade, care vor lua forma unor confesiuni, o să vă împărtăşesc toate lucrurile triste şi toate. lucrurile amuzante. O să vorbesc despre cum e să te simţi imperfectă şi confuză, şi singură, şi speriată, despre cum e să găseşti speranţă şi optimism în locurile cel mai puţin probabile şi despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo celebritate şi nici avocadoul

pasat, indiferent cât ai mânca.

Deoarece să te simţi ca o ratată nu înseamnă că ai greşit, într-adevăr, ceva, ci că eşti *împinsă* să te simţi astfel. Este vorba aici despre presiunea şi disperarea de a bifa toate punctele de pe o listă şi de a atinge toate obiectivele… şi despre ce se întâmplă când nu reuşești să faci asta. Când te trezeşti pe dinafară. Pentru că, de multe ori, este foarte uşor să ai senzaţia că ai eşuat în unele privinţe, mai ales atunci când toţi cei din jurul tău par să reuşească în viaţă.

Aşadar, dacă mai există cel puţin o persoană care gândeşte la fel: sper că acest podcast te va face să te simţi mai puţin singură.

Pentru că acum suntem două. Iar două înseamnă o familie.

IANUARIE

ce naibafaccuviatamea

Prima zi din an

CUM NAIBA AM AJUNS EU AICI?

Nu aici, în ianuarie, nesfârşita lună gri şi deprimantă, plină cu încercări nereuşite de a duce la îndeplinire ce ţi-ai propus şi cu pagini de Instagram debordând de celebrităţi care pălăvrăgesc despre „Anul Nou! Proiecte proaspete şi interesante!”, ceea ce, pe mine, nu mă face să mă simt inspirata şi nu mă convinge să mă uit la clipurile lor cu exerciţii, nici să pun mâna pe cărţile lor pline de laude de sine (pardon, pline de fericire!), ci totul are efect opus asupra mea şi mă face să mă prăbuşesc la loc pe canapea, cu o pungă uriaşă de pufuleţi cu caşcaval, simţindu-mă copleşita.

Prin „aici”, vreau să spun că va fi ziua mea în curând, voi avea patruzeci şi ceva de ani, şi nu e aşa cum mi-am imaginat. Cum oare s-a întâmplat una ca asta? Mă simt de parcă am ratat un viraj pe undeva. De parcă ar fi existat o destinaţie cu numele „patruzeci şi ceva”, iar eu şi prietenele mele ne îndreptam toate înspre ea, cu tinereţea într-o mână şi cu visurile în alta, pline de entuziasm şi de posibilităţi. Cam ca atunci când pleci în vacanţă, cobori din

avion şi o iei pe culoarele care te poartă laolaltă cu ceilalţi, urmând indicatoarele spre benzile cu bagaje, nerăbdătoare să vezi ce te aşteaptă dincolo de uşile glisante.

Doar că unde ai ajuns nu e Bahamas şi nu sunt palmieri; este destinaţia numită „patruzeci şi ceva”, care ar trebui să includă un soţ iubitor, copii adorabili şi o casă frumoasă. O carieră de succes, o bucătărie ca de revistă şi haine de la Net-a-Porter. Presupune să fii fericită şi mulţumită, pentru că viaţa înseamnă succes şi planificare, iar tu te afli exact în punctul în care ţi-ai imaginat mereu că o să fii, cu un cont de Instagram plin de sunt foartefericita şi amcea mai frumoasaviata.

Nu ar trebui să fie, repet, NU ar trebui să fie undeamgresit şi ce naibafaccuviatamea.

Cu picioarele încrucişate sub mine, stau pe pat şi mă uit prin cameră la cutiile din carton trântite în colţ şi la cele două geamantane mari nedesfăcute. Tot nu am terminat de despachetat. Mă holbez la ele, încercând să îmi adun entuziasmul, apoi mă las la loc pe perne. N-au decât să mai aştepte!

În schimb, privirea îmi cade pe noua mea agendă de pe noptieră. Am cumpărat-o azi. Potrivit unui articol pe care l-am citit, secretul fericirii e să alcătuieşti zilnic o listă a recunoştinţei.

Scriind toate lucrurile pentru care eşti recunoscătoare, te vei simţi mai bine, nu vei mai avea gânduri negative şi îţi vei schimba viaţa.

Mă întind după agendă, iau un pix şi deschid la prima pagină. Mă uit la foaia albă, cu mintea blocată.

Dacă ai nevoie de inspiraţie, iată câteva lucruri care te vor ajuta:

Sunt recunoscătoare pentru că respir.

Glumeşti? Respir? Chiar ar trebui să mă simt recunoscătoare pentru că respir? Dacă nu aş respira, aş fi moartă direct.

Nu mă simt inspirată.

Nu te îngrijora dacă nu ştii ce să scrii. Începe cu un singur lucru şi continuă până la câte cinci pe zi.

Sigur, bine. O să scriu primul lucru care îmi vine în minte.

1. Milele mele aeriene

Bine, poate că nu este chiar genul de lucru fericit şi spiritual la care se gândea autorul articolului, dar, credeţi-mă, am fost al naibii de fericită că am acele mile aeriene când am zburat înapoi spre Londra, săptămâna trecută.

În ultimii zece ani am trăit în America de Nord, cinci dintre ei în California, cu logodnicul meu american. Iubeam California. Soarele fără sfârşit. Faptul că puteam să port şlapi în ianuarie. Mica noastră librărie-cafenea, în care ne băgaserăm toate economiile, cu dejunurile ei delicioase şi cu pereţii căptuşiţi cu cărţi. Eram fericită, şi îndrăgostită, şi logodită, gata să mă căsătoresc. Viitorul mi se întindea înainte ca un şirag de bomboane colorate. Totul urma să se termine aşa cum sperasem dintotdeauna.

Dar apoi afacerea noastră s-a dus naibii, iar relaţia – odată cu ea, şi, brusc, totul s-a transformat la loc într-un dovleac. Nu mă mai măritam cu prinţul şi nu mai urma să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi, cu copiii noştri drăguţi şi cu simpaticul câine luat de la adăpost.

În schimb, am împachetat ce mai rămăsese din viaţa mea, mi-am folosit toate milele aeriene şi am suspinat tot drumul înapoi peste Atlantic. La naiba, dacă era să fiu falită şi cu inima frântă, trebuia să se întâmple la clasa I, pe un pat de avion, cu un platou cu sortimente de brânză şi băutură gratis, mulţumesc foarte mult!

Viziunea din creierul meu îmbibat în gin şi brânză întinsă pe biscuiţi era că aveam să mă întorc la Londra, să închiriez un apartament, să îl umplu cu lumânări parfumate şi să o iau de la capăt. Viza mea de imigrant era pe cale să expire; îmi trebuia alt început, unul care să nu îmi aducă aminte constant de lucrurile pe care nu le mai aveam. În plus, tata, foarte generos, îmi oferise un împrumut care să mă ajute să mă pun pe picioare. Visul meu american se terminase: era timpul să mă întorc acasă.

Doar că lucrurile se schimbaseră de când plecasem – am descoperit repede că se dublaseră chiriile, ba nu,

crescuseră de patru ori. Iar trupa mea de prietene necăsătorite nu mai exista, nici camerele lor disponibile, cu sticlele de vin ieftin pe care ar fi trebuit să le bem până în zori, spunându-ne una alteia că el e un nemernic şi că e mai bine fără el, să nu ne panicăm! încă mai este destul timp! apoi am fi înşirat o listă de celebrităţi mult mai în vârstă ca noi care reuşiseră să îl întâlnească pe El, să facă un copil şi să apară în revista *OK*! unde vorbeau despre miracolul naşterii, „înainte să fie prea târziu”.

Acum, toate prietenele mele sunt măritate, iar camerele lor, pline cu copii, paturi suprapuse şi abţibilduri, iar înainte de 21.30 beau doar ceaiul lor din plante, apoi merg la culcare. Ceea ce însemna că aveam două opţiuni: *couch-surf*[1] – şi să beau doar ceai de muşeţel – sau să mă mut înapoi cu părinţii.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi iubesc părinţii. Dar asta nu a făcut niciodată parte din Plan. Când aveam douăzeci sau treizeci de ani, imaginea mea despre viitor nu implica să fiu singură, la peste patruzeci de ani, şi să dorm în vechiul meu dormitor. Chiar dacă mama a schimbat patul de o persoană cu unul dublu şi a redecorat cu lămpi Laura Ashley asortate.

Vechiul dormitor era pentru vizitele mele acasă cu Logodnicul American, în curând Viitorul Soţ Arătos. Pentru retrăirea Crăciunurilor din copilărie la ţară, alături de progeniturile noastre cu obraji rozalii. Pentru weekendurile în care părinţii aveau grijă de nepoţii lor iubiţi, în timp ce noi evadam într-unul dintre hotelurile acelea elegante şi foarte scumpe, care îţi oferă masaje extraordinare şi care au becuri atârnate artistic deasupra barului şi restaurant cu un meniu bio, plin cu tot felul de chestii sănătoase.

2. Cameredeinchiriat.com

De fapt, Fiona, cea mai bună prietenă a mea, a fost cea care mi-a spus despre acest website, iar ea aflase de la

---

1* Adică, ÎSFPT. Cândva, asta însemna treizeci și nouă de ani. Apoi, a urcat la patruzeci și doi. Acum, se referă la orice vârstă până la care arăți bine.

bona ei.

— Aşa ar trebui să faci, Nell! Sună foarte distractiv! a remarcat ea, veselă, peste blatul de marmură Carrera din bucătăria ei proaspăt renovată, unde stăteam pleoştită, deprimată şi afectată de decalajul de fus orar, cu o cană de infuzie slabă de ceai cu gust respingător, după ce se oferise amabilă să mă găzduiască pentru câteva zile, în urma revenirii mele la Londra.

Fiona are mereu impresia că viaţa mea e distractivă. Şi probabil că aşa pare, privind-o din perspectiva sigură a vieţii ei fericite de familie. Un fel de: ce distractiv pare să faci *bungee jumping*, sau să trăieşti într-o rulotă micuţă, de optsprezece metri pătraţi, sau să te razi pe cap, sau să îţi vopseşti părul mov, dar numai atât timp cât nu o faci tu!

Ce-i drept, unele părţi din viaţa mea au fost foarte distractive. Doar că nu şi partea actuală.

— Să-i zicem „distractiv”, da, am comentat ironic şi i-am zâmbit lui Izzy, fina mea de cinci ani, în timp ce îşi mânca terciul de ovăz integral.

Mie îmi treceau prin minte alte câteva cuvinte, dar mătuşica Nell nu are voie să spună cuvântul obraznic care începe cu „F”.

— Fina ta crede că pare distractiv, nu-i aşa, scumpo? s-a entuziasmat Fiona, luându-şi un bol şi punându-şi în el câteva afine proaspete, nişte seminţe de chiar şi o lingură de miere de Manuka.

O iubesc pe Fiona, suntem prietene din facultate, dar trăieşte într-un univers complet diferit de al meu. Are un mariaj fericit cu David, un avocat de succes, iar acum trăieşte o viaţă confortabilă pentru clasa de mijloc, în zona de sud-vest a Londrei, cu cei doi copii minunaţi, educaţi la şcoli private. Fiona are păr blond, mereu lucios şi suplu, operă a vopsitului şi uscatului profesional de la salon.

Înainte să fie mamă, cariera ei de curator de muzeu a purtat-o peste tot prin lume, dar a renunţat la toate când s-a născut Lucas, copilul cel mare, iar acum zilele ei sunt pline de nenumărate evenimente şcolare, redecorări ale casei, rezervări pentru minunate vacanţe de familie în

resorturi de cinci stele şi exerciţii de pilates.

Între timp, pe planeta Ce Naiba Fac Eu Cu Viaţa Mea:

— S-ar putea să întâlneşti oameni interesanţi!

Era atât de drăguţă şi de optimistă, că nu m-a lăsat sufletul să îi spun că gândul de a cunoaşte oameni interesanţi îmbrăcată în pijama îmi dădea mâncărimi de piele. Nu voiam să împart frigiderul cu nişte străini. Sau, ferească Domnul, baia! Fusese distractiv în tinereţe, dar nu acum. Acum era deprimant, şi obositor, şi un pic înspăimântător. Adică, puteam fi omorâtă în pat, de vreun coleg de apartament ciudat, şi să sfârşesc făcută bucăţi şi risipită peste muşcatele din ghivece.

O TIPĂ TRECUTĂ DE PATRUZECI DE ANI ÎŞI GĂSEŞTE SFÂRŞITUL ÎNTR-UN APARTAMENT ÎN CARE ÎNCHIRIASE O CAMERĂ

Viaţa ei păruse foarte promiţătoare, afirmă părinţii şocaţi, care speraseră la cel puţin un nepot.

Mi-am exprimat temerile, dar Fiona le-a respins repede. Bona ei îi povestise că era ceva genial şi că astfel îşi făcuse o grămadă de prieteni noi. Nu am mai subliniat că bona ei avea douăzeci şi ceva de ani şi că era din Brazilia, aşa că, desigur, pentru ea era ceva genial. Totul e genial la vârsta aia! mai ales dacă arăţi ca bona Fionei.

— Haide, te ajut să cauţi, a zis ea şi şi-a scos iPad-ul, închizând pagina de internet a reducerilor din lanţul de magazine John Lewis & Partners.

În câteva secunde, răsfoia cu entuziasm pozele, de parcă făcea cumpărături online. Practic, asta şi făcea. Doar că nu căuta o veioză drăguţă şi o cuvertură din caşmir, ci o casă pentru biata ei prietenă inutilă.

— Ooo, uite! Am găsit! Locul ăsta e perfect!

3. Arthur

Camera de închiriat era într-o casă mică în stil edwardian, în Richmond, o suburbie a Londrei, plină de verdeaţă, cunoscută pentru atmosfera rustică şi pentru faptul că era propice vieţii de familie. Sperasem la ceva mai aproape de oraș și cu mai puţini locuitori căsătoriţi şi

cu copii, dar pe aceea mi-o permiteam, dintre cele disponibile. În plus, când m-am dus să o văd, am constatat că respectiva camera era mai mare decât părea în poze şi că avea un balcon mic. Avea o singură chichiţă.

— Iar aceasta este baia comună.

După ce tocmai îmi arătase dormitorul, Edward, proprietarul apartamentului şi viitoarea mea gazdă, s-a oprit lângă uşa băii.

— Comună?

— Nu-ţi face griji, eu las capacul jos, e una dintre regulile casei, a glumit el, deschizând uşa şi aprinzând lumina.

Cel puţin, aşa credeam, că a glumit. Până când i-am văzut periuţa de dinţi din paharul de la chiuvetă, iar inima mi s-a strâns.

— Mda, super!

Am încercat să nu mă gândesc la apartamentul meu din California. Aici avea să fie distractiv, trebuia să nu uit asta. Ca în *Prietenii tăi*, doar că eu aveam patruzeci şi ceva de ani şi nu arătam deloc ca Jennifer Aniston. M-am forţat să zâmbesc larg. Trebuia să reuşesc.

— Aşadar, ai întrebări?

Edward părea mai în vârstă ca mine, cu păr negru ondulat, grizonant pe la tâmple, şi cu ochelari cu rame pătrăţoase, dar suspectam că era cam de vârsta mea. Mi se tot întâmplă asta în ultima vreme. E cel mai ciudat lucru. Citesc articole despre oameni de vârstă mijlocie, de parcă sunt părinţii mei sau aşa ceva, apoi, brusc, îmi dau seama: stai aşa, suntem de aceeaşi vârstă! Dar cum e posibil? Eu nu arăt deloc aşa. Cel puţin, asta sper eu.

Sau arăt?

— Hmm… alte reguli? am glumit neconvingător, în timp ce îl urmam înapoi spre bucătărie.

— Da, le-am scos la imprimantă, ca să te uiţi pe ele…

A umblat într-un sertar, de unde a scos un biblioraft, pe care mi l-a întins.

— Aha…

Erau vreo douăzeci de pagini cu o grămadă de

rânduri subliniate.

— La naiba, chiar sunt o grămadă de reguli!

— Cred că cel mai bine e să fim clari, nu? Aşa, nu apar interpretări greşite.

Mi-am trecut privirea peste câteva. Erau doar chestiunile obişnuite – să nu dai muzica prea tare, să fii ordonat şi respectuos şi să te asiguri că încui uşile.

— Există şi o secţiune specială despre mediu şi economisirea energiei.

— Sigur, da, normal.

În privinţa asta eram de acord. Îmi petrecusem ultimii cinci ani în California. Condusesem un Prins. Făcusem cumpărături la Whole Foods. Aveam o colecţie drăguţă de pungi refolosibile din bambus, pentru alimente.

— Sunt perfect de acord cu protejarea mediului, i-am spus.

— Atunci, stinge lumina când ieşi dintr-o încăpere, fă duşuri în loc de baie…

— Fără baie?

Am simţit o strângere de inimă.

— Pentru un duş de cinci minute foloseşti cam a treia parte din apa pentru o baie, aşa că e mult mai bine pentru mediu.

— Da, desigur! am aprobat, admiţând că avea dreptate, evident că avea, totuşi nu ne aflăm în California, unde este secetă.

Aici suntem în Anglia, unde afurisita de ploaie nu se opreşte niciodată. Anul trecut, casa părinţilor mei a fost inundată de două ori.

— Şi aş prefera să nu te atingi de termostatul centralei termice.

Instinctiv, mi-am strâns haina pe mine. Era frig, chiar şi înăuntru. Am atins un calorifer – rece.

— Nici în ianuarie?

Pentru numele lui Dumnezeu, cine nu porneşte încălzirea în ianuarie?

— Este setat la 12, 5 grade, cea mai eficientă temperatură.

În momentul acela mi-am zis: *ducă-se*! De când mă despărţisem de Logodnicul American, *ducă-se* devenise noua mea abordare în viaţă. E chiar mai bun decât *futu-i*. Parcă e mai adecvat oricărei situaţii.

— Mda, mulţumesc foarte mult. Mai am de văzut câteva camere…

Era prea de tot! Bun, viaţa mea este un haos. Nimic nu a funcţionat. Timpul s-a scurs, şi nu în favoarea mea. Sunt încă pe dinafară, aşteptându-mi momentul de „fericiţi până la adânci bătrâneţi”, orice vrea să însemne asta. Nu sunt soţie sau mamă. Nici vreo femeie de carieră împlinită; potrivit unui ziar al cărui nume refuz să îl menţionez, cariera reprezintă motivul pentru care toate femeile de *o anumită vârstă* ajung în postura mea. Sunt un editor de carte şomer, care şi-a îngropat toate economiile într-o afacere care a dat faliment, împreună cu relaţia ei. (Apropo de asta, poate să îmi spună cineva de ce în astfel de contexte nu se vorbeşte şi despre vreun „bărbat de carieră”?)

Niciodată nu am făcut sucuri naturale, nu am gătit la cuptor, nu am pregătit mese hrănitoare în bucătăria mea drăguţă, iar, oricum, în clipa asta nu am o bucătărie sau o casă a mea şi, sincer, nici nu mă pricep la aşa ceva. Habar nu am ce se întâmplă cu Brexitul şi, mai mult, nu îmi pasă. Nu practic trăirea în prezent şi nici yoga. La naiba, nici măcar nu pot să mă aplec ca să-mi ating vârfurile picioarelor! Şi nu am conturi pe reţelele de socializare pline cu mii de poze admirate, dovadă a vieţii mele perfecte.

— Mi-a părut bine… am spus şi m-am îndreptat spre uşă.

— De fapt, ar mai fi ceva, a zis el, iar eu m-am pregătit pentru ce era mai rău. Nu sunt aici în weekenduri.

M-am oprit.

— Poftim?

În acel moment, Edward s-a apucat să îmi explice că este însurat şi are doi băieţi gemeni. Căsătorit? Trebuie să.fi observat privirea pe care am aruncat-o spre inelarul

lui gol, din moment ce a simţit nevoia să menţioneze că şi-a uitat verigheta acasă, pe chiuveta din baie. „Acasă” fiind în afara oraşului, într-o zonă rurală, unde s-au mutat „pentru şcoli”, dar în timpul săptămânii el locuia la Londra, ca să facă economii cu naveta.

— Plec vineri dimineaţă şi mă întorc abia luni seara, aşa că ai rămâne singură în tot apartamentul.

Ia stai puţin! Am calculat rapid – asta însemna că trebuia să împart casa cu el doar trei zile? Patru zile întregi aveam tot apartamentul pentru mine?

— Tu şi Arthur aţi fi, de fapt.

— *Arthur*?

La auzul numelui, un câine uriaş și blănos a dat buzna în bucătărie şi aproape m-a dărâmat cu coada lui imensă.

— Arthur, şezi. *Şezi*!

Arthur însă nici nu l-a băgat în seamă şi a continuat să ţopăie entuziasmat şi să îşi lase balele pe mine, în timp ce stăpânul lui încerca să îl convingă să se aşeze.

— Soţia mea, Sophie, are alergii, aşa că Arthur stă aici, cu mine, a gâfâit el. Iar în weekenduri ar rămâne cu tine… aşa că am ajustat chiria corespunzător.

M-am uitat la Edward. Ochelarii îi erau strâmbi, costumul îi era plin cu puf alb, care plutea prin cameră, transformând bucătăria într-un ghemotoc de blană de câine, iar mâneca lui dispărea rapid în fălcile lui Arthur.

— Este foarte bine. Când pot să mă mut?

4. Nu am murit de hipotermie.

Slavă Domnului, gazda mea s-a dus la schi! în weekend, a venit cu maşina din Kent, mi-a dat în primire cheile şi pe Arthur, apoi s-a îndreptat repede spre Heathrow, să sărbătorească Anul Nou în Verbier, cu familia. Îndată ce a plecat, am pus termostatul la 24 de grade. Aşa că acum e plăcut şi călduţ şi stau întinsă în pat, doar în tricou şi chiloţi. Aproape că mă pot preface că sunt din nou în California.

Ca la un semnal, ochii mi se umezesc. Nu, nu vreau să mă gândesc la asta. Nu am plâns de câteva zile şi nu

vreau să încep acum. Îmi trag nasul şi mă uit la Arthur, care e adormit pe covorul de lângă geam, apoi din nou la agenda mea. Mai am de scris un punct pe lista recunoştinţei, ca să ajung la cele cinci zilnice, dar sunt obosită. Încă mă lupt cu diferenţa de fus orar. Nu îmi trece nimic prin minte. O pun la loc pe noptieră. De asta se numeşte exerciţiu zilnic. Sunt sigură că mâine mă voi simţi mai optimistă şi mai inspirată.

Da, anul acesta o să îmi schimb viaţa complet. Anul Nou, un alt început şi aşa mai departe. De fapt, anul viitor pe vremea asta lista mea cu motive de recunoştinţă va fi cam aşa:

Sunt recunoscătoare pentru:

*1. Soţul meu iubitor, care îmi spune zilnic cât de mult mă iubeşte, îmi dăruieşte flori proaspete şi mă bucură cu partide ului*toare *de sex.*

2. Clipele de tandreţe cu mica noastră minune, care le-a arătat bunicilor mândri că mami nu este o ratată de patruzeci şi ceva de ani, pentru care timpul expirase.

3. Cariera de un succes răsunător, care îmi oferă atât satisfacţie, cât şi un salariu cu şase zerouri – pe care îl voi cheltui pe haine frumoase văzute în reviste, în loc să petrec ore în şir căutând versiuni mai ieftine pe ebay.

*4. O casă demnă de Pinterest, în care să dau o grămadă de petreceri frumoase, la care să vină toţi prietenii mei, care, uimiţi de flerul meu pentru design interior, îmi vor lăuda mesele delicioase cu mâncăruri hrănitoare şi mă vor tachina numi*ndu-*mă Zeiţa Domestică.*

5. Aceste sentimente de siguranţă şi de calm, care vin din practicarea posturilor de yoga îmbrăcată în noile mele echipamente Lululemon şi din faptul că ştiu că, în sfârşit, sunt în punctul în care îmi doream să fiu şi că nu voi muri singură, încălţată în pantofi ieftini.

Vinerea următoare

OF, DOAMNE, E ZIUA MEA DE NAŞTERE!

Mai ţineţi minte cum era când chiar aşteptaţi cu nerăbdare aniversarea zilei de naştere? Când vă trezeaţi fericite şi încântate, plănuind ce haine aproape invizibile o

să îmbrăcaţi? Petrecerea se termina la două noaptea, în vreun club, unde beati votcă împreună cu toţi prietenii, iar la un moment dat, ameţite de alcool, strigaţi la urechea unui oarecare: „La naiba, am douăzeci şi şase de ani! Ce bătrână sunt!”

Acum chiar *sunt* bătrână.

Azi, când mă trezesc, mă simt de parcă am băut deja toată votca. Iar când mă întind după telefonul care sună, îmi zăresc braţul în oglinda mare de lângă pat şi mă izbeşte: până aici a fost. S-a întâmplat. E timpul să port mâneci.

Toată lumea vorbeşte despre momentul când ajungi la patruzeci de ani, dar în realitate nu e mare lucru să împlineşti vârsta asta. La patruzeci e simplu. Înseamnă doar o petrecere de pomină şi o rochie nouă. La patruzeci încă eşti la mică distanţă de treizeci şi nimic nu pare sau nu se simte diferit. Dar apoi se întâmplă ceva peste noapte şi, brusc, eşti trecută de patruzeci, iar lucrurile încep să… cum să zic?

Lăsare ar fi un cuvânt. Încreţire ar fi altul. *Încreţire & Lăsare*. Sună ca o aromă nouă de chipsuri sau ca numele pubului preferat, doar că nu e niciuna, nici alta. E acest lucru ciudat care se întâmplă cu trupul tău şi care nu îţi place. Scoţi din dulap costumul de baie din două piese şi începi să te gândeşti serios la unul dintr-o singură bucată. Găseşti un fir de păr alb, dar *nu pe cap*. E cea mai stranie senzaţie.

Pare că timpul galopează. Şi că e pe terminate. Începi să priveşti în urmă, încercând să înţelegi cum naiba ai ajuns aici, în loc să progresezi, iar asta, sincer, te îngrozeşte. Treci cu viteză peste borna de mijloc, *dacă ai noroc*, şi nimic nu este cum credeai că va fi atunci când strigai în urechile străinilor, în cluburi de noapte dubioase.

Dar poate că aşa simte toată lumea în legătură cu vârsta asta. Deşi, judecând după pozele tuturor de pe Facebook, cu weekenduri petrecute sărbătorind în căsuţe confortabile în Cotswolds şi cu *selfie-uri* cu familia, în care toţi afişează zâmbete şi cizme de cauciuc asortate – până şi

labradorul –, nu sunt convinsă. Nu par şocaţi şi uimiţi că li se întâmplă asta, ci arată de parcă ar fi scoşi dintr-un catalog J. Crew.

Mama şi tata sunt primii care mă sună să îmi ureze la mulţi ani.

— Şi, te-a mai sunat cineva? se interesează mama, după ce tata a terminat de cântat şi s-a dus la grădina lui.

Mama tatonează. Tot nu am intrat în detalii cu ea despre ce s-a întâmplat cu Logodnicul American, ştie doar că nunta s-a anulat şi că eu m-am mutat înapoi la Londra.

— Hmm… este şapte şi jumătate dimineaţa, e încă un pic devreme.

— Ce oră e în California?

Ştiam eu.

— Şapte şi jumătate, cu o seară înainte.

— Serios?

În toţi anii în care am locuit în America, mama şi tata n-au înţeles niciodată diferenţa de fus orar. Conversaţiile începeau mereu cu „Ce oră e acolo?”, completate de reacţii uluite, când le spuneam, şi întotdeauna eram trezită în toiul nopţii de apeluri pe Face Time. Pentru că, desigur, nu puteam să îmi închid telefonul, *în caz că se întâmpla ceva*. Iar acesta este alt lucru care te stresează când ajungi la o anumită vârstă. Parcă se schimbă polii magnetici şi, după mulţi ani în care părinţii şi-au făcut griji pentru tine, începi să te îngrijorezi tu pentru ei. Parcă ai avea copii, doar că ai sărit peste faza cu bebeluşii drăguţi, iar ai mei au şaptezeci şi, respectiv, şaptezeci şi doi de ani.

— Deci acolo nu e încă ziua ta?

Biata mama, cred că se agaţă de speranţa că despărţirea asta nu e definitivă, iar nunta va avea loc în curând.

— Nu, încă nu.

— O, bine…

Pare uşurată.

— Şi ce o să faci de ziua ta?

— Ies cu prietenii, la un pahar.

— Sună drăguţ.

— Da, o să fie plăcut să îi văd şi să mai vorbim.

— Pentru că, ştii, eu şi tata suntem un pic îngrijoraţi pentru tine…

— Mamă, sunt bine, sincer, nu trebuie să vă neliniştiţi. Îndată ce o să rezolv câteva lucruri aici, voi veni acasă, pentru câteva zile.

— Asta ar fi grozav.

— Bine, mamă, la revedere…

— Mi-am amintit ce voiam să îţi spun!

Ştiţi cum unele cuvinte înseamnă altceva pentru fiecare persoană în parte? Ei bine, pentru mama, „la revedere” nu înseamnă finalul conversaţiei. Din contră, înseamnă să treacă la cu totul alt subiect, unul care, de obicei, implică să îmi povestească despre vreo persoană pe care nu o cunosc, dar care e legată cumva de altcineva pe care nu cunosc, care locuieşte lângă cineva de care chiar n-am auzit niciodată şi care a murit.

Mă pregătesc deci.

— Dacă vrei să vii în vizită, trebuie doar să ne anunţi cu un pic înainte, acum, că facem Airbnb.

Mă holbez la telefon, de parcă n-am auzit bine.

— *Airbnb*?

— Da, nu ţi-am spus? Eu şi tatăl tău ne-am uitat la o emisiune despre asta şi am hotărât să încercăm. Am pus pe Airbnb fostul tău dormitor şi am fost copleşiţi de rezervări.

Deci pentru asta erau lămpile Laura Ashley.

— Săptămâna asta avem un cuplu tânăr minunat, aflat chiar în luna de miere!

Iată! Tocmai când crezi că viaţa ta nu se mai poate înrăutăţi, afli că doi proaspăt căsătoriţi şi-o pun în fostul tău dormitor, şi astfel poţi trece la un nou nivel de dezastru.

— De ce nu aţi folosit fostul dormitor al lui Richard?

— Pentru că el vine acasă mai des.

Cuţitul se răsuceşte, eu scrâşnesc din dinţi. Richard, fratele meu mai mic, nu greşeşte cu nimic. El locuieşte în Manchester şi a pornit o afacere cu bere artizanală,

împreună cu câţiva prieteni. La fiecare câteva săptămâni, îi vizitează pe părinţi, cu genţi pline cu haine de spălat şi cu o nouă prietenă. Rich are treizeci şi nouă de ani şi spune că nu e gata să se căsătorească, dar nimeni nu e îngrijorat, cu atât mai puţin el. El e bărbat. E altceva. Pentru el nu există „înainte să fie prea târziu”.

— Da, bine, chiar trebuie să închid.

— Sigur, îmi închipui că eşti foarte ocupată. Vorbim mai târziu. Să ai o zi frumoasă!

După ce pun jos telefonul, mă simt un pic vinovată. Nu ar fi trebuit să închid. Nu am vreo treabă urgentă, cum ar fi să pregătesc copiii de şcoală sau vreo slujbă la care să mă duc. Mă gândesc la cariera mea, apoi încerc să mă opresc. Au trecut zece ani de când m-am mutat din Londra, cu serviciul meu cu normă întreagă de editor de carte, la biroul din New York al editurii. A fost o oportunitate grozavă, iar sincronizarea a fost perfectă – încheiasem o relaţie şi eram nerăbdătoare să schimb peisajul, astfel că m-am cufundat în noul loc de muncă şi în peisajul amoros din New York.

Dar, cinci ani mai târziu, eram tot singură şi pierdeam repede speranţa de a întâlni vreodată pe cineva. Aşa că –, atunci când am cunoscut într-un bar un *chef* elegant, de origine italiană, cu ochi negri, l-am urmat atât pe el, cât şi inima mea pe Coasta de Vest, unde ne-am logodit, ne-am abandonat amândoi joburile şi ne-am mutat în Ojai, un orăşel aflat la nord-vest de Los Angeles, să deschidem micuţa cafenea-librărie. Părinţii mei au fost încântaţi, dar îngrijoraţi. Câştigam un logodnic, dar renunţam la un serviciu bun, iar tata m-a îndemnat la precauţie.

Dar eu nu aveam chef de precauţie. Aveam aproape patruzeci de ani. îl cunoscusem pe El. Urma să ne căsătorim, să avem copii şi să ne petrecem viaţa împreună. Să pornim propria afacere era cireaşa de pe tort. Combina dragostea mea pentru cărţi şi pasiunea lui pentru gătit, aşa încât lucram zi şi noapte, ca să transformăm ideea într-un succes. Ce dacă jumătate din afaceri dau faliment în

primul an? Noi aveam să facem parte din cealaltă jumătate.

Timp de câţiva ani, aşa a şi fost, dar, în cele din urmă, chiriile în creştere, orele multe de lucru, economiile care dispăreau rapid şi o grămadă de alte lucruri şi-au revendicat partea, atât din afacere, cât şi din relaţia noastră. Aşa că, iată-mă!

singuraşisomeralapatruzeci şi cevadeani

Telefonul meu scoate un sunet. E prietena mea Holly. Holly e căsătorită cu Adam şi o au pe Olivia, în vârstă de trei ani.

Nu reuşim să ajungem diseară. Bona e bolnavă! ce îmi pare rău!! Te sun mai târziu. La mulţi ani şi distracţie plăcută diseară! Xxxx

Telefonul meu bipăie din nou. De data asta, e Max, pe care l-am cunoscut într-un hostel în Roma, când aveam douăzeci şi unu de ani, şi am petrecut vara împreună, cu rucsacul în spate prin Europa. Acum, e căsătorit cu Michelle şi are trei copii, plus unul pe drum, dar am rămas prieteni buni. Ba chiar i l-am botezat pe cel mai mare, pe Freddy.

La mulţi ani, Stevens! Am uitat complet de şedinţa cu părinţii din seara asta. Dacă nu merg, Michelle o să mă castreze. Vino la cină la noi săptămâna viitoare. M.

Doi au căzut. A mai rămas unul.

Fiona sună o oră mai târziu.

— O să mă omori…

Într-un final, toată lumea a anulat. Şi a fost în regulă. Am înţeles. Astfel de lucruri se întâmplă. Viaţă de familie ocupată şi aşa mai departe. Doar că, mă rog, aş minţi dacă n-aş spune că am fost un pic dezamăgită.

Pe cine păcălesc eu aici? Am fost foarte dezamăgită. Dar nu de prietenii mei, ci de situaţie. Aşa că recurg la terapie.

Prin cumpărături.

Cum ajung în zona cu magazine, mă şi simt mai bine. Ce nevoie am eu de un partener iubitor, pe care să îl scot la o cină romantică, într-un restaurant frumos, când pot să

dau peste un combinezon roz sexy, cu mâneci scurte? Sau de copii care să-mi deseneze de ziua mea felicitări pe care să le păstrez o veşnicie pe frigider, când pot să găsesc o pereche de blugi albi mulaţi, care nu mă fac să arăt grasă? Şi ce dacă nu am un job sau o casă a mea, când există o pereche de pantofi cu toc stiletto minunaţi, cu dunguliţe-acadea, pe care mi-i permit din banii pe care mi i-au trimis mama şi tata?

Nu am nici cea mai vagă idee unde anume o să port blugi albi mulaţi, combinezon roz sexy şi pantofi cu toc stiletto, pe vremea friguroasă de ianuarie din Londra. Oricum nu le-am probat, pentru că la cabine se formaseră cozi foarte lungi. Dar cui îi pasă de astfel de detalii tracasante, mă gândesc eu mai târziu, în timp ce mă îndrept spre casă cu autobuzul, privind pe geam şi sorbind fericită dintr-o doză cu gin tonic. Răsfăţ de ziua mea de naştere.

Îmi trece fugitiv prin minte că poate aşa începe totul, într-o clipă te pomeneşti că eşti trecută de patruzeci de ani şi că te duci la Zara, ca să cumperi ceva cu mânecuţă, în vreme ce savurezi un mic cocktail aniversar în transportul public. Apoi, înainte să îţi dai seama, dai pe gât whisky, cu sticla vârâtă într-o pungă de hârtie, şi totul s-a terminat. Brusc, mă simt ca fata din tren[2], doar că eu sunt în autobuz.

O, Doamne! Totuşi, eu nu sunt pe cale să îmi omor foştii.

Mă gândesc la Logodnicul American şi îmi scot telefonul. *Nimic*.

Astfel, cât ai clipi, buna mea dispoziţie se face praf. Lacrimile îmi gâdilă genele şi, clipind furioasă, pun telefonul înapoi în buzunar şi bag mâna în sacoşa de cumpărături.

Ducă-se! mai scot o doză de gin tonic.

Sunt recunoscătoare pentru:

Mama şi tot ce face ea pentru mine. Abia aştept să

2 Aluzie la personajul principal din romanul Fata din tren, de Paula Hawkins, și din filmul cu același nume (n. red.).

găsesc momentul în care fostul meu dormitor va fi disponibil.

Zara, chiar dacă nu am reuşit să trag blugii mai sus de genunchi, iar combinezonul roz arată oribil pe mine.

Oricine o fi avut geniala idee să facă gin tonic preambalat şi să îl pună într-*o doză atrăgătoare.*

Străinul pe al cărui umăr am adormit şi am salivat, pentru că m-a trezit înainte să trec de staţia mea.

Că nu am tirbuşon şi că fostul meu locuieşte la mai bine de opt mii de kilometri depărtare faţă de mine.

A doua zi

AM SENZAŢIA CĂ O SĂ-MI EXPLODEZE CAPUL. GATA, nu mai beau niciodată. O să încerc şi eu „ianuarie pe uscat”[3]. Bine, e un pic cam târziu, având în vedere că a trecut o săptămână din lună, dar mai bine mai târziu, decât niciodată, nu?

Nu?

Aşadar, aseară, planul era să nu mai ies şi să îmi gătesc cina aniversară, doar că, până să ajung acasă, dorinţa mea de a fi o zeiţă domestică s-a evaporat. Ar fi însemnat prea mult efort pentru o singură persoană. În plus, odată ce entuziasmul dat de G & T[4] a început să se estompeze, totul mi s-a părut un pic trist.

Aşa că l-am scos pe Arthur la o plimbare. Cum încă nu apucasem să explorez noul cartier, ne-am plimbat pe străzile necunoscute luminate de felinare. Îmi părea ciudat să fiu din nou în acest oraş, deşi nu semăna deloc cu Londra pe care mi-o aminteam. Înainte să plec la New York, închiriasem un apartament deasupra unui magazin, chiar în centrul oraşului, cu trafic, zgomot şi poluare din toate părţile, dar în zona în care stau acum este mult mai linişte, cu şiruri de căsuţe ordonate, cu terase elegante, în stil victorian, şi cu alei pavate cu piatră.

În timp ce mă plimbam, îmi treceam privirea pe la

---

3 Dry January, campanie de sănătate, prezentă în special în Marea Britanie, prin care oamenii sunt îndemnați să se abțină cu totul de la alcool în prima lună a anului (n. red.).

4 Denumire populară pentru gin tonic (n. red.).

ferestre, ca şi cum aş fi răsfoit o carte cu poze. Vedeam frânturi ale vieţii de familie. O mamă care pieptăna părul fetiţei după baie, la un geam de la etaj; un cuplu cuibărit pe canapea, uitându-se la televizor, cu ecranul reflectat pe feţele lor; un bărbat cu un rucsac închizând uşa de la intrare şi strigând: „A venit tata!”

M-am oprit. Poftim metafora perfectă pentru viaţa mea! Eu, afară, uitându-mă la cei din interior. Toate scenele acelea intime, de binecuvântare domestică… M-a trecut un fior şi mi-am tras căciula din lână mai bine peste urechi. Eram afară, în frig, la propriu.

Şi totuşi…

Bun, în spiritul deplinei dezvăluiri, am de făcut o mărturisire.

La fel cum o parte din mine tânjeşte după toate acestea, există altă latură care se teme de ea. O latură din mine care jură în jurnalul ei că nu va sfârşi niciodată ca părinţii ei. Una care citeşte cărţi sub pătură, la lumina lanternei, şi visează la poveşti de dragoste romantice şi la călătorii în ţări îndepărtate. Care e hotărâtă să ducă o viaţă mai puţin obişnuită, plină de libertate şi de entuziasm şi de aventură, condimentată cu *ceva diferit*…

Trasă înapoi de lesa lui Arthur, m-am întors şi l-am văzut ghemuit pe aleea unei case mari, făcând un mare rahat.

Între timp, iată-mă, adunând rahat de câine!

Am încercat să nu mă mai gândesc la metafore, ci am băgat în pungă mâna înmănuşată şi am început să îl adun. Folosesc cuvântul „adun”, pentru că Arthur este mereu deranjat la stomac şi niciodată nu se pune problema să iei, pur şi simplu, rahatul lui, ci trebuie realmente să îl aduni de pe asfalt. M-am forţat să nu vomit, când proprietarul casei a apărut la geam şi atât el, cât şi

Arthur au început să se uite la mine. Jur că e ceva cât se poate de aiurea în acest aspect al relaţiei om-câine. Dacă extratereştrii ar veni vreodată pe Pământ, cine ar crede că e superior? Nu omul, asta e sigur.

Am continuat să adun… credeam că l-am luat pe tot…

am luminat aleea cu iPhone-ul, să verific. Vezi, Domnule Proprietar al Unei Case Mari? Poate că mă simt ca o ratată, dar sunt o persoană foarte responsabilă! Am perceput momentul ca pe un mic triumf. Urmat de o groază greţoasă, când lumina s-a dus de pe asfalt spre pungă. O, Doamne! Se rupsese! Degetele îmi trecuseră prin ea. Mizeria era peste tot pe una dintre mănuşile mele sclipicioase din caşmir, pe care le primisem de Crăciun! Am dat-o jos. Futu-i! Futu-i/FUTU-I!

Îmi venea să plâng. Realmente să mă întind pe jos şi să plâng. Chiar mi-a trecut asta prin cap. Mi-l imaginam pe proprietar strigând-o pe soţia lui, din bucătărie: „Scumpo, e o femeie ciudată întinsă pe alee, plină de rahat de câine, plângând isteric. Nu prea aud prin geamul dublu, dar cred că zice ceva despre faptul că e ziua ei de naştere. Poate că ar trebui să sunăm la poliţie. O să sperie copiii”.

Doar că Arthur avea alte planuri. Zărind o veveriţă, a scos un urlet şi a luat-o la fugă, trăgându-mă după el, în timp ce alerga pe asfalt, iar eu mă ţineam bine. Desigur că nu a prins-o. A dispărut sus, într-un copac, iar Arthur a rămas la baza lui, lătrând cât putea de tare. Bietul Arthur, îmi era un pic milă de el. Ai fi zis şi-a învăţat lecţia până acum. Totuşi, câţi ani mi-a luat mie să învăţ că, atunci când un bărbat dispare şi nu îţi răspunde la telefon, nici faptul că îi tot trimiţi mesaje nesfârşite nu va funcţiona.

E cam acelaşi lucru. Oarecum.

Ne-am întors şi am luat-o spre casă, iar în minte eu deja făceam baie şi mă băgăm în pat, cu iPhone-ul în mână, să mă uit la apusurile de soare şi la ce mâncase lumea la cină, pe Instagram, când am simţit aromă de peşte cu cartofi prăjiţi, de la un pub de la colţul străzii. Ei bine, era ziua mea de naştere!

Înăuntru se aflau câţiva localnici care îşi savurau în linişte băuturile. L-am legat pe Arthur de piciorul unei mese din colţ, să mă spăl pe mâini şi să comand de la bar un pahar cu vin şi peşte cu cartofi prăjiţi. Când m-am întors, cinci minute mai târziu, mă cam aşteptam ca el să fi tras masa prin jumătate de pub. În schimb, stătea acolo

cuminte, în timp ce un băieţel îl scărpina între urechi.

— Îi place, am zâmbit eu.

Băiatul s-a uitat în sus, de parcă fusese prins făcând ceva ce n-ar fi trebuit.

— E câinele tău?

Eram pe cale să spun că nu, ci al gazdei mele, dar ceva m-a făcut să mă răzgândesc.

— Da, e câinele meu.

— Cum îl cheamă?

— Arthur.

Băieţelul, zâmbind mai larg, a lăsat să i se vadă un dinte lipsă.

— Ca pe regele Arthur?

— Exact, am aprobat, uitându-mă la Arthur, care stătea acolo cu un aer de-a dreptul regal, lăsându-se mângâiat pe cap.

Nu era o titulatură nepotrivită, având în vedere cine era şeful, iar acela, în mod sigur, nu eram eu.

— Regele Arthur.

Ochii băieţelului s-au luminat şi şi-a afundat mâinile în blana animalului.

— Eu vreau un câine, dar mama nu mă lasă. Spune că pot să am doar un hamster.

— Pot fi amuzanţi şi hamsterii.

Nu părea convins.

— Dar nu sunt ca regele Arthur, a zis el.

— Nu, nu sunt, am recunoscut.

— Oliver, aici erai!

O voce de bărbat ne-a făcut pe amândoi să ridicăm privirile.

— Mă întrebam unde te-ai dus…

Din cealaltă parte a pubului a apărut un bărbat care arăta de parcă tocmai venise de afară. îmbrăcat cu o geacă groasă, fular şi mănuşi, avea păr negru şi scurt şi era leit Oliver. Deci acela trebuia să fi fost tatăl lui. Băieţelul s-a întins spre mâneca lui, entuziasmat.

— Ghici cum îl cheamă! Regele Arthur. Ca în filmul pe care l-am văzut!

— Nu vă deranjează, nu?

— Nu, nu… deloc.

Avea ochi foarte frumoşi. Albastru-deschis, nuanţa blugilor decoloraţi.

— Asta e bine, a zâmbit el, apoi i-a făcut cu ochiul fiului său. Haide, am întârziat!

Era atrăgător, cam cum poate fi un tată.

— Scarpină-i urechile! îi place! l-a îndemnat băieţelul.

Bărbatul s-a ghemuit ascultător, şi-a dat jos o mănuşă şi i-a scărpinat urechile lui Arthur, căruia îi plăcea atenţia.

— Acum crezi că o să mi le scarpine şi el pe ale mele? a zis bărbatul, cu o expresie serioasă, aplecându-şi capul într-o parte şi făcându-l pe Oliver să chicotească.

Bine, haide, chiar trebuie să plecăm, altfel mama ta o să mă omoare, ne aşteaptă la cinema.

— La revedere, rege Arthur… la revedere! ne-a făcut Oliver cu mâna amândurora.

— La revedere! am fluturat şi eu din mână. Vizionare plăcută!

— Mulţumim, a zâmbit tatăl şi a luat mâna fiului.

L-am privit ieşind împreună din pub şi, pentru o clipă, mi-am dorit să fi fost eu norocoasa femeie care aştepta la cinema. Nu doar pentru că arătau foarte drăguţi, tată şi fiu, mână în mână, ci şi pentru că nu m-am putut abţine să nu observ cât de bine stăteau blugii pe bărbat…

Eiii, Nell!

M-a luat prin surprindere. Era primul bărbat pe care îl observasem, după Logodnicul American, şi pe care îl găsisem şi atrăgător. A urmat resemnarea că era soţul cuiva, lucru care, din păcate, nu m-a luat prin surprindere, pentru că la vârsta mea toţi bărbaţii buni sunt luaţi.

Dar, undeva în adâncul sufletului meu rănit, a aprins o scânteie de speranţă că poate, doar poate, nu era totul terminat pentru mine.

Sunt recunoscătoare pentru:

Vinul meu, care a fost atât de bun, că a trebuit să mai

comand două pahare.

Că Arthur cunoaşte drumul spre casă.

Ibuprofen.

Amintirile de seara trecută, altfel nu aş fi ştiut că, în toată agitaţia cu rahatul de la poartă, am uitat să iau jenanta pungă cu rahat şi mănuşa, deci va trebui să mă duc înapoi după ele şi să îmi cer scuze umil.

Că în oraş nu sunt afişe cu mine dată în urmărire[5]

Prânzul de duminica

AZI-DIMINEAŢĂ, M-AM TREZIT CU UN MESAJ DE GRUP pe Whatsăpp, prin care prietenii mei mă invitau la un restaurant italian, pentru prânz. Ca să sărbătorim cu întârziere ziua mea şi aşa mai departe.

Super! La cât?

Holly

Pe la 11.30? Olivia adoarme la două după-amiaza.

Max

Freddy are fotbal. Nu ajungem până la 13.00.

Fiona

Clubul de înot e de la 12.00 la 14.00, dar oricând după e bine.

Sunt tentată să le spun că şi eu am programat să aţipesc la trei după-amiaza, ceea ce nu e o minciună, având în vedere că încă nu am scăpat cu totul de groaznicul decalaj de fus orar, dar nu zic nimic şi îi las să se certe pe somn, cursuri de înot şi fotbal. Şi, judecând după numeroasele notificări de mesaje de pe Whatsăpp, cred că negocierile pentru Brexit sunt mult mai uşoare.

În cele din urmă, găsim o soluţie şi, mulţumită, mă bag la duş. Abia aştept să-i văd pe toţi, dar, când Arthur mă priveşte pregătindu-mă, brusc, mă simt vinovată că îl las acasă.

— Nu-ţi face griji, nu stau mult, îi promit şi îl gâdil în spatele urechilor, în timp ce mă priveşte cu ochii căprui şi mari.

Mă îndrept spre oraş. De când m-am întors la Londra, nu am ieşit cu adevărat, aşa că m-am dichisit. Mi-am pus

5 Dar, pentru orice eventualitate, voi purta o șapcă.

chiar şi încălţăminte cu un pic de toc, doar e ziua mea, chiar dacă sărbătoresc cu întârziere. Inima mi se strânge uşor când ajung la restaurantul italian şi văd la uşă o grămadă de cărucioare duble şi o plăcuţă pe care scrie că la parter există o zonă de joacă pentru copii. Nu mă înţelegeţi greşit. Iubesc copiii, dar sperasem la ceva un pic mai…

Deschid uşa şi se aude un zgomot… *foarte slab*?

Un ospătar mă salvează, conducându-mă la masa mea, unde comand o carafă de vin, din care îmi torn într-un pahar mare.

— Minunata sărbătorită!

Ridic privirea şi o văd pe Fiona traversând restaurantul, cu copiii după ea. Se năpusteşte spre mine şi mă îmbrăţişează călduros.

— Îmi pare rău că am anulat ieri, m-am simţit oribil…

— Nu-ţi face griji, e în regulă, ştiu că eşti ocupată, îi zic eu, îmbrăţişând-o.

— Doar că am uitat de tot că îi promisesem lui Annabel că o s-o ajut cu invitaţiile…

— Annabel?

— E una dintre mămicile de la noua şcoală a lui Izzy. Organizează o mare strângere de fonduri caritabilă.

— Sună mult mai important ca ziua mea de naştere, râd eu. În fine, mă bucur că reuşiţi să veniţi toţi azi.

— Şi eu. Deci, cum mai eşti?

— Bătrână.

Mă loveşte în glumă.

— Prostii! Arăţi la fel ca la douăzeci şi cinci.

Fiona e o scumpă, dar începe să ţină lucrurile la distanţă şi să strângă din ochi, ca să distingă ceva. Probabil că şi pe mine mă vede un pic neclar. Ceea ce nu e rău. Teoria mea e că vederea ne slăbeşte odată cu vârsta tocmai pentru a ne împiedica să ne vedem clar.

— Izzy, dă-i mătuşii Nell felicitarea noastră!

Izzy poartă o pereche de aripi de zână şi îmi sare în poală, întinzându-mi o felicitare cu degetele ei grăsuţe.

— Mulţumesc, zână, îi zâmbesc şi o deschid. Uau,

frumos scris de mână!

— Pot să văd?

Îşi dă buclele blonde la o parte de pe ochii mari şi albaştri, încadraţi de cele mai lungi gene, care îi flutură pe obraji. Izzy are pielea ca o piersică şi nu are de ce să se teamă să fie văzută clar. Însă ea are doar cinci ani.

— Mulţumesc, Izzy!

— Lucas, ai adus cadoul?

Lucas are şapte ani şi îşi ţine strâns maşinuţele Matchbox, de parcă toată lumea din restaurant ar vrea să i le ia. Scutură din cap.

— Ah, nu, probabil că a rămas pe masa din bucătărie! geme Fiona.

Se uită la Lucas.

— Ai uitat să îl iei, scumpule?

El aprobă. Lucas nu vorbeşte mult, la fel ca tatăl lui.

Din fericire, în clipa aceea, apare David, care parcase maşina, etalând o cutie frumos împachetată, pe care o găsise pe bancheta din spate. Fiona mereu face cadouri foarte frumoase. Când ne-am cunoscut, amândouă eram la fel de falite, iar cadourile noastre erau lumânări parfumate de la TK Max, dar apoi ea s-a măritat cu David şi lucrurile s-au schimbat. În multe feluri, ea e tot aceeaşi fată, dar acum cadourile ei vin de la magazinele acelea scumpe în care eu nici nu îndrăznesc să intru, pentru că totul cade imediat de pe umeraşe când mă apropii, iar vânzătoarele se uită urât la mine, fiind destul de evident că oricum nu-mi permit să cumpăr nimic.

— Uau, e minunată! suspin, în timp ce despachetez o eşarfă din mătase foarte moale. Nu trebuia…

— Îţi place?

— Dacă îmi place? *O iubesc*! strig, îmbrăţişându-i pe ea şi pe copii.

Fiona pare mulţumită.

— E de la magazinul lui Annabel, ea m-a ajutat să o aleg. Are cele mai uimitoare gusturi. Abia aştept să o cunoşti. O să îţi placă!

— Abia aştept, zâmbesc eu, dar la a doua menţionare

a numelui ei simt o uşoară nelinişte.

Mă abţin. Eşarfa e frumoasă. Sunt absurdă.

— Iată, au venit toţi!

Uit totul, când uşa se deschide şi intră Holly şi Adam, cu Olivia, în acelaşi timp cu Max şi Michelle, cu cei trei copii ai lor, şi petrecem următoarele cinci minute pupându-ne pe obraji şi îmbrăţişându-ne şi remarcând cât de mari s-au făcut copiii tuturor şi cât de minunat e să ne revedem.

Pentru că este minunat. Sincer, nimic nu e mai bine decât să îţi vezi vechii prieteni. Doar continuăm de unde am rămas, de parcă ne-am fi întrerupt din mijlocul unei discuţii. Numai că ultima dată ne-am văzut vara trecută şi avem multe de recuperat. Case noi, promovări noi, copii noi.

— Al patrulea, probabil suntem nebuni! râd Max şi Michelle, zâmbindu-şi unul altuia peste farfuriile cu *penne arabiatta*, în timp ce Adam încearcă să scoată de la David sfaturi legale gratis despre casa de vacanţă din Franţa, pe care se gândesc să o cumpere, plătindu-l cu pizza lui fără salam.

Fiona şi Holly despachetează vrafuri de recipiente şi ne împart tuturor prăjituri de orez cu afine.

Mai comand o carafă de vin.

— Şi tu, Nell?

După ce ospătarii ne iau farfuriile, copiii se duc jos, la zona de joacă, supravegheaţi de Freddy, care e mituit cu noul iPhone al tatălui său, iar la masă se face linişte.

— Ce mai e nou? întreabă Holly, pe care am cunoscut-o la un job sezonier la Londra şi ne-am împrietenit imediat, mâncând cartofi copţi la microunde şi citind tabeluri în Excel.

Îşi dă după urechi părul negru tuns bob şi se uită la mine peste masă, cu nerăbdare.

Ezit. Singurele lucruri noi pe care le am de spus sunt o logodnă ruptă, o cameră închiriată şi recentul meu şomaj. Nu prea seamănă cu promovări şi copii.

— Vreau să aud totul despre cafenea…

— Cum merg planurile de nuntă?

— Când te duci înapoi?

În timp ce prietenii mei mă asaltează cu întrebări, mă pregătesc să le dau noutăţile. Când i-am povestit Fionei, am pus-o să jure că va păstra secretul. M-am simţit ca o mare ratată. Dar ei sunt cei mai vechi prieteni ai mei. Nu o să mă judece.

Asta e sarcina mea.

— Ei bine, vedeţi voi, asta e chestia, când am glumit că am uitat să iau cu mine inelul, nu a fost chiar o glumă…

Ezit, întrebându-mă cum să le mărturisesc, apoi o rostesc, pur şi simplu.

— Ne-am despărţit şi m-am întors la Londra.

Văd în jurul mesei câteva expresii şocate.

— Ştiai despre asta? o acuză Holly pe Fiona, uitându-se la ea, iar Fiona roşeşte şi îşi îngroapă faţa în paharul cu vin. Nell, de ce nu mi-ai spus?

— Îţi spun acum, nu?

Nu vreau să îi amintesc lui Holly că, de câte ori am încercat să o sun, era ocupată. Holly e un fel de femeie-minune. Când nu o duce pe Olivia undeva, se antrenează pentru încă un triatlon sau se grăbeşte la vreo întâlnire importantă la spitalul la care lucrează ca manager şi unde are de-a face zilnic cu probleme importante, de viaţă şi de moarte. Este atât de realizată, şi de organizată, şi de *pricepută*, încât nu am vrut să o deranjez cu poveştile mele patetice despre probleme în relaţie.

— Nu-mi zice, altă femeie! sare Max.

— Max! şuieră Michelle şi îl loveşte peste umăr.

— De unde ştii că nu e alt bărbat? ripostez eu.

— La dracu’! E cu un bărbat?

— MAX!

Toată masa ţipă, iar David aruncă un şerveţel spre el. Te poţi baza pe Max să facă mereu o glumă.

— Nell nu e obligată să ne spună care e motivul, zice Michelle şi se uită de sus la soţul ei.

N-o fi ea înaltă, dar Michelle a moştenit temperamentul latinpătimaş al micuţei sale bunici siciliene

şi poate fi înspăimântătoare. Max ia o mutră spăsită, de parcă a fost pedepsit.

— E în regulă, nu e mare lucru, mint eu, încercând să mă prefac că nu-mi pasă. S-a speriat doar, l-au luat frigurile gândindu-se la căsătorie.

— Tocmai în California? întreabă Holly.

Asta mă face să zâmbesc, deşi sunt răvăşită pe dinăuntru.

— Ei bine, e un idiot afurisit, să te lase să pleci! zice Max, cu loialitate.

— Pierderea lui e câştigul tău, adaugă Fiona şi mă strânge uşor de mână, peste masă. Ştiu că Izzy o să fie încântată să îşi vadă mai des naşa.

— Şi Freddy, zice Michelle, atât timp cât nu te deranjează să îngheţi pe marginea unui teren de fotbal. E obsedat.

— Abia aştept, zâmbesc eu.

— Nu e *obsedat*, e talentat, intervine Max. Ca tatăl lui. Ştiu că aş fi ajuns profesionist, dacă nu m-aş fi accidentat la genunchi…

— Ah, Max, nu! Nu povestea cu genunchiul, din nou!

Toţi de la masă erup zgomotos, iar discuţia se mută rapid spre luarea în băşcălie a lui Max pentru felul în care insistă întotdeauna că putea fi mai bun decât Beckham, dacă n-ar fi fost problema lui cu genunchii. Ceea ce, sincer, e mult mai interesant decât dezastruoasa mea viaţă amoroasă.

Apoi se întorc copiii şi apare un tort de ciocolată cu o lumânare pe el şi toată lumea cântă la *mulţi ani*! şi se pune pe mâncat tort, care chiar e delicios. După care, David plăteşte nota, înainte ca vreunul dintre noi să observe, şi ne luăm rămas-bun cu toţii, iar ei urcă în maşini, Fiona şi Max scuzându-se că nu mă pot lua, pentru că nu mai au loc.

— Noi mergem în altă direcţie, dar putem să te lăsăm la metrou? se oferă Holly.

— E în regulă, nu vă faceţi griji, trebuie să dau jos pizza asta, zâmbesc şi le fac cu mâna, în timp ce se

îndepărtează claxonând.

Rămasă singură pe trotuar, brusc, totul îmi pare foarte tăcut. Asta e alt aspect al vieţii de unul singur, nu ai pe nimeni cu care să bârfeşti în drum spre casă. Să râzi de noul cioc al lui Adam, să repovesteşti chestia amuzantă pe care i-a spus-o Izzy ospătarului ori să te miri de cât de mare a fost bonusul lui David anul trecut.

Sau să se uite la tine când râzi, cu o expresie care spune, pur şi simplu, te *iubesc*, doar pentru că eşti a lui.

În mod automat, îmi verific telefonul. Niciun mesaj.

Desigur, nu are rost să stau pe loc şi să îngheţ.

Îmi pun frumoasa mea eşarfă nouă şi o mănuşă şi pornesc spre metrou.

Sunt recunoscătoare pentru:

Dragii mei prieteni.

Restaurantul ales pentru ziua mea – unde au venit cu tot cu copiii lor, dintre care doi îmi sunt fini, şi pe care niciodată nu îi văd suficient de des. Chiar ne-am distrat.

Zona de joacă de la parter (pentru momentele când devine un pic PREA distractiv cu copiii lângă noi).

Bomboanele Ricola, pentru că mă doare gâtul de la atâta strigat.

Arthur, care mă aşteaptă la uşă, să îmi ureze bun venit acasă.

Bătălia termostatului

O, DOAMNE, S-A ÎNTORS! GAZDA MEA. DEŢINĂTORUL termostatului.

Apartamentul e BOCNĂ.

De luni, de când s-a întors. Fără îndoială, acesta este felul în care Edward încearcă să-şi compenseze amprenta de carbon, după ce şi-a dus familia de patru persoane cu avionul în Verbier. A revenit la apartament luni seara, târziu, dar nu l-am văzut, pentru că eram deja în pat, uitându-mă la *The Crown*, pe Netflix.

Ador serialul acesta. În copilărie, eram obsedată de prinţesa Diana şi de bluzele ei de culoarea aluatului de plăcintă, dar acum sunt îndrăgostită de prinţesa Margaret. De felul în care îşi poartă trupul, cum bea şi fumează şi

iese cu bărbaţi nepotriviţi. Parcă sunt eu, când eram mai tânără. Deşi mă tem mai nou semăn cu regina – stau cu braţele încrucişate şi privesc dezaprobator, îmbrăcată cu cardigan şi încălţată cu pantofi comozi.

Înfruntând temperatura rece, mă aventurez în bucătărie, să îmi fac ceva de mâncare. Pe lângă faptul că m-am uitat la *The Crown*, mi-am petrecut ultimele săptămâni trimiţând e-mailuri vechilor cunoştinţe, întrebând (implorând) de vreun loc de muncă. Nu pot să cred că deja e jumătatea lui ianuarie, iar eu încă nu am terminat de despachetat, nu mi-am găsit de lucru şi nu am reuşit să îmi schimb cursul vieţii, de la „complet ratată" la „femeie de succes". Chiar va trebui să fac ceva.

Tocmai îmi pun nişte pâine la prăjit, când aud cheia în uşă. Arthur aude şi el şi fuge spre intrare. Nu prea l-am văzut pe Edward de când s-a întors, doar am schimbat câteva amabilităţi, în timp ce el se grăbea să plece dimineaţa. În fiecare zi din săptămâna asta a sosit acasă târziu, când eu eram deja în pat, dar azi a ajuns devreme.

— Bună, Penelope! zice el, zâmbind, şi îşi face apariţia în bucătărie, câteva minute mai târziu, cu bicicleta Brompton pliată şi cu Arthur după el.

Edward mereu insistă să mă strige pe numele întreg.

— Bună, Edward! îl salut, zâmbind la rândul meu. Am încercat să-i spun Eddie, dar n-a acceptat.

— Cum te-ai acomodat?

— Bine, răspund politicos. Încă mai am de despachetat, dar sunt pe drumul cel bun… Cum a fost excursia?

— Excelentă. Vreme perfectă.

De sub cască, i se zăreşte faţa bronzată, cu excepţia a două cercuri mari albe sub ochi, probabil, de la ochelarii de schi. Dacă mi-ar fi fost prieten, l-aş fi tachinat. Dar nu mi-e. Aşa că mă abţin.

— Super!

Mă mut stângaci pe partea cealaltă a hiatului de bucătărie.

— Schiezi? se interesează el.

— Nu, nu chiar. O dată. Într-o excursie cu şcoala.

— Ah, păcat!

Conversaţia stagnează, iar eu mă întorc la prăjitor. Chiar e ciudat să împarţi casa cu cineva, la patruzeci de ani. iată-ne, doi străini, cu propriile vieţi şi nimic în comun, cu excepţia faptului că în prezent trăim sub acelaşi acoperiş. Acum, că mă gândesc, cam aşa a fost relaţia mea, spre sfârşit.

— Parcă e saună aici, ai pornit încălzirea?

Ridic privirea şi îl văd pe Edward că îşi scoate casca de biciclist şi vesta reflectorizantă. Privirea îi fuge spre termostat.

— Nu m-am atins de el! protestez, simţindu-mă brusc ca o adolescentă care locuieşte cu părinţii.

Mă înroşesc. Nu ştiu să mint. Pare să-şi relaxeze expresia, văzând că termostatul e tot pe setarea „arctic”, însă continuă să-şi dea jos hainele, până rămâne în tricou. Între timp, eu arăt de parcă aş evita să plătesc pentru bagaj la îmbarcare, la ghişeul ea sylet, îmbrăcată cu tot conţinutul geamantanului.

Care e faza cu bărbaţii şi femeile şi perpetua lor ceartă pentru încălzire? îmi amintesc cum în fiecare iarnă tata se transforma în inspectorul-şef Stevens de la Poliţia încălzirii şi verifica mereu termostatul, dându-l mai încet. Doar până pleca el la lucru, iar mama îl punea la loc. Au ţinut-o aşa toată copilăria mea.

— Cred că ţi se arde pâinea…

Vocea lui Edward îmi întrerupe gândurile şi mă întorc să văd un nor de fum.

— Rahat!

Apăs repede pe „anulare”, în acelaşi moment în care începe să urle alarma de fum.

— Nu-ţi face griji, o opresc eu.

Termin de scos rămăşiţele arse din prăjitor şi îl urmăresc cum face vânt alarmei cu un prosop şi deschide geamul.

— Mulţumesc…

Îi zâmbesc, scuzându-mă, şi dau să le arunc şi să o

iau de la capăt, când Edward mă opreşte.

— O mănânc eu, îmi place pâinea arsă.

— Da?

— Sophie era dependentă de ea, când locuiam în Franţa şi era însărcinată cu gemenii; mereu i-o prăjeam aşa.

Mă topeşte. Poftim! Chiar e un bărbat drăguţ. Sigur nu ar vrea să îşi ucidă chiriaşa prin îngheţare.

— Aţi locuit în Franţa?

— Da. Sophie e franţuzoaică; acolo ne-am cunoscut. Ne-am mutat înapoi aici când băieţii au început şcoala.

— Câţi ani au gemenii acum?

— Cincisprezece… dar parcă au douăzeci şi cinci.

Zâmbeşte, cu dinţii înnegriţi de la pâinea arsă.

— Nu mai sunt nişte băieţei.

— Trebuie să îţi fie dor de ei, în timpul săptămânii.

— Da, aprobă, apoi ridică din umeri. Deşi nu sunt sigur că lor le e dor de mine. Cel mai probabil, sunt prea ocupaţi, cu ochii în telefoane, încât să observe că lipsesc.

Pentru o clipă, mi se face un pic milă de el, văzându-l astfel, căţărat pe scaunul de bar şi mâncând pâinea mea arsă. Nu poate fi. prea plăcut nici pentru el să vină acasă pe bicicletă, după o zi lungă la birou, ca să găsească în bucătăria lui o străină care declanşează alarma de fum.

O pală de vânt rece suflă dinspre geamul deschis şi mă înfior. De fapt, nu mai vreau pâine, mi-e prea frig.

— Ei bine, o seară plăcută…

Pun pâinea la loc în frigider şi iau câteva doze de G & T – am cumpărat un bax –, apoi mă duc repede sus. O să-mi petrec restul serii încălzindu-mă sub plapumă, sorbind gin şi închipuindu-mi că sunt prinţesa Margaret.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Comenzile la un click distanţă de pe Amazon, întrucât degetele îmi sunt îngheţate bocnă.

2. Noua mea pătură electrică.

3. Gin şi prinţesa Margaret (nu neapărat în această ordine).

Către: Caroline Robinson – Shawpoint Publications

Subiect: Proiecte editoriale

Dragă Caroline.

Sper că acest e-mail te va găsi bine! A trecut ceva vreme de când am vorbit ultima dată, întrucât am locuit şi am lucrat în America, dar acum m-am întors la Londra şi sunt în căutare de proiecte noi şi captivante. După cum ştii de când lucram împreună, am o sumedenie de abilităţi şi multă experienţă ca editor – mi-ar plăcea să le folosesc pentru publicaţiile tale. Am şi câteva idei interesante, despre care aş vrea să vorbim. Anunţă-mă când este momentul potrivit să te sun sau poate că mai bine am discuta la o cafea?

Aştept cu nerăbdare veşti de la tine.

Numai bine.

Penelope Stevens

Către: Penelope Stevens

Răspuns automat: Proiecte editoriale

Caroline Robinson-Fletcher este în concediu de maternitate.

Ducă-se duminica asta!

DE CÂND CU DESPĂRŢIREA DE LOGODNICUL AMERICAN, am început să mă tem de weekenduri.

Era altfel când făceam parte dintr-un cuplu; abia aşteptam să ne petrecem serile de vineri cuibăriţi împreună pe canapea, cu un film şi o sticlă de vin; zilele de sâmbătă se scurgeau pălăvrăgind cu prietenii, după ce închideam cafeneaua; iar duminicile, ei bine, duminicile erau preferatele mele. Ne trezeam devreme şi mergeam cu bicicleta la piaţa locală, ne întorceam cu sacoşele pline cu alimente proaspete, din care el gătea reţete noi, în timp ce eu leneveam în grădină, citind o carte şi executând rolul de degustător oficial.

Acum, când se apropie serile de vineri, trebuie să înfrunt un nou weekend singură. Ce straniu, obişnuiam să cred că singurătatea e ceva ce îi afectează doar pe oamenii în vârstă! O bătrână plăpândă, care stă într-un fotoliu. Nu cineva la patruzeci şi ceva de ani, cu o sută patruzeci şi şapte de prieteni pe Facebook.

Am încercat să adun gaşca, dar, ca de obicei, toată lumea are planuri. Max şi Michelle îşi vizitează părinţii, în timp ce Holly şi Adam au de gând să se dea bine pe lângă vicar, la un eveniment al bisericii. De când a descoperit costul şcolilor private, brusc, ateul Adam s-a molipsit de religie. Nu are nicio legătură cu faptul că şcoala primară locală a bisericii este „cotată de Ofsted[6] ca excepţională”. Asta e o expresie pe care o aud acum aruncată peste tot de prietenele mele, cu aceeaşi importanţă pe care o avea cândva „are o decapotabilă”.

Cât despre Fiona, ea şi David au fost invitaţi de Annabel şi de soţul ei la o petrecere dată în cinstea noii lor case. Nu doar că organizează strângeri de fonduri caritabile şi are gusturi uimitoare la eşarfele de caşmir, dar se pare că Annabel e şi cea mai grozavă gazdă. Nu că aş fi geloasă. Mă rog, poate că un pic, dar numai pentru că pare să fi adăugat la lunga ei listă de reuşite şi furtul celei mai bune prietene ale mele.

— Trebuie să cunoşti oameni noi.

Sunt pe Face Time cu prietena mea Liza, din L.A. Este ora 20.00 şi am trecut deja la pijama. Stau în pat şi mă uit la ecranul telefonului. Faţa ei se profilează pe fondul unui cer senin şi însorit. Ploaia bate în geamul meu şi, dintr-odată, mi-e foarte dor de fosta mea viaţă.

— Fă-ţi prieteni noi, continuă ea.

— Am destui prieteni.

Mă adun repede. Cine are nevoie de soare optimist şi de picioare bronzate în şlapi, când poţi avea o pătură electrică? Hotărâtă, dau căldura mai tare, de la unu la trei.

— Toţi sunt căsătoriţi şi au copii. Ai nevoie de prieteni necăsătoriţi. O activitate…

— Vrei să spui un job?

---

6 Office for Standards in Education, Children’s Services and Skills (Ofsted) este un departament guvernamental britanic, aflat în subordinea Parlamentului, care inspectează și evaluează numeroase instituții educaționale, atât școli de stat, cât și private, instituții de îngrijire a copiilor, procese de adopții și servicii sociale care îi privesc pe copii (n. red.).

Liza dă din mână şi alungă întrebarea mea, ca pe o muscă enervantă.

— Ai doar o perioadă mai proastă. Trebuie să îţi exersezi răbdarea.

Ştiu că are dreptate, dar mutarea înapoi la Londra a fost scumpă, iar împrumutul de la tata, deşi foarte generos, nu are să ţină la nesfârşit: exersez panica, nu răbdarea.

— Ai nevoie să cunoşti nişte oameni pe aceeaşi lungime de undă cu tine…

— Nu fac yoga, i-o tai eu.

Liza e un instructor de yoga extraordinar şi tocmai s-a întors dintr-o tabără din Costa Rica. Ne-am cunoscut când m-am mutat în L.A. Nerăbdătoare să adopt stilul de viaţă, m-am înscris la unul dintre cursurile ei. Din fericire, nu mi-a purtat pică, iar de atunci suntem prietene. În seara asta e prima dată când avem ocazia să vorbim, de la întoarcerea mea la Londra.

Lasă să-i scape un hohot de râs.

— Nici nu s-ar mai împrieteni nimeni cu tine, dacă te-ar vedea cum faci yoga, scumpo.

— *Namaste* şi ţie!

— Dar un club de lectură? propune ea veselă.

Mi se strânge inima. Când spui club de lectură, parcă-ţi şi imaginezi o femeie de vârstă mijlocie. Mă izbeşte un gând. *Chiar sunt o femeie de vârstă mijlocie*.

— Cum merge cu Brad? schimb eu subiectul.

Brad e colegul ei profesor de yoga şi iubit ocazional. Deşi, în ultima vreme, mai mult nu e. Ridică din umeri.

— Zice că se simte confuz.

— În legătură cu ce?

— Dacă vrea o relaţie serioasă sau nu.

Chiar nu înţeleg ce vede Liza la Brad. Ea e amuzantă, bună şi inteligentă. Are un corp lucrat de yoga de-ţi vine să plângi. În plus, e milenială. Abia a împlinit treizeci de ani! Ceea ce înseamnă că mai sunt suficiente şanse să-şi găsească dragostea şi că nu are deloc nevoie să iasă cu o jigodie nesigură, care încearcă să o intimideze şi să o

controleze, în timp ce poartă mărgele budiste şi se preface că e Domnul Spiritual.

Namaste.

— Terapeutul nostru de cuplu zice că are probleme de intimitate.

Liza pare jenată.

— Ştiu ce crezi.

— Ce cred?

— Că sunt o proastă şi că ar trebui să îl părăsesc.

— Nu eşti proastă. El e prostul.

Zâmbeşte recunoscătoare.

— Hei, am o idee! Ce zici de grup de meditaţie cu gong tibetan? O să cunoşti tot felul de oameni grozavi.

— Da?

— Trebuie să fie aşa ceva şi la Londra…

Dar, înainte să caute ea pe Google, se aude un mesaj venit pe telefonul meu. E de la Sadiq, un jurnalist care îmi este prieten vechi. Citesc SMS-ul.

Stevens, intrase în spam e-mailul tău! Sună-mă.

Am un job pentru tine.

Viaţa şi moarte

— VREI SĂ SCRIU DESPRE MORŢI?

Ne-am întâlnit azi-dimineaţă, aproape de biroul lui, într-un local cu cafea artizanală. Mese din lemn şlefuit, tăbliţe de scris şi prăjituri proaspăt făcute şi lăsate neacoperite, aşa încât toată lumea poate tuşi şi strănuta pe ele.

— Păi, cam asta e regula cu necrologurile, Nell. Oamenii trebuie să fie morţi, a spus Sadiq, oprindu-se din mâncat pită cu brânză *halloumi* la grătar.

Îl ştiu pe Sadiq de aproape douăzeci de ani. A fost unul dintre colegii mei de apartament, când m-am mutat prima dată la Londra, iar pe vremea aceea era reporter începător la unul dintre tabloide. Acum, e editor *lifestyle* la unul dintre marile ziare de duminică.

— Tipul care lucra ca freelancer la noi tocmai a fost angajat la secţia de articole despre călătorii, aşa că imediat m-am gândit la tine.

Am zâmbit, deşi nu eram sigură că trebuia să o iau drept compliment. Ospătăriţa ne-a mai adus două cafele cu lapte. A lui Sadiq avea o inimioară din spumă. A mea nu avea.

— Eu nu am primit inimă.

— Cum?

Sadiq şi-a terminat pita şi a luat o gură de cafea. Am simţit o uşoară îngrijorare – poate era un semn. Se terminase pentru mine. Gata cu dragostea. N-aveam decât să aştept cu nerăbdare moartea. L-am privit cum înghiţea inimioara, fără măcar s-o observe. Până la urmă, de ce ar fi observat-o? Sadiq nu caută semne din partea universului. Are o căsnicie fericită, doi copii minunaţi şi o carieră impresionantă. Viaţa lui e de succes, după standardele oricui. Pariez că nici măcar nu-şi citeşte horoscopul.

— O, nimic, am zis repede, scuturând din cap, cu un zâmbet jenat. Apreciez sincer că te-ai gândit la mine.

— Bun, eşti interesată sau nu?

— Categoric. Dar eşti sigur că am experienţa potrivită? Sunt editor de carte, nu jurnalist.

— Practic, va însemna să editezi viaţa cuiva, în o mie de cuvinte, m-a liniştit el. O să te descurci perfect, în plus, partea bună la necrologuri e că nu rămâi niciodată fără ceva de scris, a adăugat vesel.

— Acum îmi amintesc de ce suntem prieteni atât de buni, i-am spus, zâmbind.

— Şi, oricum, îţi sunt dator cu o favoare.

— Da?

— Dacă nu erai tu, n-aş fi cu Patrick. Îţi aminteşti cum mi-ai spus că este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, când eu încă nu vedeam asta?

Gândurile mi s-au întors în urmă cu douăzeci de ani: stăteam împreună cu Sadiq pe canapeaua mea seară de seară, vorbind până spre dimineaţă, cu o sticlă de vin ieftin lângă noi şi cu un pachet de Marlboro Lights. În timpul uneia dintre conversaţiile acelea, Sadiq mi s-a confesat în privinţa orientării lui sexuale, deşi eu ştiam deja. La fel cum ştiam şi că era îndrăgostit de irlandezul timid, cu ochii

albaştri, care lucra la barul pubului unde mergeam noi de obicei.

— Aveai nevoie doar de un ghiont, am zis eu, zâmbind.

Sadiq i-a dat ospătăriţei cârdul, a plătit nota, apoi şi-a luat în grabă haina de pe spătarul scaunului şi a spus:

— Ei bine, acum îţi dau eu unul.

Am căzut de acord şi în privinţa plăţii, care nu înseamnă mult, dar, împreună cu împrumutul de la tata şi chiria ieftină, îmi va ajunge să trăiesc. Acum sunt în metrou, mă îndrept spre primul meu interviu, care va fi cu văduva unui dramaturg cunoscut. Iniţial, necrologul lui fusese programat pentru a fi publicat săptămâna viitoare, dar ziarul a decis să îi aloce o pagină întreagă în februarie, aşa că sper să dau necrologului, cu ajutorul ei, ceea ce Sadiq descria drept „viaţă”. O alegere de cuvinte ironică, având în vedere subiectul, dar se pare că riscul în scrierea acestor necrologuri este că se pot transforma uşor într-o plictisitoare listă de realizări. Cel puţin în privinţa asta nu trebuie să îmi fac griji: în ritmul acesta, necrologul meu va putea fi scris pe un post-it.

Adresa e foarte aproape de Portobello[7]; o casă înaltă şi îngustă, vopsită în lila. Urcând scările, repet introducerea. „Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră… Vă sunt foarte recunoscătoare că vă faceţi timp să staţi de vorbă cu mine…”. În timpul călătoriei cu metroul am citit rapid unele însemnări pe care mi le-a dat Sadiq şi, după cum se pare, Monty Williamson a fost o adevărată figură. împreună cu soţia lui, a dus o viaţă fascinantă, călătorind prin toată lumea şi întâlnind o mulţime de oameni faimoşi. Simt un pic de entuziasm şi de anxietate. Sunt sigură că ea va avea o grămadă de poveşti uimitoare. Totuşi, trebuie să fiu atentă. Femeia are optzeci de ani şi tocmai şi-a pierdut soţul.

7 Portobello Road, stradă principală în Notting Hill, unde, în fiecare duminică, are loc Portobello Road Market, una dintre cele mai importante piețe de stradă de antichități și haine second-hand (n. red.).

Probabil că e foarte fragilă.

Şi nu aude bine, biata de ea, decid eu, după ce sun la uşă de câteva ori şi nu primesc niciun răspuns. Bat tare în uşă. Se aud paşi, iar uşa se deschide brusc.

— Bună ziua, eu sunt Nell Stevens, am venit pentru interviul…

— Scuze, aţi bătut mult timp? Lucram cu vopselele şi ascultam un podcast.

Când mi-am imaginat o văduvă fragilă, care să-şi frângă mâinile şi să mă întâmpine târşâindu-şi picioarele, m-am înşelat amarnic. În faţa mea stă o femeie înaltă, plină de viaţă, cu păr grizonant des, tuns bob. Poartă ruj roşu, o salopetă pătată cu vopsele şi tenişi cu paiete şi şireturi.

— Nu-mi spuneţi, v-aţi imaginat pe cineva în haine de doliu, cu păr vopsit lila.

Izbucneşte în râs văzându-mi expresia.

— R Prefer mai degrabă un pic de sclipici, dumneavoastră nu?

Aşa cum stau acum în faţa ei, la uşa de la intrare, cred că deja o iubesc.

— Scuze, sunt nepoliticoasă. Vă rog, intraţi…

Deschizând uşa mai mult, cât să mă lase să intru, întinde o mână osoasă, cu degetele pline de inele, şi o strânge ferm pe a mea.

— Mă bucur să vă cunosc.

Zâmbesc.

— Şi eu.

Sunt recunoscătoare pentru:

6. Sadiq, care nu doar că mi-a oferit un loc de muncă, ci m-a şi salvat din iadul de a asculta un gong tibetan care îţi sună în ureche timp de o oră, cât stai întinsă sub pătură.

7. Văduva lui Monty Williamson, pentru că e fantastică.

8. Barista de la Starbucks, pentru că mi-a făcut un latte pe care l-am băut în drum spre casă. Cine are nevoie de o inimă, când poţi avea o faţă de panda?

FEBRUARIE

pauzadelareteleledesocializare
Răpusă de părul lila

BUN, NU ESTE CHIAR CEEA CE AŞ NUMI JOBUL MEU *de vis*. Nimeni nu spune „când o să mă fac mare, vreau să scriu despre morţi”, dar, haideţi să fim sinceri, unii dintre cei mai fascinanţi oameni care au trăit vreodată sunt morţi acum, iar unii dintre cei mai plictisitori sunt încă în viaţă, iar mie mi-e clar despre care aş prefera să scriu.

E vineri seară şi, în loc să ies, stau la biroul din camera mea şi fac ultimele retuşuri la primul meu necrolog. Durează un pic mai mult decât estimasem, pentru că m-am lăsat trasă în vârtejul Google. Într-o clipă căutam piesele lui Monty Williamson, iar în următoarea, „semne de septicemie”, pentru că am o mâncărime pe cot, sau „au voie câinii să mănânce mere?”, pentru că Arthur a furat cotorul de măr din coşul meu de hârtii, când nu eram atentă.

Oricum, aproape am terminat. Pornesc înregistrarea de pe iPhone, cu interviul de acum câteva zile, iar vocea văduvei lui îmi inundă dormitorul…

— Te rog, spune-mi Cricket.

— Ca sportul[8]?

— Ca insecta[9], a râs ea. Mă cheamă Catherine, de fapt, dar aceasta a fost porecla mea de copil; am rămas cu ea. Soţul meu zicea mereu că sunt tare vioaie.

Cricket locuieşte în genul de casă pe care ţi-ai imagina-o ca fiind a unui dramaturg. Rafturi cu cărţi de la podea până în tavan, atât de pline, încât volumele sunt înghesuite în fiecare colţ posibil; pe pereţi sunt poze şi postere înrămate reprezentând teatre, decoraţiuni şi obiecte din călătorii îndepărtate; o mască tribală, farfurii pictate, covoare cu modele exotice. Are acel aer uşor

8 Crichet, joc sportiv între două echipe, formate din unsprezece membri; aceștia lovesc cu niște bâte speciale mingea, încercând s-o introducă în poarta adversarului (n. red.).

9 „Greier” (n. red.).

haotic al cuiva care a trăit o viaţă liberă.

Interviul nostru a fost la fel.

— Te rog, ia loc, simte-te confortabil, m-a invitat, după ce am urmat-o în camera de zi, unde urma să aibă loc interviul.

M-am uitat în jur după un scaun, dar toată mobila părea acoperită cu cearşafuri stropite cu vopsea.

— E o canapea, sub ăla de acolo.

— Renovezi?

Mi-am dat seama îndată ce am observat scările şi diverse recipiente.

— Când ai zis că lucrezi cu vopsele, credeam că e vorba despre cele în ulei sau despre acuarele.

— Cerule, nu! a exclamat ea, veselă. Casa avea nevoie de un strat nou de vopsea şi m-am gândit că acum e cel mai bun moment.

Nu ştiu ce m-a surprins cel mai mult. Faptul că o femeie de vârsta ei se urca pe o scară cu un trafalet sau că avea o dispoziţie atât de bună, având în vedere că soţul ei abia murise.

— Mereu mi-am dorit ca încăperea asta să fie galbenă, dar Monty nici n-a vrut să audă. Care îţi place? m-a întrebat, gesticulând spre două mostre de vopsea date pe perete. Cea din stânga e „Bondar”, iar cea din dreapta, „Soarele Toscanei”.

— Hmm… cred că prefer „Bondar”.

A părut mulţumită.

— Minţile mari gândesc la fel. Cine nu şi-ar dori să se afle într-o cameră zugrăvită cu vopsea cu un astfel de nume fabulos?

A zâmbit, înainte să dispară în bucătărie, ca să facă ceai şi să aducă biscuiţi.

— Delicioşi cei cu ciocolată, care sunt, de altfel, şi foarte dăunători.

Mi-a plăcut Cricket din prima. Era directă şi fără aere de superioritate şi, pe măsură ce interviul nostru a înaintat, a adus albume cu fotografii vechi şi m-a desfătat cu poveşti scandaloase şi intrigi din cariera fascinantă a

soţului ei, presărând conversaţia noastră cu nume de staruri ale scenei şi ecranului, de parcă erau un praf magic. Şi a fost incredibil de onestă. Odată ce cortina a căzut, viaţa n-a mai fost doar splendoare şi *glamour*. Recenzii negative. Greutăţi financiare. Cancer. Suferinţa lui de la sfârşit şi uşurarea şi sentimentul ei de vină la moartea lui. Lucruri din care e făcută viaţa. Lucruri care nu se văd într-un album cu fotografii.

— L-am cunoscut pe Monty când renunţasem la ideea de a mă mai îndrăgosti vreodată. A fost ceva neaşteptat. Aveam aproape cincizeci de ani şi îmi închipuiam că lăsasem în urmă orice nesăbuinţă. Căsătoria şi copiii mă evitaseră… sau poate că eu le evitasem?

A zâmbit, cu o sclipire ştrengărească în ochi, şi m-a izbit faptul că eram mai interesată de Cricket, decât de răposatul ei soţ celebru.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Eram actriţă pe vremea aceea – nu una foarte bună, aş putea adăuga – şi îmi luasem porţia de relaţii amoroase şi poveşti de dragoste ratate. Fusesem logodită de câteva ori; o dată cumpărasem chiar rochia de nuntă, o chestie oribilă, pe care chiar o ţin minte…

S-a scuturat, cu mintea întoarsă în trecut.

— Din fericire, mirele m-a salvat de la a purta chestia aia afurisită, mărturisindu-mi, cu câteva zile înainte de nuntă, că era deja însurat. Imaginează-ţi ce zarvă a stârnit, la vremea aceea!

A râs din suflet.

— Dar asta e una dintre părţile bune ale îmbătrânirii: adeseori, evenimentele oribile se transformă cu timpul în cele mai amuzante.

Gândul mi-a zburat atunci la propria-mi logodnă anulată. Oare chiar am să pot râde de asta în anii care vor urma?

— După aceea, decisesem că am terminat cu aşa ceva. Dragostea nu era pentru mine. Aveam să îmi iau o pisică şi o violă…

— De ce violă?

— De ce nu?

Am zâmbit. „De ce nu?” părea o bună filosofie de viaţă.

— Eram chiar fericită. Dar, câteva luni mai târziu, am avut o audiţie pentru o piesă de teatru, unde l-am cunoscut pe Monty, şi totul s-a dus naibii! A fost un noroc, într-un fel, pentru că mai târziu am descoperit că sunt foarte alergică la pisici şi că nu pot cânta nici măcar o notă. Mai pun ceai?

Aşa că am mai băut ceai şi, pe când soarele de februarie făcea loc înserării, Cricket mi-a povestit că, deşi fuseseră împreună de mai bine de treizeci de ani, se căsătoriseră abia după ce împliniseră şaptezeci.

— Şi atunci s-a întâmplat doar pentru că sănătatea lui era şubredă, iar Monty voia să evite toate aiurelile alea legate de taxe. Ne-am căsătorit la New York. Fără zarvă.

Doar noi doi. Îmi amintesc că mă gândeam cum, pentru toţi cei care ne priveau pe treptele primăriei, trebuie să fi arătat ca un cuplu de bătrânei, eu cu păr cărunt, iar Monty cu mergătorul, însă mă simţeam din nou ca la optsprezece ani. Ştii, în ciuda a tot, eram îndrăgostită de el până peste cap…

Vocea i s-a stins, transportată înapoi pe treptele primăriei.

— Ai fost vreodată îndrăgostită de cineva până peste cap, Nell?

Am ezitat o clipă, când reflectoarele s-au întors deodată spre mine.

— Da.

— Şi?

— Şi el nu era îndrăgostit de mine până peste cap.

Am făcut un schimb de priviri.

— Draga mea…

A spus-o cu atâta bunătate, că aproape am izbucnit în plâns. Reprimasem totul, mă prefăceam curajoasă, fiind frivolă şi încercând să glumesc, pentru că era singurul fel în care puteam să fac faţă celor întâmplate. Mă temeam că, dacă începeam să vorbesc despre asta, aveam să mă

prăbuşesc cu totul. Dar, din fericire, nu a cerut detalii, iar eu nu am fost nevoită să i le ofer; am menţionat doar că recent m-am despărţit de logodnicul meu din America şi că m-am mutat înapoi la Londra, ca să o iau de la capăt.

— Şi sunt trecută de patruzeci de ani.

— Şi? Eu sunt trecută de optzeci.

Am zâmbit, deşi nu-mi venea.

— Nu-ţi face griji că îmbătrâneşti, teme-te doar să nu devii morocănoasă!

Cumva, nu mi-o puteam imagina pe Cricket morocănoasă.

— Singura problemă cu îmbătrânirea este că îţi pierzi prietenii şi pe cei dragi. Mor toţi în jurul tău, unul câte unul. Să îl pierd pe Monty a fost foarte greu, dar am trăit mare parte din viaţă înainte să îl cunosc pe el. Când ne-am întâlnit, el era dependent de muncă, pleca adesea de acasă. Aşa că m-am obişnuit să nu fie aici… Dar să îmi pierd prietenele a fost mult mai greu, în multe feluri…

S-a ridicat şi a luat o poză dintr-o grămadă de pe masă. Era una cu patru femei care stăteau pe şezlonguri şi zâmbeau. Evident, cea cu păr negru era Cricket, pe când era mult mai tânără.

— Îmi erau ca nişte surori.

S-a uitat la ele pentru o clipă, apoi mi le-a prezentat pe rând.

— Ea e Una. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Am locuit împreună la Londra şi chiar şi apoi vorbeam zilnic, uneori de câteva ori pe zi. Pe Veronica am cunoscut-o când am jucat împreună într-o piesă… Obişnuiam să mergem la câte un matineu, în fiecare miercuri. Iar Cissy a lucrat la biblioteca locală, unde îi plăcea lui Monty să meargă şi să scrie. La început, am fost teribil de geloasă, ştii. Credeam că ar putea fi atras de ea. Era atât de frumoasă! a exclamat, zâmbind. Dar apoi am devenit prietene foarte bune. Mereu îmi dădea cărţi pe care le citea şi care îi plăceau…

Vocea i s-a stins din nou, amintindu-şi.

— Ele mi-au fost mereu alături. Mi-e teribil de dor de

toate!

Ascultând-o vorbind, mi-am dat seama că, într-un mod bizar, noi două aveam ceva în comun. Ştiam cum se simţea. Prietenele mele nu muriseră, doar se căsătoriseră şi aveau copii, însă şi mie îmi era dor de ele.

— Dar să nu ne posomorâm.

S-a scuturat şi a pus poza la loc.

— Sunt sigură că ţi-am răpit destul timp.

— Deloc! am protestat, însă era, într-adevăr, târziu.

I-am mulţumit lui Cricket pentru interviu şi, după ce ne-am luat rămas-bun, a strigat după mine:

— Apropo, prietena mea Una mi-a spus să nu mă înrolez niciodată în brigada părului lila.

Mi-a făcut veselă cu mâna.

— Mi-a spus că asta m-ar putea ucide.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Cele 52, 5 milioane de rezultate ale căutărilor pe Google referitoare la „ce să întrebi o văduvă”*.

— *Că am aflat că, deşi moartea nu poate fi evitată, la fel ca taxele, nu trebuie să fie cauzată de părul lila*.

— *Că nu e septicemie*.

Un oaspete neaşteptat

DUPĂ DISCUŢIA CU CRICKET, SUNT MAI HOTĂRÂTĂ CA niciodată să îmi văd prietenele, aşa că stabilesc să mă întâlnesc cu Fiona la locul de joacă. David îl duce pe Lucas la judo, aşa că avem ocazia să stăm de vorbă – printre picături, când nu o să mă dau pe tobogan şi nu o să mă bag în groapa cu nisip, aşa cum fac toate naşele bune.

Vremea e rece şi plouă, aşa că mă înfofolesc în câteva pulovere şi o jachetă ieftină rezistentă la apă, pe care am cumpărat-o recent dintr-o pornire disperată, după ce încă o umbrelă mi se întorsese pe dos. Haina este dintr-un poliester verde şi mă face să arăt de parcă aş fi îmbrăcată cu un sac din acela de gunoi în care pui ce tai de prin grădină.

Găsesc şi o pereche de cizme de cauciuc vechi de-ale lui Edward, în garderoba de sub scări. Sunt un pic mari şi

stropite cu creozot, de când a vopsit gardul, dar sunt mult mai bune decât pantofii mei sport. Sau decât şlapii, care par să fie o prelungire a încălţămintei de vară pe care am adus-o cu mine din California.

Când ies din casă, cu haina fluturând şi cu cizmele lipăind, îmi surprind imaginea în oglindă şi mă privesc pieziş. Mă consolez rapid. Cui îi pasă de modă? Mă duc la un loc de joacă, să mă întâlnesc cu cea mai bună prietenă şi să mă joc în nisip cu scumpa mea fină. Cine o să mă vadă?

Îmi pun o căciulă din lână şi mă îndrept spre metrou. Atât timp cât ploaia nu mă atinge, nimic nu mai contează.

x

— Uite-o pe Annabel!

Pe bune?!

Apare ca o zeiţă din ceaţa în care e cuprins locul de joacă. Perfecţiunea într-un trup bronzat, cu jacheta ei Moncler, blugi mulaţi şi cizme Le Chameau. Mă uit cum pluteşte spre noi, parcă filmată cu încetinitorul, copiii dându-se la o parte precum Marea Roşie, însoţită de o versiune a ei în miniatură, care este, evident, fiica ei, şi un buldog francez îmbrăcat cu jachetă Barbour matlasată, care tropăie ascultător pe lângă ea.

O pupă călduros pe Fiona pe obraji, apoi se întoarce şi se uită spre mine, cu genul acela de curiozitate temătoare rezervată de obicei momentelor în care găseşti ceva neplăcut într-o salată.

Undeva, tăcut, simt că bătălia e pe cale să înceapă.

— Ea e prietena mea Nell, zice Fiona, nerăbdătoare să mă prezinte.

— Salut!

Ridic privirea din locul unde sunt cufundată de Izzy în nisip şi flutur din mână.

— Am auzit atâtea despre tine, spune ea, surâzând.

Zâmbetul ei e perfect, cum este, de altfel, totul la ea.

— Şi eu despre tine.

Îi zâmbesc la rândul meu, ridicându-mă şi scuturând de pe mine nisipul ud, în timp ce fiica ei aleargă să o salute

pe Izzy.

— Clementine, scumpo, nu în groapa cu nisip! o instruieşte Annabel tăios. Mama nu vrea să te murdăreşti, adaugă apoi pe un ton mai blând. Ce zici de şotron? Pare distractiv.

Izzy se uită spre mine ezitând. Ştiu la ce se gândeşte. Şotronul nu pare distractiv. Să o îngroape pe mătuşica Nell în nisip ud pare distractiv.

— Du-te, poţi să mă îngropi mai târziu, îi şoptesc şi îi fac cu ochiul.

— Chiar şi capul?

— Chiar şi capul, îi promit.

Izzy zâmbeşte fericită, iar cele două fete aleargă ascultătoare pe partea cealaltă a locului de joacă.

— Ce mă bucur că, în sfârşit, v-aţi cunoscut! se entuziasmează Fiona, când mă alătur lor. I-am spus totul lui Annabel despre uimitoarea ta cafenea din America.

— Ei bine, n-aş numi-o uimitoare.

Mă strâmb, simţindu-mă un pic jenată, în timp ce Fiona radiază mândră.

— E aceea pe care a trebuit să o închizi?

Annabel îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Ce păcat!

— Da, confirm eu, iritată.

— Ştiu cât de greu poate fi să dai greş cu o afacere. Atât de multe dau faliment.

Bun, poate că sunt eu prea susceptibilă. Încearcă doar să fie drăguţă.

— Annabel a avut o afacere de succes în domeniul designului interior, înainte să îşi deschidă magazinul, continuă Fiona înflăcărată. Poate că te va ajuta cu nişte sfaturi. Să te pui pe picioare din nou.

— Mulţumesc, dar… nu, nu cred, zâmbesc politicos.

— Foarte înţelept, aprobă Annabel. Cum îi spun mereu soţului meu, Clive, succesul chiar alege grâul de neghină.

Încă zâmbesc, pentru că îmi trebuie un moment să mă prind. Stai aşa. Cine e neghina?

Eu sunt neghina?

— Dar, dacă ai nevoie de vreun sfat referitor la stil, voi fi mai mult decât fericită să te ajut, continuă ea, iar privirea îi fuge spre îmbrăcămintea mea, în timp ce ia o gură din băutura ei cu lapte de soia.

— Annabel are gusturi foarte rafinate, continuă Fiona, fără să îşi dea seama de insinuările prietenei ei.

— Vrei să spui că nu îţi par suficient de stilată? ripostez, ignorând dispreţul lui Annabel şi luându-mi o expresie care o face pe Fiona să râdă. Cum rămâne cu sacul de gunoi pe care l-am purtat atunci, la Glastonbury?

— Doamne, cum aş putea să uit? Am purtat şi eu unul, chicoteşte ea.

— Am folosit o rolă întreagă!

— Tot weekendul am stat acoperită cu totul de noroi. Când i-am dus mamei hainele la spălat, le-a trecut prin zece cicluri…

— A mea le-a aruncat pe toate!

Izbucnim în râs amândouă, amintindu-ne.

— Aşadar, Fiona, trebuie să treci pe la noi, să înoţi în piscina cea nouă, ne întrerupe Annabel. Lui Izzy o să-i placă.

Fiona se opreşte din râs şi se întoarce spre prietena ei.

— Annabel tocmai s-a mutat într-o casă cu piscină exterioară, îmi explică ea.

— Nu o să fie un pic răcoare?

Annabel se uită la mine de parcă aş fi o mare proastă.

— E încălzită.

— Corect, da, desigur.

Ca pătura mea electrică.

— Doamne, da, lui Izzy o să-i placă, se entuziasmează Fiona. E tot mai bună la înot.

— Adu-ţi şi tu şi costumul de baie, o îndeamnă pe Fiona. O să facem o zi a fetelor.

— O, da!

Fiona radiază spre mine.

— Nu sună distractiv, Nell?

Mă uit la Annabel, care se foieşte stânjenită. Poate că pentru Fiona nu e evident, dar pentru mine şi prietena ei este clar că invitaţia nu mai include o persoană.

— Şi, desigur, şi tu, Nell, adaugă ea, cu un rictus.

— Sună grozav!

Desigur că mint. Nu e nici pe departe grozav sau distractiv să fii în costum de baie lângă perfecta Annabel, dar ştiu cât de mult înseamnă pentru Fiona ca noi două să ne înţelegem.

— Vezi! Ştiam eu că voi două o să fiţi cele mai bune prietene! exclamă Fiona, în timp ce eu şi Annabel schimbăm priviri nimicitoare.

Şi, punându-şi braţele în jurul nostru, ne trage într-o îmbrăţişare de grup.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că sunt la o vârstă la care nu îmi pasă dacă arăt precum ceva ce adună gunoierii marţea de pe marginea drumului.

Că îmi păstrez autocontrolul şi nu îi spun verde-n faţă lui Annabel să îşi bage piscina în locul pe care nu îl vede soarele.

Fina mea, întrucât:

a. Mă face să zâmbesc când o împing cu leagănul – „Mai sus, mătuşică Nell, ŞI MAI SUS" –, lucru care mă înspăimântă teribil, dar care pe ea o face să râdă ca o hienă, când plonjează spre asfalt, cu o sută şaptezeci de kilometri la oră.

b. Mă învaţă că, probabil, aşa ar trebui să abordez această problemă a vârstei mijlocii, care mă sperie atât; râzând ca o hienă, în timp ce gonesc singură, falită şi copilăroasă spre costumele de baie dintr-o piesă şi spre bufeuri, cu vântul în părul încurând-cărunt, cu timpul pe terminate, înainte să mă prăbuşesc pe asfalt şi să fie „prea târziu"[10]

10Adică, PT. Aceasta este soarta îngrozitoare care te așteaptă dacă nu te aduni ISFPT: e monstrul groaznic care te ține trează noaptea. Cam ca bau-bau, doar că are infiltrații de proastă calitate cu botox și cu colagen.

Bâtalia maşinii de spălat vase

DE CÂND A DEVENIT ATÂT DE COMPLICAT?

Termin de clătit vasele, le pun cu grijă pe rafturile maşinii de spălat, apoi mă apuc de tacâmuri. Cuţitele în faţă, cu tăişul în jos, furculiţele în spate, cu dinţii în sus, linguriţele în dreapta… sau, stai aşa, astea ar trebui în faţă? Ezit, încercând să-mi amintesc, apoi le schimb locurile. Eu obişnuiam să le îndes pe toate acolo, cum veneau. Alandala. Înghesuind boluri lângă farfurii, azvârlind totul la grămadă.

Dar s-a terminat cu asta.

Iau un cuţit mare, din acela de *chef*, şi caut un loc unde să îl îndes. Asta se întâmpla în vechea mea viaţă. Când *aveam* o viaţă. Una care includea o casă, un logodnic şi propria maşină de spălat vase, pe care puteam să o umplu cum naiba voiam.

— Cuţitele acelea nu se pun în maşina de spălat vase, Penelope.

Ridic privirea şi îl văd pe Edward în uşă. Întors de la cursul de yoga, la care merge înainte să plece la birou, poartă echipamentul de sport şi o expresie de dezaprobare. Încă în halat, mă simt şleampătă.

— Le toceşte lamele. Trebuie să le speli separat, de mână.

Vine spre mine şi începe să inspecteze conţinutul maşinii de spălat vase.

— Nu, paharele de vin se aşază pe partea asta.

Începe să îmi strice aranjamentul şi să pună vasele după regulile lui stricte, ţâţâind.

— Paharele mai mici aici, vezi?

Mă uit la cuţitul de tocat pe care încă îl am în mână, cu lama de cincisprezece centimetri. Credeţi-mă, sunt tentată. De fapt, în ultima lună, au existat multe momente în care a fost cât pe ce să-mi omor gazda.

— Şi nu uita să o pui pe setarea economic, să nu consumăm multă energie, mă instruieşte el, înainte să urce şi să facă un duş călduţ, de douăzeci de secunde.

— Am înţeles.

Zâmbesc forţat.

Deşi, având în vedere provocările nesfârşite, i-aş zice mai degrabă omor prin imprudenţă.

Necrologul

Monty Williamson, legendarul dramaturg londonez care s-a bucurat de preţuirea contemporanilor săi, dar şi de dragostea soţiei sale.

PRIMUL MEU NECROLOG A APĂRUT ÎN ZIAR! ENTUZIASMATĂ, mă hotărăsc să o sun pe mama.

— Îl ţii minte pe Monty Williamson, faimosul dramaturg şi director de teatru?

— Hmm, numele nu-mi spune nimic.

— A scris *Nimeni nu ascultă*.

— Să fiu sinceră, eu şi tatăl tău nu prea mergem la teatru. Cel puţin, nu de când el a adormit atunci la *Regele Leu* şi a început să sforăie…

— Trebuie să îl ştii, insist eu. A fost un fel de crai şi a ieşit cu toate modelele alea faimoase, în anii 1960, înainte să se însoare cu o actriţă pe nume Catherine Farrah.

— Da? Sincer, memoria mea e ca o sită zilele astea. Stai aşa, lasă-mă să îl întreb pe tatăl tău… Philip! philip!

După mai multe strigăte în fundal, o aud explicându-i tatii, apoi:

— Nu, nici el nu ştie. De ce?

Abia în clipa aceea îmi dau seama că mi-am petrecut ultimele cinci minute povestindu-i despre o persoană de care nu a auzit şi pe care nu a întâlnit-o niciodată, care s-a căsătorit cu altă persoană pe care de asemenea nu o ştie şi care a scris o piesă de care ea chiar nu a auzit şi care a murit. E adevărat ce se zice. M-am transformat în mama.

Din fericire, mama nu îmi reproşează nimic, în schimb, iese repede şi cumpără câteva exemplare din ziar şi le arată mândră vecinilor. Între timp, am un puseu neaşteptat de vinovăţie. E ceva rău dacă te simţi entuziasmat că ai scris un articol care chiar este despre moartea cuiva? Să faci bani din durerea altcuiva. E un pic aiurea, dacă te gândeşti puţin.

Dar apoi primesc un e-mail de la Cricket, care îmi

transmite cât de mult îi place, cât de minunat am prins esenţa persoanei lui şi ce tribut frumos este pentru dragul ei Monty. Şi mă simt mult mai bine. Îndrăznesc să spun chiar că simt o sclipire de mândrie.

O despărţire deprimanta

LA ÎNCEPUT, CÂND AM DECIS SĂ PLEC DIN L.A. Şi să mă mut înapoi la Londra, m-am temut că o să-mi regret decizia. Îmi închipuiam că o să plâng mult şi că o să-l urmăresc pe fostul pe Facebook. Ei bine, la naiba cu asta! Nu am plâns nici măcar o dată şi folosesc rar Facebook.

Bun, nu e *complet* adevărat. Am lăcrimat de câteva ori şi m-am uitat pe pagina lui, dar el oricum nu o actualizează niciodată, deci chiar nu am nimic de câştigat holbându-mă la o poză veche cu el, din 2009, când făcea scufundări în Thailanda. În afară de faptul că mă înveseleşte amintindu-mi cât de ridicol arată în costum de scafandru şi cât păr a pierdut de atunci.

După cum se poate vedea, încă nu sunt chiar în starea de despărţire amiabilă. Nu ştiu cum o fac toate celebrităţile acelea de la Hollywood. Pe de altă parte, chiar crede cineva toate declaraţiile lor de presă? Toate poveştile acelea despre cum încă sunt cei mai buni prieteni şi cum sunt foarte îndrăgostiţi şi bucuroşi să se preţuiască în continuare şi să se adore unul pe altul, doar că de la distanţă, de data asta. Când toată lumea ştie că, de fapt, vor să spună: „La pus-o bonei” ori „E dependentă de operaţii estetice” ori „Când, în sfârşit, ne-am oprit din făcut *selfie-wci*, ne-am dat seama că nu ne suportăm şi niciun filtru nu ne-a mai putut salva”.

Sau: „El nu m-a mai iubit, aşa că am plecat”. Asta ar fi fost declaraţia noastră de presă. Doar că, în cazul nostru, era adevărat. Şi complet deprimant. Acum înţeleg cum ajung vedetele alea să declare astfel de platitudini. Pentru că toată lumea îşi doreşte un final fericit, chiar dacă s-a despărţit de partener. Nimeni nu poate recunoaşte că se simte trist, furios şi cu inima frântă. Că viaţa e complicată.

Este târziu. Întinsă în pat, intru pe Facebook şi mă uit la poza lui.

Chiar şi în costumul acela penibil, care îl face să arate ca o focă gravidă, o parte din mine tot îl iubeşte.

Rahat.

Omorâţi de clătite

FEBRUARIE E O LUNĂ CAM DEPRIMANTĂ. CU BURNIŢĂ constantă, vânt şi un gri nesfârşit. Deja mi se scămoşează puloverele, pentru că le port întruna! Mă uit la selfie-urile unui anume supermodel în costum de baie, pe plaje cu nisip alb, în timp ce încerc să mă adăpostesc în staţia de autobuz.

— Femeia are mai mult de cincizeci de ani! Cum reuşește? o întreb pe Michelle, când mă sună mai târziu, să mă întrebe dacă pot să stau cu copiii luna viitoare, când e ziua lui Max.

— Nu ştiu, dar e un model de urmat. Poate că mănâncă o grămadă de salată?

— Cine vrea să mănânce frunze de salată, când e atât de frig, că îngheţi? Eu tânjesc după mâncare săţioasă!

Ceea ce explică imediat de ce eu nu îmi fac şi nu îmi voi face niciodată *selfie* în costum de baie.

— Şi eu! În seara asta o să-mi mănânc partea cuvenită de clătite.

— Clătite?

— E Ziua Clătitelor[11] azi. Ai uitat?

Da, uitasem complet, iar acum simt nevoia unei tratații cu aluat şi sirop de lămâie. Acesta este unul dintre lucrurile pe care chiar le iubesc la viaţa la Londra, în februarie.

— Mulţumesc că mi-ai amintit. Mă întreb dacă gazda mea are tigaie.

— Cum e gazda ta? E drăguţ?

---

11 Pancake Day sau Shrove Tuesday (engl.), lăsatul secului, în cultura creștină de proveniență catolică (incluzând anglicanii, romano-catolicii, metodiștii, luteranii), care se sărbătorește întotdeauna într-o marți, înaintea Miercurii cenușii, zi în care va începe postul Paștelui; conform tradiției, se folosesc produse de origine animală, pentru a găti clătite și alte dulciuri (n. red.).

— Ne certăm frecvent din cauza termostatului şi a maşinii de spălat vase.

— Sună de parcă aţi fi căsătoriţi, râde ea, apoi îşi dă seama. Scuze, nu am vrut să fiu lipsită de diplomaţie…

— Nu eşti, e în regulă, o asigur atât pe ea, cât şi pe mine.

Aud voci de copii în fundal.

— Sunt foarte entuziasmaţi de momentul în care o să întoarcem clătitele în aer, mărturiseşte Michelle. Trag la sorţi, să vadă a cui va fi întoarsă prima. Desigur, Freddy nu acceptă să nu fie a lui. Sper doar că am făcut suficient aluat. Anul trecut a mâncat cinci clătite…

— ŞASE! o întrerupe strigătul lui Freddy.

— Cred că o să-l întrec anul acesta. E unul dintre cele mai bune lucruri când eşti însărcinată. Poţi mânca exact câte clătite vrei, râde ea.

— Şi scuza mea care e? glumesc eu, dar brusc simt o durere în suflet.

Vieţile noastre nu puteau fi mai diferite. Michelle, cu scenele ei de fericire domestică, are o căsnicie perfectă, e însărcinată şi locuieşte în casa ei frumoasă. Deodată, mă simt mai singură ca niciodată.

— Deci, eşti sigură că poţi să stai cu copiii?

— Da, desigur. O să petrec timp cu finul meu…

— Mulţumesc încă o dată, Nell, vorbim în curând.

După ce închidem, mă duc să caut o tigaie. Şi ce dacă sunt doar eu? Mai multe clătite pentru subsemnata. Găsesc tigaia ascunsă în fundul dulapului, apoi dau fuga după ingrediente la magazinul din colţ şi mă apuc să fac aluatul.

Când eram copil, Ziua Clătitelor era unul dintre momentele mele favorite din an. Mama punea tigaia pe foc şi le întorceam cu rândul. Fratele meu Rich făcea nişte clătite perfecte, răsucindu-le de două ori. Ale mele sfârşeau oriunde, numai înapoi în tigaie nu. Eram mereu subiect de glumă în familie.

— Unde va ajunge a lui Nell anul ăsta? râdea tata, în timp ce se împrăştiau peste tot prin bucătărie.

Favorita tuturor a fost cea care s-a lipit de tavan şi s-a prăjit de luminile de sus, făcând-o pe mama să ţipe, crezând că o să ia foc casa. Doar imaginaţi-vă! Omorâţi de clătite. Dar se pare că Ziua Clătitelor nu e cine ştie ce distractivă dacă suntem doar eu şi Arthur, care îmi urmăreşte fiecare mişcare, dorindu-şi să dau greş, ca el să le poată înfuleca de pe jos. Totuşi, perseverez şi tocmai când îmi deschei ultimul nasture de la blugi, întrebându-mă dacă să o mănânc sau nu pe a patra, aud cheia în uşă – a sosit Edward de la muncă.

Simt o panică bruscă. Bucătăria arată ca o zonă de bombardamente. Mă pregătesc să-mi facă observaţie, în timp ce el intră în bucătărie, cu geaca reflectorizantă de ciclist, cu bicicleta pliată şi adulmecând ca un copoi.

— Ce găteşti?

— Clătite…

Gesticulez spre tigaie.

— Desigur. Dezlegarea de marţi.

Lasă jos bicicleta şi îşi scoate casca.

— Hmm, nu am mâncat aşa ceva de câţiva ani.

Aşteptându-mă să fiu mustrată pentru cum arată bucătăria, sunt un pic derutată.

— Francezii nu au Ziua Clătitelor?

Mă refer la Sophie, soţia lui. Aprobă.

— *La Chandeleur*. Doar că sunt *crêpes*, desigur.

Deci aşa reuşesc franţuzoaicele să nu se îngraşe. Până şi clătitele le mănâncă slabe.

— Dar Sophie oricum nu mănâncă. Preferă să aibă grijă de siluetă.

Decid să nu mai mănânc a patra clătită.

— Te deranjează dacă…

Arată spre bolul mare cu aluat.

— Miroase delicios.

— O, nu, bineînţeles că nu, dă-i drumul! M-aş oferi să îţi fac una, dar mă tem că nu mă pricep să le întorc.

— Ah, bun, acesta a fost mereu punctul meu forte. Toţi anii mei de tenis. Reflexe bune.

Ridicându-şi mânecile, ia aluat cu polonicul, îl întinde

atent şi acoperă toată suprafaţa, îl lasă până devine auriu, apoi, cu o mişcare de expert din încheietură, aruncă în aer clătită. Aterizează perfect.

— Pam-paaam!

Zâmbeşte larg, cu faţa luminată. Sunt luată prin surprindere. Nu i-am mai văzut latura asta.

— Uau, uimitor!

Îl aplaud, iar el face o plecăciune.

— Haide, de ce nu încerci…

— Nu, sincer. Nu cred că vrei clătite pe tavan.

— Am fost antrenor de tenis. O să-ţi arăt…

Pune alt aluat şi, înainte să îmi dau seama, îmi dă o lecţie de întors clătite, iar după câteva eşuări – cumva, una se înfăşoară în jurul ceainicului –, ce să vezi, chiar reuşesc să întorc una în tigaie. Prima dată! Cine ar fi crezut?

Sunt recunoscătoare pentru:

Iisus, că mi-a dat clătite.

Gazda mea, Edward, nu doar pentru că a fost companionul meu de Ziua Clătitelor, ci şi pentru că a propus Nutella şi bezele, ca topping; MULT mai delicioase decât cele fără gluten, cu afine, iaurt slab şi seminţe de chiar, care îmi umplu reţelele de socializare.

Că nu trebuie să curăţ bucătăria lui Michelle, care, în pozele pe care mi le-a trimis mai târziu, arată ca o fericită scenă domestică din filmul horror Masacrul clătitelor din Putney[12].

Că nu trebuie să îmi fac vreodată selfie *în costum de baie*; într-*un final, am mâncat şapte şi, oficial, sunt un porc*.

Pantalonii de pijama cu elastic.

Ziua Indrâgostiţilor

DATE FIIND CIRCUMSTANŢELE, MĂ GÂNDESC CĂ anul acesta o voi ignora. O să mă prefac că nu există. Ceea ce poate însemna un singur lucru:

---

12 Trimitere la seria de filme horror Masacrul din Texas, apărute între anii 1974 și 2017; primul film din franciză a dat naștere subgenului horror slasher și numeroaselor clișee folosite azi în peliculele de groază (n. red.).

PAUZĂ TOTALĂ DE LA REŢELELE
DE SOCIALIZARE.

Din fericire, niciodată nu mi-a păsat prea mult de Ziua îndrăgostiţilor. În şcoală, m-am dezvoltat cu un pic de întârziere, aşa că nu am avut prea mulţi admiratori, nici secreţi, nici netăinuiţi. Dar l-am avut pe tata, care îmi trimitea în fiecare an o felicitare semnată de mână S.W.A.L.K.[13] Şi în fiecare an mă prefăceam că nu ştiam de la cine era.

Când am crescut, am avut parte de cuvenitele felicitări şi buchete de flori, dar mereu mi s-a părut că totul era prea fals. Eram convinsă că nu asta înseamnă dragostea, nu flori prea scumpe şi un restaurant elegant.

Din fericire, Logodnicul American gândea la fel, aşa că, într-un an, am făcut un pact să ignorăm această zi. Ne iubeam. Nu era nevoie să o dovedim într-o zi anume. Iar apoi el chiar a ignorat-o.

— De ce eşti supărată? Ai spus că e o prostie comercială, zisese el.

— Este, dar nu pot să cred că nu mi-ai luat măcar o felicitare.

— Dar tu mi-ai cerut să o ignor.

— Da, dar nu trebuia *chiar* să o ignori.

— Şi de ce ai mai pretins asta?

— Am crezut că îţi dai seama!

— Ce să îmi dau seama?

— Că iubita ta vorbeşte în parabole!

— Nu mai striga!

— Nu strig. Tu eşti cel care strigă!

Sincer, nu e de mirare că bărbaţii şi femeile au probleme de comunicare. Dacă o femeie doar *spune* ceva, nu înseamnă că *şi vorbeşte serios*. Atunci când un bărbat întreabă o femeie ce are, iar ea îi răspunde „nimic”, desigur că nu vrea să spună că nu e nimic, ci, de fapt, că e furioasă pe el din diverse motive, iar el ar face bine să

13 Acronim pentru Sealed With a Loving Kiss („pecetluită cu un pupic drăgăstos”), formulă familiară de încheiere a scrisorilor folosită în Marea Britanie (n. tr.).

rezolve problema repede, altfel o să dea de belea şi se vor auzi oale trântite prin bucătărie.

În fine, cum ziceam, anul acesta sunt la izolare de Ziua îndrăgostiţilor. Ceea ce e relativ uşor, având în vedere că lucrez de acasă, şi nu într-un birou. Însă când mă aşez la rând la bancă mi se strică planul. Aţi încercat vreodată să respectaţi o pauză totală de la reţelele de socializare, în timp ce staţi la o coadă? încerc să mă ţin tare preţ de câteva minute, dar apoi cedez şi mă uit la un şir nesfârşit de poze cu buchete superbe, texte „criptate" ale celebrităţilor pe Twitter şi mesaje de dragoste scrise pe nisip.

Într-un final, mă simt complet deprimată. Ce stupid totuşi! Ce dacă nu am pe cineva care să îmi trimită flori; sunt o femeie puternică, independentă! Aşa că, în spiritul *ducă-se*, decid să mă îndrept spre un pub. Fără îndoială, va fi plin de cupluri cuprinse de romantism, iar eu o să fiu singură, dar refuz să mă ascund precum un personaj din vreun roman victorian. O să-l iau cu mine pe Arthur.

Şi o carte. Mereu e mai bine cu o carte.

Pubul este relativ liniştit. Se pare că cele mai multe cupluri s-au dus la restaurantele exagerat de scumpe şi sunt doar câteva risipite ici-colo. În afară de nişte baloane în formă de inimă în spatele barului şi un cocktail special de Ziua îndrăgostiţilor, cu şampanie, mă aflu pe un teritoriu destul de sigur. Plină de curaj nou câştigat, comand chiar un cocktail, în spirit de frondă, apoi caut un loc.

Abia mă aşez, că zăresc undeva în colţul pubului o faţă cunoscută. E Tăticul Sexy, pe care l-am mai întâlnit aici. Simt atât un frison de entuziasm, cât şi de uşurare că m-am machiat un pic şi mi-am trecut peria prin păr, de data asta. Evident, el este luat, dar tot am şi eu o anume vanitate. Sentimentul acela de jenă că sunt singură de Ziua îndrăgostiţilor mă încearcă din nou, dar reprim totul cu hotărâre. Nu am de ce să mă simt ruşinată.

Mă concentrez pe carte şi încep să citesc, deşi este dificil să mă adun când Tăticul Sexy se află la câţiva metri

distanţă. Stă la o masă, dar companionul lui nu se vede. Trebuie să fie soţia lui. Încerc să-mi lungesc gâtul pe ascuns, să văd. Sunt curioasă cum arată. Sunt sigură că e minunată. Pare genul de bărbat care are o soţie minunată, iar băieţelul lor e superb. Se uită spre mine – rahat! –, dar îmi feresc repede privirea.

— Poftiţi cocktailul „Ziua îndrăgostiţilor”! zice barmanul, aducându-l.

— Mulţumesc, îi răspund eu, zâmbind.

Paharul are un beţişor de cocktail, în care e înfiptă o căpşună mare, decupată în formă de inimă. Doar că acum mă simt ca o adevărată nebună, şi nu o femeie singură şi emancipată. Mănânc repede căpşuna şi mă las mai în faţă, încercând să ies din raza lui vizuală. Primesc un SMS cu mesajul S.W.A.L.K. Zâmbesc. E tata, urându-mi să fiu fericită de Ziua îndrăgostiţilor, ca întotdeauna.

Mă gândesc la Ziua îndrăgostiţilor de anul trecut. După calamitatea pe care o provocase ignorând evenimentul, Logodnicul American mi-a gătit *spaghetti alia puteanesca*. Nu pare mare lucru, dar asta doar dacă nu aţi gustat nişte *puteanesca* bune, iar ale lui erau cele mai bune. Bunica lui italiancă îi dăduse reţeta; erau atât sărate, cât şi dulci, cu paste *al dente*, de îţi venea să te urci pe pereţi. Zâmbesc la această amintire.

Doamne, cât îmi e de dor de el! Senzaţia mă izbeşte puternic şi rapid, parcă în adâncul stomacului. Mă întreb dacă el se gândeşte la mine. Dacă apar ziua prin mintea lui, cum apare el prin a mea. Sau poate m-a uitat deja şi sunt doar o amintire îndepărtată?

Dar să nu ne posomorâm.

Vocea lui Cricket îmi sună în ureche şi mă întreb dacă ziua asta e dificilă şi pentru ea. De la interviu, am început să ne scriem e-mailuri; decid să îi trimit un mesaj scurt, când ajung acasă. Aşa că beau repede cocktailul meu „Ziua îndrăgostiţilor”. E timpul să plec. Nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Cu atât mai puţin mie. Mă ridic şi iau lesa lui Arthur, apoi mă întorc spre uşă…

— Scuzaţi-mă…

Şi dau chiar peste Tăticul Sexy.

— Scuze!

Sau el a dat peste mine?

— Scuze, v-am lovit?

Are o halbă şi un pahar cu vin. Văd că a vărsat un pic din ele.

— Nu, deloc, e în regulă, băbăciunea asta…

Vorbesc în dodii. Chiar vorbesc în dodii.

— Regele Arthur, nu?

— Nu, Nell.

Cocktailul ăla chiar a fost tare! Mi s-a dus drept la cap.

— Scuze, credeam că vă referiţi…

Mă opresc din vorbit. E cel mai bine aşa.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Nell. Trebuie să te las acum… spune, gesticulând spre masa lui din colţ.

— Da, şi eu.

— Poate ne mai vedem pe aici.

— Da, poate.

— La revedere, rege Arthur, zâmbeşte el, formându-i-se riduri de expresie în jurul ochilor.

Chiar are cei mai frumoşi ochi. Îi zâmbesc şi eu, iar în vreme ce dau să plec îi observ mâna de pe halbă. Nu poartă mănuşi.

Nu poartă nici verighetă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Chiar nu e evident??? *Tăticul Sexy e, cel mai probabil, necăsătorit*!

Ziua de după

SAU B) ARE O AVENTURĂ.

Rahat. Mă întreb dacă, într-adevăr, are o aventură. Mă întreb de ce stătea după colţ, unde nu putea să îl vadă nimeni. Nu, nu e posibil. Nu cu ochii aceia.

Sau C) Poate că e precum cei din familia regală şi nu poartă verighetă (desigur, exceptându-l pe Harry).

Sau D) M-am uitat la mâna greşită, întrucât eram cam beată.

Un moment de sinceritate

— POATE CĂ E DIVORŢAT ŞI LUA CINA CU FOSTA soţie, propune Liza când vorbesc cu ea la telefon, câteva zile mai târziu, în timp ce îl plimb pe Arthur.

— Era Ziua îndrăgostiţilor.

— Poate că divorţul a fost amiabil?

Liza nu e genul care să se împiedice de un astfel de detaliu.

— Poate fi amiabil sau poate fi ciudat.

— Trebuie să fii mai deschisă.

Mă învârt pe sub un copac din parc, încercând să prind semnal mai bun.

— Aici nu e California.

Mă ignoră.

— Deci îţi place de el?

— Nu îl cunosc, dar… mă rog, e primul bărbat pe care l-am observat, de când…

Nu termin propoziţia. Nu e nevoie. Liza cunoaşte toate detaliile.

— Trebuie să începi să ieşi.

Nu pot să cred că am discuţia asta. Cu câteva luni în urmă, viaţa mea era complet planificată. Acum, totul e cu fundul în sus şi m-am întors în punctul acesta. Simt o picătură de ploaie pe faţă şi mă uit spre cer. Începe să se adune nori negri.

— E prea curând.

Nu mă slăbeşte.

— Mai bine decât să fie prea târziu.

Partenera

AM DECIS CĂ LIZA ARE DREPTATE – TREBUIE SĂ FAC un efort să ies aşa că acum câteva zile am luat problema în mâini.

— Un concert?! a obiectat Fiona, de pe cealaltă parte a insulei din bucătăria ei, după ce m-am grăbit la ea, cu o surpriză.

— E un concert cu muzica anilor 1980!

Ca adolescente, eu şi Fiona fuseserăm mari admiratoare ale tuturor trupelor cunoscute din anii 1980, dar ne descoperiserăm pasiunea comună abia când ne

pomeniserăm la o petrecere la Fresher's Week, amândouă cu părul tapat, baticuri şi salopete. Ea fusese Siobhan, de la Bananarama, eu – Kevin, de la Dexy's Midnight Runners. De aceea, atunci când am aflat că multe dintre trupele noastre preferate se reunesc pentru un tur, am fost foarte bucuroasă.

— Când e?

— Sâmbăta asta. Şi, ghici ce, am reuşit să fac rost de două bilete!

Cu asta, puteam să mă revanşez faţă de ea pentru toate cărţile şi lumânările pe care i le făcusem cadou de-a lungul anilor. Fiona *iubeşte* trupele acelea. Vor cânta unele dintre cele mai mari staruri din anii 1980; eram convinsă că avea să fie încântată.

Însă Fiona a tăcut. Brusc, m-am îndoit de impulsivitatea mea. Ar fi trebuit să o întreb mai întâi.

— Nell, mi-ar plăcea, dar sunt ocupată în seara aia.

— Chiar dacă te-ar aştepta Robert de Niro? am glumit, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

— Scuze, dar merg la Savoy.

— Uau, fiţos!

— Da, nu-i aşa? E evenimentul acela caritabil despre care îţi spuneam, organizat de Annabel.

Brusc, entuziasmul meu s-a spart ca un balon.

— Annabel?

— Da, firma soţului ei a cumpărat locuri la o masă, dar el a trebuit să plece cu treabă, aşa că ea m-a invitat pe mine ca parteneră…

— Desigur.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji, e în regulă. Ştiu că ţi-am spus în ultima clipă. Doar că m-am gândit… am adăugat, însă vocea mi s-a stins.

M-am simţit ridicol. Ce crezusem? Că o să ne îmbrăcăm în salopete şi o să ne tapăm părul, ca la optsprezece ani? Fiona nu putea renunţa cât ai clipi la angajamentele ei mondene, doar ca să meargă la un concert cu prietena ei bătrână şi disperată. Ea avea de

mers la un eveniment caritabil fiţos, la Savoy. Cu Annabel.

— Dar Holly? a propus ea.

— Îi place muzica anilor 1980?

— Cui nu-i place?!

— Nu-ţi face griji. Sunt sigură că o să găsesc pe cineva care vrea un bilet gratis.

Doar că nu am reuşit. Toţi prietenii mei aveau deja planuri sau nu găseau bonă. M-am gândit să merg singură. Îmi plăcea să merg fără însoţitor la matinee, pe când locuiam la New York. Dar să te duci la un concert şi să cânţi singură cele mai mari hituri din tinereţe era altceva, aşa că am decis să vând biletele şi să accept că o să pierd cam o sută de lire.

Apoi mi-a venit o idee.

— Nu am mai fost de mulţi ani la un concert pop! exclamă Cricket, uitându-se la mine entuziasmată, în timp ce ne îndreptăm spre stadion.

— Sper că o să-ţi placă muzica.

— Deja îmi place! Am descărcat când eram în Über *Now That's What I Caii The SOS*[14] şi am ascultat câteva piese pe drum încoace, în loc de podcastul meu preferat.

— Asta-i minunat! am zis impresionată.

Am invitat-o pe Cricket în ultima clipă. Cu doar câteva ore înainte să înceapă concertul, eram pe cale să vând „biletele pe ebay, însă mi-am amintit cum îmi povestise că acum, rămasă fără toate prietenele ei, nu mai are cu cine să iasă şi, dintr-un impuls, i-am trimis un e-mail. Mi-a răspuns imediat, asigurându-mă că ar fi încântată, şi s-a urcat şi într-un taxi, să ne întâlnim.

— Cel despre Viena a fost preferatul meu. Mie şi lui Monty ne plăcea să mergem acolo la operă…

Iar acum vreau să-i pun un milion de întrebări, dar ea e deja la bar, comandă ceva de băut, după care ne ducem la locurile noastre. Îmi făcusem griji că va avea probleme cu scările, însă nu era cazul. Le urcă rapid, cu paşi uriaşi. Partea cea mai bună este că a venit îmbrăcată cu salopeta

14 Compilație de hituri ale anilor 1980; versiunea britanică a fost lansată în 2007, iar cea americană, în 2008 (n. red.).

ei stropită de vopsea, pentru că era în toiul zugrăvelii când a primit e-mailul meu şi nu a avut timp să se schimbe. Nici că putea arăta mai adecvat!

— Doamne, nu-i aşa că e distractiv?

— Da, îi răspund, grăbindu-mă să ţin pasul cu ea. E mai distractiv decât a fost de mulţi ani.

Mă uit înjur la publicul care trepidează de nerăbdare. E un amestec de tineri şi vârstnici, dar niciunul atât de bătrân cum e Cricket, deşi ea pare cât se poate de imperturbabilă. De fapt, nici nu sunt sigură că a observat.

— Tu şi tipul tău mergeaţi la concerte?

— Nu, lui Ethan nu-i plăcea muzica live, îi zic şi îmi dau seama că e prima dată când reuşesc să-i pronunţ numele. Mereu se plângea că nu sună suficient de bine şi că e preferabil să le asculte albumele acasă.

— Iar acesta, draga mea, e un motiv suficient să nu te căsătoreşti cu el, glumeşte ea şi, în ciuda durerii pe care o simt, zâmbesc şi eu.

— Eram diferiţi în multe privinţe, recunosc eu.

— Diferenţele pot ajuta sau pot distruge o căsnicie. Adesea, diferenţele care îţi plac la început pot deveni motivele pentru care îţi vine să-l omori peste cinci ani.

Râd. Pentru prima dată, chiar pot să râd de situaţie. Bate nerăbdătoare cu degetele pe genunchi.

— Deci, când îşi fac apariţia?

— Nu sunt sigură. Curând, cred.

— Ah, ce minunat…

Ochii i se fac mari, îşi scoate telefonul şi începe să facă poze, apoi se apleacă spre mine.

— Facem un *selfie* rapid?

— Un *selfie*?

— Înseamnă să îţi faci o poză aşa, îmi explică ea inocent, înclinând telefonul în faţa noastră. Zâmbeşte!

Sfârşim prin a ne face mai multe *selfie-uri*, în timp ce aşteptăm să înceapă concertul, pălăvrăgind despre tot felul de lucruri. De la poveşti despre Monty şi despre ziua în care li se oferiseră bilete la concertul unei trupe noi, de care nu auziseră, aşa că au preferat să meargă în schimb

la cinematograf – „S-au dovedit a fi Beatles, dacă îţi vine să crezi una ca asta!” –, până la noul podcast pe care îl ascultă – „Preferatele mele sunt cele din genul *true crime1*” – şi la o expoziţie pe care vrea să o vadă la V & A[15] – „Nu ştiu dacă te interesează, dar eu sunt membră, aşa că pot să invit gratis pe cineva…”

Chiar e reconfortant. Pe cât de mult îmi iubesc prietenele, nu prea reuşesc să mă alătur discuţiilor despre copii, şi soţi, şi amenajări ale casei. La prânzul de ziua mea, s-a vorbit despre şcoală şi a fost ca o gaură neagră în care au dispărut toţi, până când ne-a salvat ospătarul, care a adus parmezan gratinat şi râşniţa de piper.

Apoi luminile din sală se sting şi se aprind reflectoarele şi, deodată, una dintre trupele mele preferate e pe scenă, cântând şi dansând, iar Cricket se ridică în picioare. Câteva persoane din spatele ei îi cer să stea jos, dar ea le răspunde politicos:

— Dacă stau jos, drăguţă, s-ar putea să nu mă mai ridic niciodată.

Şi continuă să ţopăie încântată.

Bravo ei! La optzeci şi ceva de ani, şi-a câştigat dreptul de a dansa la un concert. Între timp, eu nu sunt atât de curajoasă şi rămân lipită de scaun, din cauza privirilor tăioase pe care le primim de la oamenii de pe rândul din spatele nostru. Sincer, cum pot veni unii la concert *şi să nu vrea să danseze*? îmi amintesc de mine pe când eram o fană adolescentă, care avea postere pe peretele din dormitor şi părul tapat. Ce ar crede acel eu, dacă m-ar vedea stând jos acum?

Ajunge. *Ducă-se*!

Când începe unul dintre cele mai mari hituri ale lor, iau exemplu de la Cricket şi sar în picioare. La patruzeci şi ceva, şi eu mi-am câştigat dreptul de a dansa.

Sunt recunoscătoare pentru:

---

15 Gen popular de nonficțiune întâlnit în literatură, cinematografie, show-uri de televiziune sau podcasturi, în care autorul analizează o crimă adevărată, adeseori comisă de un criminal în serie (n. red.).

1. O seară excelentă.

2. Că Cricket nu a păţit nimic, după ce a alunecat dansând şi şi-a vărsat vinul roşu pe femeia morocănoasă din spatele nostru, lucru care, desigur, a fost doar un accident, nu un gest intenţionat, habar n-am ce tot vorbea femeia aia!

3. Kevin, şoferul maşinii Über, care m-a dus acasă, întrucât, deşi m-am simţit din nou ca la optsprezece ani, nu am optsprezece ani, iar dansatul mi-a dat dureri de spate.

4. Anii 1980.

Şterge contactul

AZI L-AM ŞTERS PE ETHAN DIN TELEFON. MĂ UITAM peste contacte, să sun pe cineva de la lucru, când, brusc, l-am văzut: *Ethan Deluca*. Logodnicul American. Fostul. Bărbatul care Mi-a Frânt Inima.

Doar că, desigur, acolo nu erau trecute toate astea. Numai numele şi numărul de telefon. Îmi amintesc că el şi la salvat în telefonul meu. Eram într-un bar, sărbătoream ziua de naştere a unui coleg, dar plănuiam să plec devreme – eram obosită şi voiam să ajung acasă –, până am fost convinsă să mai stau la un pahar.

Un moment de răscruce. Nu aşa i se spune? Când o decizie luată într-o fracţiune de secundă îţi schimbă cursul vieţii. Dacă nu aş fi stat mai mult, nu i-aş fi fost prezentată prietenului brunet al colegului, care a venit mai târziu, pentru că tocmai aterizase din California. Dacă acel pahar nu s-ar fi transformat în câteva, iar el nu mi-ar fi cerut numărul de telefon. Eu nu Laş fi refuzat, pe motiv că tocmai ieşisem din altă relaţie scurtă şi jurasem că mă las de bărbaţi. El nu şi-ar fi salvat numărul în telefonul meu, iar eu nu aş fi râs, gândind „îmi place tipul”. În schimb, aş fi plecat din bar şi m-aş fi dus la culcare, iar viaţa ar fi continuat ca înainte.

Dar nu s-a întâmplat aşa. Iar în ziua următoare am făcut ceva ce nu îmi stătea în fire.

L-am sunat.

La început, Ethan mă făcea să râd mult. Îmi scria e-mailuri amuzante şi îmi spunea pe Face Time poveşti

excentrice şi autoironice despre viaţa lui de *chef*. Avea un fel ciudat de a privi viaţa, de parcă o contempla prin lentile complet diferite de ale celorlalţi. Avea un spirit de observaţie unic. Vedea în oameni lucruri pe care ei înşişi nu le vedeau. Observa diverse detalii la mine.

Este un aspect foarte important, să simţi că eşti înţeles, fără să fie nevoie să te explici vreodată. Să ai acea conexiune specială. Am citit undeva că motivul pentru care doi oameni ajung împreună este ca să simtă că nu sunt singuri. Nici fizic, nici emoţional. Aşa am simţit când m-am îndrăgostit de Ethan. De parcă o parte din mine, pe care o ţinusem ascunsă de ceilalţi, era reflectată. De parcă, în sfârşit, după toate întâlnirile care nu funcţionaseră, cu bărbaţi nepotriviţi, găsisem pe cineva care *mă înţelegea*.

Dar în cinci ani se pot întâmpla multe. Poţi trece de la a te simţi magnific de fericită, la senzaţia că nu o să mai fi fericită vreodată. De la a crede că sunteţi împreună, la a descoperi că eşti singură. De la acele adorabile furnicături ale anticipării, când străinul arătos din bar îşi salvează numărul în telefonul tău, la o oarecare zi ploioasă, la o cafea, când apeşi pe butonul de „editează” şi derulezi ecranul până în jos, unde scrie cu roşu: „şterge contactul”.

Cinci ani de momente împărtăşite şi de amintiri comune ale unei vieţi pe care credeai că o veţi trăi împreună şterşi cu o apăsare a degetului mare – clic – şi gata, s-au dus.

Sunt recunoscătoare pentru:

Amintirile minunate, deşi uneori îmi doresc să fi fost la fel de simplu să mi le şterg şi din suflet.

Blana lui Arthur, în care îmi îngrop chipul şi care îmi absoarbe toate lacrimile.

Că, după ce am şters din telefon pozele cu Ethan, nu mai primesc mesajul acela enervant de „memorie aproape plină”. Dovadă că mereu există o parte bună a lucrurilor, indiferent cât de neplăcută pare situaţia.

MARTIE

Iepuraspascalsexy întrebare şi răspuns

CÂND MĂ TREZESC, CONSTAT CĂ AM TREI

APELURI ratate şi un mesaj vocal de la Michelle, toate în legătură cu faptul că voi sta cu copiii lor în seara asta. Cu ochii înceţoşaţi, mă uit la ceas. Nu e nici măcar opt dimineaţa.

„Nell! Unde eşti? încerc să dau de ţine de câteva ore!”

„Încă în pat”, sunt cât pe ce să spun, când o sun să o asigur că nu, nu am uitat ce am promis şi da, o să fiu acolo la ora şase şi patruzeci şi cinci de minute fix. Dar, după ce ascult lista lungă cu lucrurile pe care ea le-a făcut deja înainte de micul dejun, hotărăsc să tac.

Nu mă refer doar la Michelle, care e dornică să îmi explice cât este de ocupată; toţi facem la fel. Parcă e o nouă competiţie, să vedem cine poate fi cel mai ocupat. „Ce mai faci?”, „Ocupată până peste cap!”, „Şi eu! Nebunie totală!”

Ne comparăm programele haotice şi expunem nesfârşite liste cu lucruri de făcut; de cele mai multe ori doar trimitem mesaje scrise, pentru că, pe bune, cine are timp pentru o discuţie adevărată?

Ce vreau eu să ştiu este de când ne-am făcut un ideal din a fi ocupaţi? De când o agendă foarte plină a devenit măsura succesului? înseamnă asta că eu m-am transformat într-o ratată, pentru că, de când am pierdut totul, nu mai sunt extrem de ocupată, ci stau în pat gândindu-mă la ziua de naştere a lui Max şi întrebându-mă cum naiba unul dintre prietenii mei poate împlini cincizeci de ani? *Cincizeci*. Cum e posibil? Cincizeci e vârsta tatălui tău. E vârsta politicianului de la ştiri, cu o freză groaznică şi cu gusturi proaste la cravate.

E VÂRSTA MIJLOCIE! (*Cu adevărat* vârsta mijlocie, nu doar când te simţi de vârstă mijlocie.)

Nu este, repet, nu este vârsta cuiva alături de care ai străbătut Europa cu trenul, în vara în care ai împlinit optsprezece ani, dormind pe plaje, pentru că v-aţi cheltuit toţi banii de hostel pe sticle de Chianti, din care aţi băut la miezul nopţii pe Treptele Spaniole, gândindu-vă că „viaţa nu poate fi mai bună de atât”.

De fapt, nu sunt sigură că viaţa chiar poate fi mai bună de atât. Acum, pot să îmi permit un vin de calitate, dar nimic nu e la fel de bun cum era acel Chianti ieftin. Şi chiar dacă în California am dat o avere pe o saltea Tempur-Pedic şi pe o plapumă din puf de gâscă ungurească, cel mai bun somn pe care l-am avut vreodată a fost în sacul meu de dormit mâncat de molii, pe nisip.

Atunci, care e răspunsul?

Habar n-am. Sincer, chiar nu ştiu care e răspunsul la această întrebare şi la multe alte întrebări pe care viaţa pare să mi le pună acum. Dar ştiu că trebuie să mă scol, să fac nişte cafea şi să lucrez la necrologul de săptămâna asta – viaţă de liber-profesionist şi aşa mai departe –, apoi să îl plimb pe Arthur. O să mă gândesc la asta diseară, când voi fi bonă şi toţi copiii vor fi în pat. Atunci o să am destul timp să stau pe canapea, uitându-mă la televizor şi meditând la viaţă. Când nu o să fiu atât de ocupată. Pff!

Surpriza

CE NAIBA O FI FOST ÎN MINTEA MEA? E TRECUT DE miezul nopţii şi ei ÎNCĂ refuză să meargă la culcare! E un coşmar. Abia mă aud gândind peste strigătele şi ţipetele lor. Cât despre stat pe canapea, adio! Mi-am petrecut ultimele cinci ore alergând în sus şi în jos pe scări, după copii.

Sunt extenuată. Terminată, de fapt. Şi nu e vorba doar despre asta, dar ei s-au transformat din nişte copii adorabili de cinci şi şase ani, cu nume drăguţe şi demodate precum Roşie şi Lily, în monştri care vor filme Disney şi care împrăştie muci peste tot. Chiar şi scumpul, dragul de Freddy, care anul trecut când am stat cu el s-a cuibărit în braţele mele şi mi-a spus că vrea să se însoare cu mine, a devenit un gangster şi insistă că are voie să se uite la *Peaky Blinders*, până când se întorc „bătrânii”.

Freddy are zece ani.

Între timp, eu mă simt cam de o sută. Nu am mâncat. Am muci în păr. Îmi ţiuie urechile. Mâncarea pe care am comandat-o s-a răcit, pentru că eram prea ocupată – Doamne, din nou cuvântul ăsta! – să bag în baie trei copii.

Ştiam prea puţine despre oroarea pe care o poate produce o propoziţie inocentă precum „spală-te pe dinţi”. Am întors spatele pentru două minute şi era pastă de dinţi peste tot. Oglinda din baie arată ca o creaţie a lui Jackson Pollock.

Disperată, o sun pe mama.

— Doar fii fermă, mă sfătuieşte ea, după ce o trezesc. Nu accepta un „nu” ca răspuns. Copiii trebuie să ştie cine e şeful.

Corect. Bine. E ridicol. Am coborât Marele Canion. Am circulat pe autostrăzile din Los Angeles. Am ţinut un discurs la înmormântarea bunicului, în faţa unei adunări numeroase. Cu siguranţă, pot băga în pat trei copii?

Aşa că devin dură şi îi mărşăluiesc sus, la culcare, în ciuda bocetelor şi zbieretelor de protest. Nu mai sunt naşa amuzantă. Sunt naşa îngrozitoare. Mă urăsc. Lily chiar mă loveşte. Îndată ce îi bag în paturi şi cobor, ei ies din nou şi trebuie să îi duc sus încă o dată. Sus, jos. Sus, jos. Nu mă simt ca un şef. Mă simt ca Bătrânul Mare Duce de York[16].

În toiul hărmălaiei, aud telefonul meu. E Michelle, care îmi scrie să se asigure că totul e în regulă.

Totul este perfect în regulă! Copiii au adormit rapid, iar eu mă uit la TV. e

Desigur, e o minciună. Este haos aici. Anarhie totală. Dar nu vreau să îi stric ziua de naştere lui Max. Sau să recunosc că am dat-o în bară complet. Poate că există un motiv pentru care nu sunt mamă: n-aş fi bună de nimic.

În cele din urmă, după ce recurg la mită (Lily şi Roşie primesc fiecare câte cinci lire, Freddy, zece; îmi amintesc când eu eram cea plătită ca să stau cu copiii, şi nu invers), îi pun pe toţi în paturi şi, până să curăţ baia, au adormit, iar eu cad cu faţa în jos pe canapea.

Exact la timp să aud cheia în uşă.

Ţâşnesc în sus şi mă prefac că răsfoiesc leneş

16 Referire la versurile cântecului pentru copii The Grand Old Duke of York (When they were up, they were up / And when they were down, they were down, / And when they were only halfway up, / They were neither up nor down) (n. red.).

revistele de design interior, în care sunt case minunate (să pună sare pe rană), când apar Michelle şi Max, râzând şi parcă bezmetici, după ieşirea lor în oraş. Max e chiar beat şi se prăbuşeşte pe canapea lângă mine, în timp ce Michelle anunţă:

— Bebeluşul ăsta mă presează pe vezică!

Şi aleargă în sus pe scări, la baie.

— Aşadar, presupun că şi tu ştiai despre secret? zâmbeşte Max, când ea dispare.

Cu degetul deja îndreptat spre aplicaţia Über, nu sunt foarte atentă.

— Ce secret?

— Petrecerea surpriză.

Ridic privirea din iPhone. *O petrecere surpriză*?

— Dar credeam că luaţi cina. Doar voi doi, continui, cu vocea un pic sugrumată.

— Şi eu. Bine, bine, te cred, râde el şi îşi atinge nasul, încercând să îmi facă subtil cu ochiul, închizându-i însă pe amândoi. Mulţumesc că ai stat cu copiii, Nell… sincer apreciez… o prietenă atât de bună…

Apoi îi cade capul în piept şi adoarme imediat.

Sunt recunoscătoare pentru:

4. Un dormitor fără muci, în care să mă prăbuşesc extenuată, învineţită, moartă de foame şi plină de abţibilduri.

5. Că nu am copii, astfel că pot petrece ziua de mâine ocupată să dorm până la amiază.

6. Că am maturitatea şi înţelepciunea de a nu mă simţi jignită sau enervată pentru că nu am fost invitată la petrecere, ci de a accepta asta cu eleganţă şi înţelegere.

Discuţie pe Whatsăpp cu Fiona

Nu o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat în weekend! Cine e?

Nell! Nu eşti Fiona??? Scuze, da, nu mi-am pus ochelarii

Stai aşa, citesc

O, ai cunoscut pe cineva?

Nu! e Michelle m-a rugat să stau cu copiii, pentru că

era ziua lui Max, şi ghici ce? Ce?

După aceea, am aflat că îi organizase o petrecere surpriză! Da, ştiu

Iar eu nu am fost invitată! Stai

De unde ştii?

Fiona scrie

Mai eşti acolo?

Fiona scrie

Fiona???

Am ieşit cu ei sâmbătă Ce??? Te sun chiar acum

Apel ratat la 9.28

Nu răspunzi!

Sunt la Pies and Lattes[17]

Unde??

PILATES

Scuze, programul de autocorectare!

Cine a mai fost acolo?

Doar câţiva prieteni…

Holly şi Adam au fost? Da

Dutu-i, nu pot să cred DUTU-I

Mrrr De ce nu m-a invitat Michelle şi pe mine??!!

Nu Michelle a organizat-o

Dar cine? Annabel

Annabel!

Fiona scrie

Michelle m-a rugat să îi recomand un restaurant, iar eu am întrebat-o pe Annabel, pentru că ea ştie toate locurile la modă.

Ea a propus restaurantul ăsta mexican nou şi îi cunoştea pe proprietari, aşa că a făcut rezervările…

Fiona scrie

A fost ideea ei să-i invite pe câţiva dintre prietenii lor, ca surpriză.

Mi s-a părut o idee excelentă!

Ştii că lui Max îi plac petrecerile. Şi împlinea cincizeci de ani!

Nu pot să cred că am ratat-o! e

17 „Plăcinte și cafea cu lapte” (n. red.).

Ea a zis că te-a invitat, dar că nu i-ai răspuns la e-mail.

Ce e-mail?

I-am dat adresele de e-mail ale tuturor.

Poate că al tău s-a dus în spam?

Stai aşa, verific. Nu.

Ce ciudat!

Da, foarte.

Ar fi trebuit să îţi spun, dar, când ai zis că stai cu copiii, am presupus că ştii totul.

Ce păcat…

Da.

O să-i pară aşa de rău lui Annabel când o să-i povestesc că nu ai primit invitaţia! Sunt convinsă.

E atât de drăguţă şi de generoasă, a şi plătit toată nota, drept cadou pentru Max! Lui Max nu i-a venit să creadă.

Foarte drăguţ din partea ei.

Uite ce, ar fi mai bine să plec.

Profesoara se uită la mine.

Vorbim mai târziu.

XXX

XX

Sunt recunoscătoare pentru:

9. Că îmi păstrez cumpătul.

10. Nu am numit-o pe Annabel vacă.

11. Pies and lattes. *Nu, serios. Nu e de la programul de autocorectare.*

Frica

MĂ AŞTEAPTĂ CÂND MĂ TREZESC. CA UN BĂTĂUŞ DE şcoală, care stă la pândă pe coridor, gata să lovească. Pot să o simt înainte să deschid ochii, pumnii ei strânşi îmi fac stomacul noduri şi bocancii ei grei îmi apasă pieptul.

A trecut ceva vreme de când m-a vizitat ultima dată. Eram acasă, în pat, lângă Ethan. El dormea adânc, dar eu nu fusesem niciodată mai trează. California era cuprinsă de un val de căldură şi, în ciuda ventilatorului, camera era încinsă şi claustrofobică. Stăteam întinsă goală în

întuneric, ascultându-l cum respira. Încercând fără succes să îmi găsesc liniştea în ritmul constant al respiraţiei lui. Azi se împlineşte un an de atunci. Îmi amintesc pentru că a fost ziua în care ne duseserăm la spital.

Perioada aceea m-a afectat destul de rău, săptămâni în şir m-a făcut să mă simt agresată şi rănită. Nu am spus nimănui, cu atât mai puţin lui Ethan. Era greu să-mi descriu atacatorul, când nu ştiam nici eu ce era. Mai rău, mi-era ruşine că nu mă pot împotrivi. Mă învinovăţeam că eram slabă şi vrednică de milă. Era doar vina mea.

Unii ar putea numi asta anxietate sau depresie. Alţii îi pun eticheta de atac de panică. În timp ce mulţi o descriu ca pe faimosul câine negru[18] de care nu poţi scăpa.

Dar eu o numesc simplu: Frica. O teroare fără explicaţie, care mă bagă în sperieţi. Pentru că nu e ca atunci când te simţi un pic indispus, pentru că eşti falit sau sătul că a venit luna martie, dar cerul este încă gri.

Frica te paralizează. Te apucă de gât, astfel încât nu mai poţi respira, şi îţi face inima să îţi bubuie în urechi, puternic şi rapid. Ai impresia că o să mori, iar o parte din tine chiar îşi doreşte asta. De aceea e atât de îngrozitoare. Pentru că, după ce termină să te agreseze, o faci şi tu, chiar mai rău. E micul tău secret murdar, iar eu l-am ţinut ascuns pe al meu ani la rând.

Eram boboc la facultate, când am întâlnit prima dată Frica. Îmi amintesc că eram entuziasmată că mă mutam de acasă, aşa că a fost un şoc să găsesc un monstru aşteptându-mă, odată ce am ajuns acolo. Dădea târcoale prin întuneric, după cursuri. Pregătindu-se să lovească târziu în noapte, pe holurile căminului.

Am fost prea speriată ca să le mărturisesc părinţilor mei. Nu voiam să îşi facă griji şi nici să admit ce se întâmpla. În schimb, am încercat să o ignor, iar după un timp trebuie să se fi plictisit şi să fi plecat să pună mâna pe alt biet suflet. Nu am mai văzut-o decât după mulţi ani, când mi-a făcut o vizită la muncă şi am încercat să mă

18 Metaforă pentru tristețe adâncă; în zona Marii Britanii și Irlandei, motiv folcloric reprezentând diavolul (n. red.).

ascund de ea în toaleta femeilor, plângând. Acum, de cele mai multe ori, mă lasă în pace.

Până azi.

Stau întinsă câteva momente, îndemnând-o să dispară. Sperasem că, întorcându-mă la Londra, o voi lăsa în urmă, fără să îi trimit noua adresă. Dar acum m-a găsit şi nu renunţă fără luptă. *Dar nici eu*. Îmi adun curajul şi dau la o parte plapuma. Pentru că, dacă ştiu sigur un lucru, acela e că niciodată nu trebuie să cedezi în faţa unui atacator. Iar Frica e din soiul cel mai rău.

Sunt recunoscătoare pentru:

12. Cafeaua tare, dragostea unui câine şi un simţ al umorului care nu mă părăseşte niciodată, nici măcar în cele mai rele zile.

13. Că ştiu că mâine e o nouă zi.

Frăţiorul care a crescut

MÂINE SE SĂRBĂTOREŞTE ZIUA MAMEI, AŞA CĂ îl trimit un mesaj frăţiorului meu Rich, ca să îi amintesc să o sune pe mama. În schimb, el mă sună pe mine.

— Rahat, am uitat!

— Ştiu.

— De unde ştii? sare el.

— Pentru că uiţi în fiecare an.

— Tu i-ai trimis o felicitare?

— Da.

Oftează.

— Şi nişte flori, nu mă pot abţine să nu adaug.

Îndepărtez telefonul de ureche, când el oftează şi mai tare. Face asta în fiecare an. Chiar şi când locuiam în America şi trebuia să am de-a face cu oribila poştă şi să sun în zori la vreo florărie locală, din cauza diferenţei de fus orar, tot îi trimiteam în fiecare an o felicitare şi flori. Şi în fiecare an, în mod „convenabil”, el uita.

— Ai spus că sunt şi de la mine? se smiorcăie el, deşi ştie foarte bine că mereu pun şi numele lui pe biletul care însoţeşte florile.

De dragul mamei, nu al lui.

— Surioară? zice el nesigur, când vede că nu

răspund.

Mă joc cu ideea de a-l lăsa să sufere, de data asta, apoi cedez.

— Desigur.

— Ştiam că o s-o faci, zice vesel şi îl aud râzând la telefon. Şi vii acasă de Paşte anul acesta?

Mi se strânge inima un pic. Paşte. Altă sărbătoare de familie, când toţi sunt împreună cu jumătatea şi cu copiii, iar eu trebuie să merg acasă la părinţi, să dorm singură în fostul meu dormitor.

— Nu ştiu încă. Tu?

— Da. O aduc pe Nathalie.

— Cine e Nathalie?

— Iubita mea!

Pare jignit.

— Credeam că o cheamă Rachel.

— Ne-am despărţit. Era nebună.

— De ce spun bărbaţii mereu că fostele lor sunt nebune?

— Poate pentru că sunt…

— Asta înseamnă că şi Ethan o să spună despre mine că sunt nebună?

— Complet nebună, glumeşte el, înainte să îşi dea seama că s-ar putea ca eu să nu găsesc remarca la fel de amuzantă. Nell, îmi pare rău… pentru ce s-a întâmplat cu Ethan. Mi-a spus mama că nunta e anulată.

— Moare să afle toate detaliile.

— Ştiu, o ucide curiozitatea, zice el şi îmi dau seama că zâmbeşte.

Cel puţin părinţii noştri sunt un subiect în privinţa căruia mereu suntem de acord.

— Dar el a fost cam fost nemernic, să fim oneşti.

— Credeam că îţi plăcea de el, zic eu şocată.

— Mă rog, trebuia să îmi placă, te măritai cu individul.

— Ziceai că are umor.

— Are. Dar să ai umor nu e totuna eu să fii un om bun, nu?

Tac, gândindu-mă la Ethan, la faptul că mereu fusese fermecător şi amuzant în aparenţă, dar numai eu reuşisem să văd persoana din spatele glumelor.

— Poate că ai dreptate, recunosc, probabil, pentru prima dată în viaţă faţă de fratele meu.

— Iisuse, te simţi bine? se miră el, râzând, şi râd şi eu, dar, sinceră să fiu, nu aş ști cum să răspund cu adevărat la această întrebare.

Ziua Mamei

ÎNTOTDEAUNA MI S-A PĂRUT CĂ VIAŢA SEAMĂNĂ CU o cursă cu obstacole. Îndată ce ai trecut de unul, te aşteaptă altul, iar în ultima vreme toate par să fie sub forma vreunei sărbători care să-mi amintească de ceva ce eu nu am.

Luna trecută a fost Ziua îndrăgostiţilor; luna asta e rândul Zilei Mamei, aşa că mă trezesc cu paginile de pe reţelele de socializare inundate cu buchete de flori, tăvi cu micul dejun adus la pat şi felicitări cu sclipici lucrate de mână, toate minunate, dar care mă fac să mă simt cel puţin un pic pe dinafară.

Chiar dacă am o vagă bănuială că toate canapelele sunt pline cu lipici şi că o grămadă de tătici panicaţi se întreabă cum să-şi distreze copiii, în timp ce mămicile recunoscătoare au parte de o binemeritată leneveală.

Ca să mă înveselesc, o sun pe mama, care e încântată de flori.

— Cum i-am spus şi lui Richard, chiar nu trebuia, ciripeşte veselă la telefon, iar eu încerc să nu simt o familiară senzaţie de iritare, pentru că fratele meu a sunat deja, asumându-şi toate meritele.

Nu e o competiţie, trebuie să îmi amintesc.

— Ai primit felicitarea mea?

— Nu, când ai trimis-o?

— Săptămâna trecută. Trebuie să se fi pierdut la poştă.

— Nu contează, mă liniştește. Am primit-o pe a lui Richard, adaugă.

— *Da*?

— Da, mi-a trimis online o felicitare din aia animată. A fost chiar isteţ şi, cum zicea el, mult mai bună pentru mediu. Mai puţină risipă.

O să-l omor pe frăţiorul meu.

— Deci, vii de Paşte sau eşti prea ocupată cu munca?

Simt o urmă de vinovăţie. Încă nu am fost să-mi văd părinţii. Am tot găsit scuze să nu merg. Nu pentru că nu vreau să-i văd, ci pentru că nu am vrut să înfrunt valul de întrebări ale mamei şi îngrijorarea blândă a tatii, care mă vor enerva şi mă vor face să plâng, în egală măsură.

— Ei bine, ideea e că…

— Voiam doar să verific, pentru că avem atât de multe solicitări pe Airbnb.

Vinovăţia mea se evaporă repede.

— Vrei să îmi închiriezi camera?

Iar eu credeam că voia să îşi vadă fiica.

— Paştele înseamnă una dintre cele mai aglomerate perioade, zice ea, apoi începe să îmi povestească despre cuplul în vârstă din Zürich, cu care a legat o prietenie prin e-mail. Iar când i-am spus că sunt fan al lui Andrea Bocelli, mi-a zis că va cânta acolo în septembrie şi că au două bilete în plus!

Vocea mamei e plină de entuziasm.

— Aşa că, m-am gândit, dacă nu vii…

— Desigur că vin, o întrerup, înainte să îmi închirieze camera.

— Super! se entuziasmează ea, dar jur că detectez o urmă de dezamăgire.

Mama a făcut de mulţi ani o pasiune pentru Andrea Bocelli.

— O să fie frumos să ne reunim din nou toată familia. A trecut o veşnicie de când nu ne-am văzut cu toţii.

De fapt, de vara trecută. Venisem cu Ethan, să sărbătorim cei şaptezeci de ani ai mamei. Eu şi Richard i-am organizat o petrecere surpriză. Mă rog, eu am organizat petrecerea; Richard a adus berea. Au venit toţi prietenii noştri, plus familia, iar eu am purtat o rochie nouă şi mi-am petrecut seara lăudându-mă cu Ethan şi cu

inelul, punând astfel capăt bârfelor cu privire la sexualitatea mea împrăştiate de unele rude mai în vârstă („Până la urmă, locuieşte în America, înţelegi tu…”).

Am angajat un DJ, să pună toate cântecele preferate ale mamei, şi îmi amintesc că l-am lăsat pe Ethan acolo şi m-am dus la baie, iar când m-am întors părinţii mei dansau pe Frankie Valli & The Four Seasons. Tata ştia toate versurile de la *Can’t Take My Eyes Off You*, iar mama râdea şi roşea. Îmi amintesc că îi priveam şi eram mândră de tot ce creaseră împreună – chiar şi de tontul de fratele meu, care băuse prea mult din propria bere şi adormise în tufele de trandafiri – şi îmi doream să am acelaşi lucru.

Dar, când m-am uitat la Ethan, care era în cealaltă parte a camerei, ceva în mine a ştiut, pur şi simplu, că noi nu vom avea niciodată aşa ceva.

Şase luni mai târziu, m-am mutat.

Mai vorbesc un pic cu mama, înainte să ne luăm rămas-bun. Apoi îmi trimite o poză cu buchetul. E frumos. Cum sunt toate florile, felicitările şi cadourile de Ziua Mamei postate de prietenii mei. Dar mă fac să mă întreb unde e locul meu. Adică, dacă eu nu sunt membră a Clubului Mămicilor, în ce club sunt?

— Trebuie să îţi faci propriul club, propune Cricket veselă, ţmându-şi borul pălăriei, în timp ce cotim şi pălăria aproape că îi e luată de o pală de vânt puternică. Eu o să fiu primul membru.

E după-amiază târziu şi suntem pe stradă, trăgând amândouă de o plasă de IKEA plină cu cărţi. Am sunat-o după ce am vorbit cu mama. Ştiam că ea, spre deosebire de celelalte prietene ale mele, nu avea să fie ocupată să sărbătorească ziua aceea cu soţul şi copiii şi, cum mama ei murise cu ani în urmă, m-am gândit că ar putea fi o zi dificilă pentru ea.

A fost încântată să mă audă, nu pentru semnificaţia zilei, ci pentru că descoperise „câteva” cărţi de la bibliotecă, pe care Monty nu le returnase, şi avea nevoie de o mână de ajutor, să le ducă înapoi. Cele mai multe biblioteci erau închise duminica, dar asta era deschisă.

— Suntem aproape?

Prind mai bine sacoşa, care mă taie în palmă. Spre deosebire de Cricket, nu am mănuşi din piele căptuşite, „un cadou cumpărat de la Harrods”.

— Nu mai avem mult.

— Chestiile astea cântăresc o tonă!

Mă uit la Cricket. Are de două ori vârsta mea, dar şi genul acela de rezistenţă de modă veche care nu vine de la exerciţii la sală, ci mai degrabă din educaţia care îţi spune să nu te plângi, ci doar să îţi faci treaba.

— Am ajuns!

Se opreşte în faţa unei clădiri din cărămidă roşie, în stil victorian. Câteva scări conduc spre intrare. Punem sacoşa jos, să ne tragem sufletul.

— Credeam că sunt doar câteva cărţi?

Răsuflând uşurată, îmi flexez recunoscătoare degetele.

— Ei bine, asta e chestia, Monty n-a înţeles niciodată pe deplin principiul de bază potrivit căruia, atunci când împrumuţi o carte de la bibliotecă, ar trebui să o şi returnezi.

— Ce vorbeşti?!

Mă uit în jos la sacoşa în care sunt suficiente cărţi, cât să umpli o bibliotecă destul de mare.

— Cele mai multe sunt cartonate, observ eu.

— Nu îi plăceau cele broşate. Mereu spunea că îi place senzaţia unei cărţi cartonate în mâini.

— Ştia el ce ştia! remarc şi mă aplec să iau una.

Pare valoroasă, şi nu mă refer la preţ.

— Eu am un Kindle, dar nu e acelaşi lucru. Îmi e dor de cărţile mele. Le-am lăsat în America pe cele mai multe… era prea scump să le aduc.

Îmi trec degetul mare peste marginile paginilor.

— Am lăsat multe în America, adaug, ca o completare.

Cricket îmi aruncă o privire înţelegătoare şi mă forţez să zâmbesc. Cricket are mai multe motive ca mine să fie tristă. Dacă ea poate să rămână veselă, şi eu pot.

— Ştii, Monty m-a adus aici la prima noastră întâlnire, zice ea şi ridică privirea spre clădire.

— Cum? La bibliotecă?

— Mi-a zis că ar trebui să-i cunosc prima dragoste; s-a gândit că ar trebui să ştiu cu ce concurez.

Mă îndrept, ascultând.

— Sigur nu te referi la prietena ta Cissy?

Cricket pare amuzată.

— Crede-mă, mi-am pus problema. Îmi amintesc că m-a luat de mână, în timp ce urcam scările, iar eu mă întrebam ce naiba facem… Când, în sfârşit, am ajuns la etajul al doilea, m-a dus într-un colţ, lângă un şir de ferestre cu arcadă, şi m-a prezentat îndrăgitului său Shakespeare. Un raft întreg plin cu operele lui…

Vocea i se stinge, amintindu-şi.

— Venea aici de când era băieţel, când părinţii lui erau prea săraci să îşi permită cărţi. Aici s-a născut visul lui ca într-o zi, când va creşte, să devină un dramaturg celebru.

Împreună, ne uităm la faţada elegantă. Mă întreb câţi alţi oameni au intrat pe uşile ei, de-a lungul anilor. Câte alte poveşti o fi inspirat. Când privirea mea coboară, atenţia îmi e atrasă de un anunţ. Înaintez şi mă încrunt.

— Ai citit asta?

Mijeşte ochii şi scutură din cap.

— Nu mi-am adus ochelarii de citit. Ce zice?

— Că biblioteca se închide… Ceva legat de restructurare.

Lui Cricket îi cade faţa.

— Deci, se întâmplă, până la urmă… S-a vorbit despre transformarea clădirii în apartamente de lux. Monty a fost foarte supărat. Considera că e nevoie de bibliotecă în comunitate, nu de apartamente pe care nimeni nu şi le permite.

— Nu se poate face nimic?

— A existat o petiţie locală, să încerce să o salveze, dar consiliul a spus că se fac reduceri de fonduri.

O strâng de braţ prin haina groasă de iarnă şi, pentru

o clipă, rămânem tăcute.

— Bun, mergem să returnăm cărţile astea? zic eu, după un timp.

— Am pregătit carnetul de cecuri.

Pune mâna pe poşetă, cu un zâmbet trist. Prindem amândouă de câte un mâner şi ridicăm sacoşa.

— Oofff! Parcă am căra un cadavru, exclam eu tare.

O, nu, chiar am spus…

Mă uit îngrozită la Cricket. Iar ea se uită la mine. Apoi amândouă izbucnim în râs.

Bibliotecara o scuteşte de plată pe Cricket, cu o atingere plină de compasiune pe încheietură: toată lumea l-a iubit pe Monty şi i se simte lipsa. Arată spre locul unde obişnuia să stea, la masa din colţ.

— Nu e la fel fără el, zice ea.

— Nu, nu e, răspunde Cricket.

Eu rămân mai în spate, să nu deranjez, prefăcându-mă interesată de o carte despre inginerie. Un tip tânăr, cu căşti şi laptop, stă la masa lui Monty, indiferent la văduva care îl priveşte din cealaltă parte a încăperii. Viaţa merge înainte. Trebuie. Şi totuşi…

Şi totuşi, cum poate lumea să continue să se învârtă, viaţa să meargă înainte, ca de obicei, când unii oameni dispar? Pe măsură ce timpul trece, te îndepărtezi tot mai mult de ultimul moment în care i-ai văzut. Se retrag în trecutul tău, în timp ce tu înaintezi în viitor. Distanţa dintre voi creşte, în vreme ce vocile se estompează, iar amintirile devin neclare.

— M-am înscris la un curs de artă. Vrei să vii şi tu?

Mă trezesc din reverie. Mă gândeam la Monty sau la Ethan?

— Mulţumesc, dar nu pot să desenez.

— Prostii. Toată lumea poate să deseneze.

Coborâm scările spre ieşire.

— Nu, serios, eu chiar nu pot.

— Nu ştii că nu există „nu pot”?

Uram când profesorii spuneau asta. Deschid gura să protestez, apoi mă opresc. La urma urmei, nu am altceva

de făcut. Ajungem la parter, împing uşa şi ieşim pe stradă.

— Bine, dar nu pot să stau mult. Trebuie să ajung acasă, să îl hrănesc pe Arthur.

Regula numărul unu: întotdeauna să ai o clauză de scăpare. Cricket se opreşte şi se întoarce spre mine:

— Mulţumesc.

— Încă nu ai văzut cum desenez, îi zâmbesc eu.

— Nu mă refer la curs. Pentru ce ai făcut mai devreme, sus, la bibliotecă.

Se uită înapoi spre clădire.

— A fost mai dificil decât mă aşteptam. Faptul că ai fost acolo a însemnat că nu sunt singură.

— N-a fost mare lucru.

— Ba da, a fost totul.

Se întoarce din nou spre mine; ne privim.

— Am glumit când am zis să îţi faci propriul club, dar este mult adevăr în asta… Ştii, mereu m-am simţit cumva pe dinafară. Am avut o educaţie foarte conservatoare, cu toate astea eram alergică la convenţionalitate. Părinţii m-au trimis la o şcoală catolică, însă niciodată nu am simţit că locul meu e acolo. Nu credeam în Dumnezeu, nu în al lor, oricum. Am avut prieteni, dar nu îmi găseam locul… spune, apoi face o pauză, amintindu-şi. La un moment dat, din întâmplare, am descoperit teatrul şi am aflat că nu eram singură. Că mai existau oameni în lume care erau exact ca mine. Oameni ciudaţi, neobişnuiţi, minunaţi. Oameni care m-au inspirat şi care m-au provocat. Oameni care m-au înţeles… Şi vrei să ştii care a fost cel mai bun lucru?

Dau din cap, ascultând.

— M-am regăsit, în sfârşit… şi astfel am descoperit un fel nou de credinţă… Se înţelege ceva?

Mă uit la Cricket, o femeie care are de două ori vârsta mea, şi simt o conexiune subită.

— Da. Se înţelege perfect.

Zâmbeşte, iar cutele accentuate din jurul ochilor dau viaţă chipului ei.

— Ce încerc să spun este că trebuie să-ţi găseşti

oamenii, Nell.

Sunt recunoscătoare pentru:

Toate mamele incredibile, care fac o treabă uimitoare, inclusiv grozava mea mamă, care a sacrificat atât de multe pentru mine; nu doar biletele gratis la Andrea Bocelli.

Toate persoanele care manifestă comportamente materne faţă de alţii – prin grijă, susţinere şi dragoste.

O văduvă de optzeci de ani, deoarece mă învaţă că îţi poţi găsi oameni apropiaţi în cele mai neaşteptate locuri.

Că am supravieţuit zilei de azi.

Adevărul gol-golut

CÂND AJUNGI LA VÂRSTA MEA, ÎNCEPI SĂ CREZI CĂ nu te mai poate surprinde nimic în viaţă. Adică le-ai văzut pe toate, nu?

Greşit. M-am înşelat foarte, *foarte* tare.

Ieri, după bibliotecă, eu şi Cricket am luat un Über până la>cursul ei de artă. Şcoala de artă se află într-un vechi depozit prevăzut cu geamuri mari cu arcade şi cu o scară de incendiu neagră, de metal, care şerpuiește pe o parte a clădirii. Mirosea a terebentină şi a vopsea. Deasupra, neoanele luminau drumul. Habar n-aveam la ce să mă aştept.

— Serios? Salut, din nou.

Dar, categoric, nu mă aşteptam să dau peste Tăticul Sexy.

— O… salut! am ezitat, având nevoie de o clipă să îmi dau seama de unde să îl iau.

— Nu mă prezinţi? a intervenit Cricket.

— Scuze, da, ea este Cricket, am zis, înainte să îmi dau seama că habar n-aveam care era numele lui real.

— Johnny, a zâmbit el, salvându-mă.

— Mă bucur, a zis ea şi a întins mâna, iar eu aş fi putut jura că flirta. Aţi venit la curs?

— Da, ne vedem înăuntru. Trebuie doar să fac ceva înainte.

A gesticulat spre toaletă.

— OK, am zis, dorindu-mi să am ceva mai bun de

spus. Ne vedem înăuntru.

Desigur, Cricket a vrut să ştie totul despre el. După ce a vorbit cu profesorul despre accesul meu la curs şi după ce am găsit locuri libere în spatele şevaletelor, i-am spus tot ce ştiam. Ceea ce nu însemna mare lucru, dar era suficient cât să îmi distragă atenţia de la şezlongul din mijlocul încăperii, până când mi-a picat fisa.

— Nu mi-ai spus că e un curs de desen cu model viu, am şoptit.

— Nu ai întrebat, a ridicat ea din umeri.

M-am uitat în jur după Johnny, dar probabil că era încă la toaletă. M-am uitat la câteva feţe, în căutarea unui complice, însă cu toţii stăteau în spatele şevaletelor, foarte serioşi şi nerăbdători. Chicoteli adolescentine amenin ţau să iasă la suprafaţă.

Nimeni nu te avertizează în privinţa asta când eşti mai tânăr, nu-i aşa? Că în interiorul acelor oameni cu aspect plicticos încă bate o inimă de adolescent, care găseşte amuzante aceleaşi lucruri ca în urmă cu mulţi ani.

Am luat un creion şi am încercat să mă adun; eram matură. Era doar un nud. Apoi a intrat modelul şi nu mi-a venit să cred.

O, Doamne, era Johnny. Era Tăticul Sexy!

Privirile ni s-au întâlnit, apoi el şi-a dat jos halatul.

— Şi?

Liza se holbează la mine cu ochii mari, de pe ecranul laptopului.

— Ei bine, n-am ştiut unde să mă uit.

— Faci mişto de mine? Eu aş ști unde să mă uit!

E ora două noaptea şi, incapabilă să dorm, sunt pe Face Time cu Liza. Uneori, diferenţa de fus orar de opt ore are avantaje. Râd, retrăind momentul când el şi-a dat jos halatul şi s-a întins dezbrăcat pe şezlong. Iată o metodă bună de evitare a contactului vizual!

— Deci e model?

— Se pare că o face cu jumătate de normă.

După aceea, am încercat să o grăbesc pe Cricket să ieşim din clădire, pentru că eram prea jenată, încât să ştiu

ce să-i spun dacă dădeam nas în nas cu el *îmbrăcat*, iar ea deja obţinuse informaţiile necesare de la profesorul de artă.

— Şi ce face în restul timpului?

— Nu ştiu. Nu am pus întrebări. Am fost prea ocupată să-i desenez penisul.

Liza pufneşte în râs. Parcă am fi din nou în L.A., povestind la o cafea. Doar cerul senin şi soarele care se văd dincolo de fereastra din spatele ei îmi amintesc că între noi sunt opt mii de kilometri.

— Ei bine, tot ce pot spune e că eşti norocoasă. Eu nu am văzut de ceva vreme un corp dezbrăcat.

— Păi şi Brad?

— Ne-am despărţit.

— *Din nou*?

— De tot, de data asta.

A mai spus-o, dar acum ceva mă face să o cred.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îţi pare.

— Bine, ai dreptate, nu îmi pare, recunosc eu. Totuşi, eşti bine?

— În clipa asta, da. Totul e în regulă.

Apoi, zâmbeşte.

— Dar tu?

Fac o pauză, să mă gândesc. Nu îmi mai zboară mintea, cu tristeţe, la trecut şi nici nu galopează cu teamă în viitor. Rămâne exact unde e.

— Da, aprob. În clipa asta, totul e în regulă.

Sunt recunoscătoare pentru:

— Că am primit ceva mai bun decât o felicitare plină de sclipici, făcută manual, şi mic dejun la pat. tăticulsexydezbracat

— O prietenă aşa cum e Liza, care îmi aminteşte să trăiesc în prezent, pentru că este tot ce avem cu adevărat.

Să fie lumina!

EDWARD O ŢINE PE A LUI CU MAŞINA DE SPĂLAT vase şi cu încălzirea. Iar acum a adăugat un punct pe lista de plângeri: faptul că las luminile aprinse.

— Nu înţeleg de ce nu poţi stinge lumina când ieşi din cameră, se vaită el şi stinge lumina pe hol, urmându-mă în bucătărie.

— Pentru că s-ar putea să mă întorc acolo.

Edward se încruntă la această logică.

— Pentru ce crezi că există întrerupătorul?

Îl ignor.

— Îmi place să las becurile aprinse.

— Am observat. Şi toţi vecinii trebuie să fi observat, în timp ce pedalam încoace pe bicicletă, am văzut că toată casa era luminată ca un pom de Crăciun.

Falca mi se încordează, în timp ce iau ceainicul.

— Nu-mi place să stau într-o casă întunecată.

Ridic capacul şi umplu zgomotos ceainicul.

— Dar nu poţi fi în două camere deodată, argumentează el exasperat.

— Ceai?

— Da, te rog.

Pornesc ceainicul, apoi iau două căni de pe raft şi pun în ele două pliculeţe. îl provoc să spună ceva despre folosirea unui ceainic şi doar a unui plic de ceai.

— E sinistru.

— *Sinistru*?

Se uită la mine de parcă sunt nebună.

— Cum naiba poate fi sinistră o sufragerie?

— Nu ai văzut la televizor cazurile alea de crime reale? Toate par să se întâmple în casă.

— Şi dacă laşi o lampă aprinsă o să te salveze?

Se uită la mine de pe cealaltă parte a hiatului, dându-şi părul spre spate, să nu-i mai cadă în ochi. Observ că e destul de lung.

— L-aş vedea pe atacator.

— Şi apoi? L-ai lovi cu ea în cap?

— Ei bine, a funcţionat pentru colonelul Mustard, cu sfeşnicul lui[19].

Zâmbeşte. În sfârşit.

---

19 Trimitere la Colonel Mustard in the Library with the Candlestick, de Dennis Hamley (n. red.).

— Vrei să spui că ţie chiar îţi e frică singură în casă? zice el înmuiat.

— Nu, nu chiar, recunosc eu şi iau laptele din frigider. Mai ales, nu cu Arthur. Doar că îmi plac luminile aprinse, asta e tot. Adică nu există mereu un motiv logic pentru orice, nu?

Mă uit la Edward, dar, judecând după expresia lui uimită, e evident că pentru el este un concept nou. Ceainicul fierbe şi se decuplează, iar eu umplu cănile, înainte să îl pun la loc pe suport.

— Şi mai e ceva.

O, nu, ce mai e? Presez plicurile de ceai de pereţii cănilor.

— Poţi să opreşti de asemenea ceainicul, după ce îl foloseşti, te rog?

— E oprit.

— Nu. Să îl scoţi din priză. Consumă energie şi bani. Şi e mai bine pentru mediu.

— Edward, e un ceainic.

Pun lapte în ceai şi îi întind cana.

— Fiecare pic contează. E valabil pentru toată aparatura de bucătărie, continuă el, umblând prin bucătărie cu ceaiul şi răsucind întrerupătoarele.

— Pentru că ceasul digital contribuie sigur la amprenta noastră de carbon, zic eu, în timp ce el opreşte cuptorul cu microunde.

Îmi aruncă o privire în care jur că am văzut o sclipire de amuzament.

— În fine, legat de Paşte.

Nu şi. el! Toată lumea vorbeşte despre Paşte.

— Ce facem cu Arthur?

— Eu merg la părinţi.

— Poţi să îl iei cu tine?

Sunt pe cale să accept, apoi mă gândesc la plângerile lui constante în legătură cu încălzirea, maşina de spălat vase şi lumina şi simt un acces de încăpăţânare.

— Nu, nu pot. Va trebui să îl iei tu.

— Dar ai spus că o să ai grijă de el în weekenduri.

— E o sărbătoare publică, e altceva.

Se pare că eu şi Edward avem o ceartă pentru custodia câinelui. Ne privim peste blatul din bucătărie, cu cănile în mâini.

— Copiii tăi nu vor să îl vadă pe Arthur? Cu siguranţă, le e dor de el.

Brusc, Edward pare stânjenit.

— Le este, doar că e foarte dificil.

Acum mă simt prost. Trebuie să fie foarte greu pentru Edward, cu Arthur, şi cu alergiile soţiei şi toate celelalte.

— Bine, Arthur poate veni cu mine.

Zâmbeşte.

— Mulţumesc.

— Nicio problemă.

Îmi iau ceaiul, ies din încăpere, amintindu-mi să sting lumina.

— Hei!

În timp ce mă strigă din întuneric, zâmbesc doar pentru mine.

Mă simt inspirata

BUCURĂ-TE DE NOUA TA VIAŢĂ! NU PRIVI ÎNAPOI! Fiecare zi reprezintă o nouă şansă să îţi schimbi viaţa! Când nimic nu e sigur, totul e posibil!

Cui nu-i place o zicală motivaţională pe zi? Mai ales când e grafiată cu font de maşină de scris *vintage* şi i se adaugă un filtru. Deşi, sinceră să fiu, cu cât postează oamenii mai mult citate inspiraţionale, cu atât devin mai îngrijorată pentru ei.

Iată câteva de-ale mele, de azi:

Bucură-te de o casă în care îngheţi!

Nu îţi omorî gazda!

Fiecare zi înseamnă o nouă şansă să te uiţi la *Grand. Designs* şi să îţi dai seama că cei care şi-au construit uimitoarea casă ecologică pe versantul muntelui au aproape jumătate din vârsta ta!

Când nimic nu e sigur, totul se poate duce naibii!

Dar preferata mea trebuie să fie:

Bucură-te de simţul umorului pe care îl ai, nu te lua niciodată prea în serios, fiecare zi aduce o nouă şansă să râzi, în loc să plângi, iar când nimic nu e sigur, totul e mult mai puţin înfricoşător, dacă râzi de situaţie. Amin!

Vinerea Mare

INTRÂND ÎN GARA EUSTON, SĂ IAU TRENUL SPRE părinţii mei, sunt hotărâtă să am o zi cu adevărat bună. Voi sărbători frumos Pastele, împreună cu familia mea. Eu şi mama o să avem o grămadă de discuţii mamă-fiică, în care nu va fi vorba despre despărţirea mea sau despre nepoţii altor oameni. Fratele meu nu o să mă enerveze. Tata o să-mi cumpere un ou de Paşte. O să fie super.

Teoretic.

Întâmpinaţi de haosul tipic unei sărbători publice, eu şi Arthur trebuie să ne croim drum prin mulţime şi să urcăm în trenul de Carlisle. Din fericire, ne găsim locurile, dar inima mi se strânge când îmi dau seama că, din greşeală, am rezervat loc cu masă. Oricine o fi gândit aceste mese, evident, şi-a închipuit o utopică scenă cu nişte străini care îşi împart spaţiul cu vecinii lor. Nu s-au gândit că o să fiu eu ţintuită la geam de cotul unui om de afaceri şi de laptopul lui uriaş și de încărcător, ale căror cabluri încurcate se întind peste mine. Vizavi am un cuplu de tineri cărora le place să se privească în ochi, în timp ce el îi dă la o parte de pe faţă nişte şuviţe de păr invizibile.

Între timp, primesc mesaje de la Fiona, care se distrează în Cotswolds. Ea şi David i-au dus pe copii în prima lor excursie cu cortul, deşi, judecând după pozele cu ploaia din pădure, paturile de un alb imaculat şi snopii de fân din jurul locului de făcut focul, pare o experienţă uşor diferită de hanoracele ude şi iahnia de fasole pe care o făceam la tigaie, în excursiile cu cortul din copilăria mea.

Privesc pe fereastră. Afară, oraşul a lăsat locul peisajului rustic. Mă uit la ceas – mai am câteva ore – şi îmi pun căştile. Am descărcat un podcast nou, despre care mi-a tot vorbit Cricket, şi îl pornesc, rezemându-mi capul de geam.

După câteva opriri, trenul ajunge în staţia mea.

Plouă, iar de pe dealuri coboară ceaţa. Şterg condensul de pe geam şi mă uit afară. Brusc, California pare foarte, foarte departe. Chiar e greu de crezut că există. Că undeva, pe cealaltă parte a planetei, Ethan se trezeşte, trage jaluzelele de la geamul dormitorului nostru şi se uită la cerul senin şi la soarele deşertului. Pare unul dintre filmele alea vechi, în care ecranul e împărţit în două. El, de o parte, eu, de cealaltă.

Ducă-se!

Cum mintea mea vrea să o apuce pe un drum periculos, îmi iau geanta şi lesa lui Arthur şi ieşim pe peron. Cerul mereu senin şi însorit e supraestimat. Iar căldura aceea deşertică te îmbătrâneşte oribil.

În timp ce ploaia căzută de sus mă izbeşte din plin, mărşăluiesc hotărâtă spre ieşire. Prefer oricând aer proaspăt şi peisaj britanic rural! Ce dacă deja sunt udă până la piele? Sau că bietul Arthur aproape că a fost luat pe sus de vânt, cât pe ce să-l arunce pe şine? E minunat. Sunt foarte norocoasă. Nu există suficiente haştaguri pe lume să spun cât de mult mă bucur de noua şi fabuloasa mea viaţă.

Tata mă aşteaptă în faţă, în bătrâna lui maşină Land Rover, cu motorul pornit.

— Bună, scumpo!

— Bună, tată!

Ne salutăm de parcă abia ieri ne-am despărţit, într-o manieră foarte britanică. O îmbrăţişare scurtă. Nu facem mare caz. Dar îmi creşte inima când îl văd.

— Nu ne-ai anunţat că îl aduci şi pe el, zice tata, arătând spre Arthur, care deja a sărit pe bancheta din spate. Se va înfuria maică-ta, ţine la covoarele ei, ştii tu…

— Ştiu.

Ne uităm unul la altul şi zâmbim.

— Ei bine, cel puţin nu o să fiu eu cel căzut în dizgraţie, râde el şi îmi ţine uşa deschisă, să urc.

Scaunele sunt rupte şi miroase a cizme noroioase, a tutun şi a pământ. Îmi umplu plămânii cu mirosul. Apoi, pornim spre casă, hurducându-ne pe drumurile şerpuite,

pe lângă peisajul care e pe cât de superb, pe atât de familiar. Lake District e exact aşa cum l-am lăsat. Nu s-au schimbat multe aici, cu excepţia anotimpurilor. Ciudat, uram asta, când eram mai tânără; acum mă relaxează.

— Şi… cum mai eşti?

Oribil. Groaznic. Cu inima frântă. Îngrozită.

— Bine, ridic din umeri.

Ştergătoarele de parbriz scârţâie dintr-o parte în alta, curăţând doar un triunghi mic, prin care să vadă tata. Pe partea mea nu funcţionează. Nici nu îmi amintesc să fi funcţionat vreodată. Mă uit la el. La mâinile lui puternice, de pe volan. Tata are mâini mari, pricepute. Acum, îmi amintesc că niciodată nu mi-au plăcut degetele mici şi subţiri ale lui Ethan.

— Cum stai cu banii?

— Bine, mulţumesc, mint eu.

Abia reuşesc să mă descurc. Necrologurile nu sunt prea bine plătite, iar împrumutul tatii nu va ţine o veşnicie. Totuşi, e abia martie. Mai e timp.

— Mă bucur să te văd, tată.

— Şi eu, scumpo.

Se uită la mine şi ia o mână de pe volan, strângându-mă uşor de genunchi.

— E bine să o am pe fetiţa mea din nou acasă.

Îndată ce intru în bucătărie, mama îmi spune că am slăbit, pune ceainicul şi îmi vâră cutia cu biscuiţi sub nas.

— Ia doi, îmi zice. N-a rămas nimic din tine.

— Mamă, nu e adevărat, protestez, dar ea mă ignoră şi îmi împinge un pachet de biscuiţi digestivi.

Apoi scoate un strigăt la vederea lui Arthur, care până atunci adulmecase pe afară, prin grădină, iar acum îşi face intrarea, năvălind în bucătărie cu labele noroioase.

— El e Arthur, zic şi îl apuc de zgardă, înainte să ajungă la cutia cu biscuiţi.

— Ţi-ai luat câine?

— E al gazdei mele. E o poveste lungă.

Smocuri din blana lui zboară peste tot. Deja văd urme de labe murdare pe gresia proaspăt spălată a mamei.

îl împing repede pe Arthur spre hol, de unde aud şoaptele din bucătărie.

— Poftim, Philip! Un câine! Şi încă unul mare, blănos şi murdar!

Tata încearcă să o împace. Câteva clipe mai târziu, apare pe hol.

— Doar ţine-l departe de bezeaua de lămâie, mă avertizează el. E preferata fratelui tău, a făcut-o special.

— Rich e aici?

— Încă nu. A intervenit o treabă de ultim moment.

Simt o nelinişte. Codificarea pentru „a dormit până târziu”, fără îndoială.

— Mă duc la grădină. De ce nu stai de vorbă cu mama ta? Ştiu că moare de nerăbdare să o pui la curent cum trebuie.

— Cu alte cuvinte, vrea să îmi pună un milion de întrebări, mormăi eu.

— Ei, ia-o uşor, nu e rău intenţionată. E îngrijorată, asta e tot. A fost un pic şocant.

— Nu am vrut să vă îngrijorez.

— Suntem părinţii tăi. E treaba noastră să ne îngrijorăm.

— Îmi pare rău.

Iar acum mă simt prost. Mă descarc pe mama. Nu e vina ei.

— Pentru ce îţi pare rău?

— Pentru tot. Ştiu că mama abia aştepta nunta.

— Nu fi ridicolă, zâmbeşte el, ciufulindu-mi părul. Nu contează. Noi vrem doar să fii fericită.

— Nell? scoate mama capul din bucătărie. Fierbe ceainicul.

Ezit. Încerc să nu mă gândesc că următoarea mea vizită acasă ar fi trebuit să fie ca proaspăt căsătorită cu Ethan, în vară. Plănuiserăm o ceremonie restrânsă în California, doar familia şi prietenii, apoi un tur prin Insulele Britanice, ca parte a lunii de miere. Mi se strânge stomacul.

— De fapt, cred că o să-l scot pe Arthur la o plimbare.

Mamei îi cade faţa, dar nu am ce face. Pur şi simplu, nu sunt pregătită încă.

— Bine, nu întârzia. Cina e gata în curând.

Din fericire, ploaia s-a oprit. Mă plimb de-a lungul râului, aruncând beţe pentru Arthur, care sare în apa rece, de parcă ar face o baie caldă, apoi ne întoarcem prin sat. Când revenim acasă, găsesc pe alee o maşină nouă şi strălucitoare şi pe frăţiorul meu, cu picioarele pe măsuţa de cafea, în timp ce mănâncă o felie mare de plăcintă cu lămâie şi bezea, iar mama se agită pe lângă el.

— Salut, Rich!

— Nell, zâmbeşte el, dar nu se ridică.

— Aia e maşina ta cea nouă?

— Da, tocmai am luat-o. Îţi place? Nu m-am putut hotărî între Audi şi BMW, aşa că am ales Range Rover.

— Uau, probabil că vinzi o grămadă de bere!

— Suntem asaltaţi de comenzi, nu putem ţine pasul cu cererea, zâmbeşte el.

— Să nu te speteşti, avertizează mama şi îi mângâie părul. Trebuie să îţi păstrezi puterile.

El aprobă ascultător.

— Mmm, delicioasă plăcintă… Mamă… mai ai?

Ea radiază mândră, în timp ce el înghite ultima îmbucătură.

— Dar cina e aproape gata, protestează ea slab, înainte să-i ia farfuria şi să dispară în bucătărie.

— Doar una mică, strigă după ea, de pe canapea. Nu vreau să-mi stric pofta.

Îmi prinde privirea.

— Ce e? sare el, când îl lovesc cu piciorul.

Strigă tare. Mult prea tare. Mama reapare repede, cu altă bucată uriaşă de plăcintă.

— Voi doi, încetaţi!

— Ea a început, scânceşte el.

Mă uit la el. O să fie o săptămână foarte lungă. Suntem întreruptţi de sunetul unor paşi deasupra şi de zgomotul uşii de la un dormitor deschizându-se.

— Credeam că tata e la grădină…

Mă opresc la mijlocul propoziţiei, când în uşa sufrageriei apare o brunetă drăguţă.

— E totul în regulă, scumpo? o întreabă mama.

— Da, mulţumesc, rosteşte ea, zâmbindu-ne. M-am împrospătat doar.

Deci ea trebuie să fie Nathalie, noua iubită a fratelui meu.

— Bună! o întâmpin. Eu sunt Nell, sora lui Richard.

— Rich mi-a spus totul despre tine, zâmbeşte ea încordat.

— Nu sunt sigură că îmi place cum sună asta, remarc, surâzând, şi prind privirea fratelui meu. În acest caz, e rândul meu să-ţi spun totul despre el… încep, dar el mă loveşte cu o pernă.

Se aude uşa de la intrare. S-a întors tata. E semnalul pentru mama. În timp ce el se spală pe mâini, ea ne pofteşte în sufrageria pregătită pentru cină. Observ că a folosit cea mai bună argintărie şi, în loc de obişnuitul prosop de bucătărie din hârtie aşezat în mijlocul mesei, sunt şerveţele.

O plăcintă mare cu peşte, rumenă pe deasupra, e pusă pe masă, împreună cu boluri cu legume aburinde. Mama nu ştie să facă porţii mici. Între timp, tata scoate vinul din frigider şi toarnă în paharele tuturor.

— Pentru ce toastăm? întreabă el când termină.

— Pentru familia reunită din nou, zice mama.

— Şi pentru plăcinta cu peşte a mamei voastre, adaugă el, în timp ce toţi ridicăm paharele.

— Philip, zău aşa! protestează ea, dar îmi dau seama că, de fapt, e mulţumită.

Când toastul e gata, vreau să iau o înghiţitură mare de vin, dar fratele meu se ridică şi bate cu cuţitul pe marginea paharului.

— De fapt, mai e ceva.

Mă uit la el, aşteptându-mă la vreo glumă, dar expresia lui e cât se poate de serioasă. Îşi drege vocea. Brusc, îmi dau seama că fratele meu e agitat.

— Eu şi Nathalie avem de făcut un anunţ.

Mama trepidează vizibil.

Glumeşti. Cât a trecut? Trei luni?

Iar Nathalie îşi descoperă deodată mâna stângă şi îmi dau seama că până acum a avut mânecile puloverului trase peste degete. Se vede sclipind un diamant. Se aude un ţipăt dinspre mama, în timp ce sare de pe scaun şi îşi aruncă braţele în jurul lui Richard şi al lui Nathalie.

— Adevărat? Vă căsătoriţi? E minunat!

Urmează o rafală de felicitări şi de bătăi pe spate, din partea tatii.

Uşor uimită, stau deoparte pentru o clipă. Apoi e rândul meu să îi îmbrăţişez pe amândoi şi să îi felicit. Bun, e cam repede, dar ei par foarte fericiţi, iar eu sunt fericită pentru ei, desigur că sunt. Prind privirea tatii. Zâmbeşte încurajator. Jur că n-aş putea fi mai încântată!

— Şi mai avem veşti!

Serios, sunt foarte bine, până când el aruncă bomba.

Aşadar, frăţiorul meu o să fie tătic. Încă nu prea îmi vine să cred. Adică, mă bucur pentru el, chiar mă bucur, iar mama şi tata par atât de fericiţi. Primul lor nepot şi aşa mai departe. Doar că, întinsă pe patul din vechiul meu dormitor, simt brusc o tristeţe atât de mare, încât izbucnesc în lacrimi, pe întuneric. Le las să iasă, îngropându-mi capul în pernă, până simt o limbă udă pe mână şi aprind lumina, ca să îl văd pe Arthur lângă pat, ochii lui trişti căutându-i pe ai mei.

— Hei, băiete, sunt bine, serios, sunt bine, îl liniştesc şi îi mângâi capul blănos, până când, în sfârşit, se întoarce pe pătura lui din colţ.

Îmi iau cartea să citesc, dar simt că nu am stare. Nu mă pot concentra. Telefonul meu scoate un sunet. E un mesaj din Spania, de la Holly şi de la Adam, care îmi urează Paşte fericit. Le scriu şi eu, apoi mă uit pe Instagram, să îmi distrag atenţia, dar faptul că admir toate imaginile acelea ale unei vieţi perfecte mă face să mă simt şi mai singură şi mai complexată. Desigur că sunt conştientă că sunt filtrate la greu şi editate, dar eu încă nu am găsit filtrul care să-mi transforme vechiul dormitor

într-o casă cu patru dormitoare la ţară, iar pe Arthur, într-un soţ iubitor.

În schimb, îmi iau căştile, să ascult un podcast, iar în timp ce fac asta observ bileţelul de pe noptieră, unde e scrisă parola Wi-fi şi prin care mi se mulţumeşte pentru că nu fumez.

Atunci, brusc, ceva în mine se rupe. Ia mai duceţi-vă dracului cu toate pozele voastre, şi cu hainele de designeri, şi cu casele minunate, demne de Pinterest! Băgaţi-vă undeva toate plajele alea cu nisip alb, şi poziţiile de yoga, şi plimbările de la apus, cu soţii minunaţi! îmi pare rău, dar m-am săturat!

Cât desfac cablul încâlcit al căştilor, orice urmă de tristeţe e înlocuită cu frustrare. Cineva trebuie să vină cu antidotul. Cineva trebuie să spună ce înseamnă, de fapt, atunci când viaţa e de rahat şi când lucrurile nu funcţionează aşa cum te-ai fi aşteptat. Când viaţa ta nu arată deloc precum a altora. Abandonez tentativa de a descâlci cablul căştilor şi îmi pun doar una. Găsesc aplicaţia pentru podcast. Serios, cineva ar trebui să facă un podcast despre cum e să te simţi ca o ratată trecută de patruzeci de ani.

De fapt…

Sunt pe cale să apăs play, dar mă opresc. *Nu e o idee rea*.

Sunt recunoscătoare pentru:

Dragul meu tată, care mi-a dat oul de Paşte, dovedind că ciocolata chiar este partea bună a Paştelui.

Ideea mea de podcast. Mâine o să caut online, să văd de ce anume am nevoie ca să încep. Şi ce dacă nimeni nu mă va asculta? Trebuie să spun ce am de spus.

Darul care e nepoata sau nepotul meu, pentru care o să fiu cea mai tare mătuşică.

Parola Wi-fi şi fumatul interzis.

APRILIE

cineestepacalitulaici?

1 aprilie

BUN, AM DE FĂCUT O MĂRTURISIRE. NU SUNT

CU adevărat singură şi falită şi nu am peste patruzeci de ani; nici nu m-am întors în vechiul dormitor din casa părinţilor mei, însoţită doar de un câine care trage pârţuri, nu mănânc la micul dejun resturile oului meu de Paşte şi nu mă simt de parcă NU aş avea succes în chestia asta numită viaţă.

Doamne, nu! De fapt, am o căsnicie fericită şi locuiesc într-o casă mare şi frumoasă, cu minunatul meu soţ şi doi copii adorabili, excelez în meseria mea, am o viaţă sexuală uimitoare, fac sport în mod regulat, trăiesc prezentul, port haine la modă şi găsesc timp în programul meu ocupat să le postez pe toate pe Instagram, şi beau zilnic sucuri proaspete, şi îmi amintesc să respir.

Pentru că, desigur, să respiri e foarte important.

Şi ultima, dar cu siguranţă nu cea din urmă: sunt al dracului de fericită tot timpul!

Păcăleală de 1 Aprilie!!!

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am simţul umorului.

Că fratele meu e prea ocupat să se însoare şi să aibă un copil, ca să vrea să-mi facă vreo farsă „amuzantă”, lucru care în anii trecuţi a dus, invariabil, la acuzaţii la adresa mea, potrivit cărora „nu văd partea comică a vieţii 9 şi la pornirea mea de a-l ucide.

Recoltarea spaghetelor din copac[20], *pusă la cale de* Panorama, *care trebuie să fie cea mai bună glumă de 1 Aprilie, oferind o perspectivă cu totul nouă asupra conceptului de ştiri false.*

Ciocolată. Am menţionat ciocolata?

Lunea Luminata

---

20 Referire la o farsă de 1 Aprilie organizată de BBC în 1957, în cadrul emisiunii Panorama, în care era arătată o familie din sudul Elveției care „culegea” spaghete din copacul care face spaghete. Cum la vremea respectivă pastele nu erau foarte populare în Marea Britanie și mulți nu știau că sunt făcute din făină, numeroși telespectatori au sunat ulterior pentru a se interesa cum ar putea să își planteze și ei propriul copac de spaghete (n. red.).

CÂND EU ŞI FRATELE MEU ERAM COPII, JOCUL NOSTRU preferat era piatră-hârtie-foarfecă. Jucam ore în şir. Regulile sunt foarte simple, atât de simple, încât se pare că cercetătorii japonezi i-au învăţat pe cimpanzei să îl joace (nu că aş crede că cimpanzeii sunt proşti, din contră, cred că sunt mai deştepţi decât mulţi oameni, dar asta este o cu totul altă discuţie).

În caz că aţi trăit sub o piatră (pardon!), e un joc în care fiecare participant face simultan o formă din trei, cu mâna întinsă: „piatră" (un pumn), „hârtie" (palma desfăcută) şi „foarfecă" (pumnul cu două degete desfăcute). O regulă simplă stabileşte câştigătorul: piatra bate foarfecă, foarfecă bate hârtia, hârtia acoperă piatra. Dacă doi jucători aleg acelaşi semn, e remiză.

De ce vă spun toate astea?

Pentru că poţi aplica aceleaşi reguli în viaţă; doar că acum nu mai sunt pietre, hârtii şi foarfeci, ci o nuntă, şi un copil, şi o logodnă ruptă. Şi nu mai e un joc de noroc. Din contră. În piatră-hârtie-foarfecă varianta din viaţa reală, o nuntă iminentă şi un bebeluş bat mereu o logodnă ruptă. Sunt invincibile. Ceea ce înseamnă că fratele meu a ieşit învingător clar.

Iar eu am pierdut.

Partea bună e că nimeni nu îmi mai pune întrebări despre despărţirea de Ethan. De fapt, de la anunţul lui Rich, mama pare să fi uitat complet de asta. În schimb, e ocupată să se bucure de noul bebeluş și de nuntă. Când nu se agită pe lângă Nathalie sau nu duce căni cu ceai în sus şi în jos pe scări, pentru fratele meu, care e ascuns în dormitor, „ocupat să lucreze pentru un *deadline*" (ceea ce se pare că implică distribuirea de videoclipuri pe Facebook), le spune mândră tuturor că o să fie mama mirelui *şi* bunică. Inclusiv agentului care a sunat să o întrebe dacă vrea nu ştiu ce asigurare şi care s-a văzut nevoit să închidă el, în loc să se întâmple invers. Aşadar, vedeţi, sunt multe aspecte pozitive.

Dar, lăsând gluma la o parte, nici că puteam fi mai uşurată că s-a mutat reflectorul de pe mine! Ultimul lucru

pe care mi-l doresc este să stârnesc tăciunii relaţiei mele eşuate şi să particip la un fel de joc cu întrebări şi răspunsuri cu familia mea, în domeniul „să vedem ce nu a funcţionat”. Acestea fiind spuse, am locuit în California suficient de mult, cât să ştiu că *exact* asta ar trebui să fac: să mă deschid şi să vorbesc despre cele întâmplate. Orice terapeut bun îţi va spune că asta e cheia recuperării şi că doar aşa vei începe procesul de vindecare, iar acesta îţi va permite cu adevărat să mergi mai departe.

Dar nu vreau, pur şi simplu. În aceste câteva zile acasă, vreau doar să uit de toate şi să mă cuibăresc lângă tata pe canapea, cu capul pe umărul lui acoperit de puloverul din lână, care înţeapă. Vreau să mănânc prea multe ouă de Paşte, să beau prea mult ceai îndulcit şi să îmi fie cald pentru prima dată de când am plecat din California, pentru că mama a preluat controlul termostatului, iar în casă e ca în saună.

Şi vreau să mor de râs, când la micul dejun ne uităm la vechile albume cu poze de familie. I le arătăm şi lui Nathalie. Scot dovada imortalizată a momentului când am furat fardurile mamei şi l-am acoperit pe frăţiorul meu cu fard de pleoape şi cu ruj.

— Nu se poate! Richard, tu eşti ăla? ţipă Nathalie, holbându-se la poză.

Rich roşeşte puternic.

— Nu a fost ideea mea, mormăie el.

— Ţi-a plăcut! protestez eu. Ai cerut mai mult fard de obraz!

Nathalie pufneşte în râs şi arată încântată spre altă poză din album.

— Aici ce faci?

— Aia e când Nell îşi dorea cu disperare un câine, dar noi nu o lăsam să aibă unul, zâmbeşte tata, ivindu-se împrospătat de la duşul de dimineaţă şi uitându-se peste umerii noştri. I-a făcut lui Rich urechi şi coadă şi l-a condus prin sufragerie, cu cordonul halatului meu.

— Obişnuia să se ţină după Nell ca un căţeluş ore în şir, intervine mama şi îi dă tatii o cană cu ceai, iar el se

aşază la masa din sufragerie.

Rich se încruntă şi continuă să pună unt pe o felie de pâine. Deşi se laudă că e „cam glumeţ”, urăşte când el e subiectul glumelor.

— Haide, iubitule, doar te tachinăm, zâmbeşte Nathalie, întinzându-se să îl strângă de degete.

Când îl nemulţumeşte ceva, fratele meu are tendinţa să se bosumfle şi, indiferent ce ai spune, nu reuşeşti să îl scoţi din asta.

— Mda, aşa am fost eu mereu, am lătrat la lună, zâmbeşte el spăsit, sărutând-o.

Îi privesc peste masă. Dacă înainte nu eram sigură de Nathalie, acum sunt. Parcă are ceva ce niciunul dintre noi nu a avut vreodată – cheia de la sufletul fratelui meu.

Când mama se duce în bucătărie să mai facă ceai, tata ia alt album.

— Ia uite ce mustaţă aveam, râde el, arătând spre o poză cu mine şi cu el pe alee, lângă vechea lui maşină, care e plină vârf cu nişte cutii din carton.

— Lasă mustaţa ta, uită-te la părul meu! zic eu, privind fotografia.

Aproape că nu o recunosc pe fata slăbuţă, îmbrăcată în colanţi negri şi pulover prea mare, machiată excesiv şi cu un zâmbet larg, care îi masca emotivitatea.

— Când a fost făcută asta?

— În ziua în care am plecat la facultate.

Mă uit la versiunea mea de optsprezece ani şi parcă aş vedea pe altcineva. Privind sfidător în obiectiv şi la viitorul care i se aşterne în faţă, fata aceea crede că ştie tot, când, de fapt, nu ştie absolut nimic. Simt afecţiune şi o copleşitoare pornire de a o proteja.

— A mai rămas pâine prăjită?

Mă întorc şi îl văd pe tata fluturând cuţitul de unt, ca un dirijor.

— Scuze, am luat-o eu pe ultima. Zisese mama că tu o să mănânci muşii, explică Rich, terminând o felie mare de pâine cu unt.

Recent, mama şi tata au trecut la o dietă cu mâncare

sănătoasă, după ce au citit un articol despre asta în „una dintre revistele ei”. Revistele mamei, celebre în familia noastră, constituie explicaţia pentru tapetul nostru cu chenare, pentru suporturile de plante din macrameu şi pentru un *city break* la Amsterdam, unde tata a fumat o „ţigară ciudată” şi a căzut de pe bicicletă, aproape nimerind într-un canal. Ceea ce se pare că *nu* era pe lista recomandărilor turistice.

Tatii îi cade faţa.

— Cum să se descurce un bărbat cu mâncare de hamster, într-o zi de lucru? bombăne el, uitându-se la cutia cu muşii de pe masă, de parcă l-ar fi atacat.

— Mâncarea aia de hamster e bună pentru colesterolul tău! se aude strigătul din bucătărie.

Mama are urechi ca de elefant. Facem adeseori asta la noi în casă; strigăm unii la alţii, din încăperi diferite. E felul de a comunica al familiei noastre. De ce să vorbim unii cu alţii când suntem în aceeaşi cameră, din moment ce poţi aştepta până când celălalt se duce în altă. Încăpere, ca apoi să strigi prin uşă?

— Iar tu nu ai o zi de lucru, eşti pensionat.

Mama se întoarce etalând ceainicul, care arată splendid în noua lui husă croşetată din mohair portocaliu. Detaliu preluat din numărul din iulie.

— Trebuie să te anunţ că la grădină muncesc mai din greu decât am lucrat vreodată la consiliu.

Golind cana de ceai, tata se ridică de la masă.

— Aşadar, dacă are cineva nevoie de mine, acolo o să fiu.

— Cu stomacul gol?

Mama pare neliniştită, dar el o pupă scurt pe obraz.

— Şi pachetul tău pentru prânz?

Însă tata e deja în drum spre uşă, cu haina pe el.

— Nu-ţi face griji pentru mine, scumpo. O să fiu bine.

Moment în care expresia de pe faţa mamei se schimbă din îngrijorare pentru soţul ei într-o subită conştientizare a realităţii.

— Philip Stevens! Să nu îndrăzneşti să îţi iei un

sandviş cu şuncă de la The Walkers Cafe…

Uşa se trânteşte după el.

— Ah, că nu ştiu ce-i fac!

Cu o expresie exasperată, pune ceainicul pe masă.

— O să mă bage în mormânt!

— Nu încă, trebuie să ai grijă de copil, glumeşte Richard.

Ea se luminează imediat şi din nou discuţia se îndreaptă spre bebeluş. Acum, că şocul s-a atenuat, n-aş putea fi mai fericită pentru Rich. Nathalie e o drăguţă, iar mama este foarte încântată de ea. E încă devreme – bebeluşul se va naşte abia în noiembrie –, dar nu s-au putut abţine să nu ne împărtăşească vestea.

Mă aşez şi ascult câteva momente, contemplându-le expresiile fericite, entuziasmate, dar cât poţi să te prefaci că eşti bine? Găsesc o scuză şi ies. Ei nici nu observă că plec.

Se spune că cerul văzut din America pare larg, dar cel din Lake District este mai vast şi mai impresionant decât orice am văzut vreodată. Încărcat de nori, aceştia formează un acoperământ spectaculos, când ies în vântul rece, care suflă dinspre dealuri. În ciuda temperaturii foarte scăzute, mă încearcă o senzaţie plăcută afară, înfăşurată în câteva straturi de haine, o iau la pas, cu Arthur alergând de colo până colo pe lângă mine, încântat de noile mirosuri. Trec pe lângă câţiva localnici – pe unii îi cunosc de când eram copil; le zâmbesc şi îi salut fluturând din mână.

Satul se mândreşte că este o comunitate, iar odată cu frumoasele sărbători de vară şi cu steguleţele decorative, vine şi o completă lipsă de anonimat. Toţi ştiu ce fac ceilalţi. Eu sunt fiica aia ciudată a lui Carol şi a lui Philip, cea care s-a mutat la Londra, apoi în America, şi care încă nu e măritată şi nu are copii. Se zvoneşte că e vegană.

Grădina tatii se află în josul râului, lângă biserica din secolul al XII-lea, căreia îi aparţine în mod oficial. Vicarul i-a dat-o tatii cu ani în urmă, ca să o îngrijească. Era doar o bucată de teren plină cu vechituri, dar acum tata cultivă

legume şi îşi ţine acolo stupii. S-a apucat de apicultură când s-a pensionat, pretinzând că vrea să ajute în privinţa schimbării climatice şi să protejeze specia, însă eu suspectez că a avut de-a face mai puţin cu schimbările climatice şi mai mult cu a se da la o parte din calea mamei.

— Ţi-am adus pachetul de prânz, de la mama.

Îl găsesc stând pe un scaun pliabil lângă şopron şi citind ziarul. Lângă el e ambalajul unui sandviş cu şuncă, de la cafeneaua locală. Ridică privirea când mă aude.

— Te omoară mama, dacă află!

Zâmbeşte.

— O să fie micul nostru secret.

Mototolindu-l, îl azvârle în butoiul de carburant gol, unde aruncă şi gunoiul din grădină, să îi dea foc. Zâmbesc şi îi întind pachetul. Desface imediat termosul.

— Ceai?

— Da, te rog.

Mă aşez lângă el pe un scaun pliant, iar el umple două căni aburinde şi îmi întinde una. Apoi, timp de câteva minute, doar bem din lichidul fierbinte, încălzindu-ne mâinile de la căni şi privind peste grădină, cu Arthur întins la picioarele noastre. Nu zicem nimic. Nu e nevoie.

Acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tata, abilitatea de a sta cu el fără să simt presiunea de a spune ceva. Nu există niciodată momente ciudate şi nici nevoia de a mă explica, de a vorbi despre ce simţim sau de a pune întrebări ori de a răspunde la ele. Există foarte puţini oameni cu care poţi împărtăşi astfel de clipe de tăcere confortabilă. Suntem învăţaţi ca în relaţii să ne fie teamă atunci când nu mai e nimic de spus, aşa cum mi s-a întâmplat mie cu Ethan. Dar adevărul e că, dacă eşti cu persoana potrivită, nu e nevoie să zici nimic.

Trec câteva minute. Mai bem ceai. Tata îi scarpină urechile lui Arthur. Câteva coţofene plonjează. Încerc să nu le număr.

— Ce-ţi fac albinele? mă interesez eu, într-un final, când ochii îmi cad pe stupii din grădină.

— Hibernează. Nu o să facă prea multe, până nu se

încălzeşte un pic. Cam ca mine.

Scoate din buzunar o ciocolată KitKat şi îşi vâră degetul mare de-a lungul ambalajului argintiu.

— Deşi am un şopron plin cu bulbi şi seminţe care trebuie puse în pământ. Presupun că nu ai chef să îmi dai o mână de ajutor?

Îmi întinde o bucată de ciocolată.

— Încerci să mă mituieşti?

— Niciodată, zice el, cu o faţă voit inexpresivă.

Zâmbind, îi accept mita şi savurez combinaţia de ceai fierbinte şi ciocolată topită, în timp ce el dispare în şopron. Câteva minute mai târziu, reapare cu mai multe feluri de bulbi şi pachete cu seminţe şi porneşte spre grădină.

— Aici! strigă el, când Arthur îl urmează printre şirurile îngrijite de trestie de zahăr. Aşa.

Îmi dă un făraş de grădină şi o mână de bulbi.

— Asigură-te că îi pui cu nasul în sus.

— Nasul?

Mă uit la el nesigură, dar e deja în genunchi.

— Ştii tu, lăstarii.

Sincer, nu, nu ştiu nimic despre lăstari, despre nasuri sau despre cum se plantează bulbii. Tata a grădinărit toată viaţa, dar, când eram adolescentă, nu mă interesa deloc. Credeam că este o activitate pentru bătrâni. Doar că acum eu sunt bătrâna. Mă uit la solul umed de sub picioarele mele. Sunt îmbrăcată cu singura pereche de pantaloni curaţi. Ezit, apoi mă las jos, lângă el.

— Plantează-i la vreo douăzeci de centimetri adâncime şi la distanţă de cincisprezece, cam aşa.

— Ce sunt?

— Gladiole. Preferatele mamei tale. Înfloresc exact pe U ziua ei.

— Dar asta e în august.

— Toată lumea vrea ca lucrurile să se întâmple ieri, însă natura nu funcţionează aşa.

Unul lângă altul, începem să-i plantăm. Mâinile lui sunt murdare de pământ şi lucrăm împreună tăcut, metodic. Când suntem gata, ne mutăm la o porţiune de

teren goală şi îmi dă nişte pachete cu seminţe diverse.

— Dovlecei, mazăre şi sfeclă… împrăştie-le pe şiruri. Asigură-te că sunt îngropate adânc şi bine.

Scutur seminţele în palmă.

— E greu de crezut că acestea se vor transforma în… astea, mă minunez, uitându-mă la petele micuţe şi uscate din mâna mea şi la poza unui dovlecel mare şi durduliu, de pe pachet. Pare imposibil.

— Natura te învaţă să ai răbdare şi încredere. Viaţa e un ciclu, ştii. Lucrurile pot părea moarte, dar întotdeauna revin la viaţă…

Privesc în ochii gri ai tatii, pe jumătate ascunşi sub sprâncenele dese. Nu mai e vorba despre grădinărit.

— Nu uita asta, scumpo. Când viaţa ne asupreşte cu toate supărările şi dezamăgirile ei, gândeşte-te la o sămânţă. Trebuie mai întâi îngropată, ca să poată creşte. Aşa se produce magia. Dar trebuie să ai încredere. Nu uita asta. Răbdare şi încredere.

Sunt recunoscătoare pentru:

Veterinarul local, pentru că l-a salvat pe Arthur, după ce s-a dus şi el la vânătoare de ouă de Paşte în seara asta şi a înfulecat toată ciocolata pe care copiii din sat nu au găsit-o.

Celebrităţile care distribuie pozele cu binemeritatele lor vacanţe de Paşte din Maldive şi ne spun că pentru a fi felicit trebuie să numaistaipeinstagram şi să le cumperi noile produse linkinbio, ceea ce îmi aminteşte că trebuie să comand microfonul pentru noul meu podcast şi saspunlucrurilorpenume.

Tata, pentru că e bărbatul pe care mă pot baza mereu.

Că sunt o sămânţă.

Prima mea confesiune

M-AM ÎNTORS LA LONDRA, IAR MICROFONUL MEU A sosit azi. Simţindu-mă ca o prezentatoare de ştiri de la BBC, îl instalez pe birou şi fac un test, test, doi-zece. Aşadar, după ce m-am documentat un pic, se pare că este foarte simplu să produci propriul podcast, chiar şi pentru

cineva ca mine, care încă nu ştie cum se foloseşte Siri şi care ignoră cu fermitate toate notificările de *update* a softului, care mă bat la cap chiar mai mult decât mama. A necesitat doar să descarc o aplicaţie gratis, iar acum trebuie să aleg un nume, apoi să înregistrez primul episod. Uşor!

Am nevoie să găsesc un nume. Mă încrunt la ecran. Asta e partea cea mai grea. Stau aici de o veşnicie, încercând să găsesc ceva cu adevărat deştept şi spiritual, dar nu-mi vine în minte nimic. Trebuie să găsesc un titlu super, stilat, încrezător, la modă…

Practic, tot ce nu sunt eu.

Of, *ducă-se*, o să-i spun cum o fi!

Îmi dreg vocea, iau o gură din doza mea de G & T, să mă calmez. Brusc, mă simt absurd de agitată. Ceea ce e ridicol. De parcă o să asculte cineva vreodată. Încerc doar să îmi descarc sufletul.

Bat în microfon.

Bun, să începem. Nu sunt sigură de unde să încep, aşa că o să pornesc direct… apăs pe „înregistrează”.

Salut şi bine aţi venit la Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani, *podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situaţia asta şi de ce viaţa nu este chiar aşa cum şi-a imaginat-o*! îmi dreg vocea, cu nervozitate.

Oricui şi-a analizat viaţa la un moment dat şi şi-a dat seama că nu aşa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greşit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduieşte cu disperare să găsească o soluţie, în timp ce toţi cei din jur fac prăjituri fără gluten.

Sau poate că sunt singura care simte asta? Poate că e doar adevărul meu? Mă opresc brusc, copleşită de îndoieli, însă apoi continui.

Dar, mai întâi, o precizare: *nu am pretenţia că sunt expertă în ceva. Nu sunt un guru al stilului de viaţă sau vreun* influencer, *orice o însemna asta, şi nu încerc să vând o marcă. Sau să fac reclamă vreunui produs. Sau să vă*

spun cum ar trebui să trăiţi, pentru că, sincer, nici eu nu am cea mai vagă idee. Sunt doar o persoană care se străduieşte să îşi accepte viaţa haotică, într-*o lume cu vieţi perfecte pe Instagram, şi care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citeşte un citat optimist despre viaţă şi care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viaţa în sine e o provocare suficient de mare. Şi care nu se simte fericita şi imobilizata, ci, mai degrabă, ihabarnamcedraculuifac şi ioaregasescasta pegoogle*?

Înghit greu, simţind cum îmi creşte încrederea. La naiba! Dacă sunt singura care simte aşa, asta e. O să vorbesc pentru mine.

De aceea am început acest podcast… ca să spun cum stau, de fapt, lucrurile. Pentru mine, cel puţin. Deoarece Confesiunile *vorbesc despre situaţiile de care te loveşti zilnic, atunci când te pomeneşti de partea greşită a celor patruzeci de ani şi descoperi că nimic nu a mers aşa cum te aşteptai.*

Despre momentele în care, deşi se întâmplă tot felul de rahaturi, poţi, totuşi, să râzi. Despre a fi onest şi a grăi adevărul. Despre prietenie, şi dragoste, şi dezamăgire. Despre marile întrebări la care nu primeşti răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat.

Gata, m-am pornit!

În aceste episoade, care vor lua forma unor confesiuni, o să vă împărtăşesc toate lucrurile triste şi amuzante. O să vorbesc despre cum e să te simţi imperfectă şi confuză, şi singură, şi speriată, despre cum e să găseşti speranţă şi optimism în locurile cel mai puţin probabile şi despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo *celebritate şi nici avocadoul pasat, indiferent cât ai mânca.*

Deoarece să te simţi ca o ratată nu înseamnă că ai greşit, într-adevăr, ceva, ci că eşti împinsă să te simţi astfel. Este vorba aici despre *presiunea şi disperarea de a*

bifa toate punctele de pe o listă şi de a atinge toate obiectivele… şi despre ce se întâmplă când nu reuşeşti să faci asta. Când te trezeşti pe dinafară. Pentru că, de multe ori, este foarte uşor să ai senzaţia că ai eşuat în unele privinţe, mai ales atunci când toţi cei din jurul tău par să reuşească în viaţă.

Fac o pauză, cu inima bubuind.

Aşadar, dacă mai există cel puţin o persoană care gândeşte la fel: sper că acest podcast te va face să te simţi mai puţin singură.

Inspir adânc.

Pentru că acum suntem două. Iar două înseamnă o familie.

Ninge

NATURA SEAMĂNĂ MULT CU VIAŢA. EXACT CÂND credeam că, în sfârşit, am scăpat de cea mai rea parte a iernii şi că pot să-mi scot la pensie puloverele scămoşate (care acum sunt mai mult scame şi mai puţin pulovere) şi să ne îndreptam direct spre primăvară, am parte de o surpriză.

Ninge.

La câteva zile după revenirea din Lake District, mă trezesc şi trag jaluzelele, ca să descopăr că strada e acoperită cu o pufoasă pătură albă. Fulgi deşi şi mari se rostogolesc pe lângă geam şi aterizează domol pe asfalt; pentru câteva clipe, rămân uimită la fereastră, simţind un val de copilărească încântare.

După ce înfulec nişte pâine prăjită arsă şi iau câteva guri de cafea, ies afară cu Arthur, care se îndreaptă bucuros direct spre zăpadă. E ceva magic în orice oraş atunci când ninge pentru prima dată în an. Foarte romantic, mă gândesc nostalgică, atunci când un cuplu se opreşte să îşi facă un *selfie*, ca două personaje într-un glob cu zăpadă.

Pe măsură ce traversăm oraşul verde devenit acum alb, aud ţipete de bucurie şi văd copii cu cizme şi căciuli cu ciucuri, traşi pe sănii, aruncând cu bulgări de zăpadă. Probabil că s-au anulat orele la şcoală. Când se opreşte

Arthur să adulmece, observ o fetiţă care face un înger de zăpadă. Flutură braţele încântată, iar mama ei o fotografiază.

Mă uit la Arthur.

— Ne facem un *sel Ge* în zăpadă?

Ridicând piciorul, Arthur transformă zăpada din albă în galbenă. Dacă mă gândesc mai bine, prefer să nu ne mai facem poză.

Ne îndreptăm spre parc şi îmi pun căştile, să ascult un podcast – mă documentez pentru al meu şi am descoperit unele care chiar îmi plac –, când, deodată, mă simt ca Arthur când vede o veveriţă. Încremenesc şi tot corpul mi se încordează. ALERTĂ DE TĂTIC SEXY. îl zăresc peste drum. *Johnny*. Poartă fes şi bea cafea. Arată drăguţ.

Eu port cizmele pătate cu creozot ale lui Edward, jacheta mea verde-sac-de-gunoi şi o mănuşă. Nu arăt drăguţ. Bun, nu mă opresc. Să sperăm că nu o să mă vadă. Las capul în jos şi mă concentrez pe Arthur, trăgându-l de lesă, în clipa în care începineşte să adulmece la stâlpul unei porţi. Nu mai vreau un episod „rahat la poartă”. Ceea ce îmi aminteşte că nu m-am dus înapoi după mănuşă…

— Salutare, din nou!

Ridic privirea şi îl văd chiar acolo, pe trotuar, stând în faţa mea.

— Ăă, bună… salut!

Zâmbesc veselă şi îmi trag căştile din urechi. De ce dai întotdeauna peste cineva când arăţi oribil şi *niciodată* când ţi-ai aranjat părul? Parcă e un fel de lege cosmică oribilă.

— Nu ştiam dacă o să mă recunoşti cu hainele pe mine. Nu-mi trece prin cap nicio replică amuzantă.

— Glumesc, râde el.

— O, da, desigur.

Ai crede că la vârsta mea sunt o profesionistă a flirtului. La urma urmei, am avut timp să exersez toată viaţa, când vine vorba despre bărbaţi. Buni şi răi. Totuşi, când sunt faţă în faţă cu un bărbat pe care îl găsesc foarte

atrăgător, nu mă simt prea diferit de cum mă simţeam la treisprezece ani, când m-am îndrăgostit de băiatul care aducea ziarele.

— Bună, Arthur!

Arthur dă din coadă, când Tăticul Sexy se apleacă să îl mângâie. Profit de ocazie să mă uit la mâinile lui şi să fac pe detectivul de verighete, dar şi-a pus din nou mănuşile.

— Şi, ţi-a plăcut cursul?

Privind în urmă, am avut ocazia perfectă să îi văd mâinile la cursul de artă, dar să zicem că am fost prea distrasă de alte lucruri.

— A fost super!

Am spus-o un pic prea entuziasmată? El era dezbrăcat, nu uitaţi.

— Foarte interesant, încerc să clarific, aspectele legate de perspectivă…

Iar acum simt că o iau pe arătură, pe un teren periculos. Ar trebui să existe o regulă care să impună să nu vorbeşti niciodată despre perspectivă, când e vorba despre un penis.

— Bun. Ştiu că unii oameni se jenează foarte tare.

— Da? mă prefac surprinsă.

— Da, ştii şi tu cum sunt *unii oameni*.

Se strâmbă. Eu ţâţâi şi dau ochii peste cap.

— Ştiu. Sincer, *unii oameni*… Pot fi foarte imaturi.

— Şi înguşti la mine, aprobă el.

— Da, ştiu. Eu nu. Eu sunt foarte înţelegătoare. Când ajungi la vârsta mea, le-ai cam văzut pe toate.

— Deci nimic nu te şochează, nu?

Zâmbeşte şi îmi face cu ochiul, într-un fel care ar fi făcut-o pe versiunea mea mai tânără să creadă că flirtează, iar pe cea de patuzeci şi ceva să se întrebe dacă într-adevăr face cu ochiul sau şi-i mijeşte, pentru că „îl lasă” vederea. O expresie căreia toată viaţa nu i-am acordat prea multă atenţie, dar care în ultimii ani a intrat în vocabularul prietenelor mele, fiind pomenită cu un fel de teamă resemnată.

— Nu prea, râd eu, deşi nu sunt prea sigură cum se

potrivește imaginea asta a mea cu mine cea de acasă, acoperită cu pătura electrică, într-o seară de vineri, uitându-mă la Netflix.

— Oricum, sperasem să te văd…

— Da?

Mi se face un gol de emoție în stomac.

— Da, aprobă el. Am ceva pentru tine.

— *Da*?

Mintea mea se mișcă înainte și înapoi. Ce naiba ar putea fi? El începe să caute prin buzunarul gecii.

— O port cu mine, de ceva vreme…

Scoate un obiect. Negru și strălucitor. Brusc, îmi dau seama, îngrozită. Te rog, să nu fie ce cred eu că este.

— Ultima dată când te-am văzut, am observat că purtai doar una… iar când am dat peste asta, am făcut calculele… și mi-a dat o pereche.

Mi-o întinde, zâmbind.

— Mănușa mea, zic încet.

— Nu-ți face griji, a fost spălată.

Mănușa mea sclipicioasă și răhățită.

— Mulțumesc.

Îngrozită, o iau repede de la el.

— M-am întrebat unde am pierdut-o…

Forțându-mă să zâmbesc vesel, mi-o pun și flutur voioasă din mâini spre el.

— Habar n-aveam unde era.

— Pe aleea surorii mele.

Omoară-mă. *Acum*.

— Ce noroc!

— Da, nu-i așa? îl lăsam pe nepotul meu acasă și am zărit ceva în spatele containerelor de reciclare.

— Nepotul tău?

— Oliver. L-ai cunoscut în pub, s-a îndrăgostit de regele Arthur.

— E nepotul tău?

Subit, toate gândurile despre mănușă sunt uitate.

— Dar am crezut…

— Că e fiul meu? râde el. Știu. Genele McCreary. Nu,

eu sunt doar unchiul amuzant.

— Înţeleg, zâmbesc eu, dar încă diger această nouă întorsătură a lucrurilor.

— Deci, în fine…

Vocea lui se stinge şi, pentru o clipă, conversaţia stagnează.

— Mă bucur că ţi-am recuperat mănuşa.

— O… da, mulţumesc.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc cine a spălat-o. Sau că cel care mă văzuse pe geam trebuie să fi fost cumnatul lui.

— Ei bine, ar trebui să plec.

Îl trag pe Arthur, care, plictisit de cât a aşteptat, se învârte ameninţător în cerc, prin zăpadă. Se uită în sus la mine, cu aceeaşi expresie nemulţumită pe care o are tata când batem la uşa băii, pentru că avem nevoie să folosim toaleta. Iar el e acolo cu ziarele de duminică.

— Poate ne revedem la cursul de artă?

— Da, poate.

Şi, fluturând din mănuşă, o iau din loc, trăgându-l pe Arthur pe trotuar.

Sunt recunoscătoare pentru:

Capacitatea de a privi în retrospectivă, pentru că transformă lucrurile, care la momentul respectiv păreau complet îngrozitoare, în ceva foarte amuzant, discutând cu Liza, câteva ore mai târziu.

Bucuria neaşteptată pe care am simţit-o jucându-mă cu Arthur prin zăpadă, deşi îngerii lui de zăpadă nu sunt prea reuşiţi, întrucât, practic, el doar se rostogoleşte prin rahat de vulpe.

Anii de bătaie cu bulgări cu frăţiorul meu, pentru că, atunci când am fost prinsă în raza unor adolescenţi, am ştiut cum să arunc puternic cu un bulgăre făcut din zăpadă îngheţată.

Casca de biciclist a lui Edward, care l-a salvat de la lovitură, când venea spre casă; ţinta nu a fost niciodată punctul meu forte.

Abilitatea de a râde de mine, care, spre deosebire de

vederea mea, nu dispare.

Că am mai mult material pentru podcastul meu, care, după ce l-am ascultat zilele trecute, mi s-a părut un pic jenant. Parcă nu sunt eu, cea reală, în schimb, parcă sunt eu încercând să par mai elevată vorbind la telefon.

Revelaţia că Tăticul Sexy Căsătorit este, de fapt, Unchiul Burlac Amuzant.

Te lasă, te lasă… de tot

FAPTUL Că AM DAT PESTE JOHNNY IERI M-A PUS PE gânduri. Se pare că la vârsta asta multe lucruri „te lasă”. Dacă nu sunt ochii, sunt braţele, genunchii sau gâtul… Parcă aş fi la o licitaţie, doar că nu e vorba despre o comodă frumoasă din mahon sau despre nişte sfeşnice din argint; sunt părţi din corpul meu. În scurt timp, totul o să mă lase, o să mă lase… DE TOT!

Deşi habar n-am unde dispar. Dar e al naibii de sigur că nu într-un loc plăcut, precum Ibiza sau sudul Franţei, care, sincer, sunt singurele locuri unde aş vrea să dispar.

Grup de Whatsăpp: petrecerea pentru bebeluşul născut al lui Michelle

Fiona

Vreau doar să vă amintesc tuturor că e la ora 13.00, mâine, abia aştept să vă văd pe toţi.

Holly

Şi eu, ne vedem în curând.

Mai spune-mi o dată adresa.

Holly trimite imediat adresa, pe Google Maps.

Mulţu. E un restaurant?

Annabel

Nu, e casa mea.

Apare de nicăieri, pur şi simplu. Ce mama dracului? Annabel e în grupul nostru de Whatsăpp?

Fiona

Aşteptaţi să îi vedeţi casa, doamnelor, e uimitoare!

Annabel

Nu uitaţi să vă luaţi costumele de baie, doamnelor!

În viaţă rămâi uneori fără cuvinte.

Petrecerea bebeluşului

SINCERĂ SĂ FIU, NU AŞTEPTAM CU MARE NERĂBDARE petrecerea bebeluşului. Am fost la câteva, când locuiam în America, şi decât ori m-am trezit în cercul femeilor care jucau „ghiceşte caca”, cu batoane de ciocolată topită şi scutece, m-am simţit etern recunoscătoare că acest obicei nu fusese adoptat în Marea Britanie.

Dar, cum spuneam, multe s-au schimbat cât am fost eu plecată.

Nu e vorba doar despre acele jocuri stupide; este presiunea de a cumpăra cel mai bun cadou, mai ales că mereu sunt un pic superstiţioasă în legătură cu un dar cumpărat înainte de naşterea copilului. Apoi, e tortul aniversar făcut din scutece, o tradiţie care sperasem să rămână strict de cealaltă parte a Atlanticului, şi de nesfârşitele discuţii despre sarcină şi bebeluşi. Care sunt fireşti, desigur – la urma urmei, este o petrecere pentru un bebeluş –, dar, dacă nu ai sau nu îţi doreşti unul, e greu să nu te simţi un pic ciudat.

Descoperirea faptului că Annabel-ccă-perfectă organizează petrecerea acasă la ea a fost cireaşa de pe proverbialul tort din scutece. Desigur că vreau să sărbătoresc faptul că Michelle va avea un copil şi vreau să o văd fericită şi răsfăţată. O iubesc pe Michelle. E una dintre cele mai bune prietene ale mele. Dar, când nu ai copii, iar toate celelalte femei sunt fie însărcinate, fie mame, poate fi agonizant, în multe feluri.[21]

*

Din fericire, zăpada s-a topit, aşa că mă pot îmbrăca

21 Notă: nu toate petrecerile pentru bebeluși sunt groaznice. Am participat la petrecerea unei colege de serviciu, în Upstate New York, care s-a dovedit cu adevărat plăcută: nu au fost permise cadouri sau jocuri, în schimb, a trebuit să facem pizza și urări pentru bebeluș, pe care le-am scris pe bucăți de hârtie, pe care apoi le-am aruncat în foc, așa încât să fie purtate ca scântei spre viitor. Da, știu că sună un pic hipiot, și chiar așa a și fost - hipiot și foarte plăcut.

şi eu cu haine care nu trebuie asortate la cizme de cauciuc. Plănuisem să mă îmbrac cu blugi şi o jachetă, dar acum simt o presiune în plus, aşa că îmi pun tocuri şi singura mea rochie bună. Ba chiar încerc să-mi ondulez părul, lucru care, ca de obicei, se sfârşeşte cu bretonul care stă în direcţie greşită şi cu degetele fripte, cu tot cu mănuşa aia mică din dotare.

Totuşi, în final, arăt chiar prezentabil. Într-atât, încât Arthur latră când cobor. Nu cred că m-a recunoscut. Prind autobuzul, apoi iau metroul de la cea mai apropiată staţie, după care merg pe jos restul drumului, dar e mult mai departe decât părea pe Google Maps şi suflă vântul. Simt cum buclele mi se pleoştesc rapid, odată cu cheful meu. Iar apoi, brusc, văd casa. E chiar lângă râu, înconjurată de o grădină mare, cum vezi în *House & Garden*.

Apăs pe butonul mic şi lucios al interfonului şi încerc să nu mă simt intimidată. Cum spunea mama mereu, n-aş vrea să spăl toate geamurile astea. În plus, ce dacă stă într-o casă mare şi elegantă, iar eu am o cameră închiriată? Banii nu îţi pot cumpăra fericirea!

Dar îţi pot cumpăra câteva maşini elegante, parcate în curtea cu pietriş, o piscină exterioară încălzită şi un foişor. *Un foişor adevărat*, observ, în timp ce mi se deschide, iar poarta electrică se închide în urma mea. O iau pe alee, cu pietrişul scrâşnind sub paşi. E ceva la sunetul ăsta, ceva ce denotă bogăţie. Îmi aminteşte de vizitele la conacele vechi, impunătoare. Pe de altă parte, e nasol, când porţi tocuri.

Ţâţâind tare, exasperată că îmi stric îndrăgiţii pantofi Gucci, pe care i-am cumpărat de pe ebay după o licitaţie disperată, ajung la lucioasa uşă de la intrare. Sunt întâmpinată de baloane roz şi de o doamnă amabilă pe nume Mila, care mă îndeamnă să intru în holul cu gresie mozaic, oferindu-se şi să îmi ia haina.

Apoi dispare şi, pentru o clipă, mă trezesc singură. Aproape că sunt tentată să o iau la fugă.

— Nell, bine ai venit!

Annabel apare bronzată şi desculţă, într-o rochie roz

diafană, care îi subliniază silueta superbă, făcându-mă să mă simt hidos de nepotrivit îmbrăcată.

— Ce minunat că ai reuşit să vii!

Zâmbesc încordat.

— Ei bine, chiar am primit invitaţia.

— Într-adevăr, bizar, eu sigur am trimis una pentru ziua lui Max.

— Ai trimis, nu? Totuşi, n-aş fi putut veni. Am stat cu copiii.

— Da, aşa am auzit. Ce prietenă de gaşcă eşti! Să pierzi o petrecere ca aceea.

Acum ştiu de cine îmi aminteşte Annabel: Villanelle, din *Killing Eve*. După ce mă roagă să mă descalţ, astfel încât lângă ea să mă simt scundă şi îndesată, cu ciorapii mei în picioare cu tot, mă conduce să mă alătur celorlalţi. Totul este aşa cum mă aşteptam. Plin de perne şi cu un aer bucălat. Pereţii sunt în nuanţe plăcute, de la Farrow & Ball. Peste tot, obiecte de artă scumpe. E destul de evident că Annabel nu e genul care a cumpărat vreodată lumânări de la IKEA.

În cele din urmă, sunt condusă în sufragerie, unde văd un munte de cadouri şi chiar mai multe baloane roz, plus un cerc mare de femei fâţâindu-se în jurul unei mese pline cu mâncare. Totul e roz. Annabel chiar şi-a dat silinţa.

— Vino, dă-mi voie să te ajut cu astea, îmi zice şi ia cadourile mele.

Îi dau ambele sacoşe. Pe lângă ceva pentru bebeluş, am cumpărat şi fursecurile speciale, cu bezea învelită în ciocolată, pe care Michelle le adoră. Max îmi spunea că ea le mânca şi când era copil, în Scoţia, şi că aici nu le găseşte niciodată, dar eu am reuşit să dau de ele. Mă simt chiar încântată de mine.

Când le vede, Annabel lasă să-i scape un mic ţipăt.

— Ooo, nu, nu pot să cred! mă dojeneşte ea, fluturând degetul. Mult prea mulţi aditivi şi chestii procesate. Aici sunt bine-venite doar alimente nutritive şi sănătoase. Le pun în bucătărie, în siguranţă.

— Sunt preferatele lui Michelle, încerc să protestez slab, dar sunt oprită repede.

— E foarte important să ai o dietă sănătoasă, mai ales când eşti însărcinată. Încearcă o prăjitură de quinoa, cu nucă de cocos şi frişcă din smântână.

În timp ce îmi întinde o tavă de pe masă, mă forţez să zâmbesc. Trebuie să mă înţeleg cu Annabel, nu doar de dragul Fionei, dar acum şi de dragul lui Michelle.

— Mmm, arată delicios, zic eu politicos şi iau una.

Asta da prăjitură! Cântăreşte o tonă.

Câţiva ospătari plutesc prin preajmă, servind băuturi.

— Smoothie de căpşuni sau şampanie roz, pentru acelea dintre noi care nu suntem însărcinate sau care nu alăptăm, gângureşte Annabel. Totul organic, desigur.

Desigur.

Iau un pahar cu foarte necesarul alcool şi mă uit în jur, după vreo faţă cunoscută. Abia aştept să le văd pe toate fetele. Nu m-am mai întâlnit cu Holly de la ziua mea, iar ultima dată când am văzut-o pe Fiona era cu Annabel, aşa că a fost dificil să vorbim cum trebuie. Evident, Annabel e din nou aici azi, dar să sperăm că va fi prea ocupată să facă pe gazda şi că nu va trebui să conversez prea mult cu ea.

Acestea fiind spuse, nu le văd pe Holly sau pe Fiona, iar Michelle vorbeşte cu cineva, aşa că eu fac conversaţie politicoasă despre prăjitura de quinoa cu o femeie pe nume Susan, care îşi schimbă apartamentul, pentru a face loc „puiului în creştere”, iar Lisa, o tipă proaspăt căsătorită, care e însărcinată în şase luni cu primul copil, merge la un curs de naştere-cu-blândeţe-şi-calm.

— Dar tu? întreabă Susan veselă. Ai copii?

Când reflectoarele se mută pe mine, mi se strânge inima. Urăsc partea asta. Întotdeauna aduce a subiect tabu, dacă zici nu. Nimeni nu se pricepe cum să reacţioneze. Oamenii nu ştiu dacă să fie înţelegători, să facă vreo glumă despre cât de norocoasă eşti ori să se plângă de adolescenţii lor irascibili. Nici eu nu ştiu ce să răspund şi mereu simt pornirea de a explica de ce nu am

copii, într-un fel pe care femeile care au copii nu cred că o fac. Practic, e ciudat pentru toată lumea, aşa că de obicei sfârşesc prin a încerca să glumesc, astfel încât oamenii să se simtă mai puţin ciudat.

Doar că azi nu mă simt foarte amuzantă.

— Nu, zâmbesc eu, străduindu-mă să găsesc de spus ceva potrivit şi pozitiv, ca să îmi justifice răspunsul.

Scotocesc rapid prin poşeta cu conţinutul vieţii mele, ca atunci când îmi caut cheile. Dar acolo se află doar o logodnă ruptă, o afacere falită şi o mutare recentă înapoi la Londra, pentru a împărţi toaleta cu un străin.

— Eu scriu necrologuri.

Mă rog, e singurul lucru pe care l-am găsit. Susan şi Lisa înlemnesc, înainte să se audă o mulţime de murmure politicoase, de genul:

— Ce drăguţ, ai încercat dovleceii fripţi? Sunt delicioşi.

— Aici erai!

Câţiva dovlecei fripţi mai târziu, simt o mână pe umăr şi mă întorc să o văd pe Fiona.

— Scuze, am fost la toaletă, zâmbeşte ea şi mă îmbrăţişează, salvându-mă de la încă un dovlecel fript. Ce faci?

— Sunt fericită să te văd!

În sfârşit, am o tovarăşă de arme, cu care să râd de balonul uriaş, de culoarea cărnii, care arată înfricoşător, şi de prăjiturile grele ca plumbul.

— Văd că ai fost constrânsă, rânjesc eu, observând că are una în mână.

— Nu-i aşa că sunt delicioase? Am mâncat trei! Ai încercat ouăle acelea umplute, care arată ca nişte bebeluşi? Şi bolul cu fructe, cu pepenele sculptat în formă de cărucior! Adorabil!

Mă holbez uimită la ea. Ce s-a întâmplat cu Fiona? în mod normal, n-ar fi în stare să stea serioasă confruntată cu aşa ceva.

— Iar casa e pur şi simplu uimitoare, nu-i aşa? Ştii că ăla e un Andy Warhol original? Iar canapelele le-a adus din

Italia. Are un gust uimitor. Perfect. Nu crezi?

Chiar e plină de entuziasm.

— Hmm, da, e drăguţ.

— Tot ce face Annabel e natural. O să îi zic să se uite la casa mea şi să-mi dea nişte ponturi de design interior.

— Casa ta e deja frumoasă. Nu ai nevoie de niciun pont.

— Eşti dulce, Nell, dar Annabel zice că e important să ţinem pasul cu moda…

Mă tem să mă gândesc ce ar spune Annabel dacă mi-ar vedea camera închiriată. Din fericire, apare Holly, arătând de parcă vine direct de la sală. Holly e una dintre cele câteva femei pe care le ştiu că poartă îmbrăcăminte sport chiar pentru a face sport, nu doar pentru a merge la supermarket.

— Scuze că am întârziat, zâmbeşte ea şi vine drept spre noi. Am fost dimineaţă la cursa de 10 kilometri. Ce am ratat până acum?

— Un tur al casei şi una din astea.

Îi pun o prăjitură în palma care i se lasă în jos vizibil.

— Uau, o grămadă de fibre!

— Exact la timp. Doamnelor! E timpul pentru cadouri, suntem întrerupte de Annabel, care bate din palme şi ne cere să ne adunăm în cerc.

În timp ce Michelle pare copleşită şi jenată de atât de multe cadouri, toate bem şampanie (sau doar eu?) şi zicem *ooo* şi *aaa*, la vederea hainelor micuţe. Apoi, e rândul meu. Am renunţat să găsesc ceva unic, iar toate chestiile alea din caşmir erau foarte scumpe, aşa că, în schimb, i-am cumpărat un iepuraş drăguţ din pluş și crema mea de corp preferată.

— Hopa, ai uitat să dai jos preţul!

Annabel intervine aparent binevoitoare şi îl dezlipeşte, cu unghia ei perfect manichiurată.

— Doamne, nu ştiam că TK Maxx are şi marca asta. Obrajii mei sunt în flăcări. Michelle zâmbeşte politicos.

— Amândouă sunt minunate, mulţumesc, Nell.

Zâmbesc. Lucrurile au fost un pic ciudate între noi,

de când am aflat de petrecerea de ziua de naştere a lui Max, şi încă nu am avut ocazia să vorbim.

— Şi ultimul, dar nu cel din urmă…

Annabel aduce un cadou mare, împachetat elegant.

— Vai, nu trebuia, eşti mult prea generoasă…

— Prostii! radiază Annabel, în timp ce Michelle despachetează timid un pătuţ sculptat manual, pictat într-o nuanţă de roz pastel şi plin cu fundiţe roz asortate. Eu şi Fiona l-am văzut de Paşte, când am fost într-un minunat butic mic, în Cotswolds, şi am ştiut că o să îţi placă.

— Credeam că ai fost împreună cu familia cu cortul, mă întorc eu spre Fiona.

— Cristalele de pe fundiţe sunt Swarovski, mă întrerupe Annabel.

— Am fost cu Annabel şi Clive, la cabana lor.

— OK, aprob, dar mă simt surprinzător de supărată.

Mă potolesc imediat. De ce contează că nu mi-a spus? Nu e mare lucru. N-are decât să-şi petreacă timpul cu oricine vrea.

— Te-ai simţit bine la părinţii tăi?

În mod normal, i-aş fi spus Fionei imediat despre Rich, dar ceva mă opreşte.

— Da, super. Cel mai bine.

Mă scuz şi dispar la baie. Imediat ce ies, o aud pe Annabel cum propune ca toată lumea să intre în piscina încălzită. Mă fac mică şi caut refugiu în imensa bucătărie goală, unde descopăr fursecurile învelite în ciocolată. În încăperea întunecată, desfac unul şi mă reazem de cuptor, înfigându-mi limba în mijlocul dulce şi lipicios şi plănuindu-mi evadarea, când, deodată, aud paşi.

Rahat! *Annabel*. Pun fursecurile înapoi în spatele ceainicului şi mă întorc, pregătindu-mă.

— Mă întrebam unde ai fugit.

E Michelle. Simt un pic de uşurare.

— Scuze că nu sunt cine ştie ce petrecăreaţă.

— Nici eu.

Îşi mângâie burtica.

— În *niciun* caz nu mă schimb în costum de baie. Mai

am două luni, dar, dacă intru eu în piscină, nu o să mai rămână apă.

Râd, apoi zâmbim amândouă.

— Îmi pare rău pentru încurcătura cu ziua de naştere, zicea ea, după o clipă.

— E în regulă.

— Nu, nu e în regulă. Eu aş fi cam supărată, dacă m-aş pomeni cu trei copii, în timp ce toată lumea e la distracţie.

— Sincer, au fost copii buni…

Ridică o sprânceană.

— Doar un pic dificili, la ora de culcare.

— Nu cumva vrei să spui copiii diavolului? Rânjesc.

— Mă rog, n-aş merge chiar atât de departe…

— Ştii, habar n-am avut că Annabel o să-i organizeze lui Max o petrecere surpriză. Am crezut că o să fim doar noi doi… sincer, aş fi preferat să fie aşa. Cu copiii şi cu noua promovare a lui Max, nu mai apucăm să petrecem timp împreună.

Ascultând, am impresia că Annabel i-a cam forţat mâna lui Michelle.

— Adică, a fost foarte drăguţ din partea ei şi aşa mai departe, dar e la fel şi cu petrecerea asta. La ziua lui Max, am pomenit că nu am avut o astfel de petrecere pentru ceilalţi trei copii, iar ea s-a oferit imediat să îmi organizeze una. Am încercat să refuz – de fapt, e prietena Fionei, nu a mea –, dar a insistat…

Ne uităm una la alta şi nu spunem nimic.

— N-am vrut să fiu nerecunoscătoare. Doar că, tu mă ştii, nu e chiar genul meu de petrecere.

Nu, este genul lui Annabel. Totul e despre Annabel. Despre imensa ei casă elegantă. Despre cadoul ei mare şi scump. Despre a fi gazda perfectă. Brusc, Michelle îmi observă fursecul cu ciocolată pe jumătate devorat.

— Ce mănânci?

Scot pachetul pe care îl îndesasem în spatele ceainicului şi privirea i se luminează.

— Ooo! Preferatele mele! Unde le-ai găsit?

— Le-am cumpărat, dar Annabel nici n-a vrut să audă să le mănânci. A zis că nu sunt bune pentru bebeluş.

— Pe dracu'! Am crescut cu astea. Sunt cât se poate de nutritive.

Înhaţă unul, îi dă jos folia şi ia o muşcătură, apoi, timp de câteva minute, stăm acolo, pe întuneric, savurând fiecare îmbucătură şi mormăind de plăcere.

— Apropo, nu ştiam că e fetiţă, zic eu, după un moment.

— Ei bine, tocmai asta e, rânjeşte ea. Când crezi că ar trebui să îi spun că e băiat?

Sunt recunoscătoare pentru:

Casa lui Annabel, pentru că e atât de mare, încât eu şi Michelle am reuşit să ne ascundem în bucătărie şi să mâncăm toată cutia cu fursecuri cu ciocolată, înainte să fim descoperite.

Că am ratat jocuri precum „roteşte pompa de sân" şi pentru că mi-am uitat costumul de baie.[22]

Că nu am început să plâng, când mi-au dat să mă uit la hăinuţa aia de bebeluş.

Cel mai recent episod al podcastului meu, unde mărturisesc toate astea, chiar şi partea în care m-am ascuns în toaletă, să nu mă vadă nimeni plângând.

Decizie finala

DUMINICĂ APUC SĂ VORBESC CU LIZA. CA DE OBICEI, ea e în maşină, blocată în trafic pe autostradă, şi mă sună pe Whatsăpp. Vorbim despre diverse – eu îi povestesc despre petrecere; ea oftează în toate momentele potrivite –, dar, după câteva minute, simt că nu m-a sunat doar să bârfim. Se întâmplă ceva.

— L-am văzut pe Ethan, în weekend.

Inima mea tresare doar la pomenirea numelui. Deci despre asta e vorba. Sunt disperată să ştiu şi să nu ştiu toate detaliile. Nu întreba, Nell! Nu poate ieşi nimic bun din asta.

---

22 Mai târziu, am văzut pe Instagram selfîe-urile lui Annabel în costum de baie. Nu a fost o întâmplare că mi l-am uitat pe al meu.

— Cum era?

Urmează o pauză. Mă pregătesc pentru impact.

— A cunoscut pe cineva.

E o coliziune frontală. Sunt aruncată în aer.

— N-am vrut să afli de la altcineva.

Un milion de întrebări mă asaltează. Prind una.

— Cine e?

— O tipă oarecare, pe care a cunoscut-o la o petrecere.

O tipă oarecare. O spune de parcă nu e mare lucru, dar o simt ca pe o grenadă.

— E drăguță?

În clipa următoare, mă urăsc.

— Ea nu e tu, Nell, niciodată nu va fi tu.

O mare greutate îmi apasă pe piept. Simt că o să mă sufoc. Vreau să izbucnesc în lacrimi. Nu fac niciuna, nici alta.

— Nu înseamnă nimic.

— De unde știi?

Un nod de durere îmi urcă în gât; îl forțez să se ducă înapoi. Trebuia să fi trecut deja peste asta. Trebuia să fiu bine până acum.

— Pentru că mă refer la tine, nu la el. Nu trebuie să însemne nimic pentru tine.

La celălalt capăt, vocea ei e hotărâtă.

— Ai plecat, nu uita. Ai trecut peste asta.

Certitudinea Lizei e ca o plasă de siguranță care se ivește sub mine. Simt cum vorbele ei mă prind, în timp ce cad.

— Am trecut, nu-i așa? Chiar am trecut?

Vocea mea e aproape o șoaptă. Ca un alergător, ea îmi predă ștafeta.

— Ei bine, acum depinde de tine.

Sunt recunoscătoare pentru:

Liza, care mă ghidează prin mulțimea de site-uri de matrimoniale și îmi completează profilul, deși viziunea ei este un pic prea „yoga” și nu sunt sigură că m-aș descrie ca pe „o forță spirituală de viață”.

Că în sfârşit decid să ies la întâlniri. Ethan a trecut peste relaţia noastră, iar eu trebuie să fac la fel.

Că nu e nimeni să mă audă strigând, când descopăr că potenţialii mei parteneri arată de aceeaşi vârstă cu prietenii tatii.

Efectul triplu pe care îl au pufuleţii cu caşcaval, o doză de gin tonic şi umorul macabru. Stai aşa, oare pot să pun asta la profilul meu?

Vineri, 1 3

ÎN ADEVĂRATUL SPIRIT AL UNEI ZILE DE VINERI, 13, decid să bag spaima în mine.

Să…

mă uit la un film de groază?

mă loghez la contul meu de online banking şi să îmi verific soldul?

Încerc să îmi fac o poză pentru profilul de matrimoniale?

Vă dau un indiciu. Nu e prima variantă.

Buncărul doliului

A TRECUT DOAR O SĂPTĂMÂNĂ Şi, CU TOATE CĂ MĂ aşteptam ca în căsuţa mea poştală de pe site-ul de întâlniri să sufle vântul, am primit câteva răspunsuri. De fapt, se pare că până acum m-am băgat în trei relaţii! Mă rog, spun *relaţii*, dar mă refer la *relaţii online*, pentru că toate sunt cu bărbaţi pe care nu i-am cunoscut în viaţa reală şi nici nu sunt sigură că o voi face vreodată.

Mai ţineţi minte cum era pe vremuri, când cineva te invita la un pahar sau la film? Acum te întreabă dacă te pot urmări pe Instagram şi te invită să dai *like* paginii lor de Facebook. Până să-ţi dai seama, începi să porţi lungi discuţii nocturne pe Whatsăpp şi să dai *like* pozei lui drăguţe cu pisica. Emoticoane zboară încolo şi încoace. Se flirtează prin mesaje. Se face schimb de linkuri la articole amuzante.

Până la sfârşitul săptămânii, i-ai cunoscut toată familia pe Facebook şi vezi zilnic ce au mâncat la prânz, dar nu aţi vorbit cu adevărat niciodată şi nu vor să vă întâlniţi. Parcă nimic din toate astea nu e real. Există doar

pe monitorul tău, iar dacă închizi laptopul şi smartphone-ul – *pac*! – totul dispare, ca într-un fel de basm modern.

Cel puţin Cenuşăreasa s-a ales cu un dovleac. În ziua de azi, e mult mai probabil să te alegi cu o poză cu un penis.

— Cu ce?

Cricket se uită la mine de parcă ar fi înţeles greşit. Stabiliserăm să ne vedem la o cafenea în Sloane Square. Stăm la o masă lângă geam. Admirăm priveliştea, bem ceai şi ne minunăm de tortul cu ciocolată, care este teribil de bun, dar acum conversaţia s-a mutat spre lucrurile *esenţiale*, ca să zic aşa, şi îi povestesc despre experienţa mea cu întâlnirile. Mă rog, ea a întrebat. Şi m-am gândit că, având în vedere atitudinea ei faţă de cursul de desen cu model viu, poate suporta cruda realitate.

Se apleacă spre mine.

— Scuze, auzul meu nu mai e ca pe vremuri.

— Nu, auzul tău e bun, o asigur. Asta am zis.

— Vrei să spui…

Îi dau telefonul meu. Pe ecran e mesajul pe care tocmai l-am primit. Cricket nu pare şocată.

— Pe vremea mea, i se spunea exhibiţionism. Îmi amintesc că ni s-a întâmplat mie şi lui Cissy, într-o seară, pe peronul de pe Baker Street. Chiar nedorit. Cissy i-a cerut să o bage la loc imediat.

— Şi a făcut-o?

— Nu am aşteptat să aflăm. A sosit un metrou, aşa că am luat-o spre Bakerloo Line.

Scutură un pic din umeri.

— Nimeni nu vrea să vadă aşa ceva.

— Nu pricep de ce un bărbat ar crede că vrei!

— Aveam pe vremuri o pisică, îşi aminteşte Cricket, sorbind din ceai. Tibby aducea chestii moarte acasă. Mi le lăsa mândru pe preş, să le găsesc dimineaţa. Ştiu că intenţia era să se dea mare şi să mă mulţumească, dar era chiar revoltător.

Nu mă pot abţine să nu râd.

— Nu cred că i-ar plăcea să fie comparat cu un

şoarece mort.

— Nu, probabil că nu, zâmbeşte ea, dar cam seamănă cu unul, nu-i aşa?

Se uită din nou la telefonul meu, atingând ecranul cu degetele, să mărească imaginea. Amândouă ne strâmbăm.

— Catherine, ce surpriză plăcută!

O voce ne face pe amândouă să ridicăm privirile şi vedem lângă masa noastră un cuplu în vârstă, elegant. El duce o tavă cu ceai şi prăjituri, iar ea are câteva sacoşe de cumpărături. Doi copii mici se joacă pe lângă picioarele lor.

— Lionel, Margaret! salută Cricket.

Văd că e cumva surprinsă, dar îşi revine repede.

— Ce mai faci? Ne-a părut atât de rău când am aflat despre Monty, zice Margaret prima, urmată imediat de Lionel.

— Am vrut să sunăm, dar am fost foarte ocupaţi.

— Ştii cum e, completează din nou Margaret.

— Desigur, zice Cricket, zâmbind senin, iar eu simt cum mi se frânge inima un pic.

Ştiu cât de singură s-a simţit de când a murit Monty. Oamenii ăştia nu au nici cea mai vagă idee?

— Am văzut necrologul în ziar; un tribut frumos.

Se uită amândoi la Cricket, cu expresii schimbătoare, de compasiune şi milă.

— Mulţumesc. Ea este autoarea şi prietena mea dragă, Nell.

— Ne pare bine să te cunoaştem!

Urmează saluturile şi scuturatul mâinilor, înainte ca discuţia să se oprească. Din limbajul corpului lui Margaret văd că e disperată să plece, dar Lionel mai stârneşte o dată tăciunii aproape stinşi ai conversaţiei.

— Toţi cei de la bridge au întrebat de tine.

— Ei bine, spune-le tuturor că nu mi-am schimbat numărul de telefon. Şi că încă joc bridge.

Lionel nu îşi dă seama în ce măsură a fost o glumă şi se uită la Margaret, să vadă dacă ea râde sau nu. Ea intervine repede, să îl salveze.

— Poate că ar trebui să organizăm o cină la noi pentru toţi prietenii, nu-i aşa, scumpule?

Se uită la soţul ei, îndepărtând o scamă invizibilă de pe reverul hainei lui, înainte să se întoarcă la Cricket.

— Sigur toată lumea s-ar bucura să te vadă, Catherine.

— Ar fi minunat, zice Cricket şi le zâmbeşte politicos.

— Trebuie să plecăm, suntem cu nepoţii noştri… Florence! Theo!

Se aude un zăngănit puternic de tăvi, urmat imediat de un ţipăt ascuţit.

— Ştrengari mici, râde Lionel, luându-se după Margaret, care se îndreaptă repede spre vitrina cu deserturi şi spre scena haosului.

— Grăbiţi-vă, s-ar putea să vă ajungă moartea, glumeşte Cricket, în timp ce îi privim amândouă zbughind-o. Scuze, am fost rea, adaugă ea, întorcându-se spre mine.

— O meritau.

Brusc, mă simt furioasă pe ei şi protectoare faţă de ea. Dar Cricket ridică din umeri.

— Nu sunt oameni răi, sincer. Doar că cei mai mulţi nu ştiu ce să facă atunci când vine vorba despre moarte, îi sperie. Se tem că vor urma ei. Eu le amintesc de propria mortalitate şi nimeni nu vrea asta, nu-i aşa?

— E ridicol.

— Poate, însă asta e realitatea.

— Dar este foarte nedrept.

— Nu o fac pentru că sunt răi. Dimpotrivă. Am observat că unii prieteni şi unele cunoştinţe păstrează distanţa pentru că nu vor să te supere sau să spună ceva nepotrivit. Ce nu înţeleg ei este că deja eşti mai supărat decât orice ţi-ar putea zice. Tăcerea lor te deranjează. Te simţi izolat. Abandonat.

Ascultând-o vorbind despre senzaţia ei de izolare, îmi amintesc cum m-am simţit când m-am mutat înapoi la Londra, petrecând săptămâni la rând singură, fără să văd o faţă prietenoasă, în afară de a lui Arthur. Iar apoi am cunoscut-o pe Cricket şi totul s-a schimbat.

— Puteau să te invite să joci bridge cu ei, argumentez eu, iritată că îi iartă atât de uşor.

— E altfel acum, când eu nu mai fac parte dintr-un cuplu. O persoană singură strică grupul. Noi deranjăm rândurile de la teatru. Camerele de hotel. Grătarele de duminică, de la pub. Toate sunt pentru câte doi.

Instinctiv, mă întind peste masă şi o strâng de mână. Poate că eu nu sunt văduvă, dar ştiu cum e să te trezeşti singură, când toţi în jurul tău sunt cupluri.

— De aceea mă ai pe mine, îi zâmbesc.

— O, eşti o scumpă!

Îşi pune mâna liberă peste a mea şi, pentru o clipă, stăm acolo aşa, până când, brusc, observ:

— Telefonul meu. Unde e?

— Credeam că l-am pus pe masă…

Cricket se încruntă.

— A căzut?

— Nu.

1 92 Alexandra Potter

Ne uităm amândouă în jur, până văd un băieţel stând lângă Lionel şi Margaret, la câteva mese de noi, absorbit de un telefon. Îşi trece degetul peste ecran, de parcă s-ar uita la poze, iar acum Margaret a observat…

— Theo, ce ai acolo?

Vai, nu! Te rog, Doamne, nu!

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am găsit prietenie în cel mai puţin probabil loc.

Că i-am trimis lui Cricket pe e-mail invitaţia aceea la concert, deşi la vremea respectivă mă temeam că nu se cuvenea, dar acum îmi dau seama că e mai bine să acţionezi şi să spui orice, decât să nu faci nimic.

Ecranul meu blocat.

Pe o panta alunecoasa

AM O ÎNTÂLNIRE! O ÎNTÂLNIRE ADEVĂRATĂ. ŞI NU doar o cafea de tatonare, ci o cină cum se cuvine.

— La asta se referă toţi când spun că trebuie să îţi stabileşti mereu noi provocări? o întreb pe Liza, în timp ce vorbim pe Face Time şi gesticulez cu uscătorul de păr,

având în spate patul plin de haine.

Asta implică aranjatul de dinainte de întâlnire când eşti trecută de patruzeci de ani.

Deja mă pregăteam de câteva ore, când a sunat ea. Îmi amintesc cum era când aveam nevoie doar de un pic de tuş de pleoape şi de orice găseam pe raftul cu reduceri de la Topshop ca să arăt uimitor. Acum durează o veşnicie şi costă o avere, iar asta doar ca să fiu cât de cât decentă.

— Eşti foarte frumoasă! mă încurajează Liza.

Doamne, nu-i aşa că e minunat să ai prietene?

— Mai bine mă ţineam de yoga! protestez, înclinându-mă în oglindă, să îi arăt cum sunt îmbrăcată.

Trebuie să arunc jumătate din maldărul de haine. Sunt prea mici, prea scurte sau prea decoltate. Sunt perfect de acord să ignorăm aiureala aia despre cum să te îmbraci adecvat vârstei, dar nici nu vreau să se vadă ridurile sau vreo zonă lăsată. Totuşi, vreau să arăt drăguţă, uşor sexy, şi nu de parcă sunt pe cale să trec la fire de păr crescute pe bărbie, guler polo şi cercei ostentativi.

— Nu ai vrut să faci yoga, zice Liza.

— Ar fi trebuit să mă obligi, îi spun, scuturându-mi braţele.

— Nimeni nu poate obliga pe cineva să facă ceva ce nu vrea. Oricum, m-am gândit la siguranţa celorlalţi elevi ai mei, zicea ea, surâzând.

Zâmbesc. În sfârşit.

— Ai terminat cu autocritica? Eşti doar emoţionată. O să fie bine. Sunt mândră de tine.

— Da?

— M-ai făcut să ies şi eu din nou. Am o întâlnire.

— Ce? Când? *Cu cine*?

Dar Liza doar râde.

— O să îţi povestesc totul mai târziu. Trebuie să îţi termini de uscat părul. Buclele alea încep să se încâlcească.

Mă uit la bretonul meu. Începe să se curbeze la capete, ca pâinea veche. Închid, dau uscătorul la maximum şi îl aranjez cu peria, când, deodată, se aude un ţipăt

înfricoşător.

Ce naiba?!

Opresc uscătorul. Tăcere. Mă simt uşurată şi un pic aiurea. Probabil că aud chestii. Sau poate că a fost televizorul din vecini. Mereu are volumul prea tare.

Se aude o bufnitură puternică.

Asta nu e televizorul din vecini. Mă ia cu fiori. E cineva în casă?

Este luni, însă Edward mi-a trimis mesaj mai devreme, ca să mă anunţe că e plecat cu treabă şi că se întoarce abia mâine seară. Mă uit după Arthur, dar trebuie să fie jos. Nu l-am auzit lătrând. Tot felul de poveşti înfricoşătoare încep să-mi treacă prin minte, ca la un jurnal de ştiri. Scot din priză ondulatorul de păr – chestiile astea sunt mortale – şi deschid cu grijă uşa dormitorului.

— Bună ziua…

Nimic. Dar hoţii nu se prezintă, nu?

— E cineva acolo? strig cu voce uşor tremurândă.

Deodată, se aude zgomotul unei încuietori şi se deschide uşa de la baie. Printr-un nor de aburi apare o siluetă înfăşurată doar într-un prosop.

— Nu, nu sunt OK!

— Edward!

— Încerci să mă omori? întreabă el.

Bun, au existat momente când gândul ăsta mi-a trecut prin minte, dar…

Mă holbez la el şocată. Stă pe hol, la bustul gol; părul îi e ud şi i s-a încreţit şi picură apă de pe el, pe gresie, îmi feresc repede privirea.

— Ce faci aici?

— Întâmplător, locuiesc aici, ai uitat?

— Dar ai spus că eşti într-o călătorie de afaceri… încep, însă el mă întrerupe.

— Mi s-au schimbat planurile. Am programat o întâlnire importantă mâine dimineaţă, aşa că am venit devreme şi am decis să fac un duş și APROAPE CĂ MI-AM FRÂNT GÂTUL.

Deschid şi închid gura, ca un peşte.

— Ce legătură are asta cu mine? reuşesc, într-un final.

— Deci habar n-ai de ce e pe jos atât de alunecos, încât a trebuit să mă agăţ de perdeaua de la duş, ca să supravieţuiesc?

Brusc, îmi amintesc baia lungă pe care am făcut-o, cu uleiuri esenţiale scumpe, pe care le-am cumpărat special pentru asta.

— De fapt, poate fi de vină uleiul de baie…

— *Ulei de baie*? se îneacă Edward cu vorbele. Parcă patinam pe ulei!

— Scuze.

— De ce nu ai curăţat după aceea?

— Urma să… nu credeam că te întorci până mâine…

— E complet iresponsabil, ca să nu mai spun cât este de periculos!

— Ţi-am zis că îmi pare rău.

— Cum să faci aşa ceva?!

— Vrei să nu mai ţipi la mine?

— Nu ţip! explodează el, apoi, dându-şi seama de nervozitatea lui, inspiră adânc şi îşi drege vocea. Dacă ai putea fi mai atentă, data viitoare…

Se opreşte şi se uită la mine fix.

— Ieşi în oraş?

— Da… am o întâlnire, adaug, explicând.

— Mda… înţeleg. Arăţi foarte drăguţ.

— Mulţumesc.

Îmi dau seama că încă stau cu ondulatorul în păr.

— Rămâi acasă? îl întreb şi dau drumul buclelor.

— Da, tocmai m-am întors de la cursul de yoga. Mă culc devreme.

— În cazul ăsta, ai putea să îl hrăneşti tu pe Arthur?

— Desigur.

Urmează o pauză lungă.

— Ei bine, o seară plăcută!

— Mulţumesc, Edward. Şi ţie.

Zâmbesc, dar expresia lui rămâne impasibilă, ca de obicei, şi pentru o clipă ne uităm unul la altul peste palier,

înainte să se retragă fiecare în dormitorul lui.

Sunt recunoscătoare pentru:

Costumul meu drăguț, cu pantaloni și sacou, care îmi acoperă tot ce trebuie acoperit, are un pic de decolteu, iar cu tocuri mă face să mă simt de parcă sunt încă un jucător viabil.

*Perdeaua de duș, care i-a salvat viața lui Edward, altfel put*eam *fi acuzată de omor prin imprudență.*

MAI

sossossos

Arminden

VĂ AMINTIȚI CUM ÎN COPILĂRIE ARMINDEN ÎNSEMNA să te rotești în jurul unui stâlp cu panglici colorate? Era atât de distractiv! Dăm pe repede înainte viața, la patruzeci și ceva, iar ziua asta a devenit SOS, SOS, SOS[23].

Stau într-un restaurant italienesc din Soho și mă uit disperată la ceas. E trecut de miezul nopții și chelnerii fac curat în jurul nostru. Unul chiar șterge podeaua cu mopul. Toți ceilalți clienți au plecat acasă, unde aș vrea să fiu și eu. Totuși, partenerul meu are alte idei.

— Încă două limoncello, vă rog.

— Desigur, aprobă ospătarul și lasă mopul.

Gata cu distracția cu panglici colorate; am nevoie de un apel de urgență, să mă scape de partenerul meu cunoscut online.

După profil, Nick păruse relativ normal. Lucrează pentru o firmă de echipamente sportive, îi plac vinul roșu, călătoriile și joggingul. Mie îmi plac două din cele trei, ceea ce nu e rău. De asemenea, dădea destul de bine în poze, niciuna dintre ele nu era poză alb-negru artistică, în stilul poză de buletin, și nici nu îl arătau sărind din avioane sau cățărându-se pe Everest. (Habar n-aveam că atâția

23 Joc de cuvinte - May Day este o sărbătoare de primăvară, celebrată în Marea Britanie și în alte zone din Europa la 1 mai sau în prima zi de luni din mai, echivalentul românesc fiind sărbătoarea de Arminden, iar Mayday este folosit în ra- diocomunicație ca SOS (n. tr.).

bărbaţi care îşi dau întâlniri online au urcat pe Everest. Aproape că pare o cerinţă obligatorie ca să ai acces la o aplicaţie de întâlniri. Muntele ăla trebuie să fie plin cu burlaci care îşi fac selfie-uri pentru profilurile online.)

În plus, cel mai important, era nerăbdător să ne cunoaştem în realitate. Un punct în plus pentru mine, care vin din lumea demodată în care chiar te îmbraci şi ieşi din casă, nu doar râzi pe canapea, trimiţând prin telefon selfâe-uri nud şi emoticoane, pe care mereu mă chinui să le descifrez, pentru că nu vorbesc fluent limba *emoji*.

Aşa că am fost atât încântată, cât şi emoţionată când am intrat şi l-am recunoscut aşteptând la bar. A trecut ceva timp de când n-am mai fost la o întâlnire. Viaţa dinaintea lui Ethan pare în ceaţă şi greu de imaginat; nu atât de rănită, mai plină de speranţă, cu mai puţine anxietăţi şi mai multe certitudini. Eram cu cinci ani mai tânără şi cu aproape cinci kilograme mai uşoară. Topurile cu bretele subţiri încă îmi erau prietene. La fel şi blugii cu talie joasă. Acum port haine în care mă pot ascunde şi mâneci.

Ne-am salutat cu un pupic de politeţe pe obraji. În realitate, el era un pic mai scund decât părea în poze, iar loţiunea de după ras mirosea cam puternic, dar mi-a zâmbit larg, iar asta m-a relaxat imediat.

Doar că…

Am ştiut. Am ştiut din clipa în care am intrat în bar şi l-am văzut: nu era el cel ales.

— Bună… Nell?

— Bună, da… îmi pare bine.

Am împins sentimentul adânc în mine. Eram hotărâtă să-i acord o şansă. Nu pierdusem *atât* timp să mă pregătesc, doar ca să mă întorc şi să plec acasă. În plus, poate că mă înşelam. În viaţă mă înşelasem în multe privinţe. Ai încredere în instinctele tale, se zice. Ascultă-ţi intuiţia. Doar că eu le ascultasem pe amândouă, şi uite unde ajunsesem: suspinând la mii de kilometri deasupra Atlanticului; fără bani, după aventura unei afaceri eşuate; împărţind toaleta cu un bărbat cu care nu mă culc. Stând

într-un bar din Soho, într-o seară de luni, încă în căutarea dragostei, la patruzeci şi ceva de ani, şi dorindu-mi ca acest costum cu pantaloni să nu mă strângă în talie.

— Ceva de băut?

— Da, te rog. Un pahar de vin alb, mulţumesc.

În metrou, mergând spre întâlnire, hotărâsem că a venit, în sfârşit, vremea să îmi folosesc şi eu creierul în privinţa alegerii unui bărbat. Toată viaţa mea am intrat în relaţii din diverse motive, niciunul dintre ele foarte raţional. De fapt, probabil că nici nu prea am putea vorbi despre „alegeri”, când vine vorba despre viaţa mea amoroasă. Cuvântul ăsta dă impresia de raţiune şi deliberare, o cântărire a caracterului cuiva şi a pasiunilor împărtăşite. Nu o serie de momente impulsive, care adesea au implicat alcool, în care eu am sărit, am căzut şi am fost absorbită.

Ochi frumoşi; o pupăceală la beţie, la petrecerea de Crăciun de la birou; un *piercing* în nas, care ştiam că o va şoca pe mama. Şi-uite aşa am ajuns la treizeci de ani! Nu mă stârniţi să-mi amintesc despre decada asta! Am petrecut mai mult timp întrebându-mă ce umplutură să pun într-un sandviş, decât cui îi voi oferi preţioasa mea inimă, sufletul şi ani din viaţă.

— Aşadar, Nell, cum îţi pare site-ul de întâlniri?

— Tu eşti prima mea întâlnire.

— Da? Sunt onorat. O virgină a întâlnirilor online!

Şi ce dacă nu sunt scântei şi fluturaşi în stomac? Scânteile şi fluturii îţi frâng inima şi te duc în pragul nebuniei. Te ridică pe culmi hrănite de adrenalină şi te coboară la starea de „disperată pe podeaua din bucătărie”. Nu am luat niciodată heroină, dar m-am gândit de multe ori că trebuie să fie ca genul acesta de dragoste. Care creează dependenţă. O dorinţă urmată de o doză.

Dar nu e niciodată suficient. *Tu* nu eşti niciodată suficientă.

Iar eu nu mai pot să trec prin asta. Culmile nu merită, având în vedere cât de jos cazi după aceea. Inima mea este atât de fisurată şi de frântă, încât abia se mai

ţine laolaltă, cam cum este ecranul iPhone-ului meu. Încă o lovitură, şi se va sfărâma de tot.

— Deci, Nell, spune-mi ce cauţi.

— Cum, vrei să spui în viaţă, în general?

— Nu, la un partener.

— Hmm, nu sunt sigură… pe cineva bun, amuzant… sănătos.

Încerc să glumesc un pic. Pare mai degrabă un interviu decât o întâlnire.

— Aceleaşi scopuri în viaţă sunt de asemenea importante, nu crezi?

— Vai, da, categoric! Şi asta e adevărat.

Trebuie să scap de ideile astea romantice de adolescentă. Cuplurile care au fost împreună patruzeci de ani nu vorbesc despre pasiune şi puls galopând, ci despre compromisuri, şi interese comune, şi siguranţă… Mă uit la Nick şi atunci îmi dau seama. Doamne, s-a întâmplat! A venit timpul să renunţ să caut atracţia şi să trec la următorul stadiu: *camaraderie*.

Mereu citeam despre camaraderie în articolele cu sfaturi din revistele mamei. Cuplurile de vârstă mijlocie vorbeau despre cum dispare scânteia şi despre cum nu mai fac sex, dar, cel puţin, au cu cine să se uite la filme şi să aerisească sistemul de încălzire centrală.

Suna îngrozitor. Săream peste articolele acelea, la fel cum sari peste reclamele la elevatoarele pentru scări şi la protezele dentare cu aspect natural, cu o înfiorare şi un sentiment de uşurare. Eram mult prea tânără şi mult prea ocupată să fac sex, ca să îmi bat capul cu lucruri plictisitoare precum camaraderia. Asta li se întâmpla oamenilor în vârstă, chiar şi cuplurilor bronzate, cu păr argintiu, care râdeau în hohote în reclamele la croaziere de iarnă.

Şi, iată-mă, câteva ore mai târziu, într-un restaurant, ascultându-l pe Nick cum îmi vorbeşte despre brăţările lui Fitbit, arătându-mi cum să-mi măsor pulsul în momente de repaus şi câte calorii ard; iar o parte din mine se gândeşte că cel puţin cu el poţi să duci gunoiul reciclat şi să mergi

într-o croazieră.

— Pot să îţi dau una dintre ele, dacă vrei. Am un voucher de cincizeci la sută reducere.

— Mulţumesc, eşti foarte generos, dar nu cred că aş folosi-o.

— Putem să ne împărtăşim statisticile, să numărăm câţi paşi facem, să ne stabilim scopuri zilnice şi să ne provocăm unul pe altul… Gândeşte-te! Putem face atât de multe!

Sunt recunoscătoare pentru:

Şoferul de Über, care, în cele din urmă, a venit şi m-a salvat.

Whatsăpp, pentru că ne permite să evităm orice apeluri ciudate şi să păstrăm relaţiile amicale şi pentru că pot scrie politicos un mesaj de genul: „Mulţumesc pentru o seară frumoasă, Nick. Mi-a părut bine să te cunosc, dar nu cred că ne potrivim. Îţi doresc toate cele bune. Nell”. Plus un emoticon care zâmbeşte.

Răspunsul lui Nick, care a apărut după câteva secunde: „Perfect de acord! Asta voiam şi eu să scriu, îţi doresc o viaţă frumoasă”. Fără emoticon zâmbitor, doar codul voucherului.

Inima mea curajoasă şi fraieră, pentru că refuză să se mulţumească cu mai puţin.

Că pot să-mi duc afară şi singură gunoiul reciclat.

Să o dai în bara

ASCULT UN PODCAST ÎN CARE SE VORBEŞTE DESPRE importanţa eşecului. În fiecare săptămână, o personalitate foarte cunoscută este întrebată ce a învăţat din eşecuri, pentru a putea reuşi în viitor. Ador această emisiune; eşecul pare să fie ceva la care eu sunt foarte bună.

— Parcă aş descoperi un talent despre care habar n-aveam că îl posed, precum abilitatea de a cânta la pian sau de a vorbi fluent spaniola.

Mă rog, cam aşa ceva.

Cu reuşitele am ceva mai multe probleme. Un job pentru care trebuie să scrii necrologuri şi o întâlnire online

nu o să-mi schimbe viaţa. Şi deja e luna mai! Totuşi, nu e cazul să mă panichez. Am văzut odată un documentar despre nave şi despre faptul că ele nu pot schimba direcţia imediat, pentru că s-ar răsturna, aşa că sunt obligate să vireze treptat. Poate că ar trebui să îmi văd viaţa ca pe un vas mare, care are nevoie să fie întors încet. Poate că sunt un vas de croazieră.[24]

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am eşuat în carieră, altfel nu aş G cunoscut-o pe minunata Cricket.

Că nu am reuşit să deţin o casă, altfel nu l-aş fi cunoscut pe dragul meu Arthur.

Că am dat greş cu relaţia mea, altfel nu m-aş fi distrat cu întâlnirile online.

Ironia mea.

Impermeabilul

ÎN VIAŢĂ, TOTUL ŢINE DE SINCRONIZARE. VIAŢA ÎNSĂŞI depinde de momentul în care este eliberat ovulul, pentru a fi fertilizat de spermă. În dragoste, sincronizarea e totul. Poţi întâlni persoana potrivită într-un moment nepotrivit şi persoana nepotrivită într-un moment potrivit. Chiar şi în moarte, sincronizarea are mare însemnătate.

Aşadar, când Cricket mă sună în weekend şi zice „sunt gata să arunc hainele lui Monty", las totul baltă şi mă duc la ea. Pentru că e important nu doar pentru cei care au murit, ci şi pentru cei rămaşi în urmă.

Mă întâmpină la uşă, dar, în loc de obişnuita strângere de mână vioaie, îmi oferă o îmbrăţişare deloc caracteristică ei, apoi mă conduce în sus pe imensele scări, cu tijele lor din alamă şi cu covorul uzat, până la primul etaj.

— A venit momentul, zice ea, deschizând o uşă şi intrând într-un dormitor. Şi am nevoie de ajutorul tău.

De câteva luni le-a lăsat aşa. De câte ori cineva încerca să aducă vorba cu blândeţe, ea i-o tăia. Care era

24 Să fie clar, este o metaforă prin care mă refer la viteză, nu la dimensiuni.

graba? Mie mi-a mărturisit că îi pare foarte liniştitor să îi vadă cămăşile atârnând în dulap şi haina pe cuierul din hol. „Încă nu sunt pregătită”, era mereu răspunsul ei, de câte ori mă ofeream să o ajut. „Îmi place să îl am prin preajmă”.

— Eşti sigură? mă opresc eu în uşă.

— Absolut, aprobă ea. M-am trezit azi-dimineaţă şi am ştiut, pur şi simplu, că a sosit momentul. Îmi e teribil de dor de Monty, dar, dacă îi păstrez hainele „nu va veni înapoi.

Deschide dulapul mare din colţul camerei. E plin ochi cu şiruri de cămăşi şi sacouri în diverse culori, toate luptându-se pentru spaţiu.

— Monty nu era organizat şi nici nu-i plăcea să arunce nimic.

O însoţesc în dormitor şi ne uităm la ce e acolo, amândouă uşor înmărmurite de ce ne aşteaptă. Cămăşi, câte trei pe fiecare umeraş din mahon, umeraşe metalice goale, cu folia din plastic de la curăţătorie încă pe ele.

— Ce vrei să fac?

— Ascultă-mă, zice ea simplu. Nimeni nu mă mai ascultă. Tuturor le place să îmi spună ce să fac. Ei cred că au grijă de mine, dar eu simt că mă sufocă.

Aşa că asta fac. Mă aşez pe marginea patului. Şi ascult.

— Am păstrat toate lucrurile astea pe umeraşe, pentru că îmi dădeau impresia că se va întoarce. Când deschideam uşa dulapului şi le vedeam atârnate acolo, puteam să le ating şi să le miros, de parcă el era aici, de parcă urma să intre în orice clipă, să mă întrebe: „Ce cămaşă să îmbrac?” Sau: „Ce cravată merge cu costumul albastru, Cricket?”

Se opreşte.

— Sună ridicol?

Scutur din cap.

— Când primul meu iubit a plecat la facultate, i-am păstrat tricoul. Nu l-am spălat şi în fiecare noapte dormeam cu el sub pernă.

— Asta chiar e ridicol, zice ea şi zâmbim amândouă. Ştii, Monty mereu pleca în călătorii, cu munca. Uneori, avea turnee şi era plecat săptămâni la rând… luni, în unele rânduri, mergeam cu el. La început, abia dacă stăteam pe acasă. Eram mereu pe drum, în turnee pe la diverse teatre din ţară…

Vocea ei se stinge, atenţia fundu-i atrasă de un poster înrămat, al unei piese de teatru, de acum treizeci de ani, atârnat pe peretele de deasupra comodei.

— Mi se părea că totul trebuie să fie foarte fermecător, dar realitatea era destul de diferită. Asta e magia teatrului: nu vezi ce se întâmplă în spatele scenei; vestiarele friguroase şi benzinăriile de pe autostradă, motelurile fără apă caldă.

Confirm uşor din cap.

— Desigur, în ultimii lui ani, totul a fost altfel. Monty mereu spunea că succesul şi premiile lui nu au schimbat nimic, în afară de faptul că nu mai trebuia să călătorească mai departe de West End, pentru premiere.

— Aş vrea să îl şi cunoscut pe Monty.

— L-ai fi iubit! Iar el te-ar fi iubit pe tine.

Întorcându-se spre dulap, îşi trece degetele peste mânecile sacourilor, ca pe clapele unui pian, dar e o melodie pe care doar ea o aude.

— Imediat după ce a murit, aproape că m-am simţit din nou ca în primele zile. De parcă era doar plecat în turneu cu vreo piesă şi avea să se întoarcă… Mai-mai că m-am convins… Dar nu se întoarce, nu-i aşa?

Acum se răsuceşte cu totul spre mine şi îi văd expresia. E atât de tristă şi se străduieşte aşa de mult să fie puternică.

— Nu. Nu se întoarce, zic încet.

Ea aprobă, corpul i se încordează şi, pentru prima dată de când o cunosc, îi văd ochii în lacrimi.

— Un lucru pe care l-am învăţat în perioada asta afurisită este că durerea nu e constantă. Poţi să te simţi bine, apoi, brusc, apare de nicăieri. Lucrurile mărunte sunt cele care îţi amintesc… Chiar ieri eram la supermarket şi

m-am trezit stând în zona cu dulciuri, în faţa preferatelor lui. Îi plăceau napolitanele alea cu caramel. Mie nu mi-au plăcut niciodată, dar el putea mânca şi un pachet... şi am izbucnit în lacrimi. Niciodată nu o să-i mai cumpăr napolitanele alea.

Ascultând-o pe Cricket, simt brusc o jenă. În tot acest timp, eu interpretasem greşit puterea şi autocontrolul ei drept lipsă de sentiment şi de vulnerabilitate. Fusese atât de ocupată şi se străduise atât de mult, încât am presupus că se simţea bine. Părea aşa de puternică, încât credeam că are o structură mai dură decât cei mai mulţi oameni şi că, poate, nu era afectată de dispariţia lui.

Habar n-aveam că în spatele chipului curajos şi a lipsei de exhibare a emoţiilor, ea suferea foarte mult pe dinăuntru. Stoicismul ei părea să aparţină unei alte epoci, în care oamenii se ridicau de pe jos, se scuturau şi mergeau mai departe, dar, acum îmi dau seama, nu trebuia să presupun şi că nu avea inima frântă. Doar o ascundea mai bine.

— Închipuie-ţi, să plângi lângă un pachet de napolitane. Dumnezeu ştie ce trebuie să fi gândit despre mine cei care treceau pe acolo.

Trage aer în piept şi îşi îndreaptă umerii.

— Bun. Mai bine să continuăm.

Şi, scoţând câteva umeraşe, începe să întindă hainele pe pat.

Să faci ordine în lucrurile cuiva e ca şi cum te-ai uita într-un album al vieţii persoanei respective. Fiecare obiect are ataşată o poveste sau o amintire.

Cravata roşie din mătase:

— Pe asta a purtat-o într-un an la balul de Crăciun al clubului său. Trebuia cravată neagră, dar desigur că Monty a purtat o cravată roşie. Aşa era el. Dacă îi cereai să vireze la stânga, el o lua spre dreapta.

Costumul verde-fistic din în:

— Eram în Veneţia, la festivalul de film. În drum spre hotel, ne-am rătăcit pe o străduţă şi s-a întâmplat să-l vadă în vitrina unui magazin şi i s-a părut minunat. Foarte

italian. L-a cumpărat să-l poarte la festival, dar nu i l-au tivit la timp. Apoi, ne-am dus la Forte dei Marmi, iar el a insistat să îl poarte la plajă, suflecând pantalonii, să poată vâsli. Monty nu a învăţat să înoate, ştii. Spunea că îi e suficient să se înece în propriile emoţii.

Perechea de pantofi scoţieni din piele, cusuţi manual:

— Avea un cizmar în East End. Când era mic, Monty a suferit de poliomielită şi a rămas cu mari probleme cu picioarele, dar pantofarul a jurat că poate să îi facă ceva foarte finuţ. Se ducea la el de peste cincizeci de ani. Avea chiar şi calapodul lui.

Impermeabilul:

— L-a găsit într-o cafenea din Paris. Abia trecuse de douăzeci de ani, cu mult înainte să ne întâlnim, dar îmi amintesc că mi-a spus povestea. Se pare că cineva îl lăsase pe spătarul unui scaun. La întrebat pe chelneri dacă intenţionau să ţină haina la ei, în caz că avea să se întoarcă proprietarul, dar ei au refuzat, aşa că l-a luat el. Îi era un pic mare la vremea aceea, însă, fiind doar un dramaturg sărac, era încântat de cadoul neaşteptat. În anii următori i-a rămas mult prea mic, dar niciodată nu i-a venit să îl dea. Cred că îi amintea de tinereţea lui. De zilele acelea ploioase din Parisul anilor 1950, când fuma Gauloises şi stătea în cafenele, scriind în caietele lui şi închipuindu-şi că era ca Hemingway.

Câteva ore mai târziu, dulapul este gol.

— Ai saci de gunoi? O să duc toate hainele astea la magazinul caritabil.

— Nu saci de gunoi, refuză Cricket, scuturând ferm din cap. Costumul ăla cu model în spic a fost făcut de unul dintre cei mai buni croitori de pe Savile Row şi purtat la Opera din Viena. Nu se poate să vadă interiorul unui sac de gunoi, chiar dacă e temporar! Monty nu m-ar ierta niciodată.

Aşa că, în final, împachetăm totul frumos în geamantane – patru geamantane mari, demodate, cu mânere din piele şi cu roţi –, plus două cufere mari, de pe vremea când Monty făcuse armata. Chemăm un taxi, dar,

în loc de obişnuitul Ford Galaxy, soseşte un Mercedes mare, de culoare negru-lucios.

— Nu vă faceţi griji, e acelaşi preţ, doar că eu am fost primul liber, zice şoferul, ajutându-mă să încarc totul în portbagajul uriaş și pe bancheta din spate.

Mă duc să îmi iau la revedere de la Cricket. A fost o zi lungă, încărcată de emoţii.

— Mai am o rugăminte, zice ea, după ce ne îmbrăţişăm. Vrei să le duci la un magazin caritabil din alt cartier? Ştiu că sună prostesc, dar nu cred că pot suporta să dau peste străini îmbrăcaţi cu hainele lui.

— Desigur, sunt o grămadă aproape de mine. Aduc geamantanele mai târziu.

— Nu e grabă.

Şoferul îmi deschide uşa maşinii şi urc pe locul pasagerului.

— Ştii, ai făcut un lucru important azi, îi spun lui Cricket. Ai fost foarte curajoasă. Monty ar fi mândru.

Cricket zâmbeşte.

— Ei bine, cu siguranţă, ar fi mulţumit.

Îmi dă ultima geantă, pe care mi-o echilibrez pe genunchi, apoi se dă înapoi pe trotuar, în timp ce şoferul se pregăteşte să plecăm, şi zice:

— Chiar şi dincolo de moarte călătoreşte cu stil, alături de o femeie atrăgătoare, care are jumătate din vârsta lui.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am învăţat ceva: *să asculţi poate fi mai important decât să vorbeşti*.

Privilegiul de a petrece după-amiaza cu Monty.

Sincronizare, care ne-a adus împreună pe mine şi pe Cricket, când amândouă aveam cea mai mare nevoie una de alta.

E complicat

ÎN SEARA ASTA M-AM UITAT LA *NEWS AT TEN*[25]. AR trebui redenumite *Bad News at Ten*[2526]. Numai veşti

25 „Știrile de la zece”, program de seară pe BBC (n. red.).

26 „Știrile rele de la zece” (n. red.).

oribile, una după alta. Lumea asta e un haos. Atâta suferinţă. Atâta teroare şi nedreptate. Criza refugiaţilor, oceanele pline cu plastic, schimbarea climatică, cruzimea faţă de animale, crimele comise cu arme de foc şi cuţite… lista e nesfârşită.

Dar nu e vorba doar despre ştiri. Seara trecută, m-am uitat la noul documentar al lui David Attenborough[27] – e greu să nu îţi pierzi speranţa.

Ca fiinţă umană, când văd astfel de lucruri, simt emoţiile fireşti – oroare, teamă, tristeţe –, dar şi ruşine. Şi nu doar pentru felul în care îi tratăm pe locuitorii planetei noastre, ci şi pentru faptul că problemele mele sunt complet neînsemnate, în acest context.

Cum mă pot trezi simţind Frica, dacă stau întinsă într-un pat, în siguranţă şi la căldură, în timp ce există oameni fără mâncare şi adăpost? Cum pot să mă uit în oglindă şi să mă simt tristă că am genunchii lăsaţi, când femei mai tinere ca mine mor de cancer şi, de fapt, e un *privilegiu* să îmbătrâneşti? Cum mă pot simţi tristă că nu îmi găsesc fericirea alături de cineva, când o mare parte din planeta noastră e distrusă? Şi cum pot să îmi fac *griji* pentru cariera mea nesigură şi pentru viaţa mea amoroasă eşuată, când avem Brexit şi pe Trump?

Pe scurt, cum îndrăznesc să mă plâng de viaţa mea, când am atât de multe, comparativ cu mulţi alţii?

Răspunsul e „nu ştiu”.

Sincer.

Ştiu că toate astea sunt adevărate şi totuşi continui să am şi celelalte trăiri. Ele merg umăr la umăr, se îmbrâncesc şi formează paradoxul care este uneori viaţa. De cele mai multe ori uit de marile probleme. La fel ca majoritatea, mă concentrez doar pe a trece cu bine de fiecare zi şi pe lucrurile mici care îmi afectează mie viaţa şi pe a celor din jurul meu. Iar apoi aud despre vreo tragedie

27 Sir David Frederick Attenborough, jurnalist și naturalist britanic (n. 1926), manager senior la BBC, creator a numeroase documentare, printre care cele nouă care formează seria Life (n. red.).

sau mă uit la ştiri şi, brusc, mi se aminteşte din nou.

Mă uit la un tată suspinând la o conferinţă de presă, pentru că poliţia a găsit trupul fetei lui dispărute, sau aud de prietenul unui prieten, care tocmai a fost diagnosticat cu ceva oribil, şi îmi jur că nu o să mă mai plâng vreodată de ceva.

Dar bineînţeles că o fac. Toţi facem asta.

Fără să îţi dai seama, te simţi iar iritat din cauza persoanei din spatele tău, de la rând, care se tot împinge în tine ori din cauză că ţi-a întârziat trenul. Sau eşti dezamăgită că nu ţi-a răspuns el la mesaj sau că altcineva de la birou a fost promovat. Înseamnă oare că eşti egoist? Cred că înseamnă doar că eşti om.

Înaintând în vârstă, am constatat că simt foarte multe lucruri contradictorii în legătură cu multe situaţii, iar a le nega sau a le reprima nu le va face să dispară. Emoţiile nu au mereu o dimensiune morală. Sentimentele nu dispar prin jenă. Dacă le reprimi sau le ignori, ele vor reveni şi te vor ataca pe scaunul terapeutului.

Pentru că iată ce am învăţat: poate că am eu impresia că nu ştiu ce naiba fac cu viaţa mea şi poate că refuz să mă uit în oglinzile cu lumini venite de deasupra, dar tot pot să mă duc la Women's March[28] şi să strig. Lăcrimez pentru tatăl care şi-a pierdut fiica şi mă rog pentru prietenul pe care nu îl cunosc, iar câteva zile mai târziu pot să mă uit pe Instagram şi să mă dau de ceasul morţii că eu nu am selfie-uri pe plajă, cu un soţ arătos. Şi pot să mă minunez de un apus şi să mă gândesc că sunt norocoasă, iar apoi să mă trezesc în toiul nopţii cu Frică.

Pentru că viaţa e complicată. Ca şi noi, de altfel.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Tot ce am; *mereu îmi apreciez fericirea**, *chiar şi atunci când lucrurile nu merg prea bine*.

2. Ultimul episod din podcastul meu, în care mărturisesc toate acestea, deşi mă îndoiesc că ascultă cineva şi am impresia că vorbesc singură, doar ca să mă

28* Ceea ce este cu totul altceva decât să te lauzi cu modestie prefăcută că ești #binecuvantata.

simt mai bine. Totuşi, priviţi-o aşa: cel puţin e mai ieftin decât terapia.

3. Filmuleţele amuzante cu pisici, care mereu mă fac să zâmbesc, chiar şi atunci când lumea se prăbuşește în jurul meu.

Facebook nu este prietenul meu

DE CÂND M-AM MUTAT ÎNAPOI LA LONDRA, AM început să dorm cu iPhone-ul lângă mine. Ştiu. Nu e bine. Lumina aia albastră şi undele electromagnetice deranjează creierul şi Dumnezeu ştie mai ce. Pe când locuiam cu Ethan, urmam cu stricteţe regula „fără electronice în dormitor", însă acum, într-o cameră închiriată în care mi-am înghesuit tot ce am, ar fi imposibil de respectat.

În plus, prinde bine când dormi singur. Eu şi telefonul ne facem de cap împreună pe aplicaţii. Iar Google arde mereu de dorinţă. Însă în seara asta, când mă uit pe Facebook, văd că Ethan a fost etichetat într-o poză cu o fată, la o petrecere.

O tipă oarecare.

Nu mă aşteptam. El nu foloseşte niciodată reţelele de socializare. Mă aşteptam să mă uit peste câteva poze ale unor vechi prieteni din şcoală şi la câteva filmuleţe amuzante postate de cine ştie cine. Nu la bomba asta. Mi se strânge stomacul. Deşi Liza mi-a spus, nu mi-e uşor să fiu pusă faţă în faţă cu realitatea.

Analizez poza. Femeia e blondă şi drăguţă şi arată cu cel puţin zece ani mai tânără ca mine. Ethan râde şi o ţine de talie. Arată bine şi el. Parcă a slăbit un pic.

La naiba! Ce s-a întâmplat cu poza în costum de scafandru gras?

Mă simt înfrântă şi complet deprimată. Eu nu merg la petreceri şi nu râd cu braţul în jurul taliei bărbaţilor. Eu nu am slăbit. Eu mănânc chipsuri şi scriu necrologuri şi merg la întâlniri online plictisitoare. Mă gândesc la Nick şi la brăţările lui. La Liza spunându-mi că e alegerea mea să trec peste.

Ducă-se! Ies de pe Facebook şi mă întorc la aplicaţia de întâlniri. Am un abonament gratis de o lună şi mi-a mai

rămas o săptămână. Nu pot renunţa după o singură tentativă. Intru la mesaje. Liza se înşală. Nu e o alegere; e o chestiune de supravieţuire, fâr-al al dracului să fie!

Un gest disperat

Inbox: Aveţi un mesaj de la DIM – unteleeverest

Salut, am văzut profilul tău şi mi s-a părut că arăţi drăguţ! Sunt un tip sincer, în căutarea unei fete sincere. Şi îmi place să ies, dar şi să stau acasă, să mă uit la filme şi – să îmi fac *selfie-uri* pe Everest. e Poate că ai vrea să ne vedem la o cafea, să ne cunoaştem mai bine? Aştept cu nerăbdare veşti de la tine. M x

Trimis: Re: Aveţi un mesaj de la DIM – unteleeverest

Salut, ce coincidenţă, şi mie îmi place să ies, dar şi să stau acasă! Aş vrea să ne vedem la o cafea şi să ne uităm să se/fie-urile tale pe Everest.

Nelix

Fotografia

PRIMĂVARA PARE SĂ FI EXPLODAT PESTE NOAPTE. După multe luni cu cer de iarnă şi zile gri, umede, mă trezesc şi văd că afară e senin, soarele străluceşte, iar strada este plină cu copaci înfloriţi. Aerul cald, plăcut, precum mirosul hainelor proaspăt spălate, pătrunde înăuntru când deschid geamul înţepenit, iar când mă duc la dulapul cu haine, scot un tricou, chiar un tricou!

Îmi pun în picioarele înfrigurate de iarnă perechea de şlapi şi mă îndrept în grabă spre magazinul caritabil, cu ultima tranşă dintre hainele lui Monty. Cele mai multe le-am dus săptămâna trecută cu un taxi, dar unul dintre geamantanele mai mici a rămas pe bancheta din spate şi a fost descoperit de şofer abia mai târziu. Mi l-a adus a doua zi, însă până acum am fost prea ocupată ca să mă ocup de el.

Doamna de la magazin mă recunoaşte de cum intru.

— V-aţi întors!

Pare bucuroasă că mă vede. Era evident că hainele lui Monty sunt de calitate superioară, comparativ cu ce se afla în cei mai mulţi saci lăsaţi peste noapte la uşa magazinului.

— Doar încă unul, arăt spre geamantan.

Zâmbeşte larg.

— Minunat, mulţumesc! Am vândut foarte multe dintre lucrurile pe care le-aţi adus săptămâna trecută. Deja am adunat cu ele peste o mie de lire.

— O să îi transmit soţiei sale. O să se bucure.

— Ce moment dificil!

Expresia ei este una de compasiune.

— Sper să fie mulţumită că îi ajută pe cei nevoiaşi.

— Da, sunt sigură, aprob eu şi deschid geamantanul, ca să scot restul lucrurilor lui Monty.

Ştiu că încearcă să fie drăguţă, spunând astfel de platitudini, dar, fiind martora suferinţei lui Cricket, pare greu să te mulţumească ceva, atunci când cel pe care l-ai iubit moare. E doar o chestiune de necesitate. Să poţi merge mai departe. Să pui un picior în faţa celuilalt şi să respiri.

— Doriţi să verificaţi toate buzunarele, pentru orice eventualitate?

— Nu e nevoie, am verificat deja.

— Ei bine, dacă sunteţi sigură…

Le preia şi începe să scuture hainele, apoi să le pună pe umeraşe, pregătite pentru noii proprietari. O privesc cum ia impermeabilul găsit de Monty în Paris şi mi se strânge inima. Mă întorc să plec.

— Aşteaptă o clipă, scumpo! mă strigă doamna. Uite, era în buzunarul interior! zice şi îmi întinde un plic, pe care îl iau imediat.

— Mulţumesc. Bine că aţi verificat!

— Ei bine, a fost aici, vedeţi… zice, arătându-mi impermeabilul. Pot părea ca o cusătură, dar, de fapt, sunt mici buzunare ascunse, în care să îţi pui portofelul, paşaportul sau ceva important, pe care nu vrei să îl pierzi.

— Aşa e, da, aprob şi pun plicul în geantă. Mulţumesc încă o dată.

Zâmbeşte veselă, în timp ce îmi iau la revedere şi plec din magazin. Abia când sunt afară îl scot şi mă uit mai bine. Monty este destinatarul, iar marginea plicului a fost

tăiată cu grijă, cu un cuţit de scrisori. Mă aşteptasem să aibă timbru de Paris şi să fie vreo scrisoare de dragoste de acum şaizeci de ani, dar e mult mai recentă, după cum arată, iar pe timbru scrie *España*.

Când îl întorc, din el alunecă o poză alb-negru. Făcută sub un copac, cu doi bărbaţi îmbrăţişându-se.

Inima-mi bate mai repede. Nu cumva e…?

Pe spate scrie: *Monty, t'estimo per sempre, Pablo*.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că eu am găsit scrisoarea şi fotografia, nu Cricket.

Răgazul de gândire. Trebuie să decid dacă să îi spun sau nu.

Google Translate: *este echivalentul catalan pentru „te voi iubi mereu"*.

Oglinda, semnal, manevra

ÎMI AMINTESC CÂND ÎNVĂŢAM SĂ CONDUC Şi niciodată nu reuşeam să depăşesc. Instructorul meu încerca să mă convingă să pun piciorul pe acceleraţie şi să apăs. Mă ademenea strigând: „Liber!" Dar eu rămâneam cu îndârjire pe aceeaşi bandă, în rând.

Practic, asta este o metaforă pentru viaţa mea de acum. Sunt blocată pe aceeaşi bandă. De fapt, nu, e mai rău: am oprit pe banda de urgenţă, cu harta desfăcută pe volan, întrebându-mă încotro ar trebui să o iau.

Înţelegerea mea privind locuinţa nu e ideală, dar e suportabilă. Am întâlniri – nesatisfăcătoare, totuşi sunt ceva. Am de lucru, deşi banii nu sunt mulţi, dar cu ce mi-a rămas din împrumutul tatii sunt suficienţi, cât să-mi plătesc facturile. Ştiu că trebuie să fac nişte schimbări majore şi să găsesc altceva, dar deocamdată merge.

Am vorbit azi cu Sadiq şi e foarte mulţumit de necrologurile mele de până acum. Mi-a spus că „am prins spilul în ce priveşte morţii", lucru pe care nu sunt sigură cum să îl iau, aşa că o să-l consider compliment. Ideea e că îmi place să le scriu, pentru că, într-un fel, parcă îi readuc la viaţă pe oamenii care au murit. De cele mai multe ori, persoanele despre care scriu au fost destul de în vârstă; am observat că, atunci când moare cineva în etate, avem

tendinţa să gândim „oricum era bătrân” şi să nu ne pese, de parcă vârstnicii sunt cumva diferiţi de restul oamenilor. Mai ales când nu-i cunoşti.

Documentându-mă însă, aflu că şi ei au fost tineri odată, cu păr des, cu spate drept şi cu speranţe mari; şi ei s-au îndrăgostit şi au încetat să mai iubească, au făcut lucruri curajoase şi minunate, şi-au trăit viaţa, exact cum ne-o trăim noi. Doar că sunt înaintea noastră, asta e tot. Toţi vom ajunge acolo, în cele din urmă, iar când se va întâmpla, mă îndoiesc că vreunul dintre noi va gândi „oricum sunt bătrân” şi va ridica din umeri nepăsător.

Categoric, Cricket nu gândeşte aşa şi nici eu nu o văd în felul acesta. Duminică ne-am întâlnit la o cafea, iar ea a apărut cu bicicleta, purtând o cască nouă, cu imprimeu de leopard. Am devenit prietene bune, aşa că m-a invitat la o expoziţie, luna viitoare, la V & A. Încă nu i-am pomenit despre scrisoarea şi poza pe care le-am găsit. Tot nu ştiu dacă să îi spun.

Cât despre prietenele mele, nu le-am văzut de la petrecerea bebeluşului, de luna trecută, dar am schimbat câteva mesaje cu Holly şi cu Michelle. De Fiona nu ştiu prea multe. De obicei, ne lăsam mesaje vocale pe WhatsApp, dar în ultimele câteva dăţi nu le-a ascultat, ceea ce nu îi stătea în fire. Înainte, apăreau imediat ca ascultate. Trebuie să fie ocupată cu copiii, şi cu David, şi cu renovările. La petrecere, am auzit-o relatând ceva despre faptul că Annabel o ajută să redecoreze sufrageria.

Ceea ce e în regulă, desigur că este; doar că mi-e dor de discuţiile noastre. Şi chiar mi-e dor de ea. Toate lucrurile amuzante la care ne refeream şi glumele pe care doar ea le înţelegea. Dar, cu cât petrece mai mult timp cu Annabel, cu atât mă simt mai distanţată de ea. De fapt, adevărul este că simt că, într-o mare măsură, am pierdut-o. Că în timp ce eu încerc să lămuresc lucrurile aici, pe banda de urgenţă, ea m-a lăsat mult în urmă şi a înaintat pe banda de viteză.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Excursia lui Cricket în Dublin, la înmormântarea

unei vechi prietene actriţe, ceea ce înseamnă că am mai mult timp să decid dacă îi spun sau nu ce am găsit, căci nu ne vom revedea până la expoziţie.

2. Benzile de urgenţă, pentru că toţi avem nevoie să tragem pe dreapta uneori.

Nu e vina ta, e vina mea

EU ŞI ÎNTÂLNIRILE ONUNE NE-AM DESPĂRŢIT. PERIOADA mea de testare gratuită s-a încheiat săptămâna trecută şi am decis să nu o reînnoiesc. M-am mai dus la câteva, dar toate au fost oribile. Propriu-zis, nu a fost nimic în neregulă cu bărbaţii (deşi prefer să nu apară deja beţi şi nici să petreacă toată seara criticându-şi „nebuna de fostă soţie"), aşa că, probabil, a fost vina mea; la urma urmei, eu am fost numitorul comun.

Ştiu că funcţionează pentru mii de cupluri fericite, dar eu, pur şi simplu, nu sunt făcută pentru asta. Să mă tot uit la profiluri şi să răspund la e-mailuri, încercând să fiu drăguţă şi sexy, când, sincer, stau în camera mea – în halat şi ronţăind chipsuri –, simţind că nu am niciun chef de aşa ceva. Ştiu că unora le place. Sunt pricepuţi la flirturile acelea online şi la primele întâlniri. Eu am fost de rahat. Am eşuat lamentabil. Şi, mai rău, totul m-a făcut să îmi fie şi mai dor de Ethan.

Aşa că o să rămân la demodatele încrucişări de drumuri, la soartă şi aşa mai departe. Dacă dragostea vrea să mă găsească, o va face.

Sunt recunoscătoare pentru:

Butonul de dezactivare a acestei aplicaţii de întâlniri.

Că m-am oprit din derulat pe ecran, întrucât riscam să fac sindrom de tunel carpian.

S-a terminat cu pozele cu penisuri.

Ultima picătură

(din paharul de plastic)

NU PREA MI-AM VĂZUT GAZDA, DE CÂND CU tentativa mea nereuşită de „crimă cu ajutorul uleiurilor esenţiale". Glumesc. Nu am încercat *cu adevărat* să îl omor. Deşi sunt cât se poate de tentată în dimineaţa asta, când intru în bucătărie să îmi fac cafea, şi îl prind băgat

până la cot în coşul de gunoi reciclabil.

— ’Neaţa!

Încă pe jumătate adormită, în halat şi papuci, îl ignor şi îl mângâi pe Arthur, care vine să mă salute, apoi mă întind după cafetieră.

— Nu poţi recicla folia cu bule de aer.

Cu mânecile cămăşii suflecate, Edward o scoate din coş, de parcă e o tombolă norocoasă, şi o flutură spre mine.

— De ce nu? E plastic.

— Nu are simbolul.

Îmi înăbuş un căscat. Edward aproape că se îneacă.

— Te rog, zi-mi că verifici simbolurile, să vezi dacă sunt reciclabile sau nu.

— E prea derutant. Dacă e plastic, doar îl arunc în coş.

Umplu vasul de espresso cu apă, iau o linguriţă şi încep să pun cafea. Edward arată de parcă tocmai i-am spus că l-am omorât pe vecinul de alături. Ochii i se fac mari şi falca i se încleştează.

— Nu aşa funcţionează, Penelope. Dacă un singur obiect nereciclabil ajunge la reciclare, tot coşul e compromis.

Mă simt certată pe drept.

— Bine, îmi pare rău, o să verific simbolurile cum trebuie. Dar, dacă e plastic, ar trebui să fie reciclabil, mormăi eu şi pun cafetiera pe plită, pornind ochiul din faţă, în timp ce el continuă să scoată obiecte din coş.

Ignorându-mi scuzele, începe să formeze în jurul lui un fel de şanţ din borcane de sticlă şi sticle de plastic.

— Şi poţi, *te rog*, să le speli bine?

În timp ce flutură spre mine acuzator un borcan de fasole, simt că am una dintre experienţele acelea de ieşire din corp, când te uiţi la viaţa ta şi te gândeşti „asta nu se întrezărea *nicăieri* în viziunea mea despre viitor”. La douăzeci de ani, aveam speranţe atât de mari! îmi imaginez cum m-aş întoarce în timp, să îmi spun că nu, nu voi locui într-o casă frumoasă, cu perne decorative în

culori asortate, ci voi sta în bucătăria altcuiva şi soţul alteia îmi va flutura în faţă un borcan gol de fasole. Iar asta încă înainte de cafeaua de dimineaţă.

— Ce e asta?

Brusc, îmi dau seama că inspectează o cutie din plastic de la o cremă decolorantă Jolen, pe care o folosesc pe mustaţa mea. I-o smulg din mână.

— Chiar e nevoie?

— Da, este, Penelope, zice el, mulţumit că, în sfârşit, mi-a captat atenţia.

— Nu îmi mai zice Penelope! izbucnesc eu.

— De ce? Aşa te cheamă.

— Pentru că nimeni nu îmi zice aşa.

— Ei bine, ar trebui. Oamenii încearcă să prescurteze orice în ziua de azi.

— Ei bine, e un pic dificil.

— Sunt patru silabe.

— Exact.

— Dacă oamenii nu pot face efortul de a rosti patru silabe, n-ar trebui să faci efortul de a răspunde.

— De asta insişti să ţi se spună Edward, în loc de Ed?

Îmi încrucişez braţele, mă reazem de dulap şi aştept să îmi fiarbă cafeaua.

— Dar numele meu este Edward. Nu am cu ce să insist.

— Sau Eddie? propun eu. Eddie sună drăguţ.

Se încruntă şi îşi împinge părul de pe frunte.

— Nu mă simt ca un Eddie.

Mă uit la el. Chiar i-ar prinde bine să se tundă. Părul începe să-i crească lateral, la fel şi în lungime. Dar cine sunt eu să vorbesc? N-am fost la coafor de o veşnicie, sunt falită. Poate fac o încercare cu vechile foarfeci de frizerie ale mamei.

— Probabil că nu. Nu arăţi ca un Eddie.

Oftează.

— De unde dorinţa asta de a prescurta numele tuturor? Crezi că reginei i se zice Liz?

— Alteţa Sa Liz? râd eu. Poate.

Expresia lui serioasă se relaxează.

— Mie îmi place numele Penelope. Ţi se potriveşte.

— Parcă aş fi o mătuşă nemăritată. Sau o păpuşă Thunderbird.

— Doamna Penelope.

Ridică o sprânceană şi înclină capul, parcă gândindu-se.

— E foarte elegant.

— Eu sunt elegantă?

— Ei bine, nu, nu neapărat. Dar erai, serile trecute.

În mod neaşteptat, simt că roşesc.

— Roşeşti foarte frumos, Penelope.

— Vai mie, mulţumesc! zâmbesc şi fac o mică plecăciune, în halat şi papuci.

Îl încearcă un surâs.

— Aşa făcea mama.

— Da?

— Da. Când eram mic, ea şi tata mergeau mereu la petreceri. Eu trebuia să fiu în pat când plecau, dar mă strecuram afară şi îi pândeam, prin balustradă. Tata se ducea să aducă maşina, iar ea mereu ridica privirea şi făcea o piruetă pentru mine. „Cum arăt, Edward?” îmi zicea.

— Şi ce spuneai?

E prima dată când se deschide în faţa mea şi sunt intrigată.

— „Frumoasă”, rosteşte el încet şi, pentru o clipă, parcă n-ar mai fi în bucătărie, ci întors în copilărie, uitându-se prin balustradă. „Eşti frumoasă, mamă”.

— Pariez că încă este frumoasă.

— A murit când aveam treisprezece ani. Eu eram la o şcoală cu internat.

— Îmi pare rău…

— E în regulă, zice el repede. A fost cu mult timp în urmă. Tata s-a recăsătorit. Sue e foarte drăguţă. E potrivită pentru el. Locuiesc în Franţa.

— Aşa ţi-ai cunoscut soţia?

— Da.

Aştept ca Edward să îmi dea mai multe detalii, dar nu urmează niciunul. Şi schimbă subiectul.

— În fine, cum a fost? întâlnirea ta.

— Cam oribilă, mă strâmb eu.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu trebuie. El era drăguţ… pentru cineva care îşi doreşte o reducere de cincizeci la sută la Fitbit.

— Mie mi-ar plăcea o reducere de cincizeci la sută la Fitbit.

— Poate că ar fi trebuit să mergi tu la întâlnire cu el.

Asta îl face să râdă şi nu pot să nu mă simt mulţumită de mine. De parcă aş avea aprobarea lui, cumva. Ceea ce ştiu că sună ridicol, dar Edward e greu de mulţumit. Să obţii un zâmbet de la el înseamnă o adevărată realizare.

Ne întrerupe sunetul cafetierei. Edward aruncă o privire către ceas.

— Trebuie să plec. O să întârzii la birou.

Ne uităm amândoi la mizeria care zace pe podea şi la Arthur, care o adulmecă plin de curiozitate.

— Vrei să curăţ eu? mă ofer.

— Poţi?

Acum pare uşor jenat.

— Mulţumesc.

Îşi lasă în jos mânecile, se spală pe mâini în chiuvetă şi dispare pe hol. Îmi pun cafea. În sfârşit. Linişte.

Abia iau o gură, când capul lui reapare în uşă, cu casca de biciclist.

— Dar, te rog, să citeşti cu grijă…

— Edward! îl avertizez. Taci şi du-te la lucru!

Pare surprins, de parcă nu îi vine să creadă că îi vorbeşte cineva aşa şi, pentru o clipă, regret că am fost atât de necioplită; la urma urmei, e gazda mea. Dar apoi el zâmbeşte şi, pentru prima dată, chiar face exact ce îi spun.

Un mesaj neaşteptat

JOI DIMINEAŢĂ MĂ TREZESC DEVREME, CA SĂ TERMIN de scris necrologul. Trebuie să fie gata până la prânz, doar că îmi lipsesc nişte informaţii şi aştept să mi le trimită cineva pe e-mail. Îmi verific inboxul. Nimic. Mă

întreb dacă s-o fi dus în spam. Cu ocazia asta, văd şi un mesaj de la aplicaţia de întâlniri:

Aveţi un mesaj de la un membru. Pentru a-l citi, trebuie să vă reactivaţi contul.

Ha, ha, nu mai spune! Ce încercare de ademenire a unui nefericit în dragoste, să te facă să îţi reactivezi contul şi să pui la bătaie cârdul. Nu, mulţumesc.

Totuşi, dau click pe e-mail. Mesajul e blocat, însă tot îmi arată poza tipului. Stai aşa, e… *Johnnyl*

Măresc imaginea. El e. Tăticul Sexy… adică, Unchiul Amuzant!

Futu-i! Unde mi-e cârdul?

Sunt recunoscătoare pentru:

Mesajul lui, pe care l-am citit foarte rapid. Începe aşa: *„Hei, tu eşti, Nell*? *Ce nebunie, să fim amândoi pe acest site”. Mai zice apoi că a observat că am contul inactiv, ceea ce putea însemna că am găsit repede pe cineva, dar că, dacă nu era aşa, să îi scriu. Şi încheie cu*: *„P.S. Arătai drăguţ în zăpadă*!*”*

Întâlnirile online, pentru că m-au primit înapoi, după ce ne-am despărţit.

Că sunt o ipocrită afurisită, deşi asta nu e chiar o întâlnire online, deoarece eu şi Johnny ne-am văzut deja – întâmplător, într-*un pub, apoi nud, la un curs de artă, iar apoi pe stradă, în zăpadă*.

El, deoarece a spus că arătam drăguţ!

Răspunsul lui rapid la mesajul meu, prin care mi-a cerut numărul şi m-a sunat imediat.

Un miracol.[29]

IUNIE

directlasubiect

Niciodată nu e prea târziu

RECENT, AM CITIT UN ARTICOL DESPRE OAMENI CELEBRI care au avut succes abia mai târziu în viaţă. Se pare că Laura Ingalls Wilder, femeia care a scris seria

29 Altfel cunoscut drept singura afurisită de ÎNTÂLNIRE adevărată, cu singurul bărbat de care am fost atrasă, de la Ethan încoace.

pentru copii *Căsuţa din prerie*, a publicat prima carte la şaizeci şi cinci de ani.

Şaizeci şi cinci!

Îndată ce am citit asta, m-am înveselit. Poate că şi eu voi fi o floare mai târzie. Consolată că încă nu e prea târziu şi că mai am destul timp să-mi îndeplinesc visele şi aspiraţiile, m-am simţit liniştită şi inspirată.

Şi e ceva ce te prinde. Acum, de câte ori mă pomenesc citind un articol despre cineva care aleargă la maraton, care începe o afacere de succes sau care îşi schimbă viaţa şi se mută în Toscana, ca să renoveze o casă veche, verific repede ce vârstă are.

Cu cinci ani mai în vârstă ca mine? Poftim! Niciodată nu e prea târziu! Nu e nevoie să mă panichez!

Cu zece ani mai tânără? Ce am făcut eu în tot acest timp? Deprimată zile în şir.

Sunt recunoscătoare pentru:

Yuichiro Miura, din Japonia, cea mai în vârstă persoană care a urcat pe Muntele Everest – a ajuns în vârf în 2013, la optzeci de ani.

Că niciodată nu mi-am dorit să urc pe Everest.

Discuţie cu Fiona, pe Whatsăpp

Bună, Nell, îmi pare rău că nu ţi-am răspuns, lucrurile au fost un pic haotice, cu redecorarea (acum am extins-o în toată casa!) şi cu şcoala. Apropo, săptămâna viitoare e ziua întrecerii sportive la şcoală, iar Izzy ar vrea să vii să îi urmăreşti cursa de alergare. Poţi? Şi eu m-aş bucura să te văd!

Hei, da, sigur, ar fi super să vă văd

Minunat! Cum eşti, apropo?

Am o întâlnire cu Johnny!

Cine e Johnny???

Ştii tu, Tăticul Sexy!

Fiona scrie…

Tipul dezbrăcat, de la cursul de artă!

Ce curs de artă???

Doar că nu e Tătic Sexy, e Unchi Amuzant.

Nu înţeleg nimic!

Spune-mi totul despre asta săptămâna viitoare. Ce tare! xx

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am fost invitată la ziua întrecerii sportive, la şcoală, căci mi-e tare dor de Fiona şi de copii şi va fi plăcut să îi văd.

Că, în sfârşit, am nişte veşti interesante pe care să le dau prietenelor mele, când mă întreabă ce mai fac.

Că nu m-am supărat când mi-am dat seama că Fiona nu ştie despre Johnny, întrucât abia ne-am mai văzut, şi că nici nu am fost tristă din cauză că nu mai suntem la fel de apropiate ca înainte. Pentru că situaţiile şi oamenii se schimbă, iar acum ea şi Annabel au mai multe în comun.

Că practic zilnic recunoştinţa, deoarece voi avea nevoie să o exersez mult, ca să trec peste punctul de mai sus.

Prima întâlnire

DUPĂ UN ÎNCEPUT DE LUNĂ UN PIC MOHORÂT, Londra decide să facă totul pentru prima mea întâlnire cu Johnny. Un cer proaspăt spălat. Soare strălucitor. 24 de grade înmiresmate. E una dintre zilele acelea perfecte de vară, care te fac să te îndrăgosteşti din nou de oraşul care te-a ţinut ostatic toată iarna şi care te-a făcut să pierzi vremea toată primăvara.

În cinstea timpului frumos, decidem să ne vedem la un pahar la un pub de pe râu. Toată lumea pare să fi avut aceeaşi idee – e plin. Mă uit înjur, la mulţimea risipită pe terasa de afară, zâmbind şi bând Aperol Spritz, iar apoi la Johnny, care stă în faţa mea, la masa din lemn. Pocnesc de fericire!

— Aşadar, spune-mi, cum de eşti singură? întreabă el, în timp ce ne luptăm cu o sticlă de vin, iar eu decid oficial că n-aş vrea să fiu în altă parte decât aici, cu el, îmbrăcată cu o rochie de vară şi bând rosé.

— Din acelaşi motiv ca al tău! ripostez eu.

— Pentru că nu ai cunoscut încă persoana potrivită? ridică el o sprânceană.

— Crezi că toată lumea pretinde asta?

— Este mult mai bine decât să recunoşti că ai înşelat, că eşti alcoolic sau că ultimul partener te-a părăsit pentru că ai vreun fetiş sexual.

— Aşa e, zic eu, izbucnind în râs. De ce? Ai vreun fetiş sexual?

Râde.

— Doar uneori.

— Şi care e?

Sunt ameţită şi flirtez.

— Am o atracţie ciudată pentru femei care poartă doar o mănuşă.

Oftez.

— Am căutat-o cu lumânarea, nu-i aşa?

— Să zicem că eu ţi-am întins capcana, îmi dă el rapid replica.

— Dar acum am o pereche, ai uitat? Deci eşti vindecat.

— Hmm, nu ştiu ce să zic… pretinde el, zâmbind amuzat.

Vrea să ne umple paharele, dar au mai rămas doar câteva picături.

— Cred că avem nevoie de încă o sticlă.

— Nu pot să cred că am băut-o deja!

— Flirtul e o treabă care provoacă sete, glumeşte el.

La naiba!

Îndată ce se scuză şi dispare la bar, eu ţâşnesc la toaletă. Mor să folosesc baia, dar, şi mai important, să o sun pe Liza. Nu-mi vine să cred! Că tot vorbeam noi două de „chimie”! Nici n-aş fi putut spera la o primă întâlnire mai bună. Îndată ce am intrat în pub, iar Johnny m-a întâmpinat cu un zâmbet, orice teamă sau nervozitate aş fi simţit au dispărut. A existat o relaxare imediată între noi. Mă rog, presupun că, atunci când ai văzut deja pe cineva nud, gheaţa a fost spartă.

Am început în forţă. L-am povestit un pic despre copilăria mea, despre adolescenţă, despre munca de editor şi mutarea la New York şi despre recenta mea întoarcere din State. Adevărul e că i-am oferit varianta romanţată, dar

toţi îşi prezintă viaţa în stilul „best of, când întâlnesc prima dată pe cineva, nu-i aşa? Cine ar vrea să audă melodiile proaste?!

El mi-a spus că a copilărit în Surrey, alături de sora lui, mi-a povestit că a fost jucător de tenis profesionist, „deloc aproape de standardele Wimbledon”, dar a câştigat suficienţi bani, cât să plătească avansul pentru o casă. Are şi câteva trofee, numai bune „să le lustruiască mama”. Acum lucrează ca antrenor de tenis la un club privat, „când nu mă dezbrac”, mi-a mărturisit el, zâmbind, iar ambiţia lui este să îşi deschidă un magazin de viniluri. Are umor şi este autoironie, atrăgător şi, categoric, singur, după despărţirea de tipa cu care a fost timp de doi ani şi care s-a mutat înapoi în Canada.

— Pare prea bun să fie adevărat, zic eu, după ce o sun pe Liza, din toaletă.

— Nu mai fi atât de pesimistă! Nu toţi bărbaţii sunt nemernici. Doar cei de care mă îndrăgostesc eu.

— Mi-e teamă, atâta tot. Să nu sufăr din nou…

Termin cu pipiul şi trag apa.

— Cred că îmi place de el.

— Cât ai băut?

— Două pahare de vin.

— Mai bea unul!

Mă spăl pe mâini şi mă uit la imaginea mea din oglindă. Din fericire, vinul a îmbunătăţit-o şi mă simt parcă în ceaţă şi distrată. Îmi dau cu puţin luciu de buze, îmi înfoi părul şi mă întorc în pub. îl văd pe Johnny stând în colţ, pe una dintre canapelele din piele.

— Se făcea cam răcoare afară. M-am gândit că aici e mai confortabil.

Deja mi-a umplut paharul, iar când mă înghesui pe lângă măsuţă, să mă aşez lângă el, piciorul meu gol îl atinge pe al lui.

— Mulţumesc, îi zâmbesc, iau paharul de la el şi beau o înghiţitură zdravănă.

A luat Cotes de Provence. Cel mai slab; se bea ca apa.

— Asta îmi aminteşte de momentul când ne-am întâlnit prima dată, când tu stăteai în colţ, în pub…

— Da, ţin minte. Era ziua mea.

— Serios?

Pentru o fracţiune de secundă, îmi doresc să nu fi pomenit de asta. Nu vreau să pară că nu am prieteni. Dar rose-ul îşi croieşte drum prin venele mele şi face să-mi dispară filtrul.

— Da, toţi prietenii mei erau ocupaţi, aşa că am sfârşit în pub, doar eu cu Arthur. Sinceră să fiu, în final, n-a fost o zi de naştere rea.

Zâmbesc, amintindu-mi.

— Pentru că m-ai cunoscut? mă tachinează el.

Dau ochii peste cap.

— Aş vrea să fi ştiut. Mi-ar fi uşurat foarte mult flirtul. Aş fi putut fredona *Mulţi ani trăiască* şi gata, deşi cânt destul de prost.

— Ai flirtat cu mine? întreb, privindu-l uimită.

— Categoric.

— Habar n-am avut!

— Cum se poate să nu fi observat? Ba chiar l-am trimis pe Oliver ca mesager.

— Ai exploatat copilul! exclam, cu ochii măriţi.

— A primit un pachet de Haribo şi o oră în plus la televizor, a fost chiar fericit.

Acum zâmbeşte şi mă priveşte cu ochii aceia albaştri şi, în timp ce asimilez ce mi-a mărturisit, simt cum neîncrederea mea se transformă în bucurie.

— Credeam că eşti tatăl lui. Şi că eşti căsătorit, recunosc eu.

— Eu? *Căsătorit*?

— Ei bine, nu fi atât de şocat, nu e imposibil…

Râde şi ia o gură mare de vin.

— Nu?

— Mă întrebi dacă sunt genul care se căsătoreşte? zice, iar ochii îi sclipesc de amuzament.

Brusc, mă simt confuză.

— Nu, nu asta am vrut să spun… Am vrut să spun…

Doar că am pierdut firul şi nu mai ştiu exact ce voiam. Am băut un pic prea mult vin şi încercările mele de a flirta au luat-o pe arătură…

— Te tachinam doar, recunoaşte, iar eu îl lovesc uşor. Scuze, nu m-am putut abţine. Mă ierţi?

— Va trebui să mă gândesc.

— Ei bine, nu te gândi prea mult.

— De ce?

Apoi, înainte să îmi dau seama prea bine ce se întâmplă, mă trage spre el şi mă sărută.

După aceea, mă ia de mână şi mă conduce acasă. Nu-mi amintesc prea multe din ce am vorbit, doar că am râs mult şi că s-au petrecut tot felul de „tachinări” în genul celor pomenite de toţi în profilurile lor şi pe care până atunci eu nu le experimentasem.

— Retrag tot ce am spus despre întâlnirile online. M-am convertit complet, zic eu, în timp ce ne oprim ca el să-mi pună pe umeri hanoracul lui.

E moale şi cald şi savurez gestul acesta simplu. Când eşti singur nu contează doar lucrurile măreţe. Adeseori, lucrurile mărunte sunt cele pe care le observi. Când eşti pe cont propriu, nu e nimeni căruia să îi pese dacă simţi răcoarea serii.

— Nu eşti chiar un fan, nu?

— Mi-am dezactivat contul. M-am reconectat doar când am primit mesajul tău.

— Ar fi trebuit să te invit în ziua aceea, în zăpadă, te-aş fi scutit de taxa de membru, de şaizeci de lire.

— Şi de întâlniri, adaug eu cu tristeţe.

— Chiar atât de rău a fost?

— Cred că prima a fost cea mai rea. Un fel de „scapă cine poate”.

Râde.

— Totuşi, îmi asum răspunderea.

— O, nu cred asta nicio clipă! exclam, iar el îmi zâmbeşte din colţul gurii şi, în ciuda hanoracului de pe spate, simt un fior pe şira spinării.

— Ei bine, sper că întâlnirea asta compensează.

— Hmm… mă prefac că mă gândesc.

— Hei!

— Te tachinam doar, zic eu, imitându-l, iar el râde.

Amândoi râdem. Dar eu nu spun ce gândesc: că momentul ăsta face mai mult decât să compenseze, că mă simt fericită şi tânără, şi liberă, şi că e prima dată de la despărţirea de Ethan când mă uit la alt bărbat şi mă gândesc că ar putea însemna ceva.

Sunt beată, dar nu atât de beată.

— Aici stai?

Zece minute mai târziu, ajungem la uşa mea.

— Da… dau să răspund, când, brusc, suntem scăldaţi în lumină de un reflector de securitate.

— Uau, m-a orbit!

Johnny dă drumul mâinii mele.

— Scuze, e un senzor de mişcare, îi explic repede, punându-mi mâna la ochi.

Nicio femeie, indiferent de vârstă, nu vrea să aibă o lumină puternică pe ea, aproape de miezul nopţii, după ce a împărţit două sticle de vin cu partenerul, care stă la câţiva centimetri de faţa ei. Dar lucrurile se înrăutăţesc. Arthur începe să latre. Iar apoi…

— Cine e ăla?

Ridic privirea spre zona unde arată Johnny şi văd perdelele mişcându-se la geamul de la etaj, de unde o faţă cu ochelari se uită la noi.

O, Doamne!

— El este Edward, gazda mea, zic, de parcă e cel mai firesc lucru din lume ca o persoană trecută de patruzeci de ani să închirieze o cameră, iar gazda ei să se uite pe geam, îmbrăcat în pijama.

Mă rog, poartă ceva ce pare tricou, dar, serios vorbind, la fel de bine ar putea fi pijama.

— Aşa, bun, presupun că ăsta e momentul când eu spun noapte bună…

— Da, aprob şi îmi iau privirea de la geam. Cred că da.

Dar, dacă sunt dezamăgită, nu durează mult. Pentru

că mă sărută din nou. Doar că mai lung, de data asta, şi, în timp ce îşi pune braţele în jurul umerilor mei goi, mă simt ca o adolescentă sărutându-se în faţa casei părinţilor, fără să îmi pese cine mă vede, fără să observ când, în sfârşit, luminile se sting şi suntem din nou în bezna plăcută, doar la lumina felinarelor.

Nu ştiu cât timp stăm aşa.

Sunt recunoscătoare pentru:

- *Acea a doua sticlă de vin*.
- *Că Johnny sărută atât de bine*.
- *Mesajul lui de mai târziu, în care îmi spune că a fost minunată seara şi mă invită la cină sâmbătă*.
- *Berocca*.

Ziua întrecerii sportive de la şcoala

MĂ TREZESC FOARTE BINE DISPUSĂ. NU DATORITĂ întâlnirii cu Johnny, ci pentru că abia aştept să îi văd pe Fiona, Izzy şi Lucas. În plus, e o nouă minunată zi însorită, perfectă pentru o zi de sport.

Dar nu chiar perfectă pentru Fiona.

Tocmai ies din casă, când primesc un mesaj disperat de la ea, în care îmi spune că a alunecat când a dus gunoiul şi şi-a sucit glezna.

— Nu e nimic grav, dar s-a umflat ca un balon. Am pus păstăi congelate pe ea, de o jumătate de oră.

— Au! Sună dureros! O să poţi veni la ziua sportului?

— Da, nu pot să lipsesc. Din fericire, maşina are cutia automată şi e vorba despre glezna stângă, aşa că o s-o înfăşor cu ceva. Dar înseamnă că nu o să pot participa la maratonul mamelor şi ştiu că Izzy va fi dezamăgită.

— Vai, nu…

— Şi mă întrebam dacă nu ai putea participa tu?

— Eu?

— E o cursă scurtă, nu-ţi face griji, nu e ca unul dintre maratoanele lui Holly.

— Da, desigur! zic imediat, fără să stau pe gânduri. Fac orice pentru Izzy.

— Pfuuu, mulţumesc, Nell, eşti super!

— Doar că… mă rog… eu nu sunt mamă, izbucnesc,

rostind evidentul.

— Eşti naşa lui Izzy, sunt sigură că o să fie în regulă. La zece dimineaţa e în regulă?

— Da, bine…

— OK, super! O, nu uita să îţi aduci pantofii de alergare!

Şcoala la care învaţă Izzy e impresionantă – înconjurată de câteva hectare de teren, nu seamănă deloc cu şcoala modestă, la care oricine era primit, de pe vremea mea. Drumurile dimprejur sunt mărginite de maşini scumpe aparţinând părinţilor care vin la ziua dedicată sportului, în timp ce parcarea arată precum curtea unei reprezentanţe Range Rover.

Mă simt uşor intimidată când cobor în staţia de autobuz şi trec de porţi, unde sunt întâmpinată de nişte mame foarte elegante, care se fâţâie pe acolo. Par să fie o grămadă de competiţii – şi nu toate de atletism. Am senzaţia că m-am întors la şcoală, ca adult. Am auzit-o pe Michelle plângându-se despre cum poate fi la porţile şcolii, iar acum o simt pe pielea mea şi e un pic înfricoşător.

Mă uit în jur, constatând că par să existe câteva găşti: Mamele Elegante, Mamele Populare, Mamele Respectabile (sunt cele care poartă ecusoanele cu „asistent”) şi Mamele care. Se p Prostesc în Spate. Cred că eu aş fi una dintre acestea din urmă.

O zăresc pe Fiona şchiopătând spre mine, cu Izzy şi Lucas alături. Nu ne-am mai întâlnit de la petrecerea bebeluşului, când totul a fost foarte ciudat, şi sunt foarte bucuroasă că o văd. Sper ca azi să putem reveni la normal. Izzy se eliberează de mâna Fionei şi aleargă spre mine, cu rochia ei roşie cadrilată plutind după ea. O ridic şi o îmbrăţişez strâns.

— Tu o să alergi în locul lui mami! ciripeşte ea veselă.

— Da, îi zâmbesc eu fericită.

— Nell, vedeta mea… îţi mulţumesc foarte mult.

Venind din urmă cu Lucas, Fiona şchioapătă spre mine, dând ochii peste cap, din cauza situaţiei delicate.

— Ce m-aş face fără tine?

— Ai dezamăgi-o complet pe fiica ta, zâmbesc eu, iar ea mă loveşte uşor, râzând.

— O să câştigi? întreabă Izzy nerăbdătoare.

— O să mă străduiesc. O să îmi faci galerie?

Chicoteşte şi aprobă.

— Dar să nu uităm, nu să câştigi e important, ci să participi.

O. voce răsunătoare din spatele nostru mă face să mă întorc. Văd o siluetă ţâşnind spre noi, îmbrăcată din cap până-n picioare într-un costum din spandex şi cu părul prins într-o coadă care se unduieşte când merge.

Annabel. Mi se strânge inima. Parcă e o gazelă Lululemon.

— Nu-i aşa, fetelor?

— Da, mami! strigă Clementine, mişcând din cap energic, în timp ce aleargă pe lângă ea.

Izzy pare nesigură şi se agaţă de mine mai strâns.

— Annabel, arăţi uimitor! strigă Fiona, în timp ce se salută. Acum sunt chiar bucuroasă că nu concurez.

— Fiona, biata de tine, cum te simţi?

— Am avut şi zile mai bune, zâmbeşte ea abătută, arătându-i glezna bandajată.

— Ştii, am un fizioterapeut ui*mitor*, face miracole, o să te vindece cât ai clipi.

— Serios? Uau, mulţumesc! Ar fi fantastic.

— Categoric. îl sun chiar acum.

Bagă mâna în geanta ei de designer, căutând telefonul.

— Din fericire, Nell o să alerge pentru mine.

— Nell, bună! zice ea, în sfârşit, obligată să mă vadă. Ce de gaşcă eşti! întotdeauna gata să ajuţi.

— Pentru asta sunt prietenii, zâmbesc eu. *Scârbă*!

— Ai plecat devreme de la petrecerea bebeluşului.

— Da.

Încă o ţin în braţe pe Izzy, care nu vrea să fie pusă jos.

— Nu te-am văzut de o vreme, nu-i aşa, Fiona?

Zâmbindu-i Fionei, îşi ajustează un pic poziţia şi face un pas mic spre ea, apoi se întoarce spre mine. Acum stăm faţă în faţă, de parcă am fi în tabere opuse. Fiona şi Annabel, de o parte. Eu, de cealaltă.

Pe cuvânt că nu inventez.

— Am ajutat-o pe Fiona cu casa. Arată chiar încântător totul, nu-i aşa?

— Annabel are gusturi uimitoare, aprobă Fiona, zâmbind.

— Unde e Clementine? Iată, aici erai!

Se întoarce spre fiica ei, care se ascunsese după picioarele mele.

— Clementine şi Izzy, de ce nu vă duceţi să vă jucaţi? în cele din urmă, Izzy mă lasă să o pun jos şi amândouă aleargă peste spaţiul verde, spre locul unde Lucas şi-a găsit o gaşcă de prieteni. Mă întorc spre Annabel şi Fiona, care vorbesc acum despre instalaţii de iluminat, întrecerea asta, care trebuia să fie doar de amuzament, tocmai a căpătat o semnificaţie uriaşă. Nu concurez pentru a trece prima linia de sosire; concurez pentru prietenia Fionei.

Annabel mă vede uitându-mă la ele şi mă analizează rapid, de parcă ar cântări competiţia. Pare plină de ea.

— O să alergi în şlapi? ridică ea o sprânceană spre încălţămintea mea.

— Nu. Mi-am adus pantofii sport.

— Nell a făcut atletism în facultate, mă laudă Fiona.

— Un trimestru, râd eu, înainte să descopăr barul din campus, după care n-am mai reuşit să cobor din pat înainte de prânz.

— Care e cel mai bun timp al tău la o sută de metri? mă provoacă Annabel.

— Timp? Credeam că alergăm de amuzament, încerc eu să glumesc.

— Recent, eu am scos paisprezece secunde.

— Hmm, mă rog, a fost cu mult timp în urmă… nu-mi amintesc…

— Ia uite la voi! Habar n-aveam că sunteţi atât de competitive, râde Fiona.

— Ei bine, eu nu sunt, eu credeam că participarea contează… încerc să protestez, dar deja ne punem în mişcare, iar vocea mea se pierde printre ovaţii, întrucât începe cursa taţilor.

Câteva momente mai târziu, eu şi Izzy ne îndreptăm spre standul cu răcoritoare, când, pe neaşteptate, dau peste Johhny. E cu Oliver, povestind cu câteva mame. Sunt surprinsă să îl văd. În jurul lui s-a format o mulţime, iar mamele îl ascultă cu atenţie şi râd. Simt un pic de mândrie şi de plăcere.

— Bună!

Când mă vede, se opreşte din vorbit şi zâmbeşte. Simt că roşesc puţin, amintindu-mi sărutul din faţa uşii.

— Hei, mă bucur să te văd!

Zâmbesc, iar el mă pupă pe obraz. E un pic diferit de seara trecută, dar nu mă aştept să repetăm faza în public.

— Ce te aduce aici? întreabă el şi simt că ochii tuturor femeilor sunt pe mine.

— Ea e Izzy, fina mea.

Izzy face cu mâna.

— Mătuşica Nell o să câştige cursa, ne informează ea scurt, dar hotărât.

Eu râd.

— Mama ei şi-a sucit glezna, aşa că o înlocuiesc la cursa de alergare.

— Atunci voi urmări şi eu cursa, surâde el.

— Bună, eu sunt Fiona! se prezintă ea, întorcându-se cu câteva sticle de apă şi alăturându-se grupului.

— Mama lui Izzy, completez eu. Fiona, el e Johnny.

— Îmi pare bine! zâmbeşte el elegant, după care se întoarce spre Oliver, care îl trage de braţ. Bine, vin!

Râde vesel, apoi se uită din nou la noi.

— Mi-a părut bine, Fiona şi Izzy. Nell, ne vedem mai târziu, la cursă.

Îmi face cu ochiul şi dispare în mulţime.

— Proaaa! *Cine* a fost ăsta? se interesează nerăbdătoare Fiona.

— Johnny, tipul cu care am avut o întâlnire! mormăi eu, cu faţa încă roşie.

— *El e*! Vreau să ştiu toate detaliile…

— Am pierdut ceva? se iveşte şi Annabel.

Are o sticlă cu apă de cocos şi pare iritată că a ratat prezentările.

— Am văzut că vorbeaţi cu antrenorul meu de tenis.

— Johnny e antrenorul tău de tenis? tresar surprinsă.

— E noul iubit al lui Nell, zice Fiona.

— Nu e noul meu iubit! mă opun eu şi o înghiontesc, în timp ce ea chicoteşte.

Sincer, parcă am avea din nou optsprezece ani şi suntem la facultate.

— Am avut o singură întâlnire, explic eu, încercând să nu se observe cât de încântată sunt.

— Mai ţii minte când eram necăsătorite, oftează Fiona, uitându-se spre Annabel.

— Ştiu, zâmbeşte ea, apoi râde uşor. Poţi să-ţi închipui cum ar fi să fim încă singure? zice şi se întinde să mă strângă uşor de umăr.

Serios. Aş putea s-o omor.

Şi, pentru că nu am cum, trebuie să câştig cursa.

Suntem adunate la linia de start. Mă uit în jur la celelalte mame şi văd că cele mai multe sunt îmbrăcate cu colanţi şi încălţate cu pantofi de alergare, dar câteva poartă rochii. Eu sunt îmbrăcată cu blugi şi am un sutien care nu stă prea bine. Între timp, după o iarnă de plimbări prin noroi cu câinele, pantofii mei sport şi-au pierdut culoarea albă şi acum au nuanţa gumei de mestecat lipite pe asfalt.

Unde e Annabel?

Mă uit după ea, dar nu o văd. Pentru o clipă, mă întreb dacă s-o fi răzgândit. O fi decis că o cursă pentru amuzament nu se ridică la înălţimea abilităţilor ei olimpice. Dar nu, uite-o, mult în spatele liniei de start. Ţâşnește spre mine, până ajunge la distanţă de câteva mame, înainte să îşi descheie hanoracul şi să lase să se vadă un top care îi scoate în evidenţă muşchii abdominali

fabuloşi. Mă uit cum toţi bărbaţii întorc capetele spre ea, când începe să-şi facă încălzirea, în timp ce soţiile lor le aruncă priviri ucigătoare.

Mi se scufundă inima în mine, până ajunge în pantofii mei noroioşi. Eu abia pot să-mi ating degetele de la picioare, iar ultima dată când am alergat a fost după autobuz. Mă uit la Fiona şi la copii, care stau pe margine – îmi fac cu mâna şi zâmbesc veseli apoi din nou la Annabel, care îşi flexează coapsele.

Majoritatea mamelor râd şi nu iau cursa prea în serios (deşi e una în pantaloni scurţi, care arată cam înfricoşător), dar, când întâlnesc privirea lui Annabel, îmi dau seama că nu există îndoială.

Tot ce pot spune este: aţi văzut *Gladiatorul”.*

Apare directoarea, fluturând un steag.

— Bun, dacă sunteţi gata…

Un murmur de nerăbdare se aude.

— Pe locuri, fiţi gata… start!

Şi pornim. În timp ce gonim pe teren, în cap începe să îmi răsune piesa din *Carele de foc*. Annabel sprintează ca un câştigător al medaliei de aur, dar eu ţin pasul cu ea. Gâfâind, cu inima bubuind, mişc braţele cât de rapid pot, umplându-mi plămânii, în timp ce gonesc la doar câţiva centimetri în spatele ei, cu picioarele lovind iarba.

Concentrează-te, Nell, concentrează-te!

Forţez mai mult. Mintea mea e fixată pe linia de sosire, dar, pe măsură ce mă apropii, ea pare să dispară şi tot ce văd e un montaj din momentele prieteniei mele cu Fiona: acea primă zi la facultate, când am observat-o cum descărca maşina şi am ajutat-o să ducă înăuntru cutiile cu vinilurile vechi; când a suflat în lumânările de pe tortul de la douăzeci şi unu de ani şi părul i-a luat foc, iar eu l-am stins aruncând pe ea o carafă de mărgărită; excursia noastră la Paris, atât de falite, încât am supravieţuit doar cu baghete timp de o săptămână şi eram atât de balonate, că nu puteam să ne încheiem blugii; râsul şi lacrimile de la Glastonbury; momentul în care am ţinut-o în braţe prima dată pe Izzy, iar ea m-a rugat să fiu naşa ei…

Iar acum simt că Annabel îmi fură toate astea. Şi nu pot să o las. Trebuie să o ajung şi să o întrec. Nu o pot lăsa să câştige.

Îmi adun toate puterile. De undeva, simt o explozie de energie. Simt că prind viteză. Tânăra care făcea atletism revine şi, pe măsură ce mă apropii, Annabel se uită la mine, ochii strălucindu-i de hotărâre, de uimire, dar şi de panică. Suntem una lângă alta, iar acum o întrec…

Nu ştiu ce se întâmplă. Din senin, simt un cot ascuţit în coaste şi sunt împinsă într-o parte. Încerc cu disperare să-mi menţin echilibrul, dar se produce o coliziune puternică, mă împiedic şi plutesc, aterizând cu faţa în jos pe pământ. Asta, în timp ce Annabel goneşte spre victorie, trecând linia de sosire ovaţionată de mulţime.

Sunt recunoscătoare pentru:

Johnny, care mi-a adus gheaţă, aşa că ochiul meu vânăt nu e atât de rău cum putea să fie.

Că nu mă simt ca o ratată absolută, după ce am aterizat cu moaca în pământ în faţa tuturor, întrucât a fost doar un accident, şi nu din cauză că Annabel mi-ar fi pus piedică.[30]

Izzy, care mi-a dat medalia ei, pentru că am câştigat cursa „ou şi lingură" şi mi-a spus că sunt cea mai bună naşă.

Melodia The Winner Takes It AII, *pe care am ascultat-o tare în căşti, tot drumul spre casă, în autobuz.*

Ce ar face Frida?

— SUNĂ ORIBIL, DAR PRIVEŞTE PARTEA BUNĂ: MAI bine decât la o înmormântare; eu numai la evenimente din astea sunt invitată în ultima vreme.

Au trecut câteva zile de la întrecere. Sunt acum cu Cricket la V & A, să vedem expoziţia dedicată Fridei Kahlo, care tocmai a fost inaugurată. Colecţia de obiecte personale e fascinantă, dar, cum Cricket abia s-a întors de la Dublin, facem mai multe lucruri deodată, concomitent punându-ne la curent cu ce s-a mai întâmplat şi plimbându-

30 Desigur că mi-a pus piedică, dar aceasta este o listă a recunoștinței, nu e locul potrivit pentru gânduri criminale.

ne printre exponate. În faţa unei casete cu hainele mexicane colorate ale Fridei, îi povestesc despre ziua de la şcoală dedicată sportului.

— Presupun că ai dreptate, zâmbesc eu, cu tristeţe. Aşadar, nicio veste de la Lionel şi Margaret, în legătură cu cina?

— Desigur că nu. Am stricat aranjamentul la masă, fiind singură. În plus, Margaret crede probabil că m-aş da la Lionel.

— *Lionel*?

— De parcă aş vrea să iau soţul altcuiva, doar pentru că al meu a murit, pufneşte ea. Şi dacă ar fi aşa, cu siguranţă, nu ar fi vorba despre Lionel. Ai văzut ce urechi mari are? Monty mereu zicea că arată ca un ulcior Toby…

Vocea ei se stinge.

— Uită-te la fustele astea înfoiate, sunt minunate!

— Superbe, aprob eu. Ce broderie are asta!

— Annabel aia pare o mare figură.

— E şi ăsta un fel de a o descrie.

După cursă, am primit câteva mesaje de la Fiona, prin care îmi transmitea cât de supărată e Annabel din cauza incidentului şi că vrea adresa mea. „Fie vorba între noi, cred că o să-ţi trimită flori; e foarte atentă. M-a lăsat să stau cu glezna la ea în jacuzzi şi chiar mi-a făcut programare la fizioterapeutul ăsta grozav, aşa că mă simt mult mai bine”.

„Genial”, i-am răspuns eu şi i-am dat adresa mea, deşi, desigur, n-a venit nicio floare. Probabil că se gândea să-mi trimită un uciguş.

— Ai văzut corsetul ăsta din ghips pictat?

Ne îndreptăm spre caseta din sticlă, care e iluminată.

— Trebuie să fi trecut prin foarte multă durere.

Mă apropii, să îl studiez.

— Ce îţi face ochiul?

Apropo de trecerea de la sublim la ridicol.

— Încă doare, dar vânătaia s-a mai tras.

În ultimele zile, l-am ascuns după ochelarii de soare, în timp ce a trecut de la negru la vânăt, iar acum la galben.

— Să sperăm că se va duce de tot, până sâmbătă, când mă văd a doua oară cu Johnny.

Lui Cricket i se luminează chipul la menţionarea numelui. L-am spus totul despre prima noastră întâlnire, mai devreme, când stăteam la rând la garderobă.

— Unde te duce?

— La un restaurant elegant. Vrea să fie surpriză.

— Ce frumos!

Se uită la mine, sincer mulţumită.

— Monty obişnuia să mă surprindă cu întâlniri la cină. Mereu mă îndemna: „Îmbracă-te cu ceva minunat, Cricket, ieşim”.

Zâmbeşte, apoi oftează.

— Chiar mi-e dor de el.

Mă gândesc la scrisoarea şi la poza din poşeta mea. Încă nu i-am spus de ele. În ciuda reţinerilor mele, plănuiam să i le dau azi, dar acum îndoiala reapare. De ce să risc să o supăr şi să schimb povestea? La ce bun?

— Ştii, mă gândeam să trec la o casă mai mică, zice ea, pe măsură ce intrăm în altă încăpere.

— Să te muţi?

— Nu mai am nevoie de o casă atât de mare; sunt doar eu, învârtindu-mă de colo până colo. Pare prostesc să rămân aşa. M-am gândit că ar trebui să o vând şi să-mi cumpăr un apartament mic.

— Dar iubeşti casa aia.

— Da, o iubesc, dar are în ea atâtea amintiri cu Monty.

— Şi nu e bine? argumentez eu.

— În multe feluri, da, poate fi foarte liniştitor…

Se opreşte, apoi gesticulează arătând în jur.

— Dar viaţa nu e un muzeu, Nell. Nu vreau să trăiesc în trecut.

De data asta, nu mai am cum să contracarez.

— Nu vreau să-mi petrec timpul rămas privind în urmă. Vreau să privesc înainte. La lucruri noi. Locuri noi. Aventuri noi. Altfel, trăiesc doar o viaţă din care lipseşte o parte din mine.

Zâmbeşte curajoasă, dar faţa i se lasă un pic.

— În casa aceea simt pierderea lui atât de intens. Mi-e dor de râsul lui umplând bucătăria. Mirosul ţigărilor lui… îi dădeam voie să fumeze doar afară, aşa că se căţăra pe pervaz şi pretindea că, practic, era afară.

Ascultând-o pe Cricket, simt că mă identific cu ea. Circumstanţele sunt foarte diferite, însă foarte multe dintre sentimente coincid. Ethan nu a murit, dar relaţia noastră, da, iar acesta a fost cu adevărat motivul pentru care m-am întors la Londra. Am avut nevoie de un nou început, de o viaţă în care să nu îmi amintesc mereu de el, la fiecare pas.

— Înţeleg, îi spun şi îi mângâi braţul, încercând să o încurajez. Cred că e o idee bună.

Zâmbeşte recunoscătoare.

— Uite ce şaluri minunate!

— E grozav că i-au păstrat toate lucrurile, observ eu.

— Eu va trebui să scap de foarte multe ale mele, când o să vând casa. Şi nu doar de haine. Toate cărţile noastre ar putea umple o bibliotecă publică…

Mintea mea fuge la holul de la intrare din casa lui Cricket, cu pereţii căptuşiţi cu cărţi, până sus, în tavan; îmi amintesc apoi de micuţa mea librărie din California. Trebuie să fie sute de cărţi în casa ei. Mii, poate.

— Presupun că le putem duce la magazinul caritabil, deşi nici măcar ei nu cred că au suficient spaţiu.

— Magazinul caritabil de unde stăteam eu, în California, nu a vrut să-mi ia cărţile, zic eu cu regret, dar, din fericire, am aflat de nişte minibiblioteci gratuite.

— Ce sunt alea? se întoarce curioasă spre mine.

— Sunt nişte rafturi pline cu cărţi care pot fi luate gratis. Oamenii le pun la colţ de stradă sau în faţa caselor. Poţi lua câte una. Ideea e să iei o carte şi să laşi alta, dar mereu trebuie să fie reaprovizionate, pentru că oamenii au tendinţa să ia mai mult decât să aducă. Dar asta nu te-ar deranja, pentru că tu ai foarte multe.

— Şi unde să o pun?

Cricket pare fascinată.

— Ei bine, am putea face una mică în grădina din faţă, pe unde trec oamenii. Acum, că biblioteca locală se închide, cartierul are nevoie de acces gratuit la cărţi.

E tăcută, în timp ce procesează informaţia.

— Îmi place foarte mult ideea, zicea ea, într-un final. Monty mereu spunea despre cărţi că n-ar trebui să aparţină cuiva, ci să fie împărtăşite.

— Pot veni într-o zi, să o facem. Nu o să dureze mult. Ne oprim în faţa piciorului protetic al Fridei, expus cu tot cu o gheată roşie ornată.

— Ea nu s-a ruşinat niciodată de adevăr, nu-i aşa? se minunează Cricket. Cred că asta mă inspiră cel mai mult la ea.

Mintea-mi rătăceşte printre evenimentele din ultima vreme. Se zice că adevărul doare, dar ultimele luni m-au învăţat că spiritul uman e mai puternic decât pare. Cel mai des, decepţia e cea care distruge.

— Cricket?

— Da, draga mea, zice, întorcându-se spre mine.

— Hai să mergem la un pahar, într-un loc liniştit. Trebuie să îţi arăt ceva.

Sunt recunoscătoare pentru:

Adevăr şi pentru că am curajul să îl spun.

Reacţia lui Cricket, când i-am dat plicul; s-*a uitat la timbru, l-a pus în buzunar, apoi mi-a mulţumit simplu şi a mai comandat un pahar cu vin.*

Că nu a văzut poza decât când a fost singură, deoarece nu era secretul meu; era al ei.

Muzee, pentru că, spre deosebire de societatea obsedată de tinereţe, ele sărbătoresc lucrurile vechi. De aceea o să încep să îmi privesc părţile trupului de parcă aş face un tur de muzeu şi le-aş vedea ca pe nişte exponate de mare interes, în loc să ţip când mă văd în oglindă.

Frida Kahlo, deoarece e o adevărată inspiraţie.

A doua întâlnire

— AŞA, ŞI CUM A FOST?

E duminică, la primele ore, iar eu tocmai m-am întors de la cina cu Johnny şi stau întinsă pe pat, cu părul încă

aranjat şi machiată, vorbind pe Face Time cu Liza. Ea e pe plajă, văd oceanul şi palmierii în spatele ei. De obicei, asta frângea ceva în mine, dar acum sunt prea entuziasmată de întâlnirea mea, încât să mai simt şi altceva.

— Mai bună decât prima!

Împingându-şi ochelarii de soare pe creştet, Liza face ochii mari.

— Nell; asta e super!

După ce m-a luat cu un taxi, m-a dus la clubul unde e ţine el cursuri, cu acces doar pentru membri, un loc plin de oameni foarte şic, care stăteau pe canapele din catifea, în colţuri slab luminate, şi am băut cocktailuri cu nume precum *La Paloma* şi *Hemingway*, care au fost delicioase şi tari şi care mi s-au urcat direct la cap, în felul acela plăcut în care o fac de obicei băuturile alcoolice. A urmat rezervarea pentru cină, la un restaurant franţuzesc drăguţ, unde mâncarea a fost incredibilă şi unde am băut vin roşu din pahare mari şi am discutat flirtând.

— Iar apoi, ca un domn absolut, a chemat un taxi şi m-a lăsat acasă.

Liza, care m-a ascultat cu gura căscată, zice doar:

— Uau…

— A fost chiar drăguţ în legătură cu întrecerea şi a zis că eu ar fi trebuit să câştig.

— Sunt foarte fericită pentru tine, Nell, tipul pare uimitor!

N-am vrut să o spun eu, de frică să nu cobesc, dar Johnny chiar e uimitor. Din cauza trecutului meu, mi-e frică să mă entuziasmez, însă de-a lungul serii au fost unele momente când m-am trezit uitându-mă la el şi gândind: „Chiar e posibil să fi cunoscut pe cineva ca el?” Oare acesta fusese motivul pentru care nu funcţionaseră lucrurile cu Ethan; şi anume că, la urma urmei, aşa fusese scris?

Mă rog, băusem două cocktailuri foarte puternice.

— Şi, ghici ce, se pare că Annabel e una dintre clientele lui, la clubul de tenis fiţos…

— Nu mă surprinde.

— Nu, dar ce e surprinzător este că ea s-a dat la el.

— Poftim?! Când?

Sunt multe motive pentru care o iubesc pe Liza, iar unul dintre ele este abilitatea ei de a fi interesată de oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată.

— Nu știu, dar el zice că se întâmplă cu multe dintre clientele lui măritate. E un obicei, se pare.

— Deci este o trădătoare, în mai multe feluri.

Râd, dar simt cum mi se închid ochii un pic. Brusc, mă lovește oboseala. Fără succes, încerc să-mi înăbuș un căscat.

— E târziu. Ar trebui să mă culc, dar mai întâi vreau să aud totul despre întâlnirea ta. Ai zis că o să-mi povestești mai târziu, dar nici nu ai pomenit de ea…

— O, este doar cineva întâlnit la yoga, zice ea nepăsător.

— Nu știam că instructorii au voie să iasă cu elevii lor, zâmbesc eu.

— *Teoretic*, nu au voie…

Ridică din umeri.

— E un pic complicat.

— O să mai ieșiți?

— Nu știu… mai important e când o să-l revezi tu pe Johnny!

— Nu prea curând. Trebuie să plec pentru aproape două săptămâni, să antreneze. E o chestie de dinainte de Wimbledon.

— OK, asta îți dă ceva timp.

— Timp?

— Știi regula celei de-a treia întâlniri, nu?

— E o chestie de milenial?

Râde.

— Nu, e chestia care zice că „acum te culci cu el”.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Treisprezece zile în care mă pot panica la gândul că va trebui să mă dezbrac și să fac sex cu cineva nou.

DISPĂRUT!

PIERDUT LIBIDO

Aţi văzut cumva libidoul lui Nell Stevens, cea de patruzeci şi ceva de ani?

Recompensă generoasă pentru orice informaţie care va duce la recuperarea lui.

Dispărut de la ultima despărţire, care i-a frânt inima.

Văzut ultima dată cu vreo şase luni înainte să se mute.

Trebuie găsit urgent, înainte de a treia întâlnire a ei cu un tip nou.

Proprietara e moartă de îngrijorare.

DACĂ PUTEŢI AJUTA CU VREUN SFAT, VĂ ROG SCRIEŢI LA ADRESA: helloconfesiunileuneiratate trecutede40 deani.com

DACĂ ÎL GĂSIŢI, VĂ ROG SĂ NU VĂ APROPIAŢI.

POATE SĂ DEVINĂ AGRESIV DIN CAUZA PREMENOPAUZEI.

Invitatul meu

DORM PROFUND, CÂND MĂ TREZEŞTE TELEFONUL. *Ce…*

Camera e cufundată în beznă şi bâjbâi după el pe noptieră. Mă uit somnoroasă la numele care clipeşte pe ecran.

PĂRINŢII.

Simt panică. O, Doamne, se întâmplă! Apelul acela din toiul nopţii, de care începi să te temi după ce ei trec de şaptezeci de ani. Se întâmplă chiar acum…

Apuc telefonul.

— E totul în regulă? gâfâi eu în microfon.

— E grozav, nu-i aşa?

— Mamă?

— Ai aflat?

Creierul meu face o întoarcere de 180 de grade.

— Poftim, ce? De ce mă suni în toiul nopţii?

— Se apropie de şapte şi jumătate. Doar nu eşti încă în pat?

Ţin telefonul întins în faţă, să pot vedea ora, în timp ce îmi spun (mă mint) că privirea mea e înceţoşată doar pentru că tocmai m-am trezit. Îmi dau seama că, deşi simt

că e miezul nopţii, datorită uimitoarelor mele jaluzele, este, de fapt, 7.28 dimineaţa. Oricine o fi simţit nevoia de a inventa alarma de ceas nu a cunoscut-o pe mama.

— Nu, sigur că nu, de ce aş fi în pat la şapte şi jumătate, într-o dimineaţă de duminică?

— Nu ai vorbit cu fratele tău?

— Nu, de ce?

— Au stabilit data nunţii! anunţă ea triumfal.

Ce îi place mamei cel mai mult pe lumea asta, pe lângă tata, e să fie prima care anunţă ceva. S-a irosit cu profesia de coafeză; ar fi trebuit să fie prezentator de ştiri de ultimă oră.

Iar acum, ca un alergător care tocmai a luat startul, mă pune la curent cu toate detaliile, în timp ce eu mă împleticesc spre bucătărie, în halat, să fac o cafea.

— Vai… super… hmm… da… fabulos… drăguţ… mormăi eu, printre liste cu aranjamente florale, amplasamente la masă, detalii despre locurile unde vor avea loc recepţia şi nunta.

— Am crezut că vor opta pentru un oficiu de stare civilă din Manchester, dar o vor face în Liverpool, de unde e Nathalie…

— Super, zic eu, auzind bolboroseala cafetierei pe aragaz şi gândindu-mă că nu există pe lumea asta sunet mai plăcut.

Pun cafeaua în cană, apoi mă întorc spre frigider să iau lapte şi observ lista cu sarcini de pe uşă. E acolo de când m-am mutat. Am ignorat-o cu religiozitate, dar acum are şi un post-it portocaliu pe ea.

Nu e un magnet de frigider.

Zâmbesc. Edward poate fi foarte amuzant, uneori, între timp, mama tot nu şi-a tras sufletul.

— …nu vor o nuntă la biserică, deci măcar tatăl tău va fi mulţumit, el fiind ateu. A trebuit să îl trag după mine la altar…

Arthur îşi freacă botul de genunchii mei, aşteptând mâncarea, aşa că îmi fac de lucru hrănindu-l.

— …au la dispoziţie câteva luni, înainte de naşterea

bebeluşului, aşa că va avea burta destul de mare până atunci, deşi, desigur, nu contează în ziua de azi, nu mai e ca pe vremea mea…

E cald afară, aşa că stau pe balconul mic al dormitorului şi îmi ridic faţa spre soarele dimineţii. Viaţa e atât de stranie! Cine ar fi crezut cu un an în urmă că voi fi din nou la Londra, singură şi ascultând despre planurile de nuntă ale fratelui meu şi ale logodnicei lui însărcinate, când eu ar fi trebuit să mă căsătoresc vara asta?

Şi mai straniu este faptul că mă simt surprinzător de bine.

— Şi crezi că o să vii cu cineva?

Îmi revin. Mama mă iscodeşte din nou.

— Nu prea m-am gândit la asta, încep eu, iar mintea mi-o ia înainte.

Aş putea să îl invit pe Johnny?

— Pentru că acum, dacă ştii data, ai suficient timp să inviţi pe cineva. Suntem abia în iunie, aşa că există timp să facă pregătirile pentru călătorie, de exemplu, dacă trebuie să rezerve bilete de avion sau aşa ceva…

— Ethan nu va veni, mamă.

Bum. Ca atunci când trânteşti ceva pe jos.

Pentru prima dată de când mi-a sunat telefonul, e linişte la celălalt capăt. Dar, de data asta, nu sunt chinuită de sentimentul acela de vină, pe care îl simt pentru că îi dezamăgesc pe toţi. Acum, că Rich se căsătoreşte, pot fi, în sfârşit, sinceră. La urma urmei, tot va fi o nuntă în familie.

— Ei bine, mai sunt câteva luni, oamenii se mai răzgândesc, zice mama, după o clipă.

— Eu nu o să mă răzgândesc.

— Bine, mă rog, doar că niciodată nu ai spus…

Absenţa sentimentului de vină nu durează mult. Mama pare foarte dezamăgită. Iar acum mă simt îngrozitor, pentru că i-am ruinat speranţele. Fusese atât de încântată când îi spusesem că mă mărit; le arătase tuturor prietenelor ei poza cu inelul meu.

— De fapt, am cunoscut pe cineva, îmi scapă deodată. Nu de mult, dar am avut câteva întâlniri.

Nu ar fi trebuit să menţionez nimic. Adică, două întâlniri nu prea se pot numi relaţie, încă există timp ca totul să se ducă naibii. Însă…

— Ce veste bună, Nell! exclamă ea, atât surprinsă, cât şi încântată, înveselindu-se imediat. Poate îl aduci pe el ca partener.

— Da, poate, zic şi iau o gură de cafea.

Mă frige la limbă.

Dezbrăcata la patruzeci şi ceva de ani

PREGĂTINDU-MĂ PENTRU A TREIA ÎNTÂLNIRE, DAU TOT ce pot. Nicio zonă ţepoasă nu rămâne neceruită. Nicio porţiune de piele nu e lăsată nefrecată şi nehidratată. Niciun centimetru de celulită nu e lăsat nemasat. (Se masează spre centru şi în sensul acelor de ceasornic sau spre exterior şi în sens invers acelor de ceasornic? Niciodată nu ţin minte. Iar dacă o faci în sens greşit se înrăutăţeşte?)

Fac atât de multe genuflexiuni şi fandări, încât abia mai pot să mă dau jos de pe canapea, iar genunchii îmi cedează când urc scările. Ba chiar am o tentativă de yoga în bucătărie, dar decid că e mai bine să renunţ, dacă vreau să fiu vie la a treia întâlnire. Încerc totuşi lumânarea cu capul în jos, rezemată de frigider, pentru că vedetele fac să pară foarte uşoară mişcarea. Nu e. În plus, împart casa cu gazda mea şi, întâmplător, intră când mă las în jos; aproape că îl pocnesc cu picioarele peste faţă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Că nu am leşinat la salonul de depilare.

2. Toate înregistrările cu exerciţii, pe care chiar le fac, în loc să trec peste ele ronţăind chipsuri.

3. Mastercard. Cine a spus că sexul e gratis ar trebui să se uite pe extrasele mele de cârd.

4. Că nu i-am spart moaca lui Edward.

5. Exerciţiile Kegel.

A treia întâlnire

RĂPĂIT DE TOBE, VĂ ROG.

E vineri seara şi îmi aranjez părul, înainte să plec la întâlnirea cu Johnny. Nu ne-am văzut de aproape două

săptămâni. Sunt foarte nerăbdătoare să îl reîntâlnesc, însă şi foarte agitată. S-o spun pe aia dreaptă: *doamnelor, a trecut ceva vreme*. În plus, acum sunt mai în vârstă decât atunci când l-am cunoscut pe Ethan. La vremea aceea eram de partea bună a celor patruzeci de ani şi, credeţi-mă, nu mă gândeam la necesitatea de a purta mâneci.

Nu ştiu ce s-a întâmplat. Când eram mult mai tânără, sexul nu era mare lucru, dar undeva de-a lungul drumului mi-am pierdut din încredere. Poate că are legătură cu inima frântă. Sau poate cu imaginea din oglindă, unde se văd ceva mai multe riduri. Sau doar îmbătrâneşti, pur şi simplu, şi devii vulnerabilă, conştientizând că, dacă într-adevăr e vorba despre cineva care îţi place, chiar este mare lucru.

Am de gând să îl întreb pe Johnny dacă vrea să rămână peste noapte. Edward a plecat la familie, în afara oraşului, aşa că s-a ivit ocazia perfectă să avem apartamentul pentru noi. Lucru care m-a făcut să mă gândesc: trebuie să îmi găsesc un loc doar al meu. Deşi urma să fie doar temporar, până mă repuneam pe picioare, au trecut şase luni de când m-am mutat în apartamentul lui Edward. Trebuie să încep să caut ceva mai de durată, un loc unde să am intimitate. Adică, serios, am trecut de patruzeci de ani şi locuiesc într-o cameră închiriată, în timp ce toate prietenele mele sunt căsătorite şi la casele lor. Sărutul în faţa uşii a fost amuzant prima dată, dar nu vreau să-mi fac un obicei din asta.

Totuşi, acest aranjament s-a dovedit bun pentru amândoi. Edward abia dacă stă pe aici, doar câteva nopţi în timpul săptămânii, iar chiria redusă, pentru că am grijă de Arthur, a fost extraordinară. Şi Arthur la fel. Ceea ce a început ca un aranjament s-a transformat în mult mai mult, iar acum el este tovarăşul meu permanent. Nu ştiu cum aş fi trecut de acest an fără el.

Cât despre mine şi Edward, în cea mai mare parte a timpului ne înţelegem, deşi avem urcuşuri şi coborâşuri, ca orice alt cuplu care locuieşte împreună.

Dar nu o să mint. Sunt momente când mă

înnebunește. De exemplu, când m-a tot bătut la cap în legătură cu reciclarea, cu stingerea luminilor sau cu tentativa mea de a-l omorî în baie. Și asta ca să nu mai menționez cearta legată de hârtia igienică, incident la care mă voi referi de acum înainte drept războiul hârtiei igienice.

— Erau două în plus în baie, iar acum au dispărut amândouă.

Se întâmpla săptămâna trecută, iar eu eram în bucătărie. Făceam o salată care încercam să fie sănătoasă (sperând să slăbesc un pic, înainte să mă dezbrac), când a apărut Edward și a tras primul glonț.

Am ridicat privirea de pe roșiile pe care le tăiam.

— Nu pot să cred că ții socoteala hârtiei igienice, am ripostat.

— Nu pot să cred că poți termina o rolă de hârtie într-o săptămână.

— Chiar te aștepți să îți explic?

— Ei bine, sunt doar curios. Ce faci cu toată hârtia aia igienică? Se consumă o cantitate exorbitantă, în fiecare săptămână. E un mister total.

— În esență, este diferența dată de biologie, i-am zis, nevenindu-mi să cred, iar apoi, pentru că tot se uita la mine nedumerit, am continuat. Voi scuturați, noi ștergem.

Însă, presupunând că asta îl va jena și că va tăcea, mă înșelasem.

— Și iei câte un pumn? Ai nevoie doar de câte o bucată, de fiecare dată.

— Nu, nu iau *câte un pumn*.

Flutur cuțitul în aer și mă întreb dacă să-l omor sau să îi spun despre cum se înfășoară în hârtie igienică tampoanele folosite, înainte să le pui în coș. De fapt, asta chiar ar putea să îl omoare. Probabil că s-ar îneca dacă aș rosti *produse sanitare*. Vai, oroare, șoc!

— Ei bine, în cazul ăsta, chiar dacă te duci la toaletă de cinci ori pe zi, înseamnă doar cinci bucăți de hârtie, iar în fiecare rolă sunt două sute patruzeci de bucăți, iar asta înseamnă patruzeci și opt de zile. E un calcul simplu.

Mă uit la el uimită. Nu doar de el, ci de situaţia mea. Cum s-a ajuns aici? Cum am ratat virajul care m-ar fi condus la viaţa de adult de succes, cu casă frumoasă, soţ şi conversaţii despre ce vacanţă de vară fabuloasă să alegem, dar l-am luat, în schimb, pe cel care m-a purtat aici?

— Pe bune?! am strigat. Nu pot să cred că am discuţia asta cu tine. Nu trebuie să dau socoteală pentru câtă hârtie igienică folosesc! La fel te comporţi şi cu soţia ta?

Cel puţin a avut bunul simţ să roşească, în momentul ăsta.

Totul m-a făcut să mă gândesc că am nevoie de un job mai bine plătit, pentru că din banii pe necrologuri nu-mi pot permite o locuinţă doar a mea, dar ce aş putea face? Nu am nici cea mai vagă idee. Tot citesc despre cum ar trebui „să ne urmăm pasiunile”, însă nu prea pot să trăiesc din admirarea online a caselor din sudul Franţei…

Serios acum… de fapt, chiar sunt serioasă. Mă gândesc la toate prietenele mele măritate. E mult mai ieftin să faci parte dintr-un cuplu. Îmi amintesc când locuiam cu Ethan, chiria şi facturile erau înjumătăţite, iar el n-a pomenit niciodată de hârtia igienică. Deşi a făcut alte lucruri. Mai rele.

Dar asta e de domeniul trecutului.

Mă uit la imaginea mea din oglindă. După ce am petrecut o veşnicie chinuindu-mă cu părul, am hotărât să îl prind cu o clamă. Scot câteva şuviţe pe lângă urechi, apoi îmi iau jacheta şi geanta, închid uşa şi ies pe hol.

Aud o cheie în uşă şi văd că apare Edward.

— Nu mă aşteptam să vii în seara asta, îmi scapă, simţind o dezamăgire când intră pe uşă cu bicicleta pliată. E vineri.

— Am uitat ceva. A trebuit să mă întorc, zice el şi îşi scoate casca. O să plec din nou în curând, este un tren la opt şi jumătate.

Există totuşi Dumnezeu.

— Ieşi în oraş? mă întreabă când observă cum sunt îmbrăcată.

— Da, mă văd cu Johnny.

— O, asta e bine! zice el, dar expresia lui e la fel de impenetrabilă ca de obicei.

Mă rog, cu excepţia momentelor în care vorbeşte despre hârtia igienică sau despre mediu. În timp ce intră în bucătărie şi începe să se fâţâie pe lângă Arthur, eu mă mai uit o dată în oglinda de pe hol. Chiar nu sunt sigură de părul meu. Mă joc cu el.

— Îţi stă mai bine cu el lăsat liber.

În oglindă, îl văd pe Edward peste umăr, privindu-mă.

— Mulţumesc, îi zâmbesc, ignorând sugestia lui, dar îmi place mai mult aşa.

Pare jenat.

— Bine, să ai o seară plăcută.

Îl mai mângâi o dată pe Arthur între urechi, îmi iau la revedere, apoi ies. Abia după cinci minute îmi dau jos agrafa şi îmi las părul liber. îl scutur peste umeri, fără să mă opresc din mers.

Dimineaţa de după

M-AM DISTRAT NOAPTEA TRECUTĂ.

Acum aştept lângă cafetieră, în timp ce-mi derulez în minte ultimele douăsprezece ore. Am flirtat. Am băut. Am râs în hohote. Am simţit fluturaşi şi nici *urmă* de camaraderie. Johnny a avut bilete la un club de jazz, un spaţiu întunecos, plăcut, unde am ascultat Ella Fitzgerald şi am băut vin roşu.

În drum spre casă, am împărţit o pungă de chipsuri şi o ţigară. O ţigară! Am renunţat la prostiile astea cu ani în urmă, odată ce am mai îmbătrânit şi am devenit mai responsabilă, decizând că nu vreau să mor de vreo boală oribilă, atât cât îmi stă în putere, dar seara trecută mi s-a părut un gest totodată nesăbuit şi fabulos.

Când Johnny mi-a mărturisit că şi-a dorit să se culce cu mine încă de prima dată când m-a văzut şi că acum era rândul lui să mă vadă dezbrăcată, am hotărât să fac ce se scrie în toate articolele acelea care te îndeamnă să trăieşti clipa. Desigur, vinul roşu mi-a fost de ajutor. Dar m-am

simţit ameţită în alt fel. Nu m-am gândit la trecut şi nici nu mi-am făcut griji pentru viitor, am fost doar complet absorbită de prezent.

Psihologii spun că „te contopeşti”. Eu îi spun trezindu-mă dezbrăcată cu Johnny, fără să mă simt invizibilă, neliniştită ori îngreunată de vreun bagaj emoţional, ci încercându-mă din nou acea senzaţie ca la optsprezece ani. Adevărul e că nu am defilat prin cameră cu toate luminile aprinse, dar pentru asta există lumânări parfumate, nu?

Iar el a rămas peste noapte.

Deschid dulapul şi iau două căni. L-am simţit încă adormit şi am venit în bucătărie, să fac cafea. Şi, desigur, am trecut prin baie, să mă împrospătez. Întind un pic cu degetul luciul de buze şi îmi zâmbesc. Apoi îl văd pe Arthur studiindu-mă din coşul lui. E obişnuit să îmi târşâi picioarele dimineaţa, ca un zombi, în halatul meu plin cu fulgi de ovăz pe el.

— Mă aşteaptă un bărbat sus, ce zici de asta? îi şoptesc şi mă aplec să îi mângâi urechile.

Mă opresc doar când se aude cafeaua bolborosind. O torn în căni, adaug lapte şi mă îndrept spre scări. Pe la jumătatea drumului, aud uşa dormitorului meu şi îl văd pe Johnny în boxeri.

— Hei, credeam că dormi!

— Aveam nevoie la baie.

Zâmbesc.

— Ei bine, ştii unde e.

Când ajung la palier, Johnny pune mâna pe clanţă.

— Cred că e cineva înăuntru…

Nici nu am timp să percep cuvintele, înainte ca uşa să se deschidă şi să apară Edward, în boxeri. Ne întâlnim toţi pe palier. Doi bărbaţi în boxeri şi o femeie într-un tricou nu suficient de lung. Pare o comedie romantică.

Nu e.

E *penibil*.

— Edward! Nu ştiam că ai fost aici noaptea trecută!

Am înlemnit pe palier, cu cele două căni în mâini, dar

cu mintea galopând. A fost aici? Tot timpul?

— S-a petrecut un accident, iar trenurile au avut întârzieri mari, aşa că am decis să iau un tren devreme în dimineaţa asta.

Ne uităm unii la alţii, iar eu îmi doresc să mă înghită pământul. Este FOARTE ciudat.

— Edward, el e Johnny… fac eu prezentările, în grabă, în vreme ce simt cum cănile mă ard la mâini. Johnny, el e Edward, colegul meu de apartament.

Nu pot să zic gazdă. Pur şi simplu, nu pot. Coleg de apartament sună mai bine. Mai normal. Futu-i! Nimic din toate astea nu e normal.

— Salut, prietene!

Pe jumătate dezbrăcat, doar în boxeri, Johnny e imperturbabil.

— Salut!

Pe jumătate dezbrăcat, doar în boxeri, Edward întinde mâna, să o strângă pe a lui Johnny. E absolut suprarealist episodul ăsta. Şi umilitor.

— Edward e căsătorit şi locuieşte la ţară, cu soţia şi cei doi băieţi gemeni, trăncănesc eu şi, în sfârşit, îi dau lui Johnny cafeaua.

— Ei bine, cineva trebuie să o facă şi pe-asta, glumeşte Johnny.

— Poftim? se încruntă Edward.

— Să locuiască la ţară, râde el. Glumesc, sunt sigur că e frumos.

— Da, este.

Expresia lui Edward rămâne impenetrabilă.

— Eu sunt de la ţară, intervin, deşi nimeni nu mă mai ascultă.

— Mă rog, Richmond nu prea e oraş, continuă Edward, iar bărbia începe să-i tresară.

Rahat!

— Johnny e antrenor de tenis. Edward s-a ocupat şi el cu asta.

Ura, am găsit o legătură!

Greşit. Am găsit o competiţie. Se cântăresc unul pe

altul, precum adversarii.

— Ei bine, eu trebuie să plec.

Şi tocmai când cred că o să înceapă să se certe, Edward se întoarce în baie şi închide uşa.

Când se aude zăvorul, eu şi Johnny ne retragem în dormitorul meu, înapoi în pat. Însă îmi făcusem inutil griji pentru reacţia lui Johnny, întrucât el găseşte amuzantă toată povestea.

— L-ai văzut mutra? râde el şi mă trage sub plapumă. Să-i spună cineva că trebuie să se destindă şi el!

— Şşşş! E un tip în regulă.

Am impresia că nu sunt loială, vorbindu-l pe Edward pe la spate, şi mă simt neobişnuit de protectoare faţă de el. Este în regulă ca eu să mormăi la adresa lui, dar alţii nu au voie. La fel cum e cu familia.

— Nu-ţi face griji, nu o să fac mult zgomot! zâmbeşte Johnny şi mă sărută.

Apoi trage plapuma peste capetele noastre şi…

În fine, să ne oprim aici.

Sunt recunoscătoare pentru:

6. Curentul care susţine beneficiile de a trăi în prezent, deşi nu sunt convinsă că includeau aici şi să te culci cu cel cu care ieşi în oraş.

7. Lumina lumânărilor, care e foarte măgulitoare.

8. Întoarcerea libidoului meu pierdut.

9. Senzaţia că lucrurile revin pe făgaş pentru mine şi că, în sfârşit, ceva merge bine.

10. Plapuma mea groasă, care înăbuşă zgomotele.

Mesaj de grup pe Whatsăpp, de la Max

Minunatul nostru fiu Tom s-a născut azi-dimineaţă la 8.05, cântărind 3, 41 kilograme. Mama şi bebeluşul se simt bine. Tatăl e programat la vasectomie.

IULIE

th rowbeteku pth u rsday[31]

---

31 Joc de cuvinte între Throwback Thursday și throw up Thursday. Throwback Thursday este un trend pe rețelele de socializare (Instagram, Twitter, Facebook) care se poate traduce ca: „joia întoarcerii în trecut”. Obiceiul constă în

Vacanţa de vara

SE PARE CĂ VARA, ALĂTURI DE CRĂCIUN, E MENITĂ să ne reamintească nouă, celor care am rămas pe dinafară, „cum ar trebui să arate viaţa”. În timp ce toţi prietenii mei căsătoriţi se pregătesc să decoleze spre vreun loc cald şi însorit sau să se îndrepte spre căsuţele lor de la mare, pentru vacanţa de vară, eu nu am niciun plan.

— Plecăm la Bordeaux săptămâna viitoare, abia aştept! zice Holly, după ce, luni după-amiază, o aduc pe Olivia acasă de la şcoala Montessori.

M-a sunat mai devreme un pic panicată, pentru că programul obişnuit al copiilor se schimbase, şi m-a întrebat dacă există vreo şansă să îi fac un imens serviciu şi să o iau pe Olivia. Desigur că am putut. Dacă să lucrezi pe cont propriu foloseşte la ceva, atunci acel ceva este că poţi să fii al patrulea serviciu de urgenţă. Aşa că am lăsat baltă totul şi am străbătut jumătate de Londra cu metroul, cu sirena mea imaginară pornită.

— E prima dată când eu şi Adam plecăm singuri, de când s-a născut Olivia, iar Dordogne se spune că e un loc minunat, poţi să mergi cu caiacul pe lângă toate castelele…

— Sună grozav!

— Adam a vrut o vacanţă la plajă, dar, mă ştii, eu nu sunt genul.

— Mă duc eu să stau pe plajă cu Adam, glumesc eu. Aici se pare că o să plouă toată săptămâna viitoare.

Râde.

— Şi tu? Ai făcut vreo rezervare?

— Nu, zic eu. Deocamdată, adaug apoi.

Încă sunt încântată după noaptea petrecută de Johnny la mine şi, mă rog, nu se ştie niciodată. Nu vreau să mă grăbesc, dar, dacă lucrurile continuă la fel, nu e

---

postarea, în zilele de joi, folosind acest hashtag, a unei fotografii care adeseori induce nostalgia. Throw up C,a vomita”) Thursday se poate traduce ca: „joia de vomă” (n. red.).

imposibil să mergem undeva împreună. Câteva zile. Poate.

— Fiona zicea că ieşi cu cineva?

O văzusem pe Fiona în weekend, când mă oferisem să o duc pe Izzy la o petrecere, după ce la ziua întrecerii o dădusem în bară complet cu îndatoririle mele de naşă. A fost prima dată când ne-am întâlnit de atunci şi, pe lângă faptul că Fiona a întrebat ce îmi face ochiul, iar eu m-am interesat ce îi face glezna, nu am pomenit de nimic altceva. Din afară, ai fi zis că totul era normal, dar din interior se vedea clar că nu este.

În mod normal, am fi râs până ne-ar fi durut coastele de plonjarea mea cu faţa în pământ pe teren şi l-am fi bârfit pe tăticul celebru pe care îl zăriserăm lângă tombolă. În mod normal, nu am fi avut o conversaţie încordată despre viitoarea ei vacanţă într-o vilă închiriată de pe o insulă grecească, împreună cu Annabel şi familia ei, în timp ce se uita la nişte mostre de draperii nou-aduse.

Totuşi, după aceea, am petrecut după-amiaza cu Izzy, ceea ce, pentru mine, se numără întotdeauna printre activităţile preferate. Sunt sigură că sunt părtinitoare, dar chiar e cea mai bună fetiţă din lume. A pălăvrăgit veselă, în vreme ce ne îndreptam spre petrecere, ţinându-ne de mână, deşi, odată ajunse acolo, a devenit ciudat de tăcută. Cred că a fost din vina clovnului, care, sincer, până şi mie mi s-a părut înfricoşător.

Mai târziu, am vorbit cu el; îl chema Chris şi era actor. Chris era nerăbdător să îmi spună că îl jucase pe Shakespeare la Old Vie şi că făcea asta doar temporar, până învăţa meserie. Probabil că îl recunoscusem din rolul lui recent ca victimă a accidentului de maşină dintr-o anumită dramă TV despre medici? Aoleu, nu îl recunoscusem! Nici măcar când şi-a dat jos peruca roşcată cu bucle şi nasul şi se prefăcuse mort, cu limba scoasă.

— Ei bine, suntem la început, îi răspund precaut lui Holly, nu vreau să cobesc.

— E minunat, Nell!

Pare sincer bucuroasă pentru mine.

— Dar nu cobeşti! Orice bărbat ar fi norocos să te

aibă. Ethan a fost un idiot.

Ştiu că încearcă să fie drăguţă, dar faptul că îl numeşte pe Ethan idiot nu mă face să mă simt mai bine, ci doar să mă îndoiesc de raţiunea mea.

— Ar trebui să plec... Mă duc să îl văd pe noul bebeluş al lui Max şi al lui Michelle. Îţi doresc o vacanţă extraordinară în Dordogne!

— Transmite-le dragostea mea! zice Holly şi mă îmbrăţişează. Ţine-mă la curent cu tot şi, încă o dată, îţi mulţumesc foarte mult pentru azi. M-ai salvat!

Tom e micuţ şi perfect şi mi-e teamă să nu îl frâng.

— Nu fi prostuţă! râde Michelle. Dacă Max nu a reuşit să-i frângă pe copiii noştri până acum, sunt sigură că o să te descurci şi tu.

Încearcă să mi-l pună în braţe, dar mă dau într-o parte şi mă aşez pe scaunul din partea opusă.

— Nu, serios, o să-l scap.

— Am încercat şi eu scuza asta la schimbarea scutecelor, glumeşte Max, aducând căni cu ceai şi întinzându-mi una. N-a funcţionat.

— Deci, cum e?

— Extenuant, zic amândoi deodată, apoi se uită unul la altul şi izbucnesc în râs.

— Mă întorc la lucru săptămâna asta, aşa că vine mama lui Michelle, să ne ajute câteva săptămâni.

— Asta e bine.

— Apoi, în august, mergem în Cornwall, adaugă Michelle.

— Plecaţi în vacanţă?

N-am intenţionat să sune acuzator, dar până şi Max şi Michelle, cu un nou-născut şi trei copii sub zece ani, reuşesc să plece? Mi-e şi mai milă de mine.

— Da, am închiriat o casă drăguţă pe plajă, copiii o s-o adore.

Moment în care copiii îşi fac apariţia în sufragerie, bombardându-l pe noul lor frăţior şi pe mine cu îmbrăţişări, pupici şi noroi sclipicios, iar eu evadez. Dar nu înainte să mă ofer să stau cu copiii oricând au nevoie,

desigur.

Sincer, am fost prea preocupată de noua mea relaţie cu Johnny, încât să îmi pese că toată lumea, în afară de mine, se duce în vacanţă. Sâmbătă, după ce a plecat, Johnny mi-a trimis un mesaj prin care îmi zicea cât de bine s-a simţit în seara dinainte, iar eu i-am răspuns cu „şi eu”. Chiar e uimitor cât de tânără şi energică te poate face să te simţi o nouă poveste de dragoste. Parcă lumea se deschide şi, în loc să vezi uşi închise şi drumuri înfundate, vezi drumuri care te entuziasmează şi posibilităţi.

Înregistrând însă podcastul de săptămâna aceasta, m-am simţit puţin vinovată. De parcă m-aş trăda şi, cumva, aş da greş. Chiar şi acum aud în minte protestele ascultătorilor mei (cel mai probabil inexistenţi), care-mi spun că nu am nevoie de un bărbat ca să mă simt împlinită şi că ar trebui să fiu fericită doar cu mine. Dar ideea e că am trecut de patruzeci de ani. Am dovedit că pot supravieţui fără o relaţie. Şi, nu, nu am nevoie de un bărbat. Dar am o nevoie fundamentală de dragoste. Cred că toţi o avem, nu-i aşa?

Şi, dacă tot veni vorba, nu m-ar deranja nicio vacanţă de vară.

Sunt recunoscătoare pentru:

Butonul de silenţios, să nu fie nevoie să văd pozele de vacanţă ale tuturor, cu soare şi cer senin nesfârşit, în timp ce ascult ploaia care îmi bate în geam.

Clovnul Chris, pentru că mi-a amintit că situaţia altora e mai rea în privinţa jobului.

Cricket, care nu pleacă nici ea în vacanţă şi îmi scrie un mesajplănuind să ne întâlnim în weekend.

Cei paisprezece oameni care mi-au descărcat podcastul. PAISPREZECE ASCULTĂTORI REALI!

Mesaj citit

ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ AM PETRECUT-O LUCRÂND LA un nou necrolog, înregistrând un nou episod din *Confesiuni* şi căutând online apartamente de închiriat. Şi conştientizând că, dacă oamenii celebri nu încep să cadă ca muştele, iar Sadiq nu îmi va da câte un necrolog pe zi –

în loc de trei pe săptămână, nu o să-mi pot permite prea curând o locuinţă a mea. Chiar şi garsonierele foarte mici sunt peste bugetul meu.

Încerc să-mi extind aria căutărilor, dar să te muţi în suburbii când eşti căsătorit şi cu familie este un pic diferit decât atunci când eşti singur. Cel puţin la Londra nu eşti arătată cu degetul: „Mami, uite, o doamnă fără cărucior şi fără o maşină 4 x4”.

Glumesc. Nu sunt chiar singură. Acum, *mă văd* cu cineva. Doar că nu l-am văzut concret săptămâna asta. Şi nici nu am avut vreo veste de la el. Ultima dată când am vorbit cu Johnny pe Whatsăpp a fost weekendul trecut; mi-a spus atunci că va fi foarte ocupat în următoarele câteva săptămâni, fiind turneul de la Wimbledon. Se pare că turneul îi inspiră pe mulţi dintre clienţii lui să-şi revigoreze servele şi are multe solicitări de antrenament.

Dar, cu siguranţă, chiar şi atunci când eşti ocupat, să trimiţi un mesaj îţi ia doar un minut. Un emoji chiar mai puţin. Două secunde, de fapt. Am cronometrat, când i-am trimis unul, zilele trecute. Şi ştiu că l-a citit, pentru că a fost bifat cu albastru. Mai ţineţi minte cum era când nu ştiai sigur dacă cineva a primit mesajul tău? Sau când putea să pretindă că nu l-a citit? Acum e altfel. De pildă, în timp ce sunt la plimbare cu Arthur, pot trimite un scurt mesaj, nu ceva important – chiar nu vreau să par prea nerăbdătoare, totuşi m-am culcat cu el, iar înainte de asta ne conversam mult pe Whats-App –, şi să văd că mesajul a fost citit, ceea ce mă face să aştept un răspuns. Şi nimic.

Urăsc afurisitele alea de bife albastre.

Partener-fantomă

— POFTIM?

— Am zis că se pare că ai avut un partener-fantomă.

E duminică după-amiază şi stau pe o bancă în Holland Park, cu Cricket, bucurându-ne de vremea caldă şi admirând florile, în timp ce îi mărturisesc că nu am mai auzit de Johnny de mai bine de o săptămână şi că e foarte ciudat.

— Partener-fantomă? mă întorc şi mă uit la ea.

— Da, e atunci când cineva cu care ieşi dispare, pur şi simplu, din viaţa ta, fără vreo explicaţie şi fără să te mai caute.

— Da, ştiu ce este.

Nu îmi dau seama dacă ar trebui să fiu mai şocată că ea cunoaşte termenul sau că tocmai mi-am dat seama că asta a făcut Johnny.

— Vorbeau despre asta la o emisiune, zilele trecute.

— Nu-mi vine să cred!

— Mă rog, nu prea mă uit la televizor ziua – Monty ar fi oripilat, dacă ar şti –, dar uneori îmi place să se audă ceva în fundal…

— Nu, nu asta. Faptul că Johnny mi-a făcut aşa ceva.

— Vai, nu am vrut să insinuez că asta *a făcut*, ci doar că aşa *pare*… îndrugă Cricket, îngrijorată că a luat-o gura pe dinainte şi că m-a supărat.

— Nu, ai dreptate.

— *Da*?

— Da, aprob eu, amintirile din ultima săptămână invadându-mi mintea.

Conştientizez acum că nu poate fi vorba că este prea ocupat să antreneze, iar faptul că mi-a citit mesajele, dar nu m-a contactat, nu este ciudat sau neobişnuit; este ceva intenţionat. Brusc, mă simt complet tâmpită.

— Ei bine, ce om de căcat! explodează Cricket. Revin în prezent.

— Scuză-mi limbajul, dar chiar e.

Sentimente de şoc, jignire, dezamăgire şi respingere vin spre mine din toate direcţiile. Mă înţeapă ochii. Nu pot să cred. Sunt atât de proastă! Mă înfurii, dar tot îmi vine să plâng.

— Ai dreptate, este, aprob eu, în cele din urmă.

Apoi râd – nu doar pentru că aşa fac eu în momentele de criză sau pentru că tot nu îmi vine să cred, ci pentru că în viaţă sunt doar câţiva oameni care te pot face mereu să râzi, chiar şi atunci când simţi că nu ai de ce, iar eu sunt norocoasă că stau lângă unul dintre ei.

Şi *chiar* nu vreau să plâng.

Sunt recunoscătoare pentru:

 O văduvă de optzeci şi ceva de ani, care înjură ca un marinar şi care nu încetează să mă surprindă.

 Profilul lui Johnny, la care nu m-am sinchisit să mă uit până acum, unde spune că vrea să iasă doar cu femei de până în treizeci şi cinci de ani. Treizeci şi cinci! El e cu cinci ani mai în vârstă ca mine! Nu e de mirare că niciodată n-a apărut în rezultatele căutărilor mele şi nici ca persoană sugerată cu care să mă potrivesc. Mă simt enervată, şi indignată, şi un pic idioată, până când văd poza lui alb-negru, care a fost făcută acum douăzeci de ani, mă uit la selfie-urile lui jenante în oglinda din baie şi citesc restul profilului său scris cu greşeli de ortografie; atunci îmi dau seama că, dacă e vreun idiot pe-aici, atunci el este acela.

 Că nu există nicio tensiune între mine şi Cricket, în urma scrisorii, despre care ea nu a mai pomenit nimic; la fel am făcut şi eu, deoarece, evident, nu vrea să vorbească despre asta.

 Rezerva mea de gin tonic (probabil, tot mai redusă, din moment ce deja am asta implicit pe lista de recunoştinţe).

 Că încă mai am paisprezece ascultători ai podcastului, plus încă patru, acum! Nu pot să cred că am ajuns la optsprezece!

Vinovata, recunosc

PESTE CÂTEVA ZILE, EU ŞI EDWARD AM AVUT ÎNCĂ una dintre certurile noastre „conjugale”. De data asta, din cauza tăvii pentru cuburi de gheaţă.

— Ce e asta? a întrebat el, venind de la lucru miercuri seara şi arătând teatral spre tava pentru cuburi de gheaţă din sertarul frigiderului, precum Hercule Poirot când găseşte arma crimei.

— O tavă pentru cuburi de gheaţă, i-am răspuns.

— O tavă pentru cuburi de gheaţă goală!

Rahat!

— Crezi că se umple singură?

Nu, desigur că nu cred asta. Doar că fuseseră câteva

zile dificile, iar când am folosit ultimele cuburi de gheaţă, pentru ginul meu tonic, să umplu tava de la filtrul de apă (la care mereu trebuie să aştepţi parcă o veşnicie, până filtrează picătură cu picătură) şi să o balansez până la sertarul frigiderului fusese ultimul lucru la care mă gândisem.

Bineînţeles că nu i-am spus nimic din toate astea lui Edward. El e unul dintre acei oameni pentru care umplerea tăvii pentru cuburi de gheaţă e o datorie de la care nu trebuie să te eschivezi. El nici n-ar *visa* să fie atât de neglijent, încât să bage înapoi în frigider o tavă pentru cuburi de gheaţă goală, indiferent ce altceva s-ar întâmpla. El face totul aşa cum ar trebui făcut, fie că sunt lucruri mărunte din viaţă, fie lucruri importante.

A crescut, s-a căsătorit, a cumpărat o casă, a avut copii; nu a ratat niciun pas.

De aceea, Edward nu s-a trezit la patruzeci şi ceva de ani cu o viaţă haotică. El nu are un partener-fantomă şi nu se întreabă de ce relaţia nu a funcţionat, nu bea gin tonic direct din doză, pentru că nu mai sunt cuburi de gheaţă, întrucât o idioată inutilă nu a umplut tava.

— Ai dreptate. Sunt o persoană îngrozitoare.

— Mulţumesc, dar nu aş spune că eşti o persoană îngrozitoare.

— Sunt. Dacă aş fi umplut tava de cuburi de gheaţă, viaţa mea nu ar fi în rahatul în care e acum.

Edward a părut uşor alarmat de subita întorsătură a lucrurilor. Într-o clipă vorbea despre tava pentru cuburi de gheaţă, iar în următoarea eu vorbeam despre emoţii.

— Mă rog, nu ştiu cum ai ajuns la concluzia asta…

Corpul i s-a încordat, de parcă s-ar pregăti pentru ceva.

— Tava aia e o metaforă pentru viaţa mea. Ce credeam că o să se întâmple când o să rămân fără cuburi de gheaţă? Ăă? ĂĂ?

Supărată din cauza lui Johnny şi, după ce în ultimele săptămâni îmi reprimasem furia, emoţiile mele au găsit o supapă, aşa încât, brusc, am izbucnit în lacrimi.

Bietul Edward!

— Dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut. Un gin tonic adevărat, nu porcăria aia din dozele pe care le tot găsesc la coşul de reciclare…

— Dar nu avem cuburi de gheaţă, am bocit eu.

— Au la pub, a anunţat el, zâmbind amabil.

Aşadar, acum suntem aici, în pub, şi e un pic ciudat, având în vedere că este gazda mea. Niciodată nu am ieşit din casă împreună şi e neobişnuit să îl văd într-un mediu care nu include cuptorul cu microunde sau frigiderul. Ca atunci când, în California, l-am văzut pe unul dintre actorii mei preferaţi de la Hollywood la raionul de paste de la Whole Foods. A fost atât d. e bizar! îl văzusem doar pe ecran, arătând superb, şi iată-l acolo, într-un trening ponosit, cu un borcan de sos organic.

— Nu eram sigur ce gin îţi place, dar am luat Hendrick's, zice el, întorcându-se la masă cu două pahare. Sper că e în regulă.

— Mulţumesc.

Iau o înghiţitură; este foarte tare, iar eu nu am mâncat nimic. Mai iau una.

— Sper că se ridică la înălţimea standardelor tale.

Face o încercare de a glumi, dar, de data asta, nu reuşesc nici măcar să zâmbesc.

— O, nu sunt mofturoasă!

Edward se foieşte pe scaun şi imediat mă simt vinovată. Îi datorez cel puţin o explicaţie.

— Am avut un partener-fantomă, izbucnesc.

— Un ce?

Oftez în pahar.

— Johnny. Tipul cu care ieşeam. A dispărut.

— În sensul că e dat dispărut? întreabă Edward, vizibil îngrijorat.

— În sensul că n-am mai primit niciun semn de la el de aproape două săptămâni şi nici nu o să primesc.

Înţep un cub de gheaţă cu paiul.

— Cred că putem spune că am fost părăsită, Edward. Pare înduioşat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Şi mă tot întreb dacă am spus ceva ce nu trebuia, sau dacă am fost prea nerăbdătoare, sau dacă m-am culcat cu el prea repede.

Vizavi de mine, faţa lui Edward rămâne impasibilă, dar acum îi tresare discret bărbia.

— Care naiba e problema mea în relaţii? Ştii, înainte să mă mut la tine, am locuit cinci ani cu logodnicul meu. Şi uite cum s-a terminat totul!

M-am pornit pe mărturisiri, iar băutura mi-am sorbit-o deja! Edward nu zice nimic, doar se oferă să îmi mai ia un gin. Nu refuz. În timp ce se duce la bar, mă gândesc la Ethan. Nu pot compara ce s-a întâmplat între noi cu situaţia de acum cu Johnny. L-am iubit pe Ethan. Am fost complet îndrăgostită de Ethan. Am avut o viaţă împreună. Am crezut că avem un viitor împreună. Am fost devastată când s-a terminat. Johnny a fost o distragere de la toate astea. Era arătos, şi fermecător, şi distractiv, dar acum, că am avut ceva timp să mă distanţez, mi-am dat seama că niciodată nu am purtat cu el o discuţie adevărată, niciodată nu ne-am dezvăluit cu adevărat personalitatea. A fost doar despre flirt, rosé şi sex. Şi a fost distractiv atât cât a ţinut.

Edward se întoarce cu încă un gin tonic şi câteva pungi de chipsuri. Un bărbat pe placul inimii mele! Mă arunc pe ele flămândă.

— Doar mi-a plăcut de el, asta e tot, şi am crezut că şi el mă place, ridic eu din umeri şi deschid punga de chipsuri cu caşcaval şi ceapă.

— Sunt sigur că te-a plăcut. Dar bărbaţii ca Jonathan McCreary se plac mult mai mult pe ei înşiși.

Mă opresc cu gura plină.

— Jonathan McCreary? Stai aşa, ăsta e… Johnny? *îl cunoşti*?

Edward aprobă.

— Ştiu de el. Niciodată nu am fost prezentaţi oficial, până recent…

Face aluzie la acel moment ciudat de pe palier şi simt

că îmi crapă obrazul de ruşine.

— Dar am stat în zonă suficient de mult să ştiu de reputaţia lui.

— *Reputaţia* lui?

Mă uit la Edward, căutând un răspuns, dar nu vine niciunul.

— *Ce* reputaţie?

— Să spunem doar că îi plac femeile.

— De ce nu m-ai avertizat?

— Ei bine, părea un pic prea târziu pentru asta…

Ne uităm unul la altul şi, de data asta, nu mă pot abţine să nu zâmbesc. E atât de rău, că e comic. În plus, ginul chiar mă ajută. Edward deschide punga de chipsuri cu sare şi oţet şi îmi oferă şi mie.

— În final, ce mă afectează cel mai mult este sentimentul ăsta de a fi respinsă, de fapt, continui eu, luând un chips şi oferindu-i în schimb unul cu caşcaval şi ceapă. Ai fost respins vreodată? Pariez că nu.

— Am avut partea mea de respingeri.

— Când?

— Ei bine, nu am intrat la Oxford.

Dau ochii peste cap.

— Credeam că o să-mi spui despre vreo fată!

— O, a fost mult mai rău decât orice fată. Tata a fost îngrozitor de dezamăgit. El fusese la Christ Church şi se aştepta să fac la fel, iar apoi să îl urmez în domeniul bancar şi să devin CEO sau preşedintele vreunei instituţii financiare importante.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am dus la Bristol şi mi-am înfiinţat propria companie de software.

— Asta e bine, nu?

— Nu pentru tata. Trei generaţii de Lewis au lucrat în domeniul bancar.

Îl privesc pe Edward cum face pauză şi ia o gură mare de gin tonic. Pentru oricine, el are o carieră de succes, dar se pare că nu şi pentru tatăl lui.

— Şi mama ta? întreb, amintindu-mi cum Cricket

spunea că e important să nu te temi să vorbeşti despre cei dragi care au murit. Ea ce ar fi vrut pentru tine?

— Să fiu fericit, zice el, fără să stea pe gânduri. Să fac ce îmi place. Să îmi urmez pasiunea.

— Şi aşa ai făcut! Deşi nu ştiu cum poate fi cineva pasionat de software, glumesc eu şi mă strâmb.

— Ah, aici se înşală multă lume în ceea ce priveşte tehnologiile software, răspunde el amabil. Munca mea e concentrată pe mediu, pe crearea şi dezvoltarea de soituri care oferă soluţii pentru energia regenerabilă. Provocările globale de azi au nevoie de tehnologii noi, iar noi suntem avangardişti şi oferim soiturile care vor permite asta, aşa că este incredibil de interesant.

M-a pierdut la „soluţii pentru energia regenerabilă". Am băut prea mult gin tonic şi, sincer, nu prea am habar despre ce vorbeşte. Dar, văzând cât de pasionat este de ceea ce face, îmi dau seama că în câteva privinţe îl evaluasem greşit pe Edward.

Iar acum am mai terminat un pahar.

— La fel? întreb şi mă şi ridic, clătinându-mă. E rândul meu.

— La fel, zâmbeşte el. Şi mai adu chipsuri.

Straniu cum evoluează lucrurile, nu-i aşa? Eram atât de supărată mai devreme, iar acum, poftim, sunt chiar veselă!

— Şi chipsuri, aprob şi mimez un salut milităresc, înainte să mă îndrept spre bar.

Throwberekup Thursday

Sunt recunoscătoare pentru:

Găleata de lângă patul meu.

Că lucrez pe cont propriu şi nu trebuie decât să mă deplasez de la pat la birou.

Laptopul meu, în caz că nu reuşesc nici asta.

Pâinea arsă şi paracetamol.

Edward, care mă sună de la birou, să vadă dacă sunt bine şi să-mi spună că în frigider am suc de portocale proaspăt şi supă de roşii, că el mi-a pus găleata lângă pat şi că nu trebuie să-mi fac griji pentru Arthur, întrucât a

plătit pe cineva să-l plimbe, aşa încât eu pot să mă odihnesc.

Că există oameni buni pe lumea asta.

Secrete şi minciuni

AŞADAR, AM DECIS: TREC LA UN STIL DE VIAŢĂ sănătos. Am jurat că o să schimb ceva anul ăsta, dar deja este iulie şi sunt tot singură, falită şi supravieţuiesc cu chipsuri şi alcool. E vorba despre legătura aceea dintre minte şi trup! Cum pot să sper la un nou început şi la un nou eu, când n-am mâncat nici măcar un avocado pasat, cu pâine de secară? Trebuie să mă las de zahăr, să stau departe de alcool, să evit carbohidraţii şi să mănânc alimente sănătoase şi nutritive, cu multe grăunţe cultivate încă din vechime şi chestii fermentate.

Nimeni n-a zis că alimentaţia sănătoasă trebuie să fie distractivă. În toate cărţile alea de bucate ale celebrităţilor pare distractiv. Totul se întâmplă în bucătării albe şi frumoase, cu părul despletit şi cu machiaj. Dar nu este prea credibil. Am trăit cu un *chef care* făcea lucruri uimitoare din tofu, dar nimeni nu era mai rău ca Ethan când venea vorba despre *junk food*. S-ar fi luptat cu tine pentru ultima felie de pizza.

În fine, am petrecut ultima săptămână consumând sucuri verzi şi salate. Şi niciodată n-am fost atât de sănătoasă sau de falită. Serios, aţi văzut vreodată cât costă un *smoothie* ambalat într-o sticlă de sticlă? Pentru că, desigur, nu pot cumpăra plastic. Altfel, având grijă de sănătatea mea, distrug sănătatea tuturor vietăţilor din ocean, ceea ce pare oarecum ciudat.

— Cu ce vă servesc?

Stau la rând la *smoothie-uri* şi mă uit pe panoul cu produse.

— Puteţi să îmi spuneţi, vă rog, ce înseamnă Detox verde?

Ca să mă ţin de stilul de viaţă sănătos, săptămâna asta mi-am făcut programări la medic şi la dentist, pentru consulturile anuale, şi tocmai am terminat cu stomatologul, al cărui cabinet e chiar după colţ, aproape

de magazinul de alimente sănătoase.

— Da, conţine kale, spanac, broccoli, ţelină şi măr, explică, voios, bărbosul de la bar.

— Super, aşa vreau! Dar fără măr, mulţumesc.

Mereu încearcă să strecoare printre ele măr, dar ştiu că o fac pentru că mărul este ieftin şi e un fel de a dilua toate chestiile alea bune şi scumpe. Un pic este în regulă, însă, dacă nu eşti atent, sfârşeşti prin a plăti zece lire pentru ceva ce, practic, e suc de mere. Aşa că eu mereu le refuz. Ceea ce înseamnă că sucul meu are întotdeauna un gust absolut revoltător, dar cel puţin ştiu că e sănătos.

— Poftim!

— Mulţumesc.

Iau o înghiţitură cu paiul din hârtie şi mă strâmb. Pornesc pe bulevard, uitându-mă la vitrinele diverselor magazine de modă şi întrebându-mă cum o fi să îţi poţi permite toate hainele alea scumpe. Imaginaţi-vă, să intri şi să nici nu trebuiască să te uiţi la preţuri.

Vezica mea are un spasm şi mă scoate din visare. Sucul ăsta verde trece direct prin tine. Zăresc un pub la colţ, mă grăbesc să intru şi mă duc direct la toaletă. Abia când ies zăresc într-un colţ o siluetă care bea dintr-o halbă. Stai aşa, *ăla e*...

— Max?

Când îşi aude numele, ridică privirea.

— Tu eşti! Mi s-a părut că te recunosc.

— O... bună, Nell!

Pare surprins să mă vadă.

— Ce faci aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, zâmbesc şi îl pup pe obraz. N-ar trebui să fii la birou?

— Ora prânzului, zice el, în timp ce mă aşez pe locul din faţa lui.

Fac semn spre ceasul de pe perete, care arată că e trei după-amiază.

— Ai prânzuri lungi, zâmbesc eu, face parte din promovarea ta?

Apoi, observ că are ochii cam roşii. Simt un impuls de

îngrijorare.

— Hei, e totul în regulă?

Cobor vocea.

— Nu e vorba despre Tom, nu?

— Nu, adică, da, totul e în regulă. Tom e bine. E excelent.

Mă destind, dar numai pentru o clipă.

— E vorba despre promovarea mea.

Deci, ceva este în neregulă.

— Ce e cu promovarea ta? întreb şi, pentru că nu primesc răspuns, mă văd nevoită să insist. Ce se întâmplă, prea multă presiune?

— Nu am primit-o, mă întrerupe el.

— Poftim?

— Nu am primit promovarea. A primit-o un coleg. E cu cincisprezece ani mai tânăr ca mine şi nu are nici pe departe experienţa mea, dar…

Ridică din umeri.

— Dar de ce? Nu înţeleg. Era o recompensă pentru toată munca ta de anul trecut. Meritai promovarea aia!

Însă Max nu răspunde. Nici măcar nu se uită în ochii mei. Doar dă pe gât restul berii.

— Stai aşa… Michelle ştie despre asta?

Continuă să ţină halba goală şi să se uite la ea.

— Max, trebuie să îi spui! Bun, nu ai obţinut promovarea, ce dacă? Nu contează, eşti prea dur cu tine! îl liniştesc, atingându-i, înţelegător, braţul.

— Nu, nu sunt.

În cele din urmă, se uită la mine şi îmi întâlneşte privirea.

— Când nu am obţinut promovarea, s-au făcut unele restructurări în companie… rosteşte, apoi vocea i se stinge şi scutură din cap. Nu mai era nevoie de postul meu.

Mă uit la el, încercând să înţeleg.

— Vrei să spui că…

— Am fost… concediat.

Max pare atât de afectat, încât nici nu ştiu cum să răspund.

— Când s-a întâmplat asta? reuşesc să zic, încercând să-mi ascund şocul.

— Acum câteva săptămâni.

Deodată, îmi dau seama că, probabil, a fost aici toată ziua. În fiecare zi. De săptămâni.

— Dar nu pot face asta…

— Pot şi chiar au făcut-o.

Istovit, Max îşi freacă faţa cu podul palmelor.

— Sunt liber-profesionist. Aveam contracte cu ei. Nu trebuie să îmi dea plăţi compensatorii. Nu trebuie să facă nimic.

În timp ce conştientizez realitatea situaţiei, începe să prindă contur neliniştea. Max are patru copii… el e singurul care câştigă bani… tocmai li s-a născut încă un bebeluş…

— Deci, Michelle nu ştie nimic despre asta?

Vocea mea e calmă, dar mintea îmi galopează. Dumnezeu ştie cum s-o simţi Max. Să se trezească în fiecare zi, să îmbrace un costum, să plece de acasă, de parcă totul e normal.

Max scutură din cap.

— Nu, şi nici tu nu trebuie să îi spui. Nu vreau să o stresez acum, când a venit şi bebeluşul.

— Dar trebuie să îi mărturiseşti.

— Ştiu, dar nu încă. Doar o va îngrijora. Trebuie să găsesc o soluţie, mai întâi.

— Ai încercat să găseşti alt job?

Îndată ce rostesc cuvintele, îmi doresc să nu o fi făcut. Max mă priveşte de parcă sunt tâmpită.

— Scuze, n-am vrut să…

— Doar nu spune nimic, da, Nell? Promite-mi!

Mă uit la Max, cincizeci de ani şi tată a patru copii, în jurul ochilor căprui are riduri, iar pe cap, fire cărunte, dar e acelaşi slăbănog de douăzeci şi ceva de ani, alături de care am vizitat insulele greceşti cu feribotul. Care mi-a împrumutat sacul lui de dormit, pentru că îmi era frig şi el voia să dormim afară, pe puntea de sus, ca să vedem răsăritul şi să vorbim despre viitor şi despre cât de

grozave vor fi vieţile noastre.

Inima mi se strânge. Mă imploră din priviri.

— Promit, zic încet.

A avut dreptate în privinţa unui lucru. A fost un răsărit minunat.

Fii fericita!

OARE SUNT SINGURA PERSOANĂ DIN LUME CARE s-a săturat să i se spună să fie fericită?

Azi-dimineaţă m-am trezit simţindu-mă cam de rahat şi m-am uitat la telefon…

Fii fericită! Alege bucuria! Găseşte-ţi împlinirea!

Mă face să mă simt şi mai de rahat.

Nu ni se poate permite ca uneori să ne simţim *câh*, fără această continuă presiune? Cu siguranţă, Max nu e fericit acum. Cricket nu s-a simţit bucuroasă când a dat hainele lui Monty. Iar pentru mine, în clipa asta, împlinirea ar însemna să scap de acest îngrozitor SPM şi să mă târăsc înapoi sub plapumă. Uneori, viaţa e de rahat, iar faptul că îl ambalezi într-un citat motivaţional nu te va face mereu să te simţi mai bine. Din contră, poate că va înrăutăţi lucrurile.

Ieri, de exemplu, citeam online un articol despre cât de importantă e fericirea şi diversele moduri în care o poţi obţine. Dar, citindu-l, m-am simţit deprimată. Ceea ce este chiar culmea, dacă stai să te gândeşti. Aveam impresia că poate e ceva în neregulă cu mine, pentru că, oricât de mult am încercat, nu m-am simţit fericită. Dimpotrivă, nu m-a ajutat niciuna dintre sugestiile autoarei. Aşadar, nu eram doar anormală, eram şi o ratată.

Vedeţi, de asta m-am enervat. Suntem încurajaţi să fim autentici, dar, când ni se spune să fim fericiţi, deşi, pur şi simplu, nu simţim asta, ne îndeamnă să fim exact opusul. Viaţa poate fi minunată, însă poate fi şi înfricoşătoare şi grea. Ar trebui să fim liberi să ne simţim trişti, mohorâţi ori complet deprimaţi, fără să avem impresia că e ceva în neregulă cu noi.

Pentru că, uneori, fericirea nu e o opţiune. Uneori, indiferent cât de mult te străduieşti, nu reuşeşti să găseşti

bucurie. De aceea am decis să nu mă mai chinui, căutând cu disperare fericirea, şi să îmi dau voie să mă simt exact cum am chef. De fapt, poate că nu fericirea ar trebui s-o căutăm, ci acceptarea.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Că m-am eliberat de presiune*.

— *Că am conştientizat că în viaţă există momente când te simţi supărat, speriat ori nefericit, la fel cum sunt unele clipe când te simţi fericit, şi fantastic, şi bucuros*.

— *Toţi medicii, profesioniştii şi terapeuţii minunaţi la care poţi apela când ai o problemă mai gravă decât că te simţi puţin sătul de toate*.

— *Că sunt fericită azi, fără să aibă legătură cu vreun citat motivaţional*.[32]

Programarea la medic

LUNI DIMINEAŢA MĂ GĂSEŞTE ÎN SALA DE AŞTEPTARE a medicului, programată pentru un test Papanicolau. Cum spuneam, nimeni n-a zis că povestea asta cu viaţa sănătoasă e şi distractivă.

— Penelope Stevens?

În clipa în care îmi aud numele, o zăresc şi pe asistentă, ţinând un *clipboard* în mână. Când mă ridic să o urmez în cabinet, îmi oferă un zâmbet cald, care mă relaxează imediat. Asistentele sunt super, nu-i aşa? apoi trecem la treabă. Notează datele mele personale şi mă întreabă când am avut ultima menstruaţie.

— Hmm…

Brusc, îmi dau seama că nu îmi amintesc. M-am simţit cu SPM de o veşnicie. De fapt, stai aşa, acum, că mă gândesc, nu trebuia să am săptămâna trecută?

— Nu vă faceţi griji, vă dau un calendar, zâmbeşte ea şi îmi întinde unul. Adeseori, e mai uşor aşa.

Mă uit la date.

— Păi, de fapt, ar fi trebuit să fie pe la mijlocul lunii…

— Înţeleg.

Încă zâmbeşte.

---

32 Deși mărturisesc că are de-a face mai degrabă cu un apus frumos.

— Aveţi idee de ce ar putea întârzia?

— Nu.

— Aţi fost activă sexual?

La dracu'! *Johnny*.

— Ei bine, da, dar e imposibil, zic repede, alungând acel gând, îndată ce iese la suprafaţă.

— Aţi fi surprinsă, una dintre pacientele noastre are patruzeci şi şapte de ani şi e însărcinată cu gemeni, continuă ea.

Apoi, văzându-mi expresia, adaugă repede:

— Dar haideţi să nu anticipăm, nu-i aşa? Vă rog să mergeţi în spatele panoului, să vă dezbrăcaţi de la talie în jos şi să vă puneţi pe pat…

Fac cum mi se spune. E un pic neplăcut. Un specul este atât un instrument de tortură, cât şi unul care salvează vieţi. Mă concentrez pe tavan, în timp ce asistenta vorbeşte, încercând să mă relaxeze, şi lucrează eficient., în jurul reflectorului e o bucată de plastic ruptă. Un bec lipseşte.

— Bun, gata, zâmbeşte veselă şi îşi scoate mănuşile, întinzându-mi nişte prosoape de hârtie.

— A fost rapid, zâmbesc recunoscătoare. Mulţumesc.

Când ea dispare după panou, mă îmbrac repede.

— Acum, aş vrea să îmi daţi o probă de urină, îmi cere când mă pregătesc să ies. Dacă nu vă deranjează, în timp ce stau pe toaletă şi fac pipi în sticla din plastic, îmi trec prin minte un milion de gânduri. Emoţiile ameninţă să izbucnească. E dificil să le stăpânesc pe toate, aşa că nici nu încerc. Nu te duce cu gândurile acolo, Nell! Strâng bine capacul din plastic, clătesc rapid sticla la chiuvetă şi o şterg. Lichidul de culoarea chihlimbarului e cald în mâna mea. Orice ai face, nu te gândi la asta!

— Nu sunteţi însărcinată, îmi comunică, abrupt, asistenta. Deci putem elimina asta. Dar, cel mai probabil, înseamnă că sunteţi la premenopauză.

— Sigur, da, înţeleg.

În acel interval de câteva minute, pendulul tinereţii a trecut de la „încă fertilă şi posibil însărcinată" la

„hodoroagă cu ovule expirate”. Nu că nu eram deja conştientă de ceasul meu biologic, căci, până la urmă, ce femeie nu este?

Din clipa în care am avut primul ciclu, toată lumea a avut ceva de spus despre fertilitatea mea. De la profesoara de la şcoală, care ne-a arătat mie şi colegelor mele, fete de treisprezece ani, primul video de educaţie sexuală şi ne-a vorbit despre contracepţie, avertizându-ne cu privire la sarcinile adolescentine, până la asistenta care mi-a făcut un Papanicolau, la treizeci şi trei de ani, şi mi-a spus, foarte convinsă, că, dacă voiam copii, „trebuie să te grăbeşti, scumpo”.

Nu e de mirare că pentru mine ideea de a mă trezi gravidă a fost mereu un gând îngrozitor. Până când polii s-au schimbat în mod neaşteptat şi, brusc, mai îngrozitor a devenit gândul că era prea târziu.

— Ceea ce ar explica faptul că ciclul dumneavoastră a devenit neregulat, zice asistenta acum. S-ar putea să constataţi că este mai abundent sau mai redus şi pot exista şi alte simptome.

— Ce fel de simptome?

— Bufeurile pot fi foarte comune, la fel şi transpiraţiile nocturne şi schimbările de dispoziţie, chiar depresie… o, da, şi creştere în greutate.

Dimineaţa asta de luni e din ce în ce mai bună.

— Şi cât durează asta, în general?

Eu sper să fie câteva luni, cel mult un an, cu purtare bună.

— Hmm, poate varia de la câţiva ani până la zece ani.

— *Zece ani*?

Criminalii ies după mai puţin.

— Da, zice ea zâmbind, dar nu vă faceţi griji; până atunci, veţi fi ajuns la menopauză.

Mă forţez să zâmbesc.

— Ei bine, măcar am ceva de aşteptat cu nerăbdare.

Sunt recunoscătoare pentru:

 Toţi banii de tampoane pe care o să-i economisesc, când marea M se va întâmpla, în sfârşit.

 Punga imensă de pufuleţi cu brânză şi sticla de vin, pe care le-am cumpărat în drum spre casă, pentru că, dacă mă voi lupta cu transpiraţii nocturne şi cu depresie, am nevoie de mai mult decât salate şi smoothie.

 Că există un motiv real pentru creşterea în greutate, nu doar faptul că am mâncat toată punga de pufuleţi cu caşcaval.

 *Bruma de speranţă reprezentată de doamna însărcinată în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, nu doar pentru că mi-a redus panica, dovedi*ndu-*mi că mi-au mai rămas câţiva ani de ISFPT, ci şi pentru că e o superfemeie dată naibii.*

 *Că nu am patruzeci şi şapte de ani şi nu sunt însărcinată cu gemeni; mă simt extenuată doar gândi*ndu-*mă la asta.*

Panica şi potenţial

A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ DE CÂND AM DAT PESTE Max şi nu pot să nu mă tot gândesc la el. Nu vreau să mă bag – am promis dar sunt îngrijorată. De prea multe ori am citit ştiri tragice despre ce întâmplă atunci când presiunea devine prea mare. Bărbaţi ca Max. *Era sufletul petrecerilor. Tocmai avusese încă un bebeluş, părea atât de fericit. Toţi prietenii îl iubeau. Era un soţ şi un tată minunat.*

Am decis să verific zilnic ce face şi să îl bombardez cu mesaje scrise şi mesaje vocale. Practic, opusul partenerului-fantomă. Eu îl înnebunesc, iar el mă imploră să încetez. Refuz. Sunt ca un răpitor care cere o recompensă: dacă vorbeşte cu Michelle, îşi recapătă viaţa de dinainte – fără vreo douăzeci de mesaje şi câteva apeluri ratate pe zi.

Între timp, după vizita la medic, mă simt un pic deprimată. Să fii la premenopauză poate că nu e la fel de rău cu a-ţi pierde serviciul (E mai rău! Glumesc. Cred.), dar, cel puţin, alt job poate fi găsit, pe când pe mine mă aşteaptă un viitor cu nopţi pline de transpiraţii şi bufeuri şi pantaloni cu elastic, pentru că nimic nu o să mă mai încapă după ce mă îngraş.

Desigur, îmi dau seama că e doar o nouă etapă din viaţa mea, ba chiar una – dacă e să crezi toate chestiile alea despre vârsta de mijloc – care ar trebui să îmi placă. Dar dacă nu eşti pregătită pentru această nouă etapă? Dacă nu ţi-ai îndeplinit ţelurile nici măcar pentru vechea etapă? Chiar dacă nu eşti sigură că vrei să ai copii, e liniştitor să ştii că ai opţiunea. Nimeni nu vrea să fie Femeia Pentru care A Expirat Timpul. Vrei să îţi poţi decide tu destinul. Una e să stai în cumpănă, şi alta e să îţi fie luată cu totul cumpăna!

Am senzaţia că cineva trebuie să fi scris la un moment dat un articol despre asta. Pentru că, desigur, toată lumea îşi exprimă părerea despre femei şi despre sarcină. Nu pot să ţin socoteala a câte articole am citit despre pericolul de a fi mamă adolescentă/singură/mai în vârstă (puteţi alege în funcţie de zi). Avertizările „experţilor" cu privire la concentrarea pe carieră şi riscul de a fi prea târziu, în opoziţie cu ruşinea unei sarcini în adolescenţă. Pentru tinerele de azi, problema care se pune este de a congela sau a nu congela ovulele. Şi să nu uităm nesfârşitele dezbateri referitoare la cele care aleg să nu aibă copii.

Toată lumea are o părere despre asta. E chiar ciudat, sincer, când te gândeşti, pentru că ni se pare normal. Ani la rând mi s-a spus că la împlinirea a treizeci şi cinci de ani ar trebui să mă îngrijorez, întrucât fertilitatea mea se sinucide. Iar dacă e să crezi tot ce citeşti, când împlineşti cincizeci de ani, vei avea parte de toate bucuriile menopauzei.

Abia aştept!

Între timp, bărbaţii îşi cumpără maşină sport şi geacă de piele.

Sunt atât de pornită, încât vorbesc despre asta şi în cel mai recent episod din podcastul meu. Chiar şi despre Johnny vorbesc. Faptul că mi-am amintit de el la doctor e motivul parţial al căderii mele. În continuare nu înţeleg de ce s-a purtat aşa cu mine şi, probabil, va rămâne un caz nerezolvat. „Partenerul care s-a evaporat: un adevărat

mister”.

Oricum, mi-am dat seama că nu el îmi lipseşte – la urma urmei, am avut doar trei întâlniri –, ci promisiunea care a venit odată cu el. Ca să îi păstrez anonimitatea, mă refer în podcast la el ca la Domnul Posibilitate, pentru că, dacă e să fiu sinceră cu mine, asta m-a entuziasmat cel mai mult.

Posibilitatea – un lucru periculos!

Sunt recunoscătoare pentru:

Că „mă simt un pic deprimată” şi că am o „cădere”, dar sunt la ani-lumină de Frică.

Am atât de multe modalităţi de a-l contacta (sâcâi) pe Max: e-mail, SMS-uri, Whatsăpp, apel telefonic (deşi s-ar putea ca el să nu-mi împărtăşească recunoştinţa).

Podcastul meu, am treizeci şi doi de ascultători!

Miracolul ştiinţei moderne, care o poate ajuta pe Femeia Al Cărei Timp A Expirat să devină Femeia care Are Opţiuni.

Că nu mă panichez.[33]

Le Mieux est L’Ennemi du Bien]

ÎN WEEKEND, MĂ DUC LA CRICKET, PENTRU CĂ tâmplarul i-a terminat de lucrat micuţa bibliotecă. În formă de casă, e ridicată pe piloni, încât să poată fi pusă peste un grilaj şi orientată cu faţa spre trotuar. Acum mai trebuie doar s-o umplem cu cărţi.

— Ce. zici de Steinbeck?

Suntem în grădina din faţă, înconjurate de cutii din carton, pe care le-am umplut cu volume luate din biblioteca din casă, încercând să selectăm ce să punem pe rafturi. Cricket e foarte bine dispusă. De fapt, aş spune că n-am mai văzut-o atât de plină de energie. Proiectul acesta i-a dat un impuls nou.

— O, da! zic eu aprobator, în timp ce Cricket pune câteva volume lângă romanele preferate ale lui Monty:

331 Vers din La Bégueule, de Voltaire, fr. în orig. O traducere literală este: „Mai binele este dușmanul binelui”, sensul fiind acela de a nu lăsa perfecțiunea să fie inamicul străduinței de a fi bun (n. red.).

ediţii broşate semnate John le Carré şi operele lui Voltaire. *Fructele mâniei* e una dintre cărţile mele preferate, adaug.

Îmi trec degetul peste benzile aurite de pe cotor.

— Stai un pic…

O iau şi o deschid la primele pagini, apoi mă uit la editură, nevenindu-mi să cred.

— Asta e prima ediţie!

— Da, ştiu, zice Cricket veselă.

Continuă să scormonească prin cutie.

— Ce zici de nişte poezie? întreabă, fluturând spre mine un volum de Keats.

— Cricket, asta e foarte valoroasă! Nu putem să o punem aici.

Nu-mi vine să cred că am în mână ediţia princeps din Steinbeck. Am impresia că visez!

— De ce nu? Am citit-o. Să o citească altcineva acum! Cum spunea Monty mereu, cărţile trebuie împărtăşite, nu păstrate. Nu are rost să zacă în biblioteca mea.

E un argument bun şi un punct de vedere cu care sunt de acord – şi eu mereu dau mai departe cărţi –, dar ale mele sunt de obicei cărţi broşate care au fost uitate în baie. Nu exemplare rare şi foarte scumpe din clasici.

— Hai să lăsăm deoparte primele ediţii, deocamdată, propun eu, pentru că nu vreau să-i tai entuziasmul explicându-i că ar sfârşi în biblioteca altcuiva, cel mai probabil, a vreunui colecţionar bogat.

— Cum crezi, radiază ea şi îmi întinde un vraf de volume cartonate. Deci, cum facem cu poezia?

Continuăm până după-amiază târziu, alegând cărţi şi selectând ce să punem pe cele trei rafturi mici. Teoretic, ar fi trebuit să ne ia douăzeci de minute. Cel mult o oră, dacă eşti într-adevăr nehotărât. Dar asta ar fi însemnat să nu stăm de vorbă cu toţi trecătorii, care, interesaţi de ce facem, se opresc să ne pună întrebări.

Cei mai mulţi oameni din cartier au aflat deja de închiderea bibliotecii şi ne împărtăşesc stupoarea; o micuţă bibliotecă gratuită este exact ce are nevoie comunitatea, iar reacţia lor este plină de entuziasm şi de

încurajări pentru noi. Câteva persoane ne oferă cărţile lor folosite, altele ne întreabă cum îşi pot face propria bibliotecă, în timp ce unele doar se opresc să pălăvrăgească.

Din când în când, mă trezesc că mă uit la Cricket, prinsă în vreo discuţie cu cineva, şi nu mă pot abţine să nu surâd. Nu doar micuţa bibliotecă prinde viaţă, ci şi Cricket. Oferind ceva comunităţii, ea primeşte înapoi mult mai mult. Unii se oferă să aducă şi ei cărţi, alţii schimbă între ei numere de telefon, se fac prezentări, se strâng mâinile şi se sărută pe obraji.

Ascult poveşti ale unor persoane care locuiesc aici de douăzeci, treizeci, chiar şi de patruzeci de ani, şi care îmi spun despre cât de mult s-a schimbat zona, despre cum erau mai mult magazine vechi, înainte să se modernizeze şi să apară toate aceste firme de designeri, „care au crescut preţurile şi au alungat oamenii”. Întâlnim şi un cuplu din New York, care s-a mutat recent în zonă şi care e încântat de stilul de viaţă modern şi luxos de aici. De asemenea, stăm de vorbă cu mama unei fetiţe care ne oferă câteva dintre cărţile copiilor ei, mărturisindu-ne că s-a săturat să stea cu ochii în telefon şi să nu aibă timp de citit.

— Cuvânt după cuvânt, pagină după pagină, explică veselă Cricket, aşa scrie un scriitor şi aşa ar trebui să lectureze un cititor. O să reuşeşti, până la urmă. Nu contează dacă durează şase luni, un an sau mai mult. Asta îi spuneam mereu soţului meu.

Doamna sfârşeşte prin a împrumuta *Marele Gatsby*.

— A fost distractiv! constat eu, când, în sfârşit, ne luăm rămas-bun de la ultima persoană şi ne îndreptăm spre casă, cu toate cutiile goale în braţe.

Deja am fost nevoite să reumplem rafturile, în cursul după-amiezii, pentru că numeroase persoane s-au arătat nerăbdătoare să împrumute cărţi.

— Lui Monty i-ar fi plăcut foarte mult, apreciază Cricket, urcând treptele şi închizând uşa. Să văd cum toată lumea se bucură de cărţile lui a fost de parcă ar fi fost el

din nou aici.

O urmez în sufrageria galben-bondar şi ne prăbuşim pe colţurile opuse ale canapelei, lăsându-ne pe catifeaua uzată încălzită de soarele după-amiezii. Pentru câteva momente, amândouă ne rezemăm capetele şi închidem ochii, scăldate de razele soarelui, care pătrund prin geamuri. În cameră e linişte, se aude doar ticăitul ceasului, pe raftul de deasupra şemineului.

— Ştii, am citit scrisoarea.

Încă rezemându-mi capul pe canapea, mă întorc într-o parte şi mă uit la Cricket. Ţine ochii închişi.

— E o scrisoare de dragoste a lui Pablo către Monty.

— Nu am citit-o, zic repede.

E prima dată când vorbim despre asta.

— Am văzut doar poza. Îmi cer scuze, a căzut din plic…

— Fata mea dragă, nu ai de ce să îţi ceri scuze.

Deschizând ochii, se întoarce şi se uită în ai mei.

— Nu sunt supărată.

— Nu?

— Că soţul meu a iubit un bărbat, înainte să mă iubească pe mine?

Un zâmbet lent îi luminează ochii.

— Nu, nu sunt.

Ne uităm una la alta, cu obrajii încă apăsaţi pe catifeaua canapelei.

— S-au cunoscut la Paris, când aveau douăzeci şi ceva de ani, continuă ea încet. Pablo era pictor. Monty, un dramaturg sărac. Au devenit amanţi. Monty n-a vrut ca eu să aflu. Era foarte ruşinat de acea parte a lui. Nu era ca în ziua de azi. Generaţia mai tânără e foarte flexibilă în privinţa sexualităţii, nu există ruşine… şi de ce ar exista? Dar atunci era altfel. Iar eu îl iubeam, aşa că m-am prefăcut că nu îi cunosc secretul.

— Ai ştiut?

— Tot timpul, zice ea, fără să ezite. De la prima noastră întâlnire am ştiut că Monty are un trecut. Existau zvonuri. Am suspectat şi eu. Am găsit o telegramă, câteva

bileţele, o poză… nu mi-a luat mult să pun lucrurile cap la cap.

Urmează o pauză, în timp ce mintea ei se întoarce în trecut.

— Ştiam că Pablo a fost prima lui dragoste, iar relaţia lor a fost una scurtă, dar pasională. S-au reîntâlnit mai târziu în viaţă, când Monty s-a îmbolnăvit. La spital, am surprins o carte poştală pe care n-ar fi trebuit să o văd. Un apel ratat, de la un număr din Spania. Nu i-am spus niciodată.

Ascultând-o pe Cricket, mă întreb dacă eu aş putea fi atât de îngăduitoare.

— Eşti o femeie uimitoare!

— Monty a fost un bărbat uimitor, răspunde ea simplu. Nu a fost perfect, dar cine e? Există oare ceva perfect? *Le mieux est l'ennemi du bien*.

Mă încrunt, pentru că nu înţeleg.

— Voltaire, filosoful francez, scria: „Mai binele este duşmanul binelui". Deşi cred că o traducere mai bună ar fi: „Nu lăsa perfecţiunea să fie inamicul lui a fi bun".

Asimilez cuvintele, sucind fraza în minte.

— Mi-aş fi dorit ca soţul meu să fi iubit un bărbat înainte să mă iubească pe mine?

Îşi întoarce privirea spre tavan, unde cristalele din candelabrul mare captează lumina.

— Nu. Iniţial, m-a măcinat gândul. Aş fi preferat să nu aibă nici temperamentul acela vulcanic sau obiceiul dezgustător de a stinge ţigările în farfurioară. Sau plăcerea de a-mi termina el rebusul din *Times*. Dar l-aş alege pentru generozitatea şi compasiunea lui? Pentru mintea lui sclipitoare şi abilitatea de a-i cita din minte pe Derek şi Clive[34]? Sau pentru felul în care mă făcea să simt că nu ar mai conta dacă restul lumii ar dispărea, atât timp

34 Derek and Clive, serie de show-uri de comedie create de britanicii Dudley Moore (Derek) și Peter Cook (Clive) în anii 1970. Scheciurile, deși de succes, au fost considerate profund ofensatoare și bizare, de multe ori fiind înregistrate de cei doi comedianți în stare de ebrietate (n. red.).

cât eu eram în aceeaşi încăpere cu el?

Cu capetele încă rezemate pe spătarul canapelei, privim amândouă curcubeul de lumini care dansează pe pereţi. Este evident că erau întrebări retorice.

— La naiba, sigur că l-aş alege! Oricând!

Schimb de mesaje cu Max l-am spus lui Michelle aseară. Ai avut dreptate, ar fi trebuit să îi mărturisesc cu mult timp în urmă. Oricum, îţi mulţumesc că ai fost o prietenă atât de bună, Nell.

Bun! Ce mă bucur! Cum a reacţionat Michelle?

A fost foarte înţelegătoare! Nu mi-a tăiat boaşele.

Nu, pentru că o lasă pe seama chirurgului. e

Hai sictir! x

AUGUST

trupuridemnedecostumedebaiesicopü

Femeia invizibila

CÂND ERAM COPIL, ÎMI DOREAM SĂ FIU INVIZIBILĂ. Mă gândeam mereu cât de bine ar fi fost. Să pot merge oriunde, să pot face orice şi să nu fiu văzută deloc. Desigur, era doar o fantezie. Dar acum, ghici ce?! în sfârşit, dorinţa mea din copilărie s-a împlinit. Sunt invizibilă!

E joi dimineaţă şi îl plimb pe Arthur, în timp ce sunt atentă să nu dau nas în nas cu Johnny. Nu l-am văzut şi nu am auzit de el de câteva săptămâni şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să dau peste el din întâmplare. Gândindu-mă la asta, decid să o iau pe alt traseu spre parc, pe lângă noul complex de apartamente scumpe care e în construcţie şi care e plin de schele şi de muncitori.

Când aveam douăzeci de ani, mă temeam să trec pe lângă muncitori. Obişnuiam să traversez pe partea cealaltă şi să îi evit, trecând repede, cu capul plecat, cu ochii lipiţi de trotuar, de frică să nu fiu observată. Uram când mă fluierau şi îmi strigau: „Nu fi tristă, scumpo, nu ţi se întâmplă nimic!” Feminista din mine se înfuria. „Cum îndrăznesc să mă transforme într-un obiect sexual?!” Mă simţeam violată. Jenată. Timidă.

Din fericire, vremurile s-au schimbat. Cred că acum e

ilegal să strigi chestii din astea, deşi nu-i poţi împiedica să te privească.

Mă rog, de fapt, poţi. Prin simplul fapt că treci de patruzeci de ani.

Îmbrăcată cu blugi şi tricou, mă opresc ca să îl las pe Arthur să adulmece un felinar. Nu e cum ţi-ai imaginat când erai copil. Nu se întâmplă peste noapte, nu te trezeşti într-o dimineaţă şi eşti invizibilă, dar, treptat, începi să sesizezi. Barmanul se uită prin tine, în timp ce tu stai la tejghea, aşteptând să fii servită; persoana din faţa ta lasă uşa să ţi se trântească în nas, de parcă nici nu eşti acolo; nu-i poţi atrage atenţia chelnerului nici cât să-ţi aducă apă, deşi se învârte pe acolo preocupat de blonda aia drăguţă.

Apoi, într-o bună zi, treci pe lângă un şantier şi – *pac*! – eşti invizibilă.

— Hei, ai grijă! strig eu.

Un muncitor aproape că mă loveşte în cap cu o bucată de schelă, pentru că e prea ocupat să se uite după o fată cu un top foarte scurt, ca măcar să se uite înspre mine.

Trebuie să mă aplec, să mă feresc.

Serios, ce mama dracului!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Topurile foarte scurte, pentru că cele vechi ale mele sunt numai bune de folosit drept prosoape de vase. cinearenevoiedetinereţecandpoticura tabuca tăria glumesc oarecum

Care e superputerea ta?

— PUTEA SĂ MĂ OMOARE! MĂ PLÂNG LUI CRICKET A doua zi, când ne întâlnim la o cafenea, aproape de casa ei.

Am venit să umplem din nou rafturile bibliotecii, pentru că aproape s-au golit – a fost un mare succes experimentul! Aşa că, acum, bem o cafea, înainte să ne apucăm de treabă.

— Nu te-a văzut?

— Nu, era prea ocupat să se holbeze la o tânără. Parcă eram invizibilă.

— Asta e superputerea ta! radiază ea. O recompensă pentru că îmbătrâneşti.

— Nu sunt sigură că e chiar o superputere, mormăi eu. Bine, da, recunosc că e o uşurare că nu mai sunt eu destinatara unei astfel de atenţii masculine nedorite… Adică, serios, cine îşi doreşte ca vreun idiot într-o dubă albă să ţipe la tine pe geam?

Mă strâmb, amintindu-mi.

— Dar nu e ca atunci când ţi se face un compliment politicos sau când ţi se oferă un loc în metrou…

Mă opresc, în timp ce un ospătar ne aduce cafelele la masă, apoi vorbesc mai încet.

— Sau când îţi zâmbeşte un chelner drăguţ, care îţi aduce cafeaua.

Bărbatul pune jos cafeaua mea, fără ca măcar să se uite înspre mine, şi dispare.

— Vezi? Nici n-a observat că exist.

Cum era vorba aia, trebuie să ai grijă ce îţi doreşti?

— Johnny te-a observat.

— Se pare că Johnny observă orice are puls.

Desfac două pacheţele de zahăr şi le pun în cafea, într-un gest de rebeliune. Nu prea ştiu de ce sunt atât de indispusă. Cricket mă studiază, cu o expresie gânditoare.

— După mine se întorceau capetele, ştii? Intram într-un bar, iar bărbaţii îşi întindeau gâturile. Aveam picioare lungi şi nu mi-era teamă să le arăt.

Adevărul este că nu poţi să rămâi indispusă când eşti cu Cricket. Zâmbesc.

— Ştiu, am văzut pozele. Cea în care eşti într-o rochie de cocktail, la Savoy… spun, ridicând din sprâncene şi mimând că îmi fac vânt. Foarte sexy!

Râde, iar ochii îi sclipesc amintindu-şi, în timp ce amestecă în cafea.

— Pe vremea aceea, aveam altă superputere.

Ia o gură de cafea, apoi pune cana cu grijă la loc pe farfurioară.

— Se numeşte tinereţe.

Se aud râsete dintr-un colţ; ne uităm amândouă spre

un grup de fete de douăzeci şi ceva de ani, toate cu ochii în telefoane, un amestec de păr lung şi picioare lungi.

— Ştii, niciodată nu te gândeşti că o să îmbătrâneşti, în suflet, eu încă mă simt fata aia de douăzeci şi cinci de ani, zice, privindu-le, apoi se întoarce spre mine. Uneori, chiar uit, până mă văd în oglindă.

— Dar încă arăţi uimitor! protestez eu, admirând-o pe Cricket, care are un colier mare, la baza gâtului, şi este dată cu obişnuitul ei ruj roşu.

— Nell, fată dragă, eşti o scumpă, dar nu arăt uimitor. Nu *vreau* să arăt uimitor. Vreau doar să arăt bine pentru vârsta mea, rosteşte, iar faţa i se încreţeşte într-un zâmbet. Ştii, când eram actriţă, se punea foarte mare presiune pe felul în care arătam. Desigur, talentul este important, dar un dramaturg mi-a spus odată că nimeni nu vrea să vadă în rolul principal o actriţă plină de riduri.

— Ce nenorocit! Sper că i-ai zis ce merita.

— Am făcut mai mult de atât; m-am măritat cu el.

Râde încântată de expresia mea.

— Era Monty?

— El, într-adevăr, şi l-am făcut să-şi înghită cuvintele, mai bine de treizeci de ani. A sfârşit prin a scrie nişte piese bune pentru femei trecute de o vârstă. „Dar nimeni nu vrea o actriţă plină de riduri în rol principal”, îl tachinam mereu, iar el răspundea: „Ba eu vreau, draga mea, eu vreau”.

Brusc, ochii i se umplu de lacrimi. Îşi trage nasul şi scutură din cap.

— Prostuţa gâscă bătrână, mormăie ea.

Mă întind peste masă şi îmi pun mâna peste a ei.

— Prostuţa gâscă bătrână.

Ne privim, zâmbindu-ne.

— O să-ţi spun un secret, Nell.

Se apleacă şi îmi face semn să mă apropii.

— Se pare că să fii invizibilă este chiar aşa cum ţi-ai imaginat când erai copil. Nu ai de ce să te temi. Dimpotrivă, e minunat! îţi conferă o libertate incredibilă, poţi să faci orice vrei, să porţi orice vrei, să spui ce vrei,

mă rog, aproape tot timpul.

Mimează o expresie sfioasă şi se lasă înapoi pe scaunul ei.

— Şi nimănui nu-i pasă.

— Eşti sigură că doar ţie nu-ţi pasă?

— Poate e şi asta, zice şi izbucneşte în râs, luând apoi încă o gură de cafea. Când eram mult mai tânără, eram atât de îngrijorată în privinţa aspectului, a ce cred oamenii despre mine, cum eram percepută. Mereu îmi făceam griji că nu mă integrez, povesteşte, clătinând din cap. Ce imensă pierdere de timp!

— Dar l-ai cunoscut pe Monty, e altceva. Eu sunt încă singură.

Aprobă din cap.

— E adevărat, am fost foarte norocoasă. Şi înţeleg că toate ne dorim să fim vizibile, în anumite privinţe… să fim văzute… să fim recunoscute. Nu contează ce vârstă ai… mai ales dacă îţi doreşti să cunoşti pe cineva.

Pune cana jos şi se joacă gânditoare cu verigheta.

— Acum nu îl am pe Monty, iar ca văduvă m-am simţit cât se poate de invizibilă. Apoi, mi-ai bătut tu la uşă.

Amândouă zâmbim amintindu-ne.

— Nu o spun ca pe o platitudine sau ca să te fac să te simţi mai bine, dar, crede-mă, *oamenii care contează te vor vedea oricum*.

Se uită la mine şi ştiu că ea mă vede, aşa cum şi eu o văd pe ea. Poate că asta e adevărata noastră superputere.

— Acum vreau să te întreb ceva.

Mă las la loc pe spate şi beau din cafea. Se răceşte.

— E vorba despre Monty.

— Alte cărţi? Haine?

— Cenuşa lui, de fapt.

— O, Cricket… încep să mă scuz.

Dar mă opreşte repede cu un semn din mână.

— Am decis unde vreau să o împrăştii şi mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine. Este vorba despre un loc care a fost special pentru el; m-a dus acolo la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

Îmi amintesc cum Cricket mi-a spus cândva o poveste despre cum a dus-o Monty la Hampstead Heath, la picnic.

— Desigur. Aş fi onorată.

— Speram să spui asta.

Întinde mâna sub masă şi scoate ceva din poşetă.

— Aşa că am luat iniţiativa şi am rezervat două bilete.

— Bilete?

Mă uit surprinsă la ea.

— Nu mergem în Hampstead Heath?

— Doamne, nu, cum de ţi-a venit ideea asta?

Îmi întinde un bilet British Airways.

— Mergem în Spania.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că nu trebuie să mai aud vreodată pe cineva spunând „Nu fi tristă, scumpo, nu ţi se întâmplă nimic”, pentru că s-a întâmplat deja şi, ghici ce, chiar sunt bine.

Libertatea pe care o ai când eşti invizibilă.

Că mi-am dat seama că superputerea tinereţii e supraestimată, deoarece niciodată nu ştii cu adevărat că o ai, până când nu o pierzi, iar asta e o superputere cam de rahat, după părerea mea.

Că voi zbura la… BARCELONA!

Groaza de luminile de deasupra

ÎNAINTE DE TOATE: AM NEVOIE DE NIŞTE HAINE NOI.

O săptămână mai târziu, mă aflu într-un mall, ţinută parcă ostatică într-o cabină de probă, înconjurată de haine care păreau foarte pline de promisiuni, dar care nu se ridică la înălţimea aşteptărilor.

Ceea ce, acum, că mă gândesc, poate fi o descriere a vieţii mele amoroase, a carierei şi a vieţii mele, în general.

Dar, la naiba, cui îi pasă? *Plec în vacanţă*!

Vina îşi drege vocea zgomotos şi mă bate pe umăr, amintindu-mi de ce plec în Spania, mai exact. Nu e chiar o vacanţă. Însoţesc o văduvă să împrăştie cenuşa soţului ei. Telefonul meu vibrează de la un mesaj. E Cricket:

Nu cumpăra loţiune de plajă. Am luat eu destulă!

Ei bine, poate că e în regulă să fiu *un pic* entuziasmată.

Plecăm pentru o săptămână întreagă. A fost ideea lui Cricket.

— Cred că amândurora ne prinde bine o pauză. Să stăm la soare. Să înotăm în mare. O să ne simţim mult mai bine, a zis ea.

Va fi splendid. După ultimele evenimente, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să evadez din Londra pe malul Mediteranei. În plus, nu am nimic la care să mă grăbesc să mă întorc. Pot să lucrez de la distanţă, de pe laptop, iar în restul timpului să stau pe plajă, cu o carte. Abia aştept!

Am nevoie doar de un costum de baie nou.

Doar. Ce cuvânt înşelător, nu-i aşa? Sugerează ceva rapid şi simplu. O problemă minoră, uşor de rezolvat: doar să iei o cafea, doar să parchezi maşina, doar să laşi câinele afară, pentru pipi. Nicăieri în cuvântul „doar” nu se întrezărea un masacru de costume de baie strânse în jurul gleznelor mele, groaza cu care mă privesc reflectată în oglindă, în lumina venită de deasupra (peste care îmi vine să arunc un văl) şi chinul de a mă contorsiona, pentru că cele două piese sunt prinse împreună prin enervantele alarme de securitate din plastic, iar ca să pot proba tot costumul odată, trebuie să mă îndoi, să mă răsucesc în stil Quasimodo, şi abia aşa să mă pot vedea în oglindă.

Nu, cuvântul „doar” nu reprezintă nimic din toate astea.

În plus, tot nu am reuşit să găsesc haine de vară. Toate sunt prea scurte! Singurele care îmi plac sunt confortabile, dar lipsite de gust.

Mă simt veştejită, aşa că o sun pe Liza, pe Face Time. Am nevoie de sfatul unei mileniale.

Din fericire, e trează, în ciuda diferenţei de fus orar, şi sortăm rapid muntele de haine.

— Rochia albastră e drăguţă… nu sunt sigură de bretele… mult prea mare… te-am văzut în ceva mai bun… ai fi mai drăguţă în alb… ADOR salopeta!

— Mulţumesc, Liza, parcă aş avea un asistent

personal de cumpărături.

Zâmbeşte.

— Ce mă bucur pentru tine. O să fie grozav în Spania! Meriţi o vacanţă.

— Mă rog, nu e chiar o vacanţă, zic, în vreme ce trag de o salopetă înflorată, cu pantaloni scurţi.

— Da, mi-ai spus. Doamna aceea bătrână pare foarte simpatică.

Îmi pare ciudat să o aud pe Liza numind-o pe Cricket bătrână. La optzeci şi ceva de ani presupun că este, totuşi, mie nu îmi pare deloc.

— Categoric, nu. Materialul ăla arată ca o draperie…

Mă uit în oglindă. Părea drăguţ pe umeraş, dar pe mine arată de parcă aş fi îmbrăcată de Maria von Trapp. Iar acum s-a blocat fermoarul. Las jos telefonul şi o trag peste cap, dar mi se blochează în jurul umerilor. M-am schimbat eu sau au început să facă măsurile mai mici?

Se aude un pârâit şi ies roşie la faţă, ca un dop dintr-o sticlă, chiar când telefonul meu anunţă un SMS.

— Stai aşa, am un mesaj, s-ar putea să fie Cricket, în legătură cu excursia.

Uşurată să am braţele libere, apuc telefonul şi verific rapid.

Bună, Nell, ce faci? Sper că te bucuri de soare.

Johnny X

— Ce cretin!

Pentru că îl citesc tare, Liza reacţionează exact cum ai vrea să reacţioneze prietena ta, când tipul care te-a abandonat cu o lună în urmă îţi trimite un mesaj, aşa, din senin. I-am povestit tot ce s-a întâmplat şi se simte vinovată că m-a încurajat să apelez la întâlnirile online. Nu că ar fi vina ei. Se pare că eu am un obicei să mă îndrăgostesc de bărbaţi nepotriviţi.

— Nu pot să cred! exclam, holbându-mă la ecran.

— Ignoră-l, pur şi simplu! zice Liza ferm.

Şi are dreptate. Desigur că are. Dar mândria mea rănită nu poate uita.

Cine e?

Poftim! I-am arătat eu lui.

Johnny.

Chiar e atât de prostănac? Sunt tentantă să îi scriu „Care Johnny?”, totuşi trebuie să mă comport ca un adult.

Bună, Johnny, ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai mai contacta. Mulţumesc, Nell.

— Fără pupici, mă instruieşte Liza, se vede că a ieşit la vânătoare!

— Sigur că nu.

Apăs pe „trimite”.

— Crede-mă, va fi ultima dată când aud de el.

Telefonul scoate iar sunetul de SMS.

Mă întrebam doar de ce ai dispărut.

— Te păcăleşte! zice Liza.

— Nu el a devenit partener-fantomă?

Mă simt aşa de confuză – s-au schimbat atâtea de când eram eu ultima dată celibatară –, iar acum mă doare capul. Posibil şi fiindcă am sărit peste prânz şi am rămas fără oxigen, strânsă într-o salopetă scurtă cu flori.

Îmi pun telefonul pe silenţios, îi mulţumesc Lizei pentru ajutor şi ies din cabina de probă clipind la lumina naturală. Vânzătoarea mă dojeneşte că nu am pus totul la loc pe umeraşe, aşa că sfârşesc prin a cumpăra salopeta floral ruptă, doar pentru că mă simt vinovată.

Tot n-am găsit costum de baie.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că există posibilitatea de a bloca unii apelanţi, astfel că acum Johnny nu mai poate face pe partenerul-fantomă şi nici nu mă mai poate trage pe sfoară.[35]

Că am păstrat setul de cusut pe care l-am primit gratis cu milele de zbor, astfel că am reuşit să repar fermoarul salopetei şi să i-o dau lui Lily, fiica lui Max, care o poartă cu o curea, iar mânecile şi le suflecă. Lily are şapte ani.

Reducerile online de 70%.

---

35 De fapt, încă poate să facă pe partenerul-fantomă, doar că eu nu o să știu, iar din două lucruri negative rezultă unul pozitiv.

Un poliţist suna la telefon

ESTE SÂMBĂTĂ SEARA ŞI STAU ACASĂ DOAR CU Arthur, spălându-mi hainele. Luni zbor spre Spania, iar eu încă nu am făcut bagajul. Sunt fără speranţă, când vine vorba de asta. Niciodată nu ştiu ce să iau la mine. Cu toate călătoriile pe care le-am făcut, ai zice că am învăţat până acum; mereu citesc articolele alea de vacanţă despre garderoba-capsulă şi despre cum să rulezi un top în dungi şi câteva eşarfe, astfel încât să obţii zece vestimentaţii diferite.

Am încercat o dată, când am mers în Italia, dar pe la mijlocul săptămânii tricoul meu marinăresc era plin cu pete de pesto, iar picioarele, pline de băşici (cine naiba poate lua doar o pereche de sandale?). Şi, credeţi-mă, nu poţi face mare lucru cu eşarfele.

De data asta, o să adopt abordarea „ia cât de multe poţi înghesui în geamantan", de aceea îmi spăl toată garderoba, întinzând-o la uscat peste tot prin apartament. Edward refuză să cumpere maşină de uscat rufele – zice că e rău pentru mediu –, aşa că, în ciuda faptului că e august, am dat căldura la maximum, iar în casă e ca în saună. Bietul Arthur stă întins pe balcon, murind de cald cu blana lui groasă.

Tocmai scoteam o tură de haine şi puneam alta, când sună telefonul. Probabil, încă vreun apel enervant, cum am mai avut.

— Scuze, nu ne interesează, zic eu şi dau să închid, înainte să încerce să îmi vândă ceva.

— Doamna Lewis?

— Poftim?

— Sunt inspectorul-şef Grant, de la secţia de poliţie Brooksgate. Aş dori să vorbesc cu doamna Edward Lewis.

— Hmm, nu… eu sunt colega lui de apartament… mă rog, chiriaşa, de fapt. El este gazda mea.

— Şi cu cine am onoarea?

— Nell Stevens… Penelope Stevens, mă corectez repede.

Are patru silabe.

— Este totul în regulă cu Edward?

— Domnul Lewis a fost implicat într-un accident şi este reţinut, pentru interogatoriu…

— *Edward*?

Nu-mi vine să cred.

— E o glumă?

— Sunt ofiţer de poliţie, domnişoară Stevens. Nu am obiceiul să fac farse la telefon.

— Scuze, da…

Ies pe hol, departe de zgomotul maşinii de spălat, încercând să-mi limpezesc mintea.

— El este bine?

— Avem nevoie de cineva care să vină la secţie şi să îi aducă o pereche de ochelari.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu cei pe care îi purta?

Urmează o pauză, de parcă inspectorul se gândeşte cât de multe informaţii să îmi ofere.

— Din nefericire, ochelarii domnului Lewis s-au spart în altercaţia care a dus la arestarea lui.

Altercaţie! *Arestat*! *Edward*?!

O oră mai târziu, sunt tot în stare de şoc, în timp ce ajung în centrul Londrei şi deschid uşa secţiei de poliţie. Acestea nu sunt cuvinte pe care să le asociezi cu Edward. Mă gândesc că poate nici nu este vorba despre el, că poate-l confundă, dar se dovedeşte că silueta plouată, cu un ochi vânăt şi cu buză crăpată, este, într-adevăr, Edward. Deşi e aproape de nerecunoscut.

— Rahat!

În timp ce este adus din celulă, sar de pe scaunul din plastic.

— Penelope?

Deodată, îmi dau seama că nu mă poate vedea bine, întrucât nu are ochelarii.

— Da, eu sunt, ce naiba s-a întâmplat?

Când se apropie, văd cât de tare e rănit. Chiar e bătut măr.

— Un şofer a virat ilegal şi aproape că m-a dărâmat de pe bicicletă şi i-am spus că am de gând să arăt poliţiei

înregistrarea de pe GOPro, de pe casca mea, ca dovadă…

În timp ce vorbeşte, icneşte şi îşi atinge buza umflată.

— Iar el s-a înfuriat, m-a trântit la pământ, mi-a luat casca, probabil, pentru că ştia că…

— Dar poliţia mi-a spus că tu ai fost arestat?

— Am sfârşit bătându-ne, iar telefonul meu a fost spart… împreună cu ochelarii mei şi parbrizul lui.

Ascult cu gura căscată; nu-mi vine să cred ce aud.

— *Tu te-ai bătut*?

— Mă apăram, protestează el indignat, e o diferenţă! Am fost victima unei intimidări! Asta am încercat să le spun poliţiştilor…

— LABAGIULE!

E întrerupt de un bărbat înalt, chel, cu faţa lovită şi o mână bandajată, care e scos din celulă.

— Mai bine ai avea grijă, data viitoare o să te… ameninţă el, însă este oprit de soţia lui, o femeie scundă, blondă, care îl apucă de cot şi îl împinge.

— El arată mai rău ca tine!

— Mă rog, eu am făcut rugbi… Au! geme Edward, încercând să zâmbească uşor.

Când vrea să îşi atingă pometele, observ că are tăieturi pe articulaţii.

— Ai avut noroc, putea să aibă un cuţit, zic eu, simţind atât furie, cât şi uşurare că are doar câteva tăieturi şi vânătăi.

Pare destul de supus când îl privesc insistent.

— În fine, nu ţi-am găsit ochelarii şi ţi-am adus lentilele de contact.

În timp ce le scot din buzunar, se uită la mine cu ochiul rămas nevătămat.

— De fapt, poate că ai nevoie doar de una, zic eu şi o pun la loc pe cealaltă.

— Domnule Lewis?

Ne întoarcem amândoi când îi auzim rostit numele şi vedem în spatele biroului un ofiţer. Ţine o pungă în care vedem un portofel mic din piele, nişte chei şi un telefon

spart.

— Dacă doriţi să semnaţi aici, pentru restul obiectelor dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer, spune Edward, semnând.

— După cum mi-a confirmat ofiţerul care v-a interogat, veţi fi eliberat pe cauţiune, în vederea viitoarelor investigaţii, aşa că vă rog să vă asiguraţi că în următoarele câteva zile veţi veni la secţie pentru orice întrebări necesare, îi pune în vedere ofiţerul şi îi înmânează punga şi casca de biciclist.

— Cum veţi ajunge acasă?

— Ei bine, dacă îmi înapoiaţi bicicleta, pot merge cu ea.

Poliţistul ridică o sprânceană.

— Nu cred că e o idee foarte bună, nu?

— Sunt un biciclist foarte bun.

— Când puteţi vedea cu ambii ochi, presupun, zice el calm. Şi domnişoara Stevens? O duceţi pe bicicletă?

Poliţistul îmi aruncă o privire, iar eu îmi reprim un zâmbet. De fapt, e chiar simpatic. Observ şi că arată ca de paisprezece ani. Mi se pare mie sau poliţiştii ăştia tot întineresc?

— Haide, Edward, să mergem cu trenul! îl îndemn şi îl iau de braţ, înainte să aibă timp să protesteze.

— Nu pot să cred că vor să-mi păstreze bicicleta ca probă!

Stăm faţă în faţă, în trenul South-Western dinspre Waterloo, îndreptându-ne spre casă. În lumina din vagon, vânătaia din jurul ochiului lui Edward pare că deja capătă tot felul de culori.

— Ce o să facă? Să ia amprentele de pe ea?

— Nu ştiu, zic eu, clătinând din cap.

El încă e nervos pentru cele întâmplate, dar nu prea îl ascult. Ceva mă sâcâie.

— Edward, e ceva ce nu mi-ai spus?

Expresia lui se schimbă şi, brusc, pare jenat.

— Desigur. Nici măcar nu ţi-am mulţumit că ai bătut

atâta drum, să mă iei, nu-i aşa?

Îşi freacă fruntea agitat.

— Îmi pare foarte rău, chiar sunt groaznic…

— Nu, nu e asta.

— Nu? se miră, încruntându-se.

— Edward, ce făceai în oraş sâmbătă seara? De ce nu erai acasă, în Kent?

Întrebarea mea pare să îl prindă pe picior greşit şi, pentru o clipă, ezită.

— Eram, dar am venit cu trenul, să mă întâlnesc cu un prieten, la un pahar. El locuieşte în oraş.

Mă las pe spătar şi îl privesc neîncrezătoare.

— Dar erai cu bicicleta. Mi-ai spus că în weekend o laşi la birou.

Se uită la mine.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am două biciclete?

— Nu chiar.

— Nu, nici eu n-aş crede.

Şi, lăsând să-i cadă capul, se uită în jos, la picioarele lui, parcă o veşnicie.

Apoi, îmi povesteşte.

Îmi povesteşte că, de câteva luni, în weekenduri, stă într-un hotel ieftin din oraş, de când el şi soţia lui, Sophie, s-au separat. Şi că i-a fost prea ruşine să spună cuiva. Îmi relatează cum s-au îndepărtat unul de altul de mulţi ani, încă de când gemenii erau mici, şi că excursia la schi, de Anul Nou, a fost o ultimă încercare de a-şi salva căsnicia şi de a se apropia din nou. Dar că n-a făcut decât să le arate cât de mult se îndepărtaseră unul de altul.

— Iar apoi, de Paşte, mi-a spus că vrea să divorţeze, termină el, uitându-se la mine.

— Vai, Edward, îmi pare rău…

— Nu trebuie. Mie nu îmi pare. E adevărat, la început, m-am opus. În familia mea nu se divorţează. Credeam că rămâi într-o căsătorie, fie că eşti nefericit, fie că nu, pentru că asta fac oamenii căsătoriţi. Vedeam divorţul ca pe un eşec. Dar Sophie a avut curajul care îmi lipsea mie.

Oftează, frecându-şi tâmplele.

— Căsătoria noastră s-a terminat cu mult timp în urmă, iar dacă rămâneam aşa, nu se schimba nimic, nu făceam decât să ne irosim viaţa. Sunt recunoscător că ea a avut curajul să ia o decizie în privinţa asta.

— Le-ai spus băieţilor?

Aprobă.

— Sunt adolescenţi şi sunt mai interesaţi de prietenii lor şi de telefoane, decât de ce fac părinţii lor. Par destul de netulburaţi. Sam ne-a întrebat doar de ce ne-a luat atâta. Presupun că nu ne-am priceput să ascundem situaţia pe cât de bine ne imaginam noi că reuşim.

Zâmbeşte şi mă gândesc la prima mea impresie despre el, când m-am dus să văd camera disponibilă. Un bărbat cu o căsătorie fericită, cu băieţi adolescenţi şi o franţuzoaică minunată ca soţie, cu o carieră de succes şi case la Londra şi la ţară, care merge cu familia în vacanţe la schi în Verbier. Viaţa lui părea atât de organizată, comparativ cu a mea.

— Acum trebuie să le spunem prietenilor şi familiilor noastre. Sunt sigur că tata va vedea asta ca pe un nou mod în care fiul său îl dezamăgeşte.

— Dar oamenii divorţează mereu, zic eu încurajator. Care sunt statisticile? Unul din trei sau unul din doi?

— Poate, ridică el din umeri, dar statisticile nu te împiedică să îl simţi ca pe un eşec.

Mă uit la Edward şi am impresia că a căzut un zid. Are o vulnerabilitate pe care nu i-am văzut-o înainte. Suntem oameni foarte diferiţi, chiar fundamental diferiţi, dar, în anumite privinţe, cred că nu ne deosebim atât de mult.

— Trebuie să îţi pui nişte gheaţă pe faţă.

Arăt spre ochiul lui, care acum e aproape închis.

— O să ajute să se retragă umflătura.

— Iisuse…

Se strâmbă, zărindu-şi imaginea în geamul vagonului.

— Ala sunt eu?

Se studiază, întorcându-şi capul încet dintr-o parte în

alta.

— Ştii, nu aşa mi-am imaginat că va fi viaţa mea… mărturiseşte, uitându-se din nou la mine. Ai simţit asta vreodată?

Trenul încetineşte, apropiindu-se de staţia noastră, iar când mă ridic nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Mereu.

Viva España

NOTĂ PENTRU MINE! CÂND FACI REZERVARE PENTRU un zbor, nu îl alege pe cel mai ieftin, gândind: „Vai, e cu cincizeci de lire mai ieftin! Ce dacă decolează la 4.00 şi nu e de la cel mai apropiat aeroport? O să fie în regulă!”

Nu va fi în regulă.

Va însemna să bâjbâi somnoroasă prin bezna din dormitor şi să te loveşti la degetul mare, la o oră imposibilă, după ce ai dormit doar o oră, pentru că te-ai temut că nu o să auzi alarma (întrucât, la naiba, cine se trezeşte la 1.30?). Va trebui să iei două trenuri şi un taxi, să ajungi la aeroport, care e la mulţi kilometri distanţă, şi care te va costa o avere. Vei ajunge acolo epuizată şi îţi vei da seama că, de fapt, ai economisit cinci lire. Şi cu un deget acum de două ori mai mare, care te doare ca naiba.

Mai bine ia exemplu de la Cricket şi, astfel, o să zbori cu British Airways, de pe Heathrow, la o oră plăcută, civilizată, o să ajungi relaxată pe aeroportul din Barcelona, arătând exact precum călătorul care ţi-ai dorit mereu să fii, în loc de unul cu ochii cârpiţi de somn, mototolit, coborând împleticit dintr-o cursă ieftină, cum faci de obicei.

Preluăm maşina închiriată. Stăm aici doar o noapte, pentru că de mâine purcedem în sus, pe coastă. Eu conduc. După ce am trăit în America, sunt obişnuită să conduc pe dreapta, iar Cricket nu are permis, deşi mi-a mărturisit că prin anii 1960 s-a „fâţâit” cu o Mini, cu care mai apoi a intrat în spatele unei maşini care aducea laptele.

— Tot mai vreau să dau examenul, îmi spune ea, în timp ce ne îndepărtăm de aeroport. E pe lista mea cu

lucruri de făcut.

— Vrei să spui o listă din aia cu dorinţe de îndeplinit până la moarte?

Las în jos viziera şi mă uit după indicatoare spre centrul oraşului şi spre autostradă. Cricket ar trebui să se ocupe de orientare, dar sunt sigură că are ochii închişi în spatele ochelarilor de soare.

— Nu cred în ele. Viaţa mea a fost suficient de memorabilă, nu am nevoie să sar din avioane şi să înot cu delfinii.

— Nu trebuie să fie aşa ceva, poate fi orice.

Dar ea scutură ferm din cap.

— Întotdeauna am considerat că cele mai bune experienţe de viaţă sunt cele pe care nu le planifici, cele care îţi ies în cale pe neaşteptate… îmi amintesc de petrecerea pe care am dat-o eu şi Monty într-o seară, după teatru. Toată lumea a venit acasă la noi, iar eu am prăjit ouă cu ceapă şi cartofi, pentru că doar asta aveam… Nu ai virat!

— La naiba!

Povestea vieţii mele. E prea târziu să virez, aşa că merg în direcţie opusă.

— Nu contează, putem să o luăm prin altă parte.

— Da?

— Da, aprobă ea, uitându-se la hartă, ia-o pe următoarea ieşire!

Îmi arată, iar eu ies din giratoriu.

— Ocolim un pic, dar nu ne grăbim, nu?

Îmi zâmbeşte dintr-o parte.

— E ruta pitorească.

O iau pe un drum mai mic, şerpuit.

— Şi a fost o petrecere reuşită?

— Probabil, cea mai bună pe care am organizat-o vreodată, apreciază ea, deşi nu aveam pic de băutură, iar casa era un dezastru. Am sfârşit stând pe fotolii modelabile în grădină şi terminând vinul de Porto rămas de la Crăciun… zâmbeşte ea, amintindu-şi. Ştii, niciodată nu iese cum ai vrut, părul nu îţi stă niciodată perfect şi o să plouă,

dar nu contează. Acelea sunt vremurile bune. Vremurile pe care o să ţi le aminteşti mereu…

Vocea lui Cricket se stinge, pierdută în gânduri, iar pentru o vreme, niciuna dintre noi nu vorbeşte. Eu continui să conduc, clădirile lăsând loc peisajului verde, pe măsură ce drumul urcă tot mai mult.

— Uau, ia uite! exclam.

În faţă ne apare cea mai spectaculoasă privelişte. O fâşie de pădure se întinde dedesubt, coborând spre Barcelona, care se prelungeşte până în mare, de parcă ar încerca să ajungă la orizontul de dincolo de ea. Încetinesc şi ne minunăm de peisaj. Scăldat în soare, parcă ne aşteaptă.

Mă bucur că am ratat virajul.

Barcelona

ÎN MOD NORMAL, SINGURUL LUCRU CARE MĂ motivează să mă dau jos din pat vine prăjit manual din Guatemala, dar în dimineaţa asta abia aştept să sar în picioare, să trag draperiile camerei mele de hotel şi să las strălucitorul soare spaniol să pătrundă înăuntru.

După un ocol pitoresc prin uimitorul parc naţional Serra de Collserola, aflat deasupra oraşului, ieri după-amiază am ajuns în sfârşit la hotel şi, după ce ne-am cazat, am dormit amândouă, timp de câteva ore. Când m-am trezit, eram nerăbdătoare să explorez şi, cum nu am primit niciun răspuns dinspre camera lui Cricket, am lăsat-o să doarmă şi am ieşit singură.

Am mai fost în Barcelona de câteva ori şi de fiecare dată mi-a plăcut tot mai mult. În hoinărelile mele de ieri, am stat deoparte de Las Ramblas, principala arteră turistică, şi m-am aventurat pe nenumăratele străduţe laterale.

Ador oraşele în care te poţi plimba pe jos, până pierzi complet noţiunea timpului. Era încă foarte cald, iar minutele se transformau în ore, pe măsură ce după-amiaza lăsa loc serii. Am ajuns înapoi la hotel, constatând că se făcuse aproape ora 20.00. Şi am găsit-o pe Cricket la bar.

— Scuze, nu am vrut să lipsesc atât de mult! am

spus, aşezându-mă pe locul de lângă ea. Nu mi-am dat seama că e aşa târziu.

Dar ea a dat din mână.

— Nu e târziu, suntem la Barcelona. Seara abia începe. Ce vrei să bei?

Rioja. Două Negroni. Şi o carafă de sangría, astfel că încercările mele de a urma o dietă sănătoasă au fost azvârlite – nu, aruncate chiar! – pe geam, întrucât sunt sigură că am depăşit cu mult cantitatea de băutură recomandată. Dar, hei, *Viva Español* Ceea ce, practic, echivalează cu abordarea vieţii în stil *ducă-se*, dar cu accent spaniol.

De asemenea, a fost atât de distractiv, întrucât a însemnat să stau trează până târziu cu Cricket, să mâncăm o grămadă de *tapas* delicioase şi să privim dansatorii stradali de flamenco, în timp ce plănuiam cum să mă mut la Barcelona.

Înainte să îmi amintesc de afurisitul de Brexit şi să simt nevoia deşi mai multă sangría.

Iar acum, după mai puţin de douăsprezece ore, suntem din nou pregătite de drum, Pornim cu maşina spre nord. Cricket stă pe locul pasagerului, cu urna care conţine cenuşa lui Monty în poală. Mai devreme se speriase un pic, când nu o găsise, şi pentru o clipă am crezut că excursia noastră se transformase într-o comedie romantică proastă. Aveam viziuni cu urna în care e cenuşa lui Monty rămasă în zona de recuperare a bagajelor, învârtindu-se pe bandă; apoi vreun biet nevinovat ar fi aruncat o privire înăuntru, pentru ca, într-un final, locul de veci al lui Monty să devină zona de bagaje pierdute a aeroportului…

Din fericire, am descoperit cutia în portbagajul maşinii închiriate, dar de atunci Cricket nu şi-a mai asumat niciun risc şi a refuzat să o piardă din privire.

— Cel puţin aşa are şi el parte de privelişte, zic eu bucuroasă, în timp ce lăsăm oraşul în urmă.

Fusese atât de panicată mai devreme; asta e încercarea mea de a o înveseli.

— Nu cred că vede prea multe, închis în cutia asta din carton.

Brusc, îmi dau seama cât de grosolan sunase ce spusesem.

— Scuze, nu am vrut să…

— Nu, eu îmi cer scuze, mă întrerupe ea. Tu eşti drăguţă, iar eu sunt o nesuferită.

— E în regulă. Ai voie să fii nesuferită.

— Nu, nu am, zice, scuturând din cap cu fermitate. Soţul meu a murit. Dar oamenii mor tot timpul. Nu putem fi mereu nesuferiţi cu ceilalţi.

Ne uităm una la alta, apoi ea îşi coboară privirea în poală, pe urnă.

Am auzit adeseori discuţii despre obiceiul acesta de legat de împrăştierea cenuşii defunctului. A căpătat un fel de conotaţie de basm, aproape romantică. Îţi imaginezi locuri liniştite şi exotice, în care o să poposească un strop din sufletul şi spiritul său. Cel puţin asta a fost mereu impresia mea, dar eu nu am văzut niciodată cenuşa cuiva.

În schimb, în realitate, este vorba despre ceva ca o cutie de pantofi, plină cu ceea ce par a fi vreo trei kilograme de pietriş. Este oricum, numai de basm şi romantic nu. E bizar şi de neconceput, iar eu mă străduiesc să înţeleg, însă nici măcar nu pot să îmi închipui cum trebuie să se simtă Cricket.

— Dar ai dreptate, el e aici, zice ea după câteva clipe, totuşi nu în cutia asta din carton.

Se uită pe geam, în timp ce gonim pe autostradă.

— Am fost crescută în spirit catolic, dar niciodată nu le-am împărtăşit credinţa în viaţa de apoi. Nu pot să cred în rai, dacă nu cred în iad. Dar el e în inima mea, în amintirile mele… în conversaţiile pe care încă le am cu el… iar asta e un fel de viaţă de apoi, nu-i aşa?

— Da. Cred că e.

— Monty însemna doi ochi negri, o ripostă tăioasă şi un râs răsunător, care îi scutura tot corpul.

Se uită în jos, la cutia din poală.

— Nu cenuşa asta. De fapt, gândindu-mă, îmi vine să

o arunc pe geam…

— Nu!

Instinctiv, mâinile mele se întind peste schimbătorul de viteze şi prind cutia.

— Ce e? tresare Cricket.

— Nu poţi face asta!

— Ce?

— Să-l arunci pe Monty din maşină, strig eu, înainte să îmi dau seama ce am zis.

Dar Cricket e impasibilă.

— Nu aveam de gând chiar să o fac, mă liniştește ea. Am bătut tot drumul până aici. Şi nu ar fi fost prea plăcut pentru cei din spatele nostru, adaugă, privind în oglinda retrovizoare.

Mă uit şi eu; o decapotabilă galben-canar aproape că îmi atinge bara de protecţie, iar la volan se află un bătrân, cu o femeie mult mai tânără lângă el. Îmi face semn cu farurile, să mă dau la o parte.

Eu şi Cricket ne uităm una la alta, dar nu-mi mai dau seama care dintre noi izbucneşte în râs prima. Ştiu doar că râdem până ne dau lacrimile şi ne dor coastele, şi încă mai râdem şi după aceea.

Câteva ore mai târziu, suntem mult deasupra nivelului mării, pe un drum dificil, care şerpuiește şi coboară abrupt, îmbrăţişând dealul. Ţin strâns volanul, cu nervii uşor întinşi. Până când, la o curbă, zăresc în jos, pentru prima oară, un oraş alb, cu o apă albastră sclipind în fundal. Aceasta este destinaţia noastră. Îţi taie respiraţia.

Văd un refugiu şi opresc.

— S-a întâmplat ceva? se întoarce Cricket spre mine.

Scutur din cap.

— Vreau doar să fac o poză.

Deschid uşa şi cobor din maşină. Cricket lasă geamul în jos, să se uite, în timp ce eu scot telefonul şi încerc să imortalizez priveliştea magică. O rafală îmi suflă părul şi îmi duce câteva şuviţe peste obiectiv, în timp ce soarele amiezii îmi bate în ochi; nu reuşesc să văd bine.

Fac. poza, oricum. Pentru că asta e viaţa mea şi, pentru prima dată după mult, mult timp, nu are nevoie de niciun filtru.

Sunt recunoscătoare pentru:

*Instagram, astfel că pot să postez poza mea neclară, pe care am făc*ut-*o contra luminii, şi să le arăt tuturor că am o viaţă, care nu e populată doar din lucruri amuzante peste care dau din întâmplare şi câinele gazdei mele.*

*Cele şase like-uri – primite de la mama, Michelle, Holly, Liza şi Fiona, plus o tipă cu care am fost colegă de şcoală şi pe care nu am văz*ut-*o de treizeci de ani, iar acum are urechi de iepuraş și o ghirlandă de flori în jurul capului.*

*Că pot să şterg comentariile mamei, care mă întreabă dacă am împrăştiat deja cenuşa, ruin*ându-*mi astfel orice încercare de a mă preface că sunt* într-*o vacanţă romantică, împreună cu iubitul meu, în caz că vede*

Ethan.

Costume de baie şi copii

SUNT ÎNTINSĂ PE UN ŞEZLONG, LÂNGĂ PISCINA hotelului, răsfoind revistele pe care le-am cumpărat din aeroport. Pe coperta uneia, o actriţă de telenovele îşi etalează bebeluşul, în timp ce în interior o întreagă rubrică este dedicată celebrităţilor însărcinate. Articolul prezintă povestea detaliată pe opt pagini a naşterii: „A fost o situaţie delicată!”, „Nu mai cunoscusem o astfel de dragoste!”, „Acum, că sunt mamă, am devenit, în sfârşit, femeie”.

Şi eu ce sunt? O nonfemeie?

Iau următoarea revistă, doar că, de data asta, vedeta de pe copertă îşi etalează în costum de baie silueta recent dobândită: „Acum, viaţa mea chiar poate să înceapă!” Exasperată, mă ridic de pe şezlong şi mă duc să înot. Chiar trebuie să credem că viaţa unei femei are valoare doar dacă este mamă sau dacă e sexy în costum de baie? (Sau, piesa de rezistenţă, să naşti şi să *te întorci* la costumul de baie, câteva săptămâni mai târziu.) Dar dacă ai un job care îţi place, dacă lupţi pentru o cauză ori dacă îţi urmezi

pasiunea?

Sau dacă, pur şi simplu, îţi trăieşti viaţa şi îţi iubeşti corpul exact aşa cum este, fără să simţi nevoia să dovedeşti nimic nimănui?

Astea sunt opţiunile? Un corp într-un costum de baie sau un copil?

Sar în piscină, cu picioarele înainte.

Ceea ce atrage întrebarea: şi dacă nu ai niciuna, nici alta?

Sunt recunoscătoare pentru:

Super fabuloasa Cricket, care:

nu are copii şi nu e doar femeie, ci şi o zeiţă dată naibii!

subliniază clar că, dacă vreau un corp demn de costum de baie, trebuie doar să îmbrac un costum de baie.

*dovedeşte că abdominalii sunt supraapreciaţi, dacă porţi un costum din*tr-*o piesă.*

Micul magazin de lângă hotel, de unde mi-am cumpărat un costum de baie drăguţ, cu dungi roşii şi albe.

Delicioasa masă catalană, constând în creveţi proaspeţi, sepie la grătar, pătatas bravas[36] *şi* tortilla, *pe care am luat-o lângă port, urmată de două cupe uriaşe de îngheţată, ceea ce chiar mi-a dat înfăţişarea de însărcinată.*

Detaşare

E A TREIA ZI A VACANŢEI NOASTRE, IAR TIMPUL SE scurge lent, în ritmul blând al cafelelor de dimineaţă luate în port, al prânzului delicios la un local micuţ de pe plajă, urmat de după-amiezi petrecute lenevind lângă piscină.

Reuşim şi să înserăm mici explorări în programul nostru aglomerat. Într-o zi, urcăm cu maşina pe deal, la ruinele unei biserici. În alta, descoperim o plajă pustie, unde Cricket face *snorkeling*, iar eu citesc o carte, până când ni se alătură câţiva ciclişti păroşi, care în scurt timp

36 Fel de mâncare tradițional spaniol, servit adeseori ca aperitiv, constând în cuburi de cartofi albi prăjiți și scăldați în sos picant de roșii (n. red.).

ne fac să ne dăm seama că, de fapt, am descoperit o plajă de nudiști.

— N-o să mai mănânc niciodată sepie, zice Cricket.

Și cu asta, nu doresc să vă dau mai multe detalii.

Dar, în afară de cicliștii păroși, e foarte frumos aici. Costa Brava are o reputație foarte proastă, din cauza turismului de masă, dar acest sătuc de pescari pare o bijuterie ascunsă. Cricket îmi spune că nu s-au schimbat multe, de când a venit aici prima dată cu Monty, acum mai bine de treizeci de ani. Și-a petrecut ultimele zile amintindu-și, arătându-mi locurile lor preferate și desfătându-mă cu povești, ușurată că orice îndoieli ar fi avut față de întoarcerea în acest loc s-au dovedit nefondate. La început, i-a fost teamă că amintirile ar putea s-o întristeze, dar, din contră, au revitalizat-o.

— Fricile trebuie alungate, zice ea. Trebuie să le înconjori cu lumină. Nu putem trăi în trecut!

A fost ocupată și cu pregătirile pentru împrăștierea cenușii lui Monty, pentru care a angajat o mică ambarcațiune cu căpitan, să ne ducă mâine în larg. Așa că, în semn de rămas-bun, hotărâm să mergem în seara asta cu mașina până la far, să privim apusul și să închinăm un pahar pentru Monty. Clipele acestea sunt pe cât de frumoase ne așteptam. Cățărate pe marginea unei stânci, avem o priveliște incredibilă. Găsim un bar mic și un restaurant, de unde cumpărăm bere și mergem să stăm afară; acolo descoperim că o trupă cântă live – un grup mic de muzicieni cu chitare spaniole.

Locurile de stat sunt sculptate în deal și găsim două unde ne bem berile și ascultăm muzică, briza caldă a serii atingându-ne fețele, în timp ce în fundal se vede apusul. E unul dintre acele momente neașteptate pe care vei vrea să ți le amintești mereu. Să le închizi într-o sticlă și să le păstrezi pentru când va fi frig și întuneric la ora cinci ori pentru când viața o să îți pară sumbră ori pentru când, pur și simplu, o să ai o zi grea și o să vrei să îți găsești puterea în interior, retrăind amintirile și gândindu-te cât de frumoasă poate fi viața.

Vreau un dulap întreg cu astfel de sticle! Pline cu toate aceste momente, la fel cum făcea bunica mea cu dulceţurile şi murăturile ei.

— Am fost să îl văd, ştii… când eram în Barcelona.

Cricket se uită la mine şi nu trebuie să întreb despre cine e vorba. Scrisoarea lui Pablo îmi revenise în minte încă de când zisese că venim în Spania.

— De unde ai ştiut unde stă? Nu era nicio adresă.

— Google, zice ea, de parcă e evident şi cred că este, dar, cumva, Cricket nu încetează să mă surprindă. E pictor, unul destul de cunoscut acum, se pare. Am găsit galeria unde este expus şi m-am dus acolo, cât ai dormit…

— Cât am dormit?

Aşadar, aşa se explică de ce nu răspunsese când am bătut.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu era acolo. Am lăsat un bilet cu numele meu şi numărul de la hotel şi i-am spus că am venit să împrăştii cenuşa lui Monty şi că îl invit să mi se alăture.

— Da?

— Da. Nu sunt sigură că am făcut ce trebuia, dar am simţit că îi datorez asta lui Monty.

Privirea ei se mută în zare şi spre soarele care începe să apună încet.

— Oare Monty m-a adus aici cu toţi anii aceia în urmă pentru că Pablo l-a adus pe el aici? Pentru că voia să împartă cu mine ceva ce era frumos?

Ridică din umeri absentă.

— Nu ştiu, dar ştiu că dragostea e dragoste, la urma urmei. Am vrut ca aceia pe care Monty i-a iubit şi care l-au iubit pe el să aibă ocazia să îşi ia rămas-bun… şi cred, dacă e să fiu sinceră, că am vrut să-l cunosc.

Acum se întoarce spre mine. Faţa ei e bronzată de la ultimele zile, iar ochii îi par şi mai albaştri.

— După toţi aceşti ani, am vrut să confer chip unui nume. Să văd cine a fost cealaltă persoană pe care a iubit-o Monty, o parte a lui Monty pe care nu am cunoscut-o niciodată… Mereu mi s-a părut că e o poveste neterminată.

Ştiu că voia să îl ţină secret pe Pablo, dar mie nu-mi plac secretele. Ai impresia că tu ţii secretul, dar te ţine el pe tine.

Ascultând-o vorbind despre Monty şi Pablo, despre o experienţă de viaţă despre care eu nu ştiu nimic, cuvintele ei capătă un sens neaşteptat.

— Pot să îţi arăt ceva? ies, deodată, cuvintele din mine.

Impulsiv, bag mâna în geantă şi scot portofelul. În spatele unei poze cu mama şi tata, am o bucată mică de hârtie, pe care am ţinut-o ascunsă. O desfac şi i-o dau lui Cricket.

— Noi îi spuneam Crevete, zic încet, în timp ce ea se uită la imaginea alb-negru de la ecograf, pentru că era prea devreme să ştim dacă e fată sau băiat, iar Ethan zicea că arată ca un crevete mic.

Se uită la mine, ochii ei căutând adevărul în ai mei şi înţelegând încet ce îi arăt.

— Nell, nu trebuie să…

— Nu, insist eu şi o împing în mâinile ei. Vreau. Tu ai împărtăşit toate aceste lucruri cu mine, mereu ai fost foarte sinceră… în legătură cu tot. Acum, e rândul meu. Vreau…

Am păstrat acest secret prea mult timp. Niciodată nu m-am confesat nimănui în legătură cu acest episod. Am ascuns, încercând să pretind că nu se întâmplase. Se uită la mine şi aprobă, ştiind foarte bine că uneori ai nevoie doar de cineva care să te asculte. Încep să vorbesc.

— La prima noastră întâlnire, Ethan a glumit că îşi doreşte suficienţi copii, cât să facă o echipă de fotbal.

În vreme ce mintea mi se întoarce în trecut, mă pomenesc zâmbind.

— El provine dintr-o familie italiană mare – cu asta se ocupă cei din familia Deluca, fac o grămadă de copii –, dar, iniţial, am fost amândoi atât de absorbiţi de faptul că eram îndrăgostiţi, încât nu ne gândeam la altceva decât unul la altul… Apoi ne-am mutat împreună şi am pornit afacerea şi am fost foarte ocupaţi… şi, pe măsură ce timpul s-a scurs,

eu am început să văd multe motive să rămânem doar noi doi – la urma urmei, eram fericiţi, aşa că de ce să facem ceva ce putea schimba lucrurile?

Privisem absentă cum soarele cobora încet în mare, dar acum mă întorc spre Cricket.

— Ţi-ai dorit vreodată copii?

— Nu suficient de mult, zice ea simplu. M-am gândit la asta, când eram mai tânără – pe vremea aceea, asta se aştepta de la tine –, dar erau multe alte lucruri pe care mi le doream mai mult. Am fost uşurată când am descoperit că Monty simţea la fel. Desigur, deja eram mult prea în vârstă, aşa că nici nu s-a pus problema. Am fost foarte norocoasă.

— Da, aprob eu, mintea mea întorcându-se şi mai mult în urmă. Eu am avut îndoieli, dar le-am alungat… aşa că ne-am pus pe treabă.

Iau o gură de bere.

— Am renunţat la pastile şi am aşteptat să se întâmple. Dar nu s-a întâmplat. Ce chestie, îţi petreci toată viaţa încercând să nu rămâi însărcinată şi presupui că, atunci când vei vrea, se va întâmpla, pur şi simplu… Aşa că am adunat ce economii ne mai rămăseseră şi am încercat fertilizare in vitro. Dar nu a funcţionat nici asta.

Privesc peste mare, la valurile rozalii, în timp ce orizontul devine uşor portocaliu.

— La vremea respectivă, credeam că am făcut faţă destul de bine injecţiilor, vizitelor la spital şi privirilor înţelegătoare ale asistentelor, dar toate au avut preţul lor. Ethan a fost foarte dezamăgit că nu au avut efect, iar eu m-am simţit de parcă a fost vina mea. Potrivit medicilor, corpul meu nu a răspuns tratamentului…

Zâmbesc trist.

— Nu ne-am permis să mai încercăm, dar eram hotărâri să nu ne întristăm. Aşa că ne-am concentrat pe afacere… iar la suprafaţă totul era bine. Vara a venit şi a plecat. Cafeneaua mergea bine… dar acum, privind în urmă, nu sunt deloc sigură că eram în regulă. Cred că amândoi am reprimat multe.

Mă opresc, amintindu-mi. Am îngropat asta pentru foarte mult timp, dar acum, vorbind despre cele întâmplate, năvălesc amintirile.

— De Anul Nou, ne-am dus câteva zile într-o excursie cu cortul, în Yosemite. Ai vreodată fost acolo? E foarte frumos.

— Nu, niciodată, zice Cricket, dând din cap.

— Cred că atunci am rămas însărcinată. Când am aflat, a fost un şoc. Niciunuia dintre noi nu îi venea să creadă. Nici măcar după ce ne-am dus la spital şi am făcut ecografie. Avea doar opt săptămâni, dar se vedea: micul nostru crevete.

Zâmbesc, dar deja îmi simt ochii umezi şi înghit greu.

— Mi-au spus că totul era în regulă, dar am decis să aşteptăm până la douăsprezece săptămâni, înainte să îi anunţăm pe toţi, doar ca să fim siguri. Şi, în loc să fiu fericită, mă simţeam speriată. Nu voiam să îmi fac mari speranţe. Nu voiam să pierd din nou…

Mă opresc. Cunosc foarte bine povestea asta, dar, de câte ori mi-o spun, o parte din mine speră să aibă alt sfârşit.

— O săptămână mai târziu am început să sângerez.

— Draga mea…

Cricket îşi pune un braţ peste umărul meu şi mă trage spre ea. Simt uşurare, când mă sprijin de ea.

— Îmi amintesc faţa asistentei, când n-a reuşit să audă bătăile inimii. A fost foarte îngrijorată, dar eu m-am purtat de parcă totul era în regulă. De parcă era treaba mea să-i fac pe toţi să se simtă mai bine.

Îmi şterg precipitat o lacrimă care îmi scapă pe obraz, amintindu-mi glumele stupide pe care le-am făcut atunci. Este greu de înţeles acum de ce mă îngrijoram doar pentru alţii, când eu eram cea care suferea.

— După aceea, eu şi Ethan nu am mai vorbit niciodată despre asta. Amândoi eram, pur şi simplu, prea trişti; am ascuns asta unul de altul. Cred că încercam să ne protejăm reciproc, dar, privind înapoi îmi dau seama că n-am făcut decât să ne îndepărtăm.

Mai multe lacrimi mi se scurg, dar acum le dau voie.

— Apoi, câteva luni mai târziu, am pierdut un contract de *ca tering* important, iar lucrurile au început să meargă prost. Afacerea… noi…

Cerul a devenit portocaliu-intens.

— Când am găsit mesajul în telefonul lui, Ethan n-a negat. Plecasem să o vizitez pe prietena mea Liza, iar cât fusesem plecată el ieşise, se îmbătase. M-a implorat să îl iert. A zis că nu a însemnat nimic… dar a însemnat pentru mine…

Privesc cum soarele dispare după valuri.

— O săptămână mai târziu, am plecat.

Pentru o clipă, rămânem în tăcere, niciuna dintre noi nu zice nimic. Sunt foarte recunoscătoare pentru tăcerea lui Cricket. Pentru că nu pune întrebări; doar m-a ascultat cât am vorbit. Aveam nevoie de asta, de foarte mult timp.

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva aşa a fost mai bine. Am încercat şi am eşuat. Poate că în adâncul sufletului nu mi-am dorit suficient de mult. Cum spuneai, nu toată lumea îşi doreşte copii.

— Adevărat.

În cele din urmă, adaugă totuşi ceva.

— Dar chiar crezi asta? Sau e doar suferinţa din tine?

— Nu ştiu.

— Şi e în regulă, zice ea încet.

Ridic privirea şi mă uit în ochii lui Cricket.

— Am optzeci şi unu de ani şi am învăţat până la vârsta asta că ai dreptul să îţi acorzi libertatea şi curajul de a spune „nu ştiu”. Pentru că o să-ţi împărtăşesc un secret: nu *trebuie* să ştii. Nu trebuie să ştii cum te simţi, ce vrei, dacă eşti fericită, dacă eşti tristă. Viaţa e plină de alegeri şi decizii şi există foarte multă presiune pe noi, să le luăm pe cele corecte. Şi dacă nu o facem? Dacă avem îndoieli şi reţineri? Dacă facem greşeli şi ne contrazicem?

Se uită la mine, cu ochii sclipind.

— Dacă ne străduim şi tot dăm greş?

În timp ce cuvintele ei se aştern înaintea mea, mă gândesc la mine, la tot ce s-a întâmplat.

— Atunci? Ar trebui să avem o părere proastă despre noi? De ce să nu acceptăm, pur şi simplu, că nu ştim? Pentru că, dacă accepţi asta, fata mea dragă, o să simţi o imensă libertate. Îţi va permite să te răzgândeşti, să urmezi altă cale, să profiţi de ocaziile care îţi ies în cale şi la care poate că niciodată nu te-ai fi gândit... să fii impulsivă, în loc să rămâi blocată, să nu te mai simţi vinovată.

Cricket se uită la mine, implorând.

— Să nu îţi mai fie frică.

Nu ştiu.

Suspin şi îmi şterg lacrimile care îmi cad pe obraji, răsucind acest nou concept în minte, privindu-l. îmbrăţişându-l.

Cum mă simt? Ce vreau?

Nu ştiu, *nu ştiu*, *nu ştiu*.

Cu blândeţe, Cricket îmi pune înapoi în mână bucata de hârtie şi mă uit la ea. La ceea ce fusese cândva viitorul meu închipuit. Păstrasem acest secret de foarte mult timp, dar acum îmi dau seama că el mă ţinuse pe mine. Mă ţinuse blocată. Mă împiedicase să îmi schimb povestea, să nu mai fie una legată de frică şi de eşec.

Mă uit spre orizont, la imensul spaţiu deschis, şi mă simt foarte mică. În mâinile mele, bucata de hârtie flutură în bătaia brizei; toată tristeţea pe care o ţinusem îngropată în mine, toată cenuşa trecutului meu aşteptând să fie luată de vânt.

Şi îi dau drumul.

O singură dragoste

— NU TREBUIE SĂ ÎNTÂRZII.

— Nu o să întârzii.

— Nu ar fi trebuit să îmi iau tocuri. Ce o fi fost în mintea mea, să iau bolovanii ăştia?

— Vasul nu va pleca fără noi.

— Am vrut doar să arăt bine. Lui Monty îi plăcea cum îmi stă îmbrăcată în rochie şi încălţată în pantofi cu toc. El era demodat, în privinţa asta.

— Arăţi minunat.

— Ar fi trebuit să iau pantofii de tenis.

— Aproape că am ajuns.

— Nu am fost sigură de rochia asta.

— Arăţi minunat.

Niciodată nu am văzut-o aşa pe Cricket. E încordată, aproape anxioasă. Ne îndreptăm spre port. Este acum cu puţin înainte de prânz, iar eu m-am oferit să o însoţesc pe vas. Presupusesem că va vrea să fie singură, fiind un moment intim, dar a părut recunoscătoare, aproape uşurată, şi mi-a acceptat rapid oferta.

Ambarcaţiunea de pescuit de culoare roşie ne aşteaptă. Andreas, căpitanul oarecum morocănos, stă pe punte şi ne salută cu o respectuoasă înclinare a capului. A decorat coca din lemn cu bougainvillea în nuanţe ciclam şi roz pal, iar petalele fâlfâie şi lucesc în bătaia brizei, ca nişte fluturi mici. E un gest plin de consideraţie, care o face pe Cricket să se relaxeze şi să zâmbească. Simt un val de recunoştinţă faţă de el.

Ia braţul lui Cricket şi o ajută să urce la bord, când auzim o voce.

— Catherine… o strigă cineva pe nume.

Ne întoarcem amândouă şi vedem o siluetă care ne face cu mâna, în timp ce se îndreaptă spre noi. Un bărbat elegant, cu excepţia espadrilelor şi a pălăriei din pai. Când se apropie, îi văd faţa puternic ridată, foarte bronzată, barba albă şi părul lung, legat într-o coadă de cal. Nu are nevoie de prezentare. Trebuie să fie trecut de şaizeci de ani, dar îl recunosc imediat, din poză.

Pablo.

Încetineşte pasul când ajunge aproape de noi şi, pentru o clipă cât se poate de scurtă, îi văd cum se analizează unul pe altul, înainte ca ea să facă un pas înainte şi să îl îmbrăţişeze. E semn că trebuie să plec.

Câteva minute mai târziu, stau pe o bancă, departe de port, privind cum vasul se îndreaptă spre promontoriu. Valurile sclipesc şi se unduiesc, în timp ce eu mă uit cum vaporaşul se face tot mai mic, ducând cu el preţioasa încărcătură: doi oameni, o singură dragoste. Au atât de

multe de vorbit şi de împărtăşit, de împăcat stafiile din trecut şi de comemorat omul pe care l-au iubit amândoi.

Soarele străluceşte puternic şi se simte o briză caldă. Este o zi frumoasă.

Sunt recunoscătoare pentru:

3. Pablo, care, deşi a primit biletul abia în dimineaţa aceea, a condus cât de repede a putut, încât să ajungă la timp pentru a împrăştia cenuşa lui Monty.

4. Toate întrebările la care Cricket a primit răspunsuri, în sfârşit.

5. Liniştea pe care a găsit-o când Pablo i-a spus: „Acum, că te-am cunoscut, înţeleg cum de a putut să mă părăsească”.

6. Că nu mai există secrete.

Carnavalul din Notting Hill

ESTE SĂRBĂTOARE NAŢIONALĂ, AŞA CĂ AVEM weekend prelungit. Eu şi Cricket ne întoarcem de la aeroport cu un taxi, la timp ca să constatăm că un carnaval e în toi; nu putem să ne apropiem de casa lui Cricket, pentru că toate străzile sunt blocate. Cum am putut să uit că e carnavalul din Notting Hill[37]? Suntem nevoite să coborâm şi să mergem pe jos cu bagajele, prin mulţimea de petrecăreţi. În trecut, abia aşteptam carnavalul, mă gândeam la el cu săptămâni înainte să înceapă. Era evenimentul anului!

„Pentru că acum devii claustrofobă în mulţime, iar muzica e prea tare”, răspunde eul meu de patruzeci şi ceva de ani, când, în sfârşit, ne refugiem în casa lui Cricket. „Şi abia aştepţi să bei o cană de ceai”.

A fost o călătorie lungă şi, îndemnând-o pe Cricket să se aşeze, pun ceainicul. Cât aştept să fiarbă, deschid

37 Notting Hill Carnival este un eveniment care se desfășoară anual la Londra, începând cu anul 1966, în zona Notting Hill (aparținând Royal Borough of Kensington and Chelsea). Este condus de reprezentați ai cetățenilor britanici proveniți din Indiile de Vest și atrage anual peste două milioane și jumătate de participanți, fiind unul dintre cele mai mari festivaluri stradale din lume (n. red.).

geamul, să intre aer proaspăt. Casa e pe traseul procesiunii, iar de aici am o priveliște grozavă spre carele alegorice care trec pe stradă, pline cu participanți îmbrăcați în costume colorate, însoțiți de ecoul tobelor. E o zi dedicată ieșitului în familie. Privirea îmi alunecă absentă peste fețele bucuroase ale copiilor și ale părinților, pe măsură ce gândurile îmi zboară înapoi în Spania.

S-au întâmplat atât de multe în săptămâna aceea; am senzația că am fost plecate mai mult! M-am debarasat de multe acolo și totul pare diferit acum. Mă simt mai ușoară, mai liberă. Aproape entuziasmată în privința viitorului, îndrăznesc să spun… Zăresc o fetiță de peste drum. Stând pe umerii tatălui ei, ține un balon și îl flutură spre mulțime. Brusc, îmi amintesc de senzația aceea pe care am avut-o de ziua mea, când l-am plimbat pe Arthur pe lângă toate casele pe ferestrele cărora m-am uitat. Eu, afară, privindu-i pe cei din interior.

— Poftim!

Revin în prezent când îmi întinde Cricket un pahar cu gheață și lămâie.

— La naiba cu ceaiul, m-am gândit să bem un gin tonic! zâmbește și își ciocnește paharul de al meu. *Salud*![38]

— *Salud*! rostesc și zâmbesc și eu.

Dacă mi-aș fi dat seama atunci cât de grozav poate fi și să privești din afară!

SEPTEMBRIE

jomo[39]

INVITAȚIA TA

9

la

---

38 „Sănătate”, în spaniolă în orig., folosit și ca urare atunci când se ciocnesc paharele la masă (n. red.).

39 Joy of Missing Out („bucuria de a lipsi”), sentimentul de mulțumire față de activitatea din prezent, fără teama de a fi ratat ceva mai bun. Senzația este opusă celei de FOMO - Fear of Missing Out, anxietatea de a fi pierdut o oportunitate sau ceva mai bun care se întâmplă în altă parte (n. red.).

PETRECEREA BURLĂCIŢELOR, DATĂ ÎN ONOAREA LUI NATHALIE!

Vino cu noi, să o sărbătorim pe viitoarea mireasă!

8 & 9 septembrie Un weekend de lux la spa!

O să coste o avere! Hotelul nu practică reduceri pentru camerele de o persoană şi este în Manchester, care e departe! Dar mireasa abia aşteaptă să te vadă, pe tine şi pe toate prietenele ei, care sunt cu cel puţin un deceniu mai tinere!

Norocoasa de tine va prinde un tren cu întârziere din Londra şi se va bucura de o serie de masaje scumpe, pe care nu şi le permite, şi de tratamente faciale de întinerire. Echipa de cosmeticiene îţi va turna o grămadă de creme pe faţă şi îţi va şterge o grămadă de creme de pe faţă, în timp ce tu te vei relaxa cu muzică ambientală şi cu stomacul chiorăind, întrebându-te dacă nu cumva cardul tău de credit va fi respins şi dacă se poate mânca şi altceva în afară de struguri.

Aştept răspunsul tău, după ce ai terminat de căutat pe Google „100 de feluri de fofilare de la o petrecere a burlăciţelor” şi după ce ţi-ai dat seama că nu există niciunul.

r + i îl

Dilema

ÎN LUME EXISTĂ PROBLEME MARI, MARI, ÎN CLIPA asta. URIAŞE chiar. Aşa că, în imaginea de ansamblu, o invitaţie la o petrecere a burlăciţelor la un spa nu se află acolo sus, la acelaşi nivel cu… distrugerea planetei noastre sau cu politica mondială, de exemplu. Dar în „lumea lui Nell” a fost cauza câtorva nopţi nedormite.

Când a sosit invitaţia, acum câteva săptămâni, am vârât-o în sertar şi am încercat să nu mă gândesc la ea. De parcă problema ar fi putut să dispară astfel, lucru care, după cum ştim cu toţii, nu funcţionează. În schimb, pare să fi avut efect opus şi să fi agravat problema.

Pe măsură ce zilele au trecut, a rămas acolo, sâcâindu-mă să răspund. Situaţia s-a înrăutăţit când celelalte invitate au răspuns. Toate. Continui să primesc e-

mailuri dimineaţa, la amiază şi seara, de la oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată şi care îmi spun: „Abia aştept!” şi „O să fie minunat!” şi „Uraaa, să înceapă petrecerea!”

Ştiu că trebuie să merg; nu pot să nu merg. E viitoarea soţie a fratelui meu, viitoarea mea cumnată, mama primei mele nepoate sau primului meu nepot. Ar fi groaznic să nu merg. Dar ştiu şi că nu îmi permit. Nunţile nu sunt ieftine, chiar dacă nu sunt ale tale, iar eu am plătit deja pentru o vestimentaţie nouă şi pentru un cadou de nuntă, plus bilete de tren şi două nopţi într-un hotel din Liverpool. Cârdul meu a ajuns la limită, iar contul e aproape gol. Cum o să-mi permit să plătesc şi pentru un weekend la spa?

Desigur că m-am gândit şi la varianta să fiu sinceră şi să îi mărturisesc lui Nathalie adevărul, dar mi-e prea jenă. Şi a fost chiar drăguţă să mă invite. Iar prietenele ei sunt mult mai tinere decât mine. Chiar vreau să mă duc şi să fiu Spiritul Petrecerilor Burlăciţelor Viitoare[40]? Singură, fără copii, falită, în vârstă de patruzeci şi ceva de ani *şi cu mâneci*! Sunt ca o avertizare teribilă cu privire la viitorul lor, dacă nu îl vor cunoaşte pe Domnul Perfect, însăşi prezenţa mea probabil că le va speria de moarte.

La naiba, ce situaţie penibilă! Mă doare capul doar când mă gândesc la asta. De fapt, parcă mă doare şi gâtul un pic… Mi se pare mie sau e foarte frig aici? Poate că ar trebui să mă bag sub plapumă. Ah, sunt extenuată! De fapt, cred că o să închid ochii un minut.

Sunt recunoscătoare pentru:

Gripă.

Nathalie, care a fost foarte drăguţă şi mi-a trimis un mesaj vocal, să mă asigure că nu trebuie să mă îngrijorez dacă nu pot participa la weekendul ei la spa, ci să mă fac bine în curând, şi că îmi mulţumeşte pentru cuponul la masaj.

---

40 Ghost of Hen Parties Yet to Come, trimitere la Spiritul Crăciunului Viitor (The Ghost of Christmas Yet to Come), personaj fictiv din Poveste de Crăciun, de Charles Dickens, traducere de Ana Irina Benea, Editura Corint, 2019 (n. red.).

Patul meu, din care nu o să *cobor o săptămână.*

Edward, care s-*a descurcat grozav pe post de Florence Nightingale.*

Că nu mă mai tem de spirite – trecute, viitoare sau de orice alt fel.

Un program încărcat

JOI MĂ ÎMBRAC SĂ IES PENTRU PRIMA DATĂ DUPĂ aproape o săptămână. Ceea ce, de fapt, când lucrezi de acasă, nu e *tocmai* neobişnuit. M-am trezit şi m-am dat jos din pat, am făcut un duş, mi-am spălat părul şi aşa mai departe. Mă simt MULT mai bine. Practic, sunt din nou om. După o săptămână de Lemsip[41], aproape că mi-am recăpătat pofta de mâncare.

În timp ce sunt în bucătărie şi încălzesc o supă de roşii la conservă, primesc un mesaj de la Fiona, care mă invită la reuniunea de ziua ei. Sâmbăta viitoare. Aceeaşi zi în care e nunta lui Rich şi a lui Nathalie. În afară de faptul că a dat *like* pozei mele din Spania, de pe Instagram, nu prea am vorbit, de când am adus-o pe Izzy înapoi de la petrecere. Lucrurile sunt încă ciudate.

Încropesc în minte SMS-ul prin care să o anunţ că nu pot să merg, dar nimic nu sună bine, nici măcar cu un *smiley* la final. La naiba! Nu pot să o refuz printr-un mesaj. îl şterg şi o sun. Ea nu răspunde niciodată, dar cel puţin va suna mai bine într-un mesaj vocal.

Dar răspunde.

— Aăă… hmm… bună, Fiona! luată prin surprindere, încep să mă bâlbâi.

— M-ai sunat din greşeală? întreabă ea.

N-am început bine discuţia asta.

— Nu… sigur că nu.

— Bine, păreai surprinsă.

— Voiam să îţi las un mesaj vocal… legat de ziua ta…

Iar acum totul pare afectat şi ciudat.

— Mă tem că nu pot veni…

— E în regulă, zice ea, înainte să termin, într-un fel în

41 Remediu contra răcelii și gripei folosit în Marea Britanie și în Irlanda (n. red.).

care îmi dai seama că nu e în regulă. E oricum ceva organizat în ultima clipă.

— Mi-ar plăcea să vin. Am lipsit de la ziua ta doar când eram în State, dar e nunta lui Rich în weekendul acela…

— *Fratele tău se însoară*?

— Da „nu ţi-am spus?

— Nu!

Fiona îl cunoaşte pe Rich de când eram în primul an de facultate, când a venit să stea la noi acasă în vacanţa de Paşte şi a devenit obiectul dorinţei fratelui meu adolescent plin de coşuri. A urmărit-o tot weekendul, dând târcoale uşii de la baie, când ea făcea duş, sperând să o zărească înfăşurată în prosop. A fost umilitor.

— Scuze, am vrut să îţi povestesc la petrecerea lui Michelle… doar că toată lumea a fost foarte ocupată, nu am avut ocazia să vorbesc cu tine cum trebuie…

Mă opresc, iar la celălalt capăt e tăcere.

— Da, a fost cam nebunie, zice ea în cele din urmă, cu un aer un pic vinovat.

— O să aibă un copil.

— Cine? Micul Rich?

— Da, micul Rich.

Zâmbesc, simţind deodată o apropiere de ea la auzul poreclei folosite de familie.

— Parcă pretindea că nu vrea să se însoare vreodată.

— Aşa zicea, dar apoi a cunoscut-o pe Nathalie.

— Uau, trebuie să fie o femeie pe cinste! Pariez că mama ta e încântată.

— E puţin spus.

Mă izbeşte cât de bine mă simt că, în sfârşit, pot să vorbesc cu Fiona despre toate astea. Ea înţelege bine frământările familiei mele. Le cunoaşte de mulţi ani.

— Ar trebui să bem ceva când te întorci, să sărbătorim infirmitatea mea, propune.

— Sună bine, îi zic, bucurându-mă din nou acea de legătură pe care mă temusem că nu o mai avem. Şi ce faci de ziua ta? La O’Leary, ca de obicei?

O’Leary e o tradiţie veche a Fionei. Un pub irlandez, unde se bea Guinness şi se serveşte faimoasa lor tocană de peşte şi pâine cu bicarbonat. În fiecare an, ea invită toată gaşca acolo, să îşi sărbătorească ziua de naştere. Se pare că e ceva legat de strămoşii ei. Deşi am impresia că are de-a face mai mult cu pâinea cu bicarbonat.

— De fapt, m-am gândit să fac altceva anul ăsta; am rezervat o masă la un club privat, în Soho.

— Ooo! Foarte şic! Nu ştiam că eşti membră a unui club privat.

— Nu sunt, Annabel este…

Cum de nu-mi închipuisem?

— Dar mereu ţi-a plăcut la O’Leary. E preferatul tău.

— Ştiu, dar m-am gândit că e timpul pentru o schimbare, pentru ceva nou.

— Cine a zis asta, tu sau Annabel?

Nu mă pot abţine. Îmi scapă cuvintele, pur şi simplu.

— Nell… mă avertizează Fiona.

— Ce e? zic eu inocent, deşi ştiu prea bine răspunsul.

— Uite, ştiu că nu îţi place Annabel…

Pare defensivă.

— Nu e vorba că eu nu o plac pe Annabel… (ok, asta e o minciună), dar cred că *ea* nu mă place.

— S-a străduit să se apropie de tine, dar tu nu ai fost prietenoasă cu ea.

— Eu? Nu am fost prietenoasă cu ea?!

Sunt indignată.

— Uite ce e, nu vreau să mă cert cu tine, Nell.

— Nu ne certăm, protestez, însă simt cum apropierea noastră abia regăsită dispare deja.

Urmează o tăcere apăsătoare, apoi schimb subiectul, înainte să dispară de tot.

— În fine, ce fac copiii?

— Foarte bine, mulţumesc… răspunde ea, uşurată că am schimbat subiectul. De fapt, Izzy a fost cam tăcută, în ultima vreme.

— Tăcută?

— Da, ai observat ceva schimbat la ea, când ai dus-o

la petrecere, acum câteva săptămâni?

— Nu, a fost în regulă… Stai puţin, acum, că ai pomenit, a fost obişnuita moară stricată pe drum, dar, după ce am intrat, a devenit cam tăcută. Am presupus că e din cauza clovnului. Sincer, şi mie îmi par înfricoşători, iar eu sunt mult mai în vârstă…

— Doamne, da!

— De ce? Crezi că e ceva în neregulă?

— Nu, sunt sigură că nu e mare lucru… probabil că s-a certat din nou cu fratele ei.

— Îmi amintesc de certurile alea, zâmbesc eu. O disperam pe mama, eu şi fratele meu, iar acum, uită-te la noi. Mă duc la nunta lui!

— Ei bine, distracţie plăcută, zice ea, revenind la subiect, şi transmite-i dragostea mea!

— Aşa o să fac. Distracţie plăcută de ziua ta!

Sunt recunoscătoare pentru:

Discuţia noastră; mă bucur că am reuşit să vorbesc cu Fiona, deşi lucrurile nu au ieşit chiar cum mi-ar fi plăcut şi deşi îmi pare rău că ratez ziua ei de naştere.

Că nu sunt nevoită să petrec o seară cu Annabel, pe de altă parte.

Supa de roşii Heinz. La naiba cu avocado zdrobit pe pâine prăjită; după gripă, chiar că nu e nimic mai bun ca asta.

Fabuloasa femeie de vineri

REŢELELE DE SOCIALIZARE AU O MULŢIME DE LATURI neplăcute, dar şi o grămadă care îmi plac. De exemplu, throwbackthursday şi flashbackfriday[42], care sunt o minunată ocazie de a posta poze vechi şi de a arăta lumii că toţi am fost cândva mai tineri şi mai slabi.

Poate că ar trebui să redenumim toate zilele? Să ne gândim puţin la asta: le-am putea schimba, în funcţie de

42* Credeți-mă, asta înseamnă mult mai mult decât un selfie făcut fără machiaj. De asemenea, folosesc pluralul regal — poate că doar eu am o viață haotică, imperfectă, nefiltrată. Hai, poate și cei douăzeci și șapte de ascultători ai mei (erau treizeci și doi, dar se pare că am pierdut cinci).

cum ne simţim. De exemplu, iată cum ar arăta săptămâna asta pentru mine:

afurisitazideluni

Mai puţin motivaţionala şi mai mult samoridegripa liber-profesionista tottrebuiesamuncesc.

martispunelucrurilorpenume

Am înregistrat podcastul de săptămâna asta din patul meu de bolnavă, înconjurată de şerveţele mucoase şi fără să mă bucur de vreo urmă de apus. Ceea ce m-a pus pe gânduri; ar trebui să existe o mişcare „spune lucrurilor pe nume o dată pe săptămână”. Eu propun să fie marţea. Închipuiţi-vă dacă în fiecare marţi ar trebui să spunem ce gândim. Să renunţăm la presiunea de a fi într-un anume fel şi să recunoaştem că ne-am săturat de rahatul ăsta. O zi în care să ne acceptăm vieţile haotice, imperfecte, nefiltrate. Eurile noastre autentice.*

miercurioscoatemlacapat

Când eram copil, mă bucuram odată ce venea ora de chimie, în după-amiezile de miercuri, deoarece ştiam că asta însemna că eram la jumătatea săptămânii de şcoală. Acum e la fel, dar se leagă mai mult de senzaţia că, în sfârşit, reuşești să rezolvi câte ceva din tot ce aveai de făcut pentru săptămâna în curs. Mai mult ceva de genul „hai că mă descurc”, decât că îţi doreşti să fie deja weekend.

j oivreausamaifiutanarasislaba

Cam aşa m-am simţit după ce m-am uitat prin albumele mai vechi de fotografii, căutând ceva de postat pentru throwbackthursday.

fabuloasafemeiedevineri

Pentru că în lume sunt atât de multe femei fabuloase, care ne inspiră şi care ne motivează. Femei incredibile, emancipate, inovatoare, de la Emmeline Pankhurst[43] la

43 Născută Emiline Goulden (1858-1928), activista în domeniul politic este cunoscută în special pentru rolul esențial pe care l-a jucat în organizarea mișcării sufragetelor din Marea Britanie și pentru contribuția ei la obținerea dreptului femeilor de a vota (n. red.).

Rosa Parks1, de la Malala Yousafzai[44] la Jane Goodall[45], de la Dolly Parton la Jane Austen. Lista e nesfârşită.

Şi femeile precum Cricket şi mama mea? Plus miile de femei obişnuite, care îşi văd tăcute de treabă, dar care nu sunt mai puţin extraordinare. Vreau să le sărbătorim în fiecare săptămână, nu doar de Ziua Internaţională a Femeii. Aceste femei uimitoare mă motivează mai mult decât a făcut-o vreodată orice video cu exerciţii yoga.

sambataincarestauiaracasa

Ei, poftim!

lanaibacuduminica asta

Cea mai bună zi. Când merge orice.

Emoţiile de dinainte

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, IAU TRENUL DIN EUSTON spre Liverpool, pentru nuntă. Lângă mine, în vagonul tăcut, se află partenera mea: Cricket.

— Nici nu-mi amintesc când am fost ultima dată la o nuntă, zice ea entuziasmată. Cred că a fost chiar nunta mea.

Ridic privirea din carte: un exemplar din *Doamna Dalloway*, a Virginiei Woolf, pe care l-am împrumutat din biblioteca mobilă, pentru călătoria cu trenul. Am citit acest roman prima dată în şcoală; e chiar mai bun decât îmi aminteam.

— Cum a fost? întreb, aşezând volumul pe măsuţa din faţa mea.

— Surprinzător de minunat, de fapt.

— Şi de ce surprinzător?

— Pentru că niciunul dintre noi nu a fost vreodată prea atras de idee, recunoaşte ea sincer. Abia când ne-am

44 Activistă americană care a jucat un rol esențial în mișcarea pentru drepturile omului în SUA, fiind astăzi considerată un simbol al rezistenței împotriva segregării rasiale (1913-2005) (n. red.).

45 Dame Jane Morris Goodall (n. 1934), antropolog și primatolog britanic, considerată cel mai mare expert în studiul cimpanzeilor, și-a dedicat cariera de peste șaizeci de ani conservării și protejării animalelor sălbatice (n. red.).

confruntat cu moartea şi cu taxele, cele două lucruri pe care nu le poţi evita, am decis să oficializăm relaţia. Când eram mai tineri, nu ni se părea necesar sau rezonabil. Cine poate face genul acela de promisiune, când chiar nu ai habar ce se va întâmpla în următorii treizeci de ani sau mai mult?

— Probabil că e mai bine să nu împărtăşeşti părerea asta la nunta din acest weekend, zâmbesc eu, iar ea izbucneşte în râs, punându-şi mâna peste gură.

Toată familia stă la acelaşi hotel. Părinţii mei coboară la recepţie, să ne salute, iar mama pare surprinsă când o vede pe Cricket. Până săptămâna trecută, presupusese că voi aduce cu mine vreun iubit nou, după nesăbuita mea decizie din vară de a-i spune că ies cu cineva. Trebuie să fi avut mari speranţe să îl întâlnească. Atunci când i-am comunicat că, în schimb, aduc o prietenă, a zis doar: „Ei bine, poate că veţi găsi acolo ceva bărbaţi drăguţi pentru voi două”.

— Mă bucur să te cunosc.

Mă uit la Cricket, graţioasă şi amabilă ca întotdeauna, când întinde mâna spre mama.

— Nell mi-a spus o grămadă de lucruri despre tine.

— Toate bune, sper!

Mama râde timid şi mi-o imaginez vizualizând în minte planul de aşezare la masă, întrebându-se dacă e prea târziu să o mute pe Cricket de la masa celor necăsătoriţi la masa rudelor mai în vârstă. Mi-o închipui şi pe Cricket sperând că este prea târziu.

În tot acest timp, tata pare uşurat să mă vadă. A fost forţat să îmbrace o cămaşă elegantă şi o pereche de pantaloni care par un pic strâmţi.

— M-a obligat până şi să port o blestemată de cravată, mârâie el în surdină.

— Îţi stă bine, îl consolez eu.

— Mai degrabă mă sugrumă.

— Unde e Rich?

— În camera lui. E acolo de când am sosit. Cred că e mahmur. Avea culoarea covorului ăluia, explică el, printr-

un semn spre mocheta de culoarea muştarului de sub picioarele noastre.

— Nathalie stă cu părinţii ei?

— Aşa se pare. Deşi cred că e o tradiţie cam aberantă, din moment ce ea e deja însărcinată.

— Probabil că vrea să se bucure de ultima ei noapte de libertate, rânjesc eu, lucru care îl face pe tata să râdă şi să tragă de cravată.

— Jur, o să mă sufoce naibii! mormăie el.

— Philip Gordon Stevens, cravata aia nu o să te sufoce, îi şuieră mama, ivindu-se lângă cotul lui.

Folosirea numelui întreg e rezervată infracţiunilor lui speciale, iar acum mama e foc şi pară, judecând după figură.

— Dar, dacă nu încetezi să mă faci de râs cu toate plângerile astea, soţia ta o s-o facă.

După ce ne cazăm în camera noastră dublă, o las pe Cricket să aţipească.

— Prefer să o numesc încărcarea bateriilor, dacă nu te superi, zice ea, iar eu mă duc să-l caut pe fratele meu.

Tata are dreptate. Are paloarea de culoarea muştarului Colman.

— Eşti mahmur? Arăţi groaznic, îi spun când deschide uşa.

— Mă simt groaznic.

În caz că nu aţi observat, eu şi fratele meu nu practicăm obişnuitele saluturi şi îmbrăţişări. Ne place să trecem direct la insulte.

— Câte beri ai băut?

— Nu am băut.

— Nu-mi zice! Un chebap prost.

— Nu e vorba de aşa ceva… doar că… nu sunt sigur, Nell.

— Nu e gripă, nu? Eu am fost terminată, săptămâna trecută.

După ce închid uşa şi îl urmez în dormitor, mă uit la el alarmată, când se pune pe marginea patului şi îşi îngroapă capul în mâini.

— Nu. Mă refer la nuntă, rostește, iar cuvintele îi sunt înăbușite de mâinile ținute peste față. Nu știu dacă pot să o fac.

Vai, ha, ha! Foarte amuzant! încă una dintre glumele fratelui meu. Îi fac jocul.

— Asta e! Prea târziu, chipul tău e imprimat pe șervete[46].

— Cum?

— Prințesa Di. Se pare că asta i-a spus sora ei, înainte de nunta cu prințul Charles.

Fratele meu se uită la mine de parcă aș fi luat-o razna.

— Ne fI, de ce vorbești despre prințesa Di, într-un astfel de moment?

Îmi aruncă o privire neliniștită, apoi își îngroapă și mai mult capul în mâini, trecându-și unghiile peste scalp, de parcă ar vrea să-și smulgă părul. Ceea ce nu pare o idee prea bună, având în vedere că deja e pe cale să chelească.

— Haide, Rich, nu te mai prosti!

Sunt obosită. Și mie mi-ar fi prins bine o reîncărcare a bateriilor.

— Nu glumesc! Vorbesc serios! explodează el iritat.

Sărind de pe pat, începe să patruleze prin cameră.

Rahat! Stomacul mi se strânge ghem. Cu siguranță, nu poate vorbi serios!

— Sunt doar emoțiile de dinainte, asta e tot. E normal.

— Și dacă nu este vorba despre asta? Dacă fac o greșeală imensă?

La naiba! Nu se poate.

— Să mă însor, să am un copil… eu sunt doar micul Rich, nu sunt pregătit. Nu pot s-o fac.

Mă holbez la el, uimită de brusca întorsătură a lucrurilor.

---

46 Your face is on the tea towels face referire la faptul că în Marea Britanie prosoapele de bucătărie au imprimate pe ele fețe ale cuplurilor regale, conotația expresiei fiind că este prea târziu să te răzgândești (n. tr.).

— Sigur că poţi!

Vocea mea e tăioasă. Nu o să renunţe în ultima clipă. Nu poate. Nu o să-l las.

— Dar e un angajament atât de mare. E pentru restul vieţii mele.

— La fel este şi faptul că susţii echipa de fotbal Carlisle, şi nu văd să faci o cădere nervoasă din cauza asta! i-o trântesc eu.

— Nu te înfuria pe mine, surioară…

Brusc, pare băiatul de zece ani care mi-a luat rolele şi şi-a sucit glezna, când s-a dat cu ele pe o movilă de reziduuri miniere. Simt cum furia mi se estompează la fel de repede cum a apărut.

— Şi ce o să faci în schimb, dacă nu te însori mâine cu Nathalie?

— Înainte sau după ce tatăl lui Nathalie o să mă omoare?

Zâmbeşte.

— Vorbesc serios.

Se sprijină de comodă şi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate călătoresc.

— Poftim? Şi să renunţi la afacere?

Confruntat cu realitatea, începe să tragă de timp.

— Nu prea te-ai gândit la consecinţe, Rich.

— Bine, dar mai scuteşte-mă, da?

— Nu, nu sunt aici să te scutesc, îi zic, de pe poziţia surorii mai mari. Sunt aici ca să te fac să te gândeşti dacă merită să dai cu piciorul la tot ce ai.

— Îi iubesc pe Nathalie şi pe copil, doar că…

Scutură din cap.

— Ţi-e frică.

Se uită la mine, apoi aprobă încet.

— Da, ai dreptate. Mi-e frică.

— Ştii, când erai mic, te temeai să adormi, din cauza monştrilor de sub patul tău. Eu veneam cu lanterna şi verificam ce e sub pat. „Nu e nimic”, ziceam şi abia atunci mă lăsai să sting lumina.

Zâmbeşte.

— Acum o să îmi spui să nu mă tem, pentru că nu e niciun monstru sub pat?

— Nu. Viaţa este înfricoşătoare. Dar va fi mult mai înfricoşătoare dacă pierzi persoana pe care o iubeşti.

Fluxul conştiinţei

LA DOUĂ NOAPTEA, SUNT ÎNCĂ TREAZĂ; O combinaţie de îngrijorare pentru fratele meu şi de sforăit al lui Cricket. Incapabilă să dorm, termin de citit *Doamna Dalloway*. E o carte atât de bună! îmi place că totul se întâmplă într-o zi şi că este scrisă în stilul fluxului conştiinţei. Mă inspiră.

Bun, nu o să fiu niciodată Virginia Woolf, dar ce alt mod mai bun de a-mi descrie toate gândurile şi emoţiile legate de ziua care mă aşteaptă?

Nunta fratelui meu

PLOUĂ. FRATELE MEU E AGITAT. MIREASA E FRUMOASĂ. Mama plânge. Tata se fâţâie în costum. Eu arăt ca o idioată, cu ornamentul meu *fascinatei1*. Aş vrea să fi fost eu mireasă. Cricket, într-o rochie Dior *vintage*, mă strânge de mână. Îmi vine să plâng. Scap apetitive pe rochia mea nouă. Încerc să scot pata, la toaletă. Nu reuşesc. Ratez discursul cavalerului de onoare, în timp ce îmi usuc mâinile. Mă distrez pe cinste cu tata pe ringul de dans. Sunt fericită. Regret că am venit cu pantofii ăştia. În poze, încerc să îmi ascund pata de grăsime, încrucişându-mi mâinile pe piept. Arăt ca Tutankamon. Mănânc prea mult tort. Beau prea multă bere nefâltrată. Mi-e dor de Ethan. Mă simt confuză. Cavalerul de onoare încearcă să mă pupe pe ringul de dans. Mă bate gândul să o fac. Pentru o clipă. Cricket şi unchiul lui Nathalie îi uimesc pe toţi cu foxtrotul lor. îl îmbrăţişez pe fratele meu. Dansez pe *Birdie Song1*. Ştiu toate mişcările. Simt că aparţin. Îmi iubesc familia. O iubesc pe Cricket. îl iubesc pe ospătar. Devin foarte sentimentală. Beau şi mai multă bere. Zâmbesc mult. Îmi amintesc să beau şi apă. O zi perfectă.[47]

47 Sau Chicken Dance, piesă cu linie melodică simplă, compusă în anii 1950 pentru acordeon, în Elveția, care a devenit populară pentru dansat la petreceri (n. red.).

O despărţire

E CIUDAT CUM SE SCHIMBĂ LUCRURILE. ÎN IANUARIE, când m-am mutat în apartamentul lui Edward, gândul de a împărţi baia cu el şapte zile din şapte fusese oribil. Atât de oribil, încât probabil că nici nu m-aş fi mutat acolo.

Sincer, situaţia băii nu este ideală nici acum, deşi avem un armistiţiu încă de la războiul hârtiei igienice, în ce priveşte bătălia termostatului, zilele sunt încă relativ lungi şi calde, aşa că centrala e oprită. Deocamdată, în plus, aproape că a avut loc o criză, când a descoperit că am aruncat o baterie, în loc să o pun în containerele acelea speciale de la supermarket, dar am dat vina pe uitare (şi nu pe lene) şi am reuşit să scap uşor.

— Divorţul se va încheia înainte de finalul anului, zice el, în timp ce trecem de poarta de la intrarea în parc.

E joi şi l-am scos pe Arthur la plimbarea de seară. De când m-am întors de la nuntă, am început să îl plimbăm împreună, ceea ce chiar e o schimbare plăcută. Plimbarea unui câine poate fi destul de singuratică, mai ales când ai unul care preferă să vâneze veveriţe şi raţe, în loc să tropăie ascultător pe lângă tine, ca toţi ceilalţi câini pe care îi văd.

— Atât de curând…

— Da şi nu, zice el. Am amânat prea mult. Ar fi trebuit să terminăm cu mulţi ani în urmă.

Urcăm pe panta dealului, spre pădure. Arthur ţopăie pe lângă noi. După ce m-a alergat de colo până colo de câteva luni, e incredibil cum îi răspunde lui Edward. Cu câteva comenzi simple stă, aşteaptă şi vine la picior.

— Aşadar, cum a fost nunta fratelui tău?

— Nu crezi că e un pic ciudat să vorbim despre nuntă şi despre un divorţ deodată?

— Deloc. Toate fac parte din complexitatea vieţii.

Îmi zâmbeşte şi se opreşte să admire priveliştea. Lumina serii e minunată. Caldă şi aurie, luminează copacii şi feţele noastre.

— Spune-mi!

— A fost o nuntă superbă, amândoi păreau foarte fericiţi.

Mă uit la unul dintre copacii mei preferaţi, un stejar mare, de la intrarea în parc. Pentru prima dată, observ că frunzele lui încep să se îngălbenească. Se schimbă anotimpurile.

— Deşi cred că cea mai fericită a fost mama.

Edward râde timid.

— Cel puţin pot fi recunoscător pentru un lucru: neapucând să mă vadă căsătorindu-mă, acum mama nu e nevoită nici să mă vadă divorţând

— Scuze, nu m-am gândit…

Brusc, mă simt insensibilă.

— Cum? E în regulă, îmi alungă el îngrijorarea. A fost acum mult timp.

Vârându-şi mâinile în buzunare, Edward se întoarce, iar eu îl urmez imediat. Continuăm să mergem împreună spre parc.

— Şi ce urmează acum? întreb eu, încercând să schimb subiectul.

Ridică din umeri.

— De fapt, e doar un caz de împărţire a banilor, o să vindem nişte bunuri. Am decis ca Sophie să păstreze casa. Nu vreau ca băieţii să sufere mai mult decât e necesar.

— Nu, ai dreptate.

— Cât sunt la şcoală, o să stea cu ea, dar am căzut de acord să vină şi să stea cu mine în weekenduri.

— Corect, da.

— Până acum, totul a fost amiabil.

Mă gândesc la întrebarea mea. Ce urmează acum? Edward a presupus că îl întreb despre divorţ şi chiar aşa am făcut, dar aş vrea să mai întreb o dată, doar că referindu-mă la cum va afecta înţelegerea noastră. Dacă băieţii vor sta cu el în apartamentul din Londra, vor avea nevoie de două dormitoare. Iar cu mine acolo, rămâne doar unul.

În plus, oare va păstra apartamentul? Nu a pomenit că l-ar vinde, însă, cu siguranţă, e unul dintre bunurile la

care făcea referire. Totuşi nu întreb şi, pe măsură ce păşim în parc, simt cum mi se strânge stomacul uşor. Nu îmi place nesiguranţa. Mă neliniştește.

Un lucru e sigur: la un moment dat, va trebui să mă mut.

Un manuscris important

ÎN WEEKEND, IAU AUTOBUZUL SPRE NOTTING HILL, ca să o vizitez pe Cricket. Mi-a lăsat un mesaj acum câteva zile, avertizându-mă că vrea să vorbească ceva cu mine, şi m-a invitat la prânz, duminică. A refuzat să îmi spună la telefon, atunci când am sunat-o.

— E mult mai bine să vorbim la o porţie de midii cu cartofi prăjiţi, a zis ea, iar imaginaţia mea bogată şi obsesia pentru Rightmove[48] m-au împins să concluzionez că urma să se mute la o fermă din sudul Franţei.

— Şi să fac ce? Să mă învârt pe acolo cu găinile şi să îmi fie dor de Londra? râde ea, când îi mărturisesc temerea, în vreme ce pune masa.

Scoţând cu polonicul midii aburinde dintr-o oală mare, Cricket se înfioară la acest gând.

— Mmm, miroase delicios!

Îmi dă un bol, iar eu inhalez aroma de usturoi, vin alb şi ceapă.

— O, am uitat pătrunjelul!

Nu se aşază bine, că se şi ridică din nou, să taie o legătură mare, înainte să se întoarcă la masă şi să împrăştie o mână de verdeaţă pe cochiliile negre lucioase.

— Vai, şi cartofii…

— Stai jos, insist, în timp ce vrea să se ridice din nou. Îi aduc eu.

— Sunt în cuptor. Dacă vrei un sfat, să nu îţi faci niciodată singură cartofii. Cumpără-i semipreparaţi. Viaţa e prea scurtă ca să cureţi cartofi.

Zâmbesc şi mă aşez la masă, cu tava cu cartofi, din care luăm amândouă, deşi sunt prea fierbinţi şi ne frig. Cricket toarnă din sticla de vin pe care am adus-o şi ne

48 Cea mai mare platformă online de tranzacții imobiliare din Marea Britanie (n. red.).

urăm noroc, apoi desfacem scoicile şi luăm din deliciosul sos de usturoi.

— Fantastic!

— Nu-i aşa? aprobă ea, fără falsă modestie. Nu am mai făcut de ceva vreme. Nu prea are rost să gătesc doar. pentru mine.

Aprob, înţelegând. De când eu şi Ethan ne-am despărţit, nici nu mai ştiu de câte ori am mâncat semipreparate. Gătitul n-a fost niciodată punctul meu forte, dar oricum nu prea ai motiv să faci efort, când nu ai cu cine să împarţi (sau cu cine să-ţi plângi de milă).

În ultima vreme însă, cum Edward vine mereu acasă, am gătit unul pentru altul, de câteva ori. E mai avantajos, mai ales pentru mine, pentru că el chiar e un bucătar grozav, în timp ce eu ştiu să fac doar două reţete, în ciuda faptului că am cumpărat tot felul de cărţi de gătit: legume la tigaie şi omletă. Totuşi, îmi iese o omletă *foarte* bună.

— Deci, ce voiai să îmi spui?

Douăzeci de minute mai târziu, a rămas doar o grămadă de scoici goale. Eu golesc holurile în timp ce Cricket umple din nou paharele. Se întinde spre scaunul de lângă ea, care e băgat sub masă, şi scoate un plic A4 maroniu. Extrage din el nişte hârtii şi le pune pe masă. Sunt legate cu o sfoară.

— Pare un manuscris. Unul vechi, zic eu, observând marginile îngălbenite. Am văzut destule, când lucram ca editor.

— Este. Unul neterminat.

Aştept să îmi explice.

— A venit cu poşta, săptămâna asta. Din Barcelona.

Mă încrunt.

— Pablo?

Cricket aprobă.

— Într-un scurtă scrisoare zice că a vrut să mi-l dea când am fost în Spania, dar că nu a avut timp să se întoarcă la apartamentul lui, să îl ia. După ce a primit mesajul meu, a venit direct de la galerie…

Ochii îi cad pe manuscris.

— Îl avea de mulţi ani. E o piesă scrisă de Monty când erau împreună.

Ascult cu sufletul la gură ce îmi spune.

— Se pare că a lucrat la ea mai bine de un an, când locuia la Paris, dar, odată ce s-a mutat din garsoniera lui, l-a aruncat. Pablo l-a găsit la coş şi l-a luat.

— Şi Pablo nu i-a spus lui Monty că l-a păstrat?

— Cândva, la mulţi ani după aceea, când au reluat legătura, dar Monty doar a râs şi i-a spus să aprindă focul cu el. Era cel mai aspru critic al său.

— Ai citit-o?

— Da, aprobă, apoi rămâne tăcută.

Pentru o clipă, uit să respir.

— Cred că e cea mai bună piesă a lui.

Se face linişte şi amândouă ne uităm spre paginile scrise la maşină care au rămas pe masă. Momentul acesta pare colosal. O piesă nedescoperită a premiatului dramaturg Monty Williamson. De când am întâlnit-o pe Cricket, am citit câteva dintre piesele lui Monty. Nu e de mirare că a câştigat atâtea premii. Era un scriitor desăvârşit.

— Îmi dai voie? arăt spre manuscris.

— Desigur.

Îl trag cu grijă spre mine, peste lemnul lăcuit. Desfac sfoara şi iau pagina cu titlul. Văd adânciturile tastelor maşinii de scris. Pun vârfurile degetelor pe ele, apoi las jos pagina şi o iau pe următoarea… Actul!”. Ochii îmi fug pe text, care e plin de mâzgăleli cu creionul. Văd pata de vin, unde şi-a pus paharul; o pată de la cerneala care nu se uscase. Mi-l închipui la Paris, tânăr, aplecat peste maşina de scris, îl aud cum loveşte literele, imaginaţia lui fervent㠅… Răsfoiesc până la ultima pagină. Scrisul de maşină se opreşte, urmând nişte însemnări de mână.

— Trebuie să o termine cineva.

Vocea lui Cricket mă readuce în prezent, din anii 1950 şi din mansarda parizianã. Ridic privirea şi o văd că mă studiază.

— Doamne, păi, nu am mai lucrat în domeniul

editorial de câţiva ani, dar aş putea încerca să găsesc pe cineva pentru tine… Aş putea lua legătura cu foşti colegi editori, să cer recomandări. Sunt sigură că ei ştiu scriitori buni…

— Deja cunosc un scriitor bun.

Brusc, îmi pică fisa.

— O, Doamne, nu!

Îmi dau capul pe spate şi aproape că râd de ridicolul ideii.

— Doar nu vrei să sugerezi…

— Nu sugerez, ţi-o cer.

— Nu, e o nebunie!

Mă las pe spătarul scaunului şi scutur din cap în semn de protest faţă de o astfel de idee complet absurdă.

— Eu scriu necrologuri. Nu sunt un scriitor adevărat.

— Ba da, eşti, ai scris un text minunat despre Monty.

Pentru moment, tac, amintindu-mi. Ne privim în linişte. Cricket nici nu clipeşte.

— Uite ce e, eu sunt mai mult editor.

— Ei bine, avem noroc, întrucât e nevoie şi de un editor bun… de fapt, e mai mult redactare, în afară de final, la care trebuie lucrat un pic.

Mi se strânge pieptul. Încep să-mi muşc buza. Vreau să protestez, dar în adâncul meu simt o mică palpitaţie.

— Nimeni nu îl cunoaşte pe Monty mai bine decât îl cunoşti tu acum.

— Dar tu?

Acum, ea este cea care râde şi îşi dă capul pe spate.

— Monty s-ar răsuci în mormânt dacă aş încerca, având în vedere cât de nepricepută eram să îi editez piesele şi când era în viaţă. Ca să zic aşa.

Zâmbeşte.

— Şi, oricum, sunt prea aproape de poveste.

Urmează o pauză, în timp ce în mine se dă o bătălie. Niciuna dintre noi nu vorbeşte.

— Te plătesc.

— Ba nu!

— Ba sigur că da. Nu îţi cer să o faci din

generozitate, Nell. Îţi cer să faci o treabă plătită, deoarece eu consider că eşti cea mai potrivită pentru asta. Pentru că în nimeni nu am mai multă încredere în ce priveşte cuvintele soţului meu.

Se uită la mine cu mandibula încordată, apoi oftează.

— O să te gândeşti măcar?

Simt un entuziasm aproape palpabil.

— Da, o să mă gândesc.

Dar, chiar în timp ce rostesc cuvintele, amândouă ştim că nu e nevoie să mă gândesc. Pentru că răspunsul este, bineînţeles, afirmativ.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Combinaţia perfectă dintre midii şi cartofi*.

— *Că totuşi Cricket nu se va muta la o fermă din sudul Franţei*.[49]

— *Că cineva crede în mine*.

Va fi bine

SĂPTĂMÂNA ZBOARĂ. NU POT SĂ CRED CĂ A SOSIT ziua de vineri. Deja!

Duminică seara, după ce m-am întors din Notting Hill, am stat trează până târziu, citind piesa lui Monty. Cricket a avut dreptate. E genială. Desigur, am sunat-o a doua zi şi i-am spus că nu am cum să încerc să îi calc pe urme şi să o termin. Chiar şi cu însemnările lui detaliate, are nevoie de un scriitor mai bun ca mine. Nici vorbă să o pot face.

Mi-a spus că vorbesc prostii şi că cecul meu era pe drum.

Aşa că am început. Îngrozită, *dar entuziasmată*. Mai entuziasmată decât am fost vreodată. Stând la birou, cu degetele deasupra tastelor, de parcă levitau, mă simţeam fremătând de nerăbdare pentru sarcina pe care o aveam în faţă. Cred că am stat aşa vreo zece minute, până când, în sfârşit, m-am năpustit asupra tastelor şi am început să scriu.

Paginile lui Monty sunt adnotate din abundenţă. Mâzgălituri cu creionul decorează marginile şi dansează

49 Corectă observația ei referitoare la găini.

printre rândurile textului bătut la maşină: notiţe legate de intrigă şi de personaje, cuvinte tăiate, dialoguri noi, idei despre subiect… citindu-le, aproape că îi aud gândurile iuţi ţâşnind spre mine. Înainte să mă concentrez pe ritmul textului, pe evoluţia naraţiunii, pe dezvoltarea personajului ori pe intrigă, încep cu grijă să redactez un rând, verificând să nu fie greşeli de scriere sau de punctuaţie.

Primul şi al doilea act sunt aproape scrise, dar al treilea… acesta ar putea merge în foarte multe direcţii.

Exact ca viaţa mea.

Cum se va termina povestea asta? E o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori, în ultimul an. Adeseori, întinsă în pat, noaptea, mintea mea frământată începe să patruleze în sus şi în jos, încercând să bată la uşa viitorului meu, să afle ce se va întâmpla. Cum se va termina povestea mea? înainte, credeam că ştiu. Aveam totul planificat, iar apoi… *bum*. E înfricoşător să păşeşti în vid. Te poate copleşi; te poate umple de panică şi de teamă.

Dar, privind la aceste pagini neterminate, pline cu idei mâzgălite şi cu posibile răsturnări de situaţie, încep să îmi dau seama tot mai mult de ceva. Şi să nu ştii cum se termină povestea poate fi al naibii de plăcut!

Deodată, cât sunt concentrată pe text, începe să-mi sune telefonul. îl oprisem peste zi, cât am lucrat, dar l-am deschis mai târziu, ca să sun la bancă. După discuţia de acum câteva zile cu Edward, am contactat nişte agenţii imobiliare, încercând să găsesc un apartament de închiriat, dar, din greşeală, am fost pusă în legătură cu Rupert, de la vânzări.

Când i-am spus că e o greşeală şi că nu îmi permit să cumpăr, el m-a întrebat dacă am studiat posibilitatea coproprietăţii, care era mult mai accesibilă. Aveam nevoie doar de o garanţie de cinci la sută. Prima mea reacţie a fost să refuz ideea, ca fiind ridicolă. Eu? Să cumpăr un apartament la Londra? Ha, ha, ce amuzant!

Dar a sosit cecul destul de substanţial de la Cricket şi mi-a dat de gândit: ar putea fi garanţia mea.

Astfel s-a ivit o vagă posibilitate, suficient cât să pun

mâna pe telefon şi să sun la bancă, deşi eram sigură că mă vor refuza. Dar nu au făcut-o. De fapt, ideea nu li s-a părut ridicolă deloc, iar după ce şi-au notat unele date personale despre mine, mi-au spus că mă va suna cineva de la departamentul de împrumut ipotecar.

Probabil că ei sunt acum.

— Bună ziua, Penelope Stevens la telefon.

Încerc să par genul de persoană căreia i-ai împrumuta o mare sumă din banii altora.

— Nell, tu eşti? Sunt David, soţul Fionei.

— David, salut!

Mă simt uşor jenată de vocea mea de la telefon. îl ştiu pe David de mulţi ani, dar mereu m-am simţit un pic intimidată de el. E foarte deştept şi foarte serios şi se ocupă de fuziuni şi achiziţii de multe milioane de lire. Cu ani în urmă, îmi amintesc că Max l-a întrebat cum reuşește să îşi ţină cumpătul, având de-a face cu atât de mulţi bani, iar el a zis simplu: „Îţi trebuie boaşe de oţel”. L-am văzut pe Max cum tresare şi îşi strânge picioarele.

— Ascultă, nu dau de Fiona. Telefonul ei e închis, iar Francisca, bona, tocmai m-a sunat să-mi spună că vomită Izzy…

— Câh! Adică, o…

— Trebuie să o ia cineva pe Izzy de la şcoală şi, chiar dacă anulez următoarea întâlnire, tot nu ajung la timp, pentru că sunt în cealaltă parte a oraşului.

— Nu-ţi face griji, mă duc eu, zic imediat.

— Sigur? Aş fi rugat pe vreun părinte, dar Fiona se ocupă de chestiile astea şi ea are toate numerele de telefon…

— E în regulă, plec chiar acum.

— Bine, mulţumesc. O să sun la şcoală, să îi anunţ.

Sinceră să fiu, nu-mi trebuie nicio scuză ca să o văd pe fina mea. Deşi e un pic ciudat. Se întâmplă de multe ori ca Fiona să nu răspundă, dar niciodată când e vorba despre copii. În timp ce urc în autobuz, mă întreb dacă o fi totul în regulă. Poate că are vreo programare la medic sau aşa ceva. Deşi nu a pomenit de asta… Pe de altă parte, ea

nu prea îmi mai spune multe lucruri. Obişnuiam să ne scriem de câteva ori pe zi, despre tot felul de lucruri banale, dar acum trec şi săptămâni fără să am vreun semn de la ea. Totuşi, nici eu nu îi scriu.

Ca de obicei, la porţile şcolii e plin de maşini cu motoarele pornite şi de maşini parcate pe liniile de marcaj galbene. În timp ce trec repede pe lângă ele, zăresc un Range Rover alb şi recunosc maşina ca fiind a lui Annabel. Stă pe locul şoferului, vorbind la telefon şi bătând darabana pe volan, cu manichiura ei perfectă.

Las capul în jos şi grăbesc pasul. Nu ne-am văzut de la ziua sportului, a cărei amintire încă mă sâcâie, aşa că vreau să evit orice situaţie ciudată. Izzy aşteaptă la locul de joacă şi pare încântată să mă vadă. O îmbrăţişez, îi iau ghiozdanul şi ne îndreptăm spre porţi. Locul de joacă e plin de părinţi şi de bone şi, în timp ce Izzy merge alături de mine, pălăvrăgind despre ziua ei la şcoală, nu o zăresc pe Annabel decât odată ce e prea târziu.

— Nell?

Absorbită de povestea despre un hamster de la curs, ridic privirea şi o văd pe Annabel că se încruntă spre mine. Asta dacă ar *putea* să se încrunte, desigur. Ca de obicei, pare scoasă din cutie şi, tot ca de obicei, vestimentaţia mea de azi e la fel cu cea de ieri, doar că are pe ea o pată de ou.

— Bună, Annabel!

— Unde e Fiona?

— Ocupată.

Ei bine, n-am de gând să recunosc că nu ştiu!

— David m-a rugat să o iau pe Izzy.

— Vai, ar fi trebuit să mă sune pe mine!

Pare iritată.

— Nu era nevoie să baţi atâta drum. Izzy poate veni acasă cu mine şi cu Clementine şi o voi duce mai târziu.

Clementine se joacă cu Mabel, buldogul lor francez, şicanându-l cu o jucărie ţiuitoare. O simt pe Izzy că mă ia de mână.

— Se pot juca împreună în piscină.

— Poate să se joace şi Mabel în piscină, mami? chicoteşte Clementine, în timp ce biata Mabel se tot învârte în lesă.

— Nu azi, scumpo, cred că ar trebui să vă jucaţi doar voi, fetele.

Annabel zâmbeşte spre Izzy, care a devenit tăcută.

— Poţi împrumuta unul dintre costumele de baie ale lui Clementine.

Simt cum Izzy mă strânge de mână.

— Mulţumesc, dar cred că Izzy se simte puţin obosită. O duc acasă.

Zâmbetul lui Annabel devine încordat.

— Nu cred că Fiona ar aprecia că nu îi dai voie fiicei ei să se distreze. Fetele adoră să înoate.

— Cred că o voi lăsa pe Fiona să se pronunţe asupra subiectului, îi răspund veselă, apoi, înainte ca Mabel să sfârşească strangulată, îmi iau rămas-bun repede şi ieşim pe porţile şcolii.

Abia când ajungem în staţia de autobuz îmi dau seama că Izzy a rămas foarte tăcută. Aşezate pe bancheta roşie din plastic, aşteptând autobuzul, scot nişte portocale din geantă şi încep să curăţ una.

— Nu voiai să mergi să înoţi cu Clementine, nu-i aşa? o întreb şi îi dau portocala.

Studiind fiecare bucată, ea scutură din cap, dar nu se uită la mine. Sunt surprinsă, dar nu zic nimic. O privesc cum îndepărtează cu grijă fiecare pieliţă albă, înainte să bage o bucată în gură, bucuroasă. Îi place să le ţină în gură până se topesc, ca pe bomboane.

— Te-ai supăra dacă cineva ţi-ar zice că eşti căcăcioasă? zice ea, în cele din urmă, ridicând privirea spre mine.

— Oamenii mi-au găsit porecle mult mai rele, zâmbesc eu. De ce, te-a numit cineva căcăcioasă?

Izzy îşi fereşte privirea şi desface încet încă o felie de portocală.

— E doar o prostie. Ignoră-i!

După o pauză:

— Te-ai enerva dacă cineva te-ar lovi?

Simt cum mă crispez.

— Izzy, te-a lovit cineva la şcoală?

Nu răspunde, dar nici nu se uită în ochii mei. Mă las să alunec de pe scaun şi mă ghemuiesc lângă ea, să îi pot vedea faţa. Se uită la bucăţile de portocală, de parcă viaţa ei depinde de ele.

— Ştii că mie poţi să îmi povesteşti orice, da?

Are o expresie serioasă.

— A zis că nu trebuie să spun nimănui. Altfel, o să dau de belea.

Vocea ei e aproape o şoaptă, în zgomotul traficului.

— Nu e adevărat, de ce ai da de belea?

— Mami o să fie furioasă pe mine.

— Mami te iubeşte, niciodată nu ar fi furioasă pe tine. De ce crezi asta?

Încă o pauză. Parcă durează o veşnicie.

— Pentru că nu o să mai putem merge să înotăm acasă la ea.

Şi, brusc, înţeleg despre ce vorbeşte.

— Pentru că mămica ei e prietenă cu mami.

— Îţi promit că nu o să dai de belea.

Îi întind degetul meu mic.

— Promit.

Se uită în ochii mei, îşi împleteşte degetul cu al meu şi îmi spune cine o şicanează. Dar, desigur, ştiu deja.

Clementine.

Ziua următoare

SE DEZLĂNŢUIE IADUL.

OCTOMBRIE

peoplea restra nge[50]

O săptămână mai târziu

SE SPUNE CĂ ÎN POLITICĂ O SĂPTĂMÂNĂ ÎNSEAMNĂ mult. Însă, când vine vorba despre intimidare, lucrurile pot chiar mai rapid de atât să escaladeze, să se

50 People Are Strânge, piesă a formației The Doors, de pe cel de-al doilea album de studio al trupei, lansat în septembrie 1967 (n. red.).

agraveze, să ia amploare. (Poţi măcar să o numeşti intimidare, când vine din partea cuiva de cinci ani? Când e practicată de cineva îmbrăcat în tutu şi cu aripi de zână?)

În clipa în care Fiona a ajuns acasă şi a aflat ce se întâmplă, a trecut imediat la acţiune şi a sunat-o pe Annabel. Cred că intenţia ei era să încerce să rezolve totul cu calm şi să înăbuşe lucrurile în faşă, dar abuzul e un subiect delicat pentru toţi cei implicaţi, iar rezultatul a fost similar cu ceea ce vedeţi în clipurile acelea oribile, în care unii aruncă benzină pe grătar, încercând să repare lucrurile, iar rezultatul este că totul explodează.

Cum era de aşteptat, Annabel a fost şocată şi supărată, dar, în acelaşi timp, furioasă. Refuzând să creadă că Clementine ar face aşa ceva, şi-a apărat energic fiica, acuzând-o pe Izzy că minte. Acuzaţiile au fost aruncate de ambele părţi. Ca urmare, Fiona, pe care nu cred că am auzit-o vreodată să ridice vocea în toţi anii de când o cunosc, a reuşit să joace foarte bine rolul ursoaicei care îşi apără puiul, ameninţând că o va suna pe directoarea şcolii, în timp ce lui Annabel i-a ieşit o performanţă la fel de bună, ameninţând că va suna la poliţie.

Din fericire, nimeni nu a sunat nicăieri. În săptămâna care a urmat, atât Fiona, cât şi Annabel s-au calmat suficient, încât să aibă o întâlnire cu învăţătoarea fiicelor lor. Şcoala are o politică de toleranţă zero faţă de intimidare, de aceea cei din conducere au luat totul foarte în serios. De asemenea, au ştiut să abordeze problema într-un mod adecvat şi chibzuit, iar astfel s-a descoperit că acuzaţiile lui Izzy erau adevărate, iar Clementine a recunoscut că i-a dat porecle şi că a lovit-o, de câteva ori.

Ceea ce lămureşte de ce fusese Izzy atât de tăcută la petrecere; nu de clovn îi fusese teamă, ci de Clementine. Nu se explică însă de ce a făcut Clementine aşa ceva.

— Moment în care Annabel a cedat şi a recunoscut că ea şi Clive divorţează.

Stăm într-o cafenea şi mă uit la Fiona, peste masă. Mi-a trimis un SMS azi-dimineaţă, să mă întrebe dacă vreau să ne vedem la o cafea, după ce duce copiii la şcoală.

— O, nu, e îngrozitor! N-am ştiut.

— Nici eu, scutură Fiona din cap. Nimeni n-a ştiut.

Mă gândesc la toate fotografiile şi la postările lui Annabel, în care se lăuda cu căsnicia ei perfectă. Poate că de acum înainte ar trebui să fie un semn. Fiona amestecă în cafea. A venit cu maşina la mine în cartier, iar când a sosit la cafenea, m-am dus să-i comand un ceai din plante, ca de obicei, dar mi-a zis să îl dau naibii de ceai, întrucât îi trebuia ceva mai tare, după săptămâna pe care o avusese.

— Biata Annabel…

Sunt surprinsă de câtă compasiune simt pentru ea. Poate că nu e preferata mea, dar ştiu cât de dureroasă poate fi o despărţire şi nu o doresc nici celui mai aprig duşman al meu. Simt o neaşteptată solidaritate cu ea.

— Se pare că se certau mult. Au încercat să ascundă asta de Clementine, dar…

— Copiii sunt deştepţi, zic eu, iar ea aprobă.

— Ceea ce, probabil, explică ieşirile ei. Consilierul zice că adeseori copiii recurg la intimidări, dacă au probleme acasă; e felul lor de a-şi exprima furia pe situaţie.

— Ai fost la un consilier cu Izzy?

— Au unul la şcoală. Au fost foarte grijulii cu ea, s-au dovedit de mare ajutor.

— Cum e Izzy acum?

Fiona îşi detensionează vizibil corpul.

— Pare să fi ieşit din asta destul de bine. Rapoartele profesoarei arată că ea şi Clementine au dat uitării totul şi că sunt din nou cele mai bune prietene.

— Asta e bine!

— Ştiu, zâmbeşte ea. Ironic e că adulţii sunt cei care se chinuie cu prietenia.

Ia o gură de cafea.

— Eu şi Annabel încă nu vorbim.

E ciudat, era o vreme când propoziţia asta mi-ar fi oferit o mare satisfacţie, dar acum simt chiar opusul.

— Cred că tot ce contează e ca Izzy să fie bine, la fel şi Clementine, adaug eu, venind cu sufletul în

întâmpinarea ei.

În ciuda celor întâmplate, e doar o fetiţă, o fetiţă ai cărei părinţi se despart şi a cărei lume aşa cum o ştia ea este pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Toată povestea e al naibii de tristă!

— Da, numai asta contează, e de acord Fiona.

Ţinându-şi cana în mâini, se uită pe geam, înainte să scoată brusc un oftat greu şi să o lase precipitat pe farfurioară.

— Doar că mă simt îngrozitor, din cauză că Izzy n-a venit prima dată la mine! izbucneşte ea. Că a avut impresia că nu-mi poate mărturisi.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Mă învinuiesc pentru asta.

— Hei, eşti nebună! zic eu ferm. Desigur că n-a fost vina ta.

— Dar, dacă mi-ar fi spus, aş fi putut face ceva mai devreme. Doar gândul că eu eram cu Annabel, crezând că fetele se joacă, iar în tot acel timp…

Se opreşte, trăgându-şi nasul.

— Şi sunt sigură că se jucau, în cea mai mare parte a timpului, argumentez eu. Cine ştie, poate totul a început foarte recent. Important este că *a spus* cuiva şi că s-*a rezolvat*.

Mă întind şi o ating pe umăr.

— Nu te mai învinovăţi.

Zâmbeşte trist.

— Nu face şi asta parte dintre sarcinile unei mame?

— Nu ştiu. Cred că e doar o sarcină a oricărei femei.

Apoi, se uită la mine şi, pentru o clipă, stăm acolo împreună, două prietene vechi. Mă simt mai apropiată de ea decât m-am simţit de mult timp.

— Mă bucur că ţi-a zis ţie, şoptește ea.

— Şi eu.

— Uite, referitor la ultima vreme, îmi pare rău că lucrurile au fost cam ciudate între noi.

— Da, şi mie.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Annabel? glumesc eu, iar ea zâmbeşte poznaş.

— Nu, nu e vina ei. E a mea. N-ar fi trebuit să o las să se ocupe de ziua lui Max sau de petrecerea bebeluşului… credeam că doar e drăguţă, dar, privind în urmă, cred că voia să preia controlul asupra vieţii altora pentru că propria viaţă îi scăpase de sub control…

— Cred că era şi drăguţă, zic eu cu generozitate, iar Fiona aprobă.

— Annabel n-a greşit cu nimic; eu am greşit. Mi-am stabilit greşit priorităţile. Cred că atunci când ne-am cunoscut, la şcoală, iar ea a vrut să-mi devină prietenă, m-am simţit cumva onorată. Eram atât de uimită de ea; părea să fi găsit soluţia la tot.

Acum râde de cât de ridicol sună.

— Deodată, apăruse femeia asta frumoasă, sofisticată, de succes, cu o viaţă uimitoare, care voia să fie prietena mea.

— Spre deosebire de mine, rânjesc eu, dar Fiona nu râde.

În schimb, pare supărată.

— Nu, dar tu eşti reală, Nell. Nimic din toate acelea nu era real, nu-i aşa?

— Ei bine, casa aia fantastică era.

— Da, casa, aprobă ea şi zâmbim amândouă.

— Deşi, serios, închipuie-ţi, să stai să înfoi toate pernele alea.

— Poate că plăteşte un înfoietor de perne.

— Există un astfel de job?

— Habar n-am. Există?

Apoi, amândouă izbucnim în râs, cu stupidul simţ al umorului pe care îl împărtăşim şi cu o familiaritate născută din zeci de ani de prietenie.

— E plăcut aici.

Fiona se uită în jur prin cafenea, observând-o pentru prima dată.

— Îţi place să locuieşti aici? Nu te-am întrebat niciodată, nu-i aşa?

— Da, îmi place, îmi dau eu seama. Îţi ia un timp să

te obișnuiești, dar, da, îmi place.

— Nu ți-e dor de America?

Trebuie să cuget pentru o clipă. Mă izbește faptul că nu m-am gândit la asta de o vreme. Răspunsul meu era mereu afirmativ, dar acum…

— Nu, nu mi-e, zic, scuturând din cap. Deși mi-a lipsit soarele californian în februarie, zâmbesc eu.

— Și tipul cu care ieșeai? Johnny? Doamne, sunt o prietenă groaznică, nu te-am întrebat despre el chiar niciodată, cum merge?

— Au fost doar câteva întâlniri, ridic eu din umeri. S-a terminat înainte să înceapă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Mie nu îmi pare.

— Avem atâtea de recuperat.

— Știu, aprob eu zâmbind. Mi-ai lipsit.

— Da, și tu mie, zâmbește ea.

— Apropo, am vrut să te întreb, în rest, totul e în regulă?

Cu toată discuția despre divorțul lui Annabel, uitasem să întreb de telefonul lui David. Fiona pare să se crispeze.

— De ce întrebi?

— Pur și simplu, când David a zis că n-a reușit să dea de tine și m-am dus să o iau pe Izzy…

Vocea mea se stinge și simt o urmă de neliniște.

— Am avut un interviu pentru un job.

E ultimul lucru la care mă așteptam, iar ușurarea e urmată repede de surpriză.

— Nu știam că vrei să te întorci la lucru.

— Nici eu, recunoaște ea, apoi zâmbește timid. Până când am conștientizat că redecoram bucătăria pentru a treia oară în cinci ani și nu pentru că avea nevoie de faianță nouă, ci pentru că eram al naibii de plictisită și de frustrată.

Își pune coatele pe masă și își sprijină capul în mâini.

— Nell, habar n-ai cât sunt de disperată să îmi pun din nou mintea la treabă, oftează ea, uitându-se la mine.

Am petrecut trei ani studiind arheologia. Am un master în Bizanţ şi paleografie greacă. Înainte să am copiii, eram parte dintr-o echipă care făcea muncă de teren pe siturile din Europa; apoi, am obţinut jobul meu de vis, curator de muzeu, şi am fost responsabilă de organizarea expoziţiilor. Iar acum…

Se opreşte, iar frustrarea ei este aproape palpabilă.

— Acum, mă uit la mostre de draperii, urmăresc *Frozen* a mia oară şi singura stimulare mentală pe care o am este când încerc să programez să-mi ajungă la timp livrările de la Ocado[51].

Râdem amândouă, dar ea pare că e gata să izbucnească într-o criză de isterie.

— Mi-e dor de cariera mea. Vreau un job. Trebuie să îmi folosesc creierul. Mi-am întins antenele şi am trimis câteva e-mailuri. M-a contactat fostul meu şef… Mi-a spus că au ceva la muzeu, nu e o poziţie superioară, cum am avut înainte, dar, dacă sunt interesată… Aşa că, m-am dus să vorbesc cu ei…

— Şi?

— Şi am obţinut jobul.

— E super!

— Este?

Pare îngrijorată.

— Încă nu i-am spus lui David. Când au venit copiii, am fost de acord ca unul dintre noi să stea acasă şi să aibă grijă de ei. Desigur că a trebuit să fiu eu; David câştiga mult mai bine decât mine. Apoi, după ce am născut-o pe Izzy, am avut o depresie postnatală groaznică şi am avut noroc să o găsim pe Francisca, să mă ajute cu jumătate de normă. Nu ştiu ce aş fi făcut fără ea, dar încă nu-mi pot imagina să îi las…

— Nu mi-ai spus niciodată că ai avut depresie postnatală, îi zic eu cu îngrijorare.

— Nu am spus nimănui, ridică ea din umeri. Mi-a fost prea ruşine. Mă simţeam de parcă era ceva în neregulă cu mine. De parcă nu reuşeam să fiu mamă.

---

51 Supermarket online din Marea Britanie (n. red.).

În timp ce mă uit la prietena mea, îmi dau seama că nu sunt singura care a ţinut în ea unele lucruri.

— Dar acum sunt mai mari, nu mai au nevoie de mine la fel de mult ca înainte, zice ea, ridicând din umeri, şi încă o avem pe Francisca… face parte din familie, iar copiii o iubesc. Doar că…

— Te simţi vinovată, zic eu, terminând propoziţia pentru ea.

Se uită la mine surprinsă.

— De unde ştii?

— Pentru că, atunci când nu ne spetim, ne simţim vinovate de ceva, glumesc eu, iar ea râde.

— Iar acum, după cele întâmplate cu Izzy, mă îngrijorează să lucrez cu normă întreagă… Mi-e teamă de felul în care ar putea s-o afecteze. Încă aş putea să îi duc la şcoală, deci nu ar fi o schimbare foarte mare…

— Şi atunci?

Scutură din cap.

— Nu ştiu, Nell. Sunt egoistă? Nu e vorba că avem nevoie de bani. Avem noroc că David se descurcă atât de bine, nici măcar nu pot folosi asta ca motiv. O fac doar pentru mine.

Mă uit la Fiona. Îmi dau seama că e complet sfâşiată.

— Uite, nu sunt expert, dar eu zic să o faci. Cu siguranţă, e mai bine pentru Lucas şi Izzy să aibă o mamă fericită şi motivată. Şi sunt sigură că şi David va gândi la fel. Vorbeşte cu el, ai putea fi surprinsă.

— Da, aprobă ea şi faţa i se luminează.

— Şi bravo ţie!

— Mulţumesc, zâmbeşte ea. Acum, spune-mi despre tine. Mai scrii necrologurile?

— Da, dar mai lucrez la alte câteva chestii…

Mă uit la ceas şi observ cât e ora.

— Va trebui să îţi povestesc despre asta mai târziu.

— Mă bucur că ne-am văzut, zice Fiona.

— Şi eu. Poate că data viitoare când ieşim la cafea ar trebui să o inviţi şi pe Annabel, propun eu.

— Ramura de măslin?

— Da.

Zâmbesc.

— Dar să fie un *chai latte*.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Că m-am împăcat cu Fiona, deoarece lucrurile nu doar că au revenit la normal, dar totul e mai bine ca oricând*.

— *Reacţia lui David, când i-a spus despre job. A fost foarte încântat atât pentru ea, cât şi pentru el, deoarece asta înseamnă că* s-*a terminat cu renovările casei şi cu studierea mostrelor de materiale pentru draperii*.

— *Că Izzy şi Clementine sunt din nou cele mai bune prietene*.

Cel mai ciudat lucru

AŞADAR, AZI S-A ÎNTÂMPLAT CEL MAI CIUDAT LUCRU.

Înregistram cel mai recent episod din podcast, trăncănind la microfon, cum fac în fiecare săptămână, când, pe la mijlocul monologului, m-am întrebat într-o doară dacă cei douăzeci şi şapte de oameni care l-au descărcat îl mai ascultă. Sau dacă i-am pierdut deja şi pe ei şi vorbeam singură, la propriu.

(Asta ar însemna şi că e adevărat ce se spune, că te transformi în mama ta; am crescut auzind-o strigând: „Vorbesc singură?” întrebare la care, desigur, nu îi răspundea nimeni.)

Mi-am dat seama că trecuse o veşnicie de când nu mă mai uitasem la statisticile *analytics*, un termen la modă, care, practic, îţi arată dacă ţi-a descărcat cineva podcastul său, în cazul meu, dacă a dat cineva din întâmplare peste vorbăria mea şi, printr-un miracol, s-a gândit să o asculte. Entuziasmul meu (obsesiv) iniţial pentru a verifica statisticile şi a descoperi că am paisprezece ascultători, urmărind cum numărul urcă la optsprezece, apoi la treizeci şi doi (treizeci şi doi de ascultători!), s-a redus un pic în momentul în care m-am blocat la treizeci şi doi, timp de mai multe săptămâni, iar apoi am pierdut cinci. M-am simţit cam ca atunci când am

fost părăsită, doar că era vorba despre tărâmul anonim al podcastului.

Şi am încetat să mai verific. A fost un pic demoralizant. Adică, serios, cine îşi doreşte să fie respins? În plus, am început podcastul doar pentru mine; ce conta dacă nu asculta nimeni? Apoi, au intervenit tot felul de evenimente şi am uitat complet de asta. Până azi, când mi-am amintit.

Aşa că m-am conectat, pregătindu-mă să văd că, de fapt, îmi pierdusem toţi ascultătorii şi că, într-adevăr, eram singura persoană din lume care se simţea ca o ratată trecută de patruzeci de ani…

2 437.

Cifra de pe ecran se uita la mine.

M-am uitat şi eu la ea, m-am apropiat un pic, întrebându-mă dacă îmi scăpa vreo virgulă de zecimală pe undeva, apoi, brusc, mi-am dat seama.

DOUĂ MII PATRU SUTE TREIZECI ŞI ŞAPTE DE DESCĂRCĂRI.

PE BUNE?

Pentru ultimul episod al podcastului meu? Nu, nu era posibil. Trebuia să fie vreo greşeală.

Sigur?

Sigur?

Sunt recunoscătoare pentru:

Aceste noutăţi uimitoare, incredibile.

Minunăţii mei ascultători, care m-au ascultat şi au crezut în mine şi m-au făcut să mă simt parte dintr-o familie incredibilă, şi pentru toţi cei care mă ascultă, vă mulţumesc foarte mult pentru că mă faceţi să mă simt mai puţin ratată. Sunt FOARTE recunoscătoare, n-aş fi reuşit asta fără voi; podcastul este pentru voi.

Că nu am câştigat niciodată un Oscar.

Doar dragostea contează

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, ÎNCĂ ÎNCERC SĂ ÎNŢELEG şi să accept incredibila descoperire că, într-adevăr, există oameni care ascultă podcastul meu. Liza mă contactează pe Face Time. A trecut ceva vreme de când nu

am vorbit, având în vedere călătoria mea în Spania, nunta fratelui meu şi piesa lui Monty, în vreme ce ea a fost ocupată cu propria viaţă, cu orele de yoga; plus factorul deloc de neglijat că ne desparte Atlanticul, cu o diferenţă de fus orar de opt ore, ceea ce poate fi o adevărată pacoste.

Dar, printr-un miracol, universurile noastre se întâlnesc. Ei i se anulează un curs, deci are o pauză mai devreme, iar bateria mea e încărcată, aşa încât putem intra pe Face Time.

— A trecut o veşnicie!

— Încercai să găseşti un costum de baie. Ai găsit?

— Da, unul frumos, o să ţi-l arăt…

— Şi mesajul de la nemernicul ăla.

— Johnny.

Oftez, când îmi amintesc.

— Ai mai primit vreun semn de la el?

— Nu, râd eu (chiar râd). Şi nici nu mă aştept să primesc.

— Bun, aprobă ea ferm. Aşadar, haide, spune-mi totul despre excursia ta!

— Mai întâi tu, zic eu ferm, vreau să aflu toate noutăţile. Ce mai faci?

— Foarte bine, zâmbeşte ea, făcându-mă să îmi dau seama imediat.

Nu e unul dintre acele zâmbete care se referă la faptul că ai obţinut o promovare la muncă sau că ai slăbit un pic sau că ţi-ai cumpărat o rochie; e zâmbetul care arată că ai cunoscut pe cineva.

— Cine e?

Liza nici măcar nu încearcă să nege. Faţa i se îmbujorează.

— Cum ai ghicit?

Ridic o sprânceană şi râde.

— Este persoana care venea la cursul meu de la yoga, îţi mai povestisem eu ceva.

— Super! Şi cum ai reuşit să rezolvi dilema aceea legată de etică?

— A încetat să-mi mai fie studentă la curs.

În acest fel simplu, Liza aruncă faptul în conversaţie, iar eu nu fac mare caz de asta.

— Bun, haide, zi-mi totul despre ea!

— Nu eşti şocată?

— De ce? Pentru că te-ai îndrăgostit de o femeie?

— Da.

— Ei bine, tu eşti şocată?

Pentru o clipă, rămâne tăcută, apoi, scutură din cap.

— Asta e cel mai bizar lucru. Nu, nu sunt. Nu sunt şocată deloc. Adică, niciodată nu am mai fost atrasă de o femeie. Dar apoi am cunoscut-o pe Tia şi parcă nu o mai vedeam ca pe o femeie, ci ca pe o persoană, pur şi simplu… una de care eram foarte atrasă. A fost ciudat şi în acelaşi timp nu a fost ciudat deloc, iar asta a făcut totul foarte neobişnuit…

Vocea ei se stinge.

— Are vreo logică ce spun?

— Perfectă.

— Dar recunosc că la început am fost uluită de ce mi se întâmpla… Mă simt prost pentru felul în care am dat-o la o parte.

Privindu-i chipul pe ecranul telefonului, nu pot să nu mă gândesc cât de frecvent respingem ce simţim, doar din cauza cine ştie cărei idei care ne-a fost băgată în cap.

— Pe de altă parte, nu puteam să mă abţin să nu mă gândesc întruna la ea.

— Aşa ajungi să îţi dai seama.

— Da, aprobă ea. Aşa că, după ce m-am simţit ca naiba pentru o vreme, m-am întrebat de ce îmi fac asta? De ce nu sunt cu persoana cu care îmi doresc să fiu? Şi am sunat-o şi am avut noroc că nu m-a trimis la plimbare, deoarece, crede-mă, mă purtasem ca o ticăloasă cu ea, zice ea, zâmbind. Dar n-a făcut-o, aşa că am ieşit, apoi ea a venit la mine şi, mă rog, practic, n-a mai plecat.

— Deci nu sunt singura care a fost ocupată, zâmbesc eu, iar ea râde.

— Nell, sunt atât de fericită, dar m-am temut să le

mărturisesc celor din jur, întrucât nu e relaţia pe care îmi imaginam că o voi avea…

Vocea ei se stinge din nou.

— Dar trebuie să acţionez aşa cum simt că e bine pentru mine, indiferent ce fac sau cred ceilalţi…

Ridică din umeri.

— Ce naiba, nu?

Încurajând-o în gând, în timp ce o ascult cum îşi dezvăluie sentimentele şi îşi urmează drumul, ridic un imaginar pahar în cinstea ei.

— Ce naiba, zâmbesc eu.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că Liza a găsit curajul să renunţe la ce credea că o va face fericită, astfel încât să se poată îndrăgosti de cineva care chiar o face fericită.

Că locuiesc într-*o parte a lumii unde suntem liberi să ne urmăm inimile, indiferent de gen sau de rasă.*

Că nu e cu încrezutul ăla de Brad.

Ziua în care îmi câştig independenta

— SCUZE, TREBUIE SĂ ÎL FI AMESTECAT CU ALE MELE.

Intru în bucătărie, după o ieşire la supermarket, şi mă trezesc cu un plic mare azvârlit în faţă.

— Edward, poţi să…

Exasperată, flutur pungile de cumpărături, să îi arăt că nu am mâinile libere.

— Corect, da, desigur.

În casele normale, venirile şi plecările au un fel de perioadă de graţie, o zonă-tampon, când intri, îţi dai jos haina, pui jos sacoşele şi saluţi, poate schimbi câteva amabilităţi; iar plecările urmează o rutină similară, când îmbraci haina, strigi „la revedere” şi poate pălăvrăgeşti un pic despre ora la care o să te întorci. E un curs normal al conversaţiilor.

Edward nu crede în zone-tampon. Sau în perioade de graţie. Sau în cursul firesc al conversaţiilor. Orice are în minte va ajunge la tine îndată ce intri pe uşă. La fel, când pleci. Uneori, când îi spun „Pa, ne vedem mai târziu”,

răspunsul lui poate fi „La revedere”. Dar e la fel de posibil să fie „Cred că avem un şobolan sub podele” sau „Este scandalos!” (fără vreo referire la ceva anume).

Încă n-am reuşit să-mi dau seama dacă se întâmplă din cauză că pică foarte adânc pe gânduri şi se concentrează mai mereu pe ce se întâmplă în mintea lui, astfel că nu este conştient de lumea din jur, sau dacă nu cumva e o încercare deliberată să mă scoată din minţi.

— Dă-mi voie să te ajut cu sacoşele acelea.

Reversul este că poate fi incredibil de amabil şi de săritor. Iar eu sunt cât se poate de nesuferită, după ce am bântuit printre rafturile din supermarket într-o vineri după-amiază, când semenii cumpărători dau năvală de parcă nu e un simplu weekend, ci de parcă în sud-vestul Londrei are loc o apocalipsă.

— Ştii, chiar n-ar trebui să mai foloseşti plastic.

— E o pungă pe viaţă, zic eu defensiv, când el zăreşte singura pungă din plastic pe care o am printre cele ecologice.

— Viaţa planetei, da, mormăie el. Ştii că astea sunt chiar mai rele decât cele de unică folosinţă? Trebuie săle. foloseşti de cel puţin douăsprezece ori, din cauza plasticului în plus utilizat la fabricarea lor.

— Mi-am dat seama abia la casă că nu aveam cu mine traista de pânză! izbucnesc eu, dar, desigur, ştiu că are dreptate, iar asta e mai enervant ca oricând. Care e scuza ta că foloseşti doar ca să mergi în afara oraşului măgăoaia aia de maşină, mâncătoare de benzină?

E o lovitură un pic sub centură, având în vedere că divorţează şi că nu mai stă la ţară; nu e chiar cinstit să îi amintesc de asta. Dar sunt foarte morocănoasă. Serios, nu ştiţi cum a fost la raionul cu salate!

— De fapt, este electrică, răspunde el calm.

— Desigur!

Las sacoşele pe blat, smulg plicul de la el şi îl desfac. E o scrisoare de la bancă. Îmi trec rapid privirea peste el şi văd că s-a întâmplat un miracol, cumva. Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

— Veşti bune?

— În principiu, mi s-a aprobat o ipotecă!

— Vai… înţeleg. Ei bine, felicitări!

— Nu îmi vine să cred!

Ridic privirea din scrisoare şi mă uit la Edward, care stă de cealaltă parte a hiatului.

— Ei bine, se pare că nu va mai trebui să mă suporţi mult, pe mine şi sacoşele mele, zâmbesc eu.

Dar, evident, lui nu i se pare amuzant şi nici măcar nu schiţează un zâmbet.

— A fost o glumă, îl ajut.

Mina îi rămâne neschimbată. Chiar s-a enervat din cauza pungilor? Iar acum mă simt prost.

— Îmi pare rău. N-am vrut să izbucnesc… doar că era nebunie la supermarket, iar eu eram prost dispusă şi…

— Nu, nu sunt nervos din cauza asta, nu fi prostuţă, mă întrerupe, înainte să termin.

— Atunci, ce e?

— Habar n-aveam că vrei să te muţi.

Pare sincer afectat de veste. Brusc, mă simt prinsă pe picior greşit.

— Niciodată nu ai pomenit nimic, continuă el.

— Păi, am presupus că ar trebui… cu divorţul şi aşa mai departe… parcă dau din colţ în colţ, încercând să îi explic. Îmi amintesc că am avut discuţia aceea, când l-am plimbat pe Arthur, despre faptul că trebuie să vinzi unele proprietăţi… că ai nevoie de spaţiu pentru băieţi. Sunt doar trei dormitoare aici.

Edward se uită la mine; expresia lui e indescifrabilă.

— Presupun că sunt prea mari pentru paturi suprapuse.

În sfârşit, zâmbeşte, iar eu simt un pic de uşurare.

— Sunt sigur că putem găsi o soluţie. Nu trebuie să te muţi…

— Mulţumesc, îi zâmbesc, eşti foarte drăguţ.

— Nu sunt drăguţ, îmi place să stai aici.

— Iar mie îmi place aici, recunosc eu şi, pentru o clipă, mă izbeşte cât de mult s-au schimbat lucrurile. Dar

am nevoie de un loc al meu, zic ferm. Înainte, credeam că nu mi-l permit, dar acum…

Flutur hârtia de la bancă.

— Trebuia de mult să am o casă a mea, de fapt. Adică, uită-te la mine, am peste patruzeci de ani şi stau într-o cameră închiriată…

— Şi? Eu am peste patruzeci de ani şi divorţez.

Surâdem amândoi şi simt cum tensiunea dintre noi dispare. Arthur îşi face deodată apariţia în bucătărie, adulmecând pe lângă plintă.

— Şi Arthur?

Amândoi ne întoarcem şi ne uităm la el cum face pe aspiratorul. O să îmi fie atât de dor de el!

— Care sunt drepturile mele de vizitare?

Mă întorc din nou spre Edward şi ne privim îndelung.

— Ce zici să împărţim custodia?

Sunt recunoscătoare pentru:

Un prieten ca Edward.

Fiona, care m-a făcut să îi scriu în legătură cu camera lui de închiriat, altfel nu l-aş fi întâlnit vreodată.

Punga mea pe viaţă, pe care intenţionez să o folosesc întreaga mea viaţă, nu doar de cele douăsprezece ori recomandate.

Cricket, care mă face să râd, remarcând că, la optzeci şi ceva de ani ai ei, o pungă pe viaţă e cam impropriu spus.

Un funcţionar de la bancă, pentru că s-*a gândit că sunt suficient de responsabilă să îmi împrumute toţi banii aceia*.

Că pot să mă uit la apartamente de vânzare, cine ar fi crezut?

Viaţa merge înainte

CRICKET A ACCEPTAT O OFERTĂ PENTRU CASA El şi se mută. Nu departe, doar după colţ. A găsit un apartament cu două dormitoare, aflat la etajul unu, cu geamuri înalte şi cu o mică terasă pe acoperiş, care are vedere spre o biserică.

— Astfel, Domnul poate sta cu ochii pe mine.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu.

— Nu cred, dar îmi place să am acoperire. La vârsta mea, mă apropii de deznodământ…

— Cricket! o cert eu.

— Ce e? protestează ea. Faptul că vorbesc despre cuvântul cu „M” nu o să mă facă să mor mai repede.

Ne întoarcem de la vizionarea apartamentului ei, îmbrăcate cu haine groase şi cizme. Vremea s-a răcit, iar ceasul s-a dat înapoi. Frunzele se adună pe lângă borduri. Frunze mări, roşiatice şi unele mici şi galbene, de culoarea lămâilor. Mă uit la ele şi mă gândesc că ar trebui să ştiu de la care copaci provin.

Acesta este alt aspect al vârstei mijlocii. Când eram mai tânără, nu observam niciodată astfel de lucruri, dar poate că aceasta este răsplata pe care o primeşti îmbătrânind – înveţi să apreciezi minunile naturii. Dacă priveşti lucrurile aşa, faptul că trebuie să porţi un pic de mânecă nu mai pare un preţ atât de mare, nu-i aşa?

— Îmi place când le adună în grămezi mari.

Ridic privirea şi o văd pe Cricket arătând spre câteva grămezi de frunze, din faţă. Şi la colţul străzii sunt movile mari de frunze.

— Îmi amintesc de copilărie. Îmi plăcea să sar pe ele, ţie nu?

— Habar n-am, scutur eu din cap. Mama mereu zicea că sunt pline de păianjeni, aşa că nu săream.

— Sunt sigură că sunt pline, aprobă ea veselă, dar există multe alte lucruri de care să îţi fie mai frică decât de păianjeni.

Şi, desprinzându-se de braţul meu, sare imediat pe o grămadă mare de frunze, împrăştiindu-le în aer, în timp ce tropăie şi loveşte cu picioarele. Pare să se distreze foarte bine.

— Vaaii…

Însă curând un măturător de stradă strigă la ea, iar eu flutur din mâini, în semn de scuze, şi o zoresc. Ea încă zâmbeşte, când ajungem în faţa casei ei, la timp să observăm o adolescentă care pune o carte pe rafturile

micuţei biblioteci şi o schimbă cu alta.

— M-a făcut să îmi dau seama ce dor îmi era să citesc, mărturiseşte fata, când ne oprim să o salutăm.

Îi zâmbeşte cald lui Cricket.

— E o idee grozavă. Sper să continuaţi.

— Ei bine, de fapt, mă mut, dar noii proprietari au promis să o păstreze.

— Sper, zice ea, dar văd o umbră de dezamăgire pe faţa ei.

— Crezi că noul proprietar o va păstra? întreb eu câteva minute mai târziu, în timp ce ne dăm jos hainele, ajunse înăuntru.

Umplu ceainicul, iar Cricket se duce în sufragerie, să facă focul. Nu pot să cred că deja a sosit vremea de făcut focul în case.

— Sper, spune, apoi îngenunchează şi aranjează vreascurile. Dar cine ştie?

Stau în uşă, privind-o cum construieşte cu grijă o colibă din surcele. Ştiu că nu trebuie să mă ofer să o ajut. Poate fi încăpăţânată, dar niciodată mai mult decât atunci când vine vorba să facă focul în felul ei anume.

— Aş vrea să putem dezvolta mai mult biblioteca.

— Ah, chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta…

O privesc cum se apleacă peste grătar, cu spatele la mine.

— Am vorbit cu cei de la o asociaţie caritabilă de artă despre o strategie pentru a deschide mai multe biblioteci micuţe în cartier, poate chiar şi în alte zone. M-am gândit că acum, dacă vând casa, aş putea folosi nişte bani pentru asta.

Aprinde o bucată de hârtie şi o împinge spre surcele.

— Ar fi uimitor! mă bucur eu. E foarte generos din partea ta.

Se întoarce spre mine, îndreptându-se şi ştergându-şi mâinile de fustă. Pare mulţumită.

— Şi se pare că sunt de acord să ne ajute.

— Uau!

— Aş vrea să fie în memoria lui Monty. De la cărţile

lui am pornit. Şi de la tine, desigur…

— Eu doar ţi-am dat ideea, asta e tot! protestez eu, dar ea îmi face semn să tac.

— Nu, mi-ai dat mai mult de atât; mi-ai dat un motiv să vreau să mă ridic din nou din pat dimineaţa. Când am construit biblioteca aceea micuţă, m-am simţit cel mai animată, de la moartea lui Monty. Parcă am revenit la viaţă.

Uitându-se fix în ochii mei, îmi zâmbeşte.

— Participam la cursurile de artă, mă ocupam cu redecorarea, dar doar mă mişcam de ici-colo, de fapt… Abia când ai venit tu cu propunerea asta… rosteşte, apoi lasă o pauză, aşezându-se în fotoliu. Toţi avem nevoie de un scop în viaţă, iar înainte ca Monty să moară, el era scopul meu. Probabil că e un lucru foarte demodat să recunoşti aşa ceva în ziua de azi, dar aşa a fost.

— Ce ştiu eu despre a fi la modă, constat, ridicând din umeri, cu un zâmbet, şi arătând spre ţinuta mea specială de plimbat câinele, cu care m-am îmbrăcat azi-dimineaţă şi de care nu m-am mai schimbat.

— Încă mi-e greu, mărturiseşte ea.

— Ei bine, nu a trecut foarte mult, îi amintesc.

— Da, ştiu.

Se uită la foc. Surcelele s-au aprins, iar focul trosneşte, în timp ce flăcările se ridică.

— Dar acum mi-e greu într-un fel diferit. Nu doar pentru că mi-e dor de Monty, ci şi pentru că viaţa mea evoluează, iar a lui s-a terminat.

Se întoarce cu faţa la mine.

— Şi mă simt vinovată că mă bucur din nou de viaţă. Poate că ar trebui să mai sufăr, zice ea, iar surâsul îi dispare, părând tulburată.

— Ce mi-ai spus tu odată? Suferinţa nu e liniară.

Când îi amintesc asta, expresia i se relaxează.

— Îţi mulţumesc, Nell.

— După părerea mea, poţi fi îndurerat de pierderea cuiva – ori a trecutului –, dar trebuie, totodată, să trăieşti, continui eu, cu fermitate.

Mă duc să pregătesc ceaiul, apoi stăm lângă foc şi petrecem seara vorbind despre toate planurile ei noi. Şi abia mai târziu, când sunt întinsă în pat, îmi dau seama că nu vorbeam doar despre Cricket şi Monty; vorbeam şi despre propria-mi viaţă.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că am fost invitată de Cricket să fac parte din noul ei plan şi că i-am promis să mă implic cât de mult pot. Pentru că, deşi nu mi-aş fi închipuit acum câteva luni, chiar sunt foarte ocupată zilele acestea, cu necrologurile şi cu podcastul, iar acum şi cu piesa. Poate că asta se întâmplă când ajungi în acest stadiu al vârstei mijlocii. Nu mai ai doar unjob; ai diverse alte lucruri pe lângă. Din unele faci bani, din altele nu, dar împreună constituie o viaţă împlinită.

Măturătorul de stradă, pentru că n-a cerut să fie arestată Cricket.

Trecătorul care a luat de pe mine păianjenul acela uriaş, după ce am sărit în frunze în drum spre casă şi am ţipat de s-*a auzit aproape pe toată strada.*[52]

Că mi-am găsit un scop.

Tunsoarea

— ARĂŢI BINE!

În seara următoare, cobor şi îl găsesc pe Edward la patru ace. Nu în echipamentul lui de yoga sau în hainele de lucru. Ci într-un sacou şi o cămaşă foarte elegante şi… aceia sunt cumva blugi de designer? La auzul complimentului meu, pare foarte jenat şi îşi fereşte privirea.

— Mergi cumva la o întâlnire? mă interesez, mijindu-mi ochii.

— Nu e o întâlnire. E doar o cină. Cu nişte prieteni, adaugă repede.

De când locuiesc aici, n-am mai pomenit să meargă Edward la cină cu „nişte prieteni”. S-a mai dus la yoga sau la vreun pahar, după program, cu colegii de la birou.

52 Jur că era de mărimea unei tarantule. Ceea ce dovedește că, desigur, mamele au întotdeauna dreptate.

Câteva după-amiezi de sâmbătă la fotbal şi să bea ceva, cu un tip pe nume Pazza, pe care nu l-am cunoscut, dar care se pare că este un vechi prieten din Bristol, cu care va urca pe Kilimanjaro anul viitor, într-o acţiune caritabilă.

— Vreunul dintre aceşti prieteni e femeie şi celibatară? rânjesc, incapabilă să mă abţin.

— Bine, bine, zice, ridicând mâinile, în semn de capitulare. Un coleg de la lucru a tot încercat să mă cupleze cu cineva, de când i-am spus despre mine şi Sophie, dar nu cred că se poate numi întâlnire, din moment ce divorţul meu nici s-a pronunţat.

— Ba chiar aşa se numeşte, răspund eu, amintindu-mi de recenta mea incursiune în lumea întâlnirilor. Sunt sigură că o să te distrezi.

Pare uşurat că are aprobarea mea.

— Deşi nu sunt sigură de părul ăla al tău.

Îşi duce mâinile la cap.

— Ce are?

— Nimic, dacă nu te deranjează să arăţi de parcă ţi-ai băgat degetele în priză, râd eu. Dă-mi voie să îl ajustez un pic.

Se uită la mine de parcă tocmai i-am spus că o să mă duc pe Lună.

— Ştii să tunzi?

— Ei bine, n-aş zice că sunt Trevor Sorbie[53], dar mama a fost coafeză, mergea ea acasă la clienţi, aşa că am învăţat câteva trucuri.

Înainte să se opună, iau un prosop de bucătărie.

— Vino, dă-ţi jos sacoul şi pune-ţi ăsta în jurul umerilor!

Îl ia de la mine fără o vorbă, în timp ce eu trag un scaun şi îl las în jos, până e la înălţimea potrivită.

— Acum stai jos.

Se aşază. Sunt impresionată. Nu bănuiam că poate fi atât de ascultător.

— Bun, am nevoie de nişte foarfeci…

---

53 Hairstylist faimos din Marea Britanie, cunoscut ca favorit al celebrităților (n. red.).

— Pot să le iau eu…

Se întinde spre foarfecă de bucătărie de pe suportul magnetic de pe perete. Una dintre acelea folosite la orice, de la tăiat cozile florilor, până la curăţarea baconului.

— Nu, nu aia! strig eu.

Sare înapoi, de parcă ar fi fost împuşcat.

— Dar ce are?

Mă strâmb. Ştiu că nu are rost să-i explic diferenţa dintre foarfeci bune şi foarfeci proaste. Dacă ar fi fost diferenţa dintre hârtie şi plastic…

— Stai aşa, mă duc să le iau pe al mele. Am unele de la mama, pe undeva.

Câteva minute mai târziu, mă întorc cu foarfecile mele şi cu pulverizatorul pe care îl folosim la călcat şi încep să îi ud părul şi să îl pieptăn. E destul de lung. Probabil că nu l-a tuns tot anul.

— Lasă capul în jos, îl instruiesc şi îi pun prosopul peste guler.

Face cum îi cer: chiar îmi place acest nou statut de autoritate. De aproape, văd că părul lui negru a cam încărunţit, dar e încă des şi ondulat şi îi pieptăn buclele peste guler, apoi încep să tai cu grijă la spate, amintindu-mi tot ce îmi arăta mama când eram copil şi mă lua cu ea, iar eu stăteam încremenită în fotoliile oamenilor, privind-o cum tăia şi modela, cu dexteritate.

Pe neaşteptate, mi-e dor de mama. De când am rupt logodna şi m-am întors în Anglia, nu prea am vorbit cu adevărat. Nu cum ar trebui.

— Nu mă tunzi perie, nu?

— Adică nu vrei aşa?

Râde, iar eu continui la spate, pieptănând cu grijă la ceafă. Stă nemişcat, în timp ce mă mut spre laterale, folosindu-mi degetele să îi dau părul la o parte, şi tai vârfurile, cu atingeri uşoare ca pana. Nu cred că am fost vreodată atât de aproape de Edward. Miroase a curat, de parcă tocmai ar fi ieşit de la duş. Probabil, de la gelul de duş cu citrice, pe care îl văd mereu pe raft. Observ nişte pistrui pe lateralele nasului, pe care nu i-am remarcat

până acum. Îi văd pulsul la gât. Un loc unde nu s-a bărbierit bine.

— Poftim!

Termin de tăiat şi îi dau jos prosopul, scuturându-l. Părul cade pe podea.

— Nu-ţi face griji, o să-l mătur, zic, în timp ce el se ridică şi îşi trece degetele prin păr, apoi dispare pe hol, să se uite în oglindă.

— Chiar eşti foarte pricepută! exclamă, parcă uşor surprins.

— Chiar am unele talente, să ştii, rostesc, în timp ce reapare în bucătărie. Acum, ai nevoie doar de un strop de spumă.

— Spumă?

Mă priveşte nedumerit.

— Poate că ştii o grămadă de lucruri despre salvarea planetei, dar nu ştii prea multe despre păr, nu-i aşa?

Aduc nişte spumă de păr şi pun un pic în palmă.

— Vezi, îl înmoaie şi îl aranjează, îi explic şi îi aplic puţin pe părul din faţă, care s-a înfoiat.

Edward se uită la mine de parcă vorbesc altă limbă.

— Trebuie doar să îl aranjezi aşa, îi zic, jucându-mă cu bretonul lui şi uitând complet al cui păr îl ating.

Îmi amintesc şi mă dau înapoi.

— În fine, gata, termin eu, simţindu-mă puţin ciudat.

Nu îmi dădusem seama cât de intim poate fi să tai părul cuiva. Dar Edward n-a observat. E prea ocupat să se privească din nou în oglindă, întorcându-se dintr-o parte în alta, de parcă nu s-ar recunoaşte. Trebuie să recunosc că am făcut o treabă destul de bună.

— Cred că e cea mai bună tunsoare pe care am avut-o vreodată, anunţă el, în cele din urmă.

Sare înapoi, de parcă ar fi fost împuşcat.

— Dar ce are?

Mă strâmb. Ştiu că nu are rost să-i explic diferenţa dintre foarfeci bune şi foarfeci proaste. Dacă ar fi fost diferenţa dintre hârtie şi plastic…

— Stai aşa, mă duc să le iau pe al mele. Am unele de

la mama, pe undeva.

Câteva minute mai târziu, mă întorc cu foarfecile mele şi cu pulverizatorul pe care îl folosim la călcat şi încep să îi ud părul şi să îl pieptăn. E destul de lung. Probabil că nu l-a tuns tot anul.

— Lasă capul în jos, îl instruiesc şi îi pun prosopul peste guler.

Face cum îi cer: chiar îmi place acest nou statut de autoritate. De aproape, văd că părul lui negru a cam încărunţit, dar e încă des şi ondulat şi îi pieptăn buclele peste guler, apoi încep să tai cu grijă la spate, amintindu-mi tot ce îmi arăta mama când eram copil şi mă lua cu ea, iar eu stăteam încremenită în fotoliile oamenilor, privind-o cum tăia şi modela, cu dexteritate.

Pe neaşteptate, mi-e dor de mama. De când am rupt logodna şi m-am întors în Anglia, nu prea am vorbit cu adevărat. Nu cum ar trebui.

— Nu mă tunzi perie, nu?

— Adică nu vrei aşa?

Râde, iar eu continui la spate, pieptănând cu grijă la ceafă. Stă nemişcat, în timp ce mă mut spre laterale, folosindu-mi degetele să îi dau părul la o parte, şi tai vârfurile, cu atingeri uşoare ca pana. Nu cred că am fost vreodată atât de aproape de Edward. Miroase a curat, de parcă tocmai ar fi ieşit de la duş. Probabil, de la gelul de duş cu citrice, pe care îl văd mereu pe raft. Observ nişte pistrui pe lateralele nasului, pe care nu

Halloween

ÎN ANII 1970, SĂRBĂTOAREA DE HALLOWEEN NU ajunsese în Lake District. Eu şi fratele meu am crescut spunându-ni-se să nu acceptăm niciodată dulciuri de la străini şi singura noastră încercare de a merge la colidant s-a sfârşit prin a fi aproape împuşcaţi de un fermier, pentru că îi încălcaserăm proprietatea. În plus, mereu ploua. Ia încercaţi să ţineţi o lumânare aprinsă, pe un vânt puternic, cu un cearşaf vechi pe voi!

Dar lucrurile s-au schimbat. MULŢI ani mai târziu, constat că şi la noi a fost adoptat stilul american; acum,

avem petreceri costumate, dovleci sculptaţi elaborat, cartiere decorate, pline cu copii care umblă cu colidantul, îmbrăcaţi cu costume uimitoare, adunând tone de dulciuri.

Anul acesta, eu sărbătoresc la Fiona. A decorat exteriorul casei sale victoriene, aşa încât arată ca o casă a groazei, şi a închiriat o maşină de făcut gheaţă carbonică. Rolul meu e să împart dulciuri şi să îi sperii pe copii când încearcă să sune la uşă (am decis să nu o întreb de ce s-a gândit că aş fi bună la asta). Vin şi Max, Michelle, Holly, Adam şi toţi copiii.

Şi Annabel.

— De obicei, organiza nişte petreceri extraordinare, dar, desigur, totul s-a schimbat anul acesta, dacă se mută Clive. O aduce şi pe Clementine, mi-a zis Fiona, când m-a sunat să mă invite. M-am gândit că ar fi ocazia potrivită să îngropăm securea.

— La figurat, sper. E Halloween.

Replica a făcut-o pe Fiona să râdă, iar mie mi-a dat o idee pentru costumul meu.

Am găsit securea în şopronul din grădină. Se presupune că Halloween e înfricoşător, iar mie nu îmi vine în minte nimic mai înfricoşător decât Jack Nicholson în *Strălucirea*. În special momentul în care încearcă să distrugă uşa cu securea (îngropând-o în ea, la propriu). La magazinul caritabil am găsit o cămaşă ecosez şi am împrumutat un sacou de la Edward, pe care m-am gândit să îl invit, dar s-a dovedit că se duce la a doua întâlnire (!). Am fost chiar mulţumită de costumul meu. Mai ales de uşa falsă pe care am făcut-o din carton şi prin care mi-am băgat capul. Când am jucat în oglindă şi am fluturat securea, aproape că m-am speriat.

Ajungând, le găsesc pe Fiona într-un minunat costum de vrăjitoare, pe Holly în echipamentul ei sport, arătând la fel ca de obicei, doar cu o mască de schelet cumpărată de la o staţie de benzină, iar pe Michelle scuzându-se exagerat pentru că nu are costum şi spunându-ne că, după ce a petrecut toată după-amiaza cu un pistol cu lipici, să le facă celor mici costume – iar ea încă alăptează –, avem

noroc că a reuşit măcar să se îmbrace.

Între timp, Annabel e costumată în asistentă sexy.

— Ala *nici nu poate fi numit costum*, şoptesc eu, când soseşte într-o uniformă minusculă şi cu sutien push-up şi începe imediat să împartă bomboane fără zahăr şi fără gluten copiilor veniţi să colinde (notă: e prima dată în viaţă când văd copii care pun *la loc* bomboanele).

Cel puţin a avut bunul-simţ să pună un pic de sânge fals pe şort.

— Ea nu a primit mesajul? Halloween se presupune că e înfricoşător.

— Te rog, spune-mi că sânii ăia nu sunt naturali, scânceşte Michelle.

Oricum, se pare că bărbaţilor le place. Lui Max mai că îi ies ochii din cap (adevărul e că el este zombi, deci aşa ar trebui să arate), iar Adam, care e costumat în Dracula, e cu ochii atât de lipiţi de ea, încât aproape că se împiedică şi cade peste coşciugul din polistiren. Între timp, vârcolacul David îşi tot drege vocea şi continuă să vorbească despre starea Serviciului Naţional de Sănătate.

— Raipura de măslin, nu uita, susură Fiona, înainte să dispară la toaletă şi să mă lase singură… cu Annabel, care vine spre mine.

— Bună!

— Bună!

Iar acum sunt prinsă la colţ, lângă frigider. Ne angajăm în câteva amabilităţi stângace, timp în care îmi planific în minte evadarea, când…

— Îţi datorez scuze.

Nu mă aşteptam deloc la asta.

— Vai… nu… nu fi prostuţă, îi zic şi dau din mână, în acelaşi fel ruşinat în care reacţionez când primesc un compliment.

— Nu ar fi trebuit să te înghiontesc aşa la alergare.

Brusc, simt că am primit dreptatea. *Ştiam* eu!

— Sau să îţi pun piedică. Am greşit. Îmi pare rău.

Annabel se uită la mine, aşteptând o reacţie. Ochii ei chiar sunt de un albastru perfect, cu cel mai strălucitor alb

pe care l-am văzut vreodată şi cu gene lungi şi dese. O privesc uimită, cu uşa falsă din carton vârâtă pe cap, şi, brusc, toate nemulţumirile mele dispar şi văd doar partea amuzantă a situaţiei.

— Şi mie îmi pare rău, zic eu, dar măcar căderea mea cu moaca în pământ a scos câteva hohote din partea mulţimii.

Văzându-mă zâmbind, o face şi ea, apoi pare jenată.

— Eram geloasă… pe prietenia ta cu Fiona. Mă simţeam ameninţată. Nu am avut niciodată o prietenă foarte bună, ca Fiona.

— Şi eu eram geloasă pe tine. Pe faptul că eşti perfectă, recunosc eu.

— Ei bine, da, aprobă ea, cu o privire înţelegătoare, înţeleg.

O…

— Prietene?

— Mă rog, n-aş merge atât de departe, glumesc eu, dar uit că Annabel nu prea are simţul umorului, aşa că se uită la mine nedumerită, cu zâmbetul ei perfect începând să dispară. Scuze, da, desigur! zic repede, întorcându-i zâmbetul, cu unul chiar mai larg.

Moment în care mă întreabă:

— Nell, în cazul ăsta, ai vrea să îngropi securea aia?

Şi îmi dau seama că, de fapt, s-ar putea să o fi judecat greşit că nu ar avea simţului umorului.

Pe la şapte seara, colindătorii au încetat să mai vină, soneria nu mai sună, iar bărbaţii şi femeile s-au separat în două tabere.

În sufragerie, împreună cu copiii, care au ajuns mai rapid la un nivel nebunesc de zahăr în sânge, iar acum sunt aproape în comă, aşezaţi în faţa televizorului, urmărind *Vânătorii de fantome*, îi avem pe taţi. Cu berile în mâini, par să îi „ajute” pe copii să îşi mănânce toate dulciurile şi sunt mai captivaţi de film decât cei mici.

În bucătărie, le avem pe mame şi pe mine, prăbuşite exasperate în jurul mesei, în timp ce bem vin şi mâncăm ce a rămas din bomboanele de Halloween. Să îi sperii pe copii

e o treabă obositoare şi care îţi provoacă sete. Suntem la a doua sticlă. E prima dată când ne-am reunit toate, de la petrecerea bebeluşului, şi ne folosim de ocazie să vorbim pe îndelete.

În fundal se aude muzică, iPhone-ul lui Max e conectat la sistemul stereo, iar playlistul lui de Halloween s-a repetat deja de mai multe ori. În clipa în care Fiona se întinde după telecomandă, să îl oprească, se aude coverul după *People Are Strânge* al celor de la Echo & The Bunnymen1.

— Îmi plăcea asta, zice Michelle, care tocmai l-a alăptat pe Tom şi îl leagănă să adoarmă, în scaunul de maşină. Era din filmul ăla, cum îi zice? Cel în care se transformă toţi în vampiri…

— *The Lost Boys*[5455].

— Unul dintre cele mai bune filme, intervine Holly. Cred că l-am văzut de o sută de ori. Eram îndrăgostită de actorul ăla, cum îl cheamă…

— Kiefer Sutherland? întreabă cineva.

— Nu! Dar şi el era minunat.

— Jason Patrie? apuc eu numele, din străfundurile amintirilor mele de adolescentă.

— Da, el e! se luminează faţa lui Holly. Făcusem o mare pasiune pentru el. Visam că o mă mărit cu el şi că o să călătorim împreună pe motocicletă… rosteşte, apoi vocea i se stinge, cuprinsă de nostalgie. Iar acum sunt măritată cu Adam şi conducem împreună o maşină Volvo.

— Nu ţi-ai ştiut priorităţile, rânjesc eu.

— Mie îmi plac Volvo-urile, zice Michelle, aş vrea să avem şi noi una, în loc de hârbul nostru.

— Cred că am nevoie de ceva de băut.

---

54 Formație de rock britanică, fondată la Liverpool în 1978 (n. red.).

55 Comedie americană horror pentru adolescenți, din 1987. Succesul pe care l-a înregistrat, la critică și la public totodată, a dus la apariția a încă două filme din franciză, a unei serii de benzi desenate, a unui roman și a unui serial de televiziune (n. red.).

Holly dă să se ridice, dar Fiona, gazda perfectă, se ocupă deja de asta.

— Plată sau minerală?

— Nu, mă refer la o băutură adevărată.

— Credeam că nu bei cât te antrenezi, îi zic şi mă întorc spre Holly, care a băut apă toată seara, dar Fiona deja dă iama în frigider.

— Mai avem vin, o să mai deschid o sticlă!

Apare triumfătoare cu o sticlă de ceva din Noua Zeelandă, pe care o ţine în aer, ca pe o torţă olimpică.

— Într-o seară din timpul săptămânii? se aude o voce de la capătul mesei.

E Annabel. Întâmpinată de priviri dezaprobatoare, tace.

— Umple-l! întinde Holly paharul, iar Fiona începe să toarne.

— Annabel?

— Ei bine, poate doar încă un pic…

Fiona dă pe gât tot paharul, apoi şi-l umple, la fel şi pe al meu.

— Astea chiar sunt nesănătoase? întreabă Michelle şi mestecă o acadea roşie cu gust de lemn-dulce.

— Nu şi dacă o mănânci cu avocado, sugerez eu.

Cineva pufneşte în râs.

— Dă-l dracu’ de avocado! zice Holly, ţinându-mi isonul şi sorbind din paharul cu vin.

— Asta ar trebui imprimată pe un tricou, râde Fiona, fluturând sticla în aer.

După roşeaţa din obrajii ei, îmi dau seama că deja e un pic beată.

— Eu mai iau o apă minerală, oftează Michelle şi se întinde după sticla de San Pellegrino.

Din jurul mesei o întâmpină priviri înţelegătoare.

— E minunat. Trebuie să te simţi binecuvântată, zice Annabel.

— Da, aprobă ea, luând o gură de apă, şi extenuată.

— Cum te simţi? o întreb eu, prinzându-i privirea.

Am vorbit un pic prin mesaje, dar nu am văzut-o de la

naşterea lui Tom.

— Sincer?

Legănându-l pe Tom cu o mână, pune jos paharul, să îşi prindă o şuviţă ieşită din coada de cal.

— Copleşită. Bătrână. Mă chinui să îmi recunosc viaţa…

Urmează un val de comentarii încurajatoare, iar ea zâmbeşte cu tristeţe.

— Nu mă înţelegeţi greşit, îl iubesc pe Tom atât de mult, încât doare.

Se uită la el adormit în scaunul de maşină, cu pumnişorii strânşi lângă faţă, iar ochii ei se luminează.

— Dar nu este cum mi-am imaginat că o să fie la patruzeci de ani. Am crezut că până acum o să fie totul la locul lui; toţi copiii vor fi la şcoală, ipoteca va fi aproape plătită…

Se întoarce din nou spre mine, dar are atenţia întregii mese.

— Abia aşteptam să îmi reiau viaţa, să îmi folosesc din nou creierul. Ba chiar obţinusem formularul de aplicaţie pentru a deveni consilier… Să rămân însărcinată, iar Max să îşi piardă jobul nu a făcut niciodată parte din plan.

Tom scânceşte un pic în somn, iar ea îl mângâie pe cap.

— Acum, ne-am întors la scutece şi la nopţi nedormite, casa nu e suficient de mare, nu e niciodată destul de ordonată – aş ucide pentru o bucătărie ca asta, cu suprafeţe pe care chiar să le poţi vedea…

Se uită la Fiona, care, brusc, are un aer vinovat, din cauză că are suprafeţe curate.

— Şi a trebuit să mai luăm o ipotecă, aşa că, probabil, o să avem o sută de ani până să plătim…

După ce a început la un nivel normal, vocea ei devine mai sonoră şi tot mai clară, de parcă acum, că s-a pornit, nu se mai poate opri.

— Mai mult, am impresia că, dacă fac un lucru, dau greş cu toate celelalte lucruri şi mi-e imposibil să duc la

capăt toată lista cu ce am de făcut… parcă trebuie mereu să recuperez din urmă, am senzaţia că tot timpul mă întorc la prima pătrăţică, în timp ce viaţa tuturor celorlalţi este bine pusă la punct.

Întinde braţul şi gesticulează energic în jurul mesei.

— Adică, uitaţi-vă la voi, frumoaselor doamne! Toate sunteţi atât de zvelte, şi de minunate, şi cu viaţa ordonată… şi uitaţi-vă la mine!

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Soţul meu e şomer, copiii mei sunt sălbatici, casa mea e un gunoi, o să am şaizeci de ani când Tom va termina şcoala… şi nici măcar nu pot să râd de toate astea, doar să plâng, pentru că, dacă râd, o să urinez pe mine!

Uimite pentru o clipă de această izbucnire, rămânem tăcute, apoi…

— Eşti sigură că nu vrei totuşi un pahar cu vin? întreabă Fiona.

Lacrimile lui Michelle se transformă imediat în râs.

— Hei, nu mă faceţi să râd! ţipă ea, apoi ia o expresie îngrozită. Vedeţi! Ce v-am spus!

— Vino aici!

Mă aplec şi o îmbrăţişez, iar Annabel îi întinde un şerveţel şi ne adunăm toate în jurul ei, oferindu-i cuvinte de susţinere şi mângâieri pe spate.

— Trebuie să asculţi un podcast anume, zice Holly. O fată din biroul meu tot vorbea despre el…

— Mulţumesc, suspină Michelle şi îşi suflă nasul, dar acum chiar nu am nevoie de încă cineva care să mă bată la cap, spunându-mi că ar trebui să mă simt şi recunoscătoare, şi binecuvântată, şi fericită.

Se strâmbă, scuturând din cap.

— Am citit ceva zilele trecute, despre cum ar trebui să mă simt plină de fericire, şi m-am gândit că sigur, da, fii tu plină de fericire când ai un copil care ţipă şi o casă în care e haos şi te-ai certat cu soţul în legătură cu maşina de spălat vase…

Vocea ei se stinge, apoi vede îngrijorarea pe chipul Fionei.

— E în regulă, ne-am împăcat… a promis să le clătească mai întâi.

— Nu, dar de asta o să îţi placă, insistă Holly. E despre toate astea.

Ne întoarcem toate să ne uităm la ea.

— E despre faptul că viaţa nu e cum ţi-ai imaginat că o să fie şi despre cum ne luptăm toate cu presiunea asta a vieţii perfecte, care nu există aşa cum o vedem pe conturile de pe reţelele de socializare. E atât de amuzant şi de real, m-am trezit râzând în hohote, la unele părţi. Serios, parcă e CHIAR viaţa mea!

Holly îşi ia geanta şi scoate mobilul.

— De fapt, câteva tipe de la cursul meu de pilates cred că au pomenit de el, zice Fiona acum. Erau câteva referiri la faptul că, la patruzeci şi ceva de ani, e timpul să începi să porţi mâneci…

— Asta chiar sunt eu, râde Michelle, fluturând un braţ, parcă să dovedească.

Privind de la capătul mesei, simt că îngheţ. Nu. Cu siguranţă, nu. Nu se poate să vorbească despre podcastul meu. Trebuie să fie o coincidenţă.

— Staţi aşa, l-am descărcat, să îl ascult pe banda de alergare, dar am auzit doar primele câteva minute, pentru că mi-a murit telefonul…

Holly îşi tastează parola şi porneşte primul episod.

„Salut şi bine aţi venit la *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani*, podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situaţia asta şi de ce viaţa nu este chiar aşa cum şi-a imaginat-o!”

Doamne! Nu pot să cred. Chiar este vorba despre podcastul meu.

Când Holly dă volumul mai tare, ascult jenată, nevenindu-mi să cred… Aşa se aude vocea mea? Aş vrea să nu fi avut accentul acesta ciudat. E groaznic. Nu seamănă deloc cu mine. Ascult cum vocea mea umple bucătăria şi mă uit la feţele din jur, aşteptând să îşi dea seama că sunt eu, dar toate sunt concentrate pe telefonul lui Holly. E cât se poate de suprarealist.

„… şi-a analizat viaţa la un moment dat şi şi-a dat seama că nu aşa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greşit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduieşte cu disperare să găsească o soluţie, în timp ce toţi cei din jur fac prăjituri fără gluten”.

— Da, ai dreptate. Asta sunt eu! strigă Michelle cu încântare.

— Prăjituri fără gluten! pufneşte Fiona, punându-şi mâna peste gură.

Dar nu doar faptul că ascultăm podcastul îmi dă o senzaţie de ireal, ci şi reacţia lor, a lui Holly, a Fionei şi a lui Michelle. Nu conştientizează că eu sunt cea care vorbeşte, că e vocea mea, iar ele nu doar ascultă. Se identifică.

„… se străduieşte să îşi accepte viaţa haotică, într-o lume cu vieţi perfecte pe Instagram, şi care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citeşte un citat optimist despre viaţă şi care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viaţa în sine e o provocare suficient de mare. Şi care nu se simte fericita şi mobilizata, ci, mai degrabă, habarnamcedraculuifac şi oaregasescastapegoogle?”

— Ieri am căutat pe Google cum să-mi găsesc cheile de la casă!

— Asta sunt eu! Nici eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce fac.

— Toate ne simţim aşa, nu?

— Asta înseamnă că sunt o ratată?

— Ba nu suntem ratate, dacă asculţi, exact asta e ideea, explică Holly tare, peste hărmălaie. Doar că uneori suntem făcute să ne simţim ca nişte ratate.

— Eu sunt o ratată, zice Annabel şi ia o gură mare de vin.

„Despre momentele în care, deşi se întâmplă tot felul de rahaturi, poţi, totuşi, să râzi. Despre a fi onest şi a grăi adevărul. Despre prietenie, şi dragoste, şi dezamăgire.

Despre marile întrebări la care nu primeşti răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat”.

— Da, asta sunt eu, din nou, aprobă Michelle. Am crezut că o să termin cu întrebările până la vârsta asta, dar este exact invers. Stau întinsă în pat noaptea, incapabilă să dorm, îngrijorându-mă pentru tot…

— Dar chiar are cineva răspunsurile? strigă Fiona. Când eram copil, credeam că părinţii mei ştiau totul; la douăzeci de ani, eram sigură că eu cunoşteam toate răspunsurile; acum, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că nimeni nu are toate răspunsurile. Cu toţii ne prefacem! Nimeni nu pare să aibă habar ce face. Doar uită-te la politicieni…

— La naiba, mormăie Holly, chiar trebuie?

„O să vorbesc despre cum e să te simţi imperfectă şi confuză, şi singură, şi speriată, despre cum e să găseşti speranţă şi optimism în locurile cel mai puţin probabile şi despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo celebritate şi nici avocadoul pasat, indiferent cât ai mânca”.

— Vorbesc serios, ar trebui să facem tricoul ăla! se entuziasmează Holly şi îşi umple paharul cu vin.

— Exerciţiile video sunt mai rele ca avocado, mormăie Fiona. Nu mă motivează, doar mă fac să mă simt vinovată că nu fac flotări în fiecare zi.

— Dar faci pilates! ţipă Michelle.

— Doar o dată pe săptămână. îmbrac în fiecare zi colanţii, cu intenţia de a face pilates, dar de cele mai multe ori mă duc doar la Waitrose[56].

„Deoarece să te simţi ca o ratată nu înseamnă că ai greşit, într-adevăr, ceva, ci că eşti *împinsă* să te simţi astfel. Este vorba aici despre presiunea şi disperarea de a bifa toate punctele de pe o listă şi de a atinge toate obiectivele… şi despre ce se întâmplă când nu reuşeşti să faci asta. Când te trezeşti pe dinafară. Pentru că, de multe ori, este foarte uşor să ai senzaţia că ai eşuat în unele

56 Lanț de supermarketuri din Marea Britanie (n. red.).

privinţe, mai ales atunci când toţi cei din jurul tău par să reuşească în viaţă”.

— Celelalte mame de la grădiniţă mă îngrozesc! strigă Holly. Ştiţi, una dintre ele a pictat manual toate felicitările de Crăciun anul trecut şi este CEO la o firmă mare.

— Dar tu eşti ca Femeia Fantastică…

— Nu, nu sunt! Nici măcar nu am *trimis* felicitări de Crăciun, anul trecut.

— Eu sunt o fiică groaznică, mărturiseşte Michelle. Sora mea se duce mereu să îi vadă pe părinţii noştri, mai ales acum, că tata are artrită, dar eu nu am fost de o veşnicie.

— Am fost invitată la o reuniune cu cei din anul meu de facultate, zice Fiona, dar, când m-am uitat pe Facebook, am văzut că toţi foştii colegi conduceau propriul departament sau aveau joburi importante, de genul cercetători… O tipă pe care o ştiam a publicat chiar câteva cărţi de succes despre mitologia greacă!

— Şi te-ai dus?

— Nu, scuturã Fiona din cap, toţi păreau să aibă un asemenea succes, încât m-am simţit intimidată.

— Aşa mă simt eu când mă uit la toate acele mame celebre, cu trupurile lor perfecte în costume de baie, la trei săptămâni după ce nasc, recunoaşte Michelle. Nu mă inspiră; au efect complet opus.

— Selfie-urile fără machiaj sunt cele mai rele, geme Holly, cele în care ele abia s-au trezit şi sunt încă în pat. Aş vrea să arăt aşa când tocmai m-am trezit.

— Nimeni nu arată aşa când tocmai s-a trezit, zice tare o voce de la celălalt capăt al mesei, iar noi ne întoarcem toate, să o vedem pe Annabel fluturând paharul cu vin. Credeţi-mă, ştiu mai bine. Se numesc „filtre”, doamnelor. În tot acest timp, eu am ascultat complet tăcută. Sunt oarecum uluită. Până acum, nu mi-a trecut prin cap că prietenele mele ar putea simţi la fel. Vieţile lor nu sunt haotice, nu au dat-o în bară şi nu au ratat vreo cotitură, au soţi minunaţi, şi copii adorabili, şi case

frumoase, cu încălzire sub podea (bucătăria Fionei chiar e deosebită). Nu se poate ca ele să fie speriate şi confuze şi să simtă că au eşuat în vreun fel, că viaţa nu s-a dovedit a fi cum şi-au imaginat-o şi că nici n-au habar ce naiba fac, în cea mai mare parte a timpului.

Sau se poate?

— Seamănă cu tine la voce, Nell.

Mă dezmeticesc şi o văd pe Annabel uitându-se la mine: Sinceră să fiu, sunt surprinsă că le ia atât de mult să se prindă.

— Nu, Nell are un accent mai puternic, zice Holly, scuturând din cap.

Podcastul continuă să se audă, dar gura mi s-a uscat complet, iar inima îmi bubuie în piept. Brusc, mă simt absurd de agitată. Iau o gură de vin şi înghit cu greu.

— Ei bine, de fapt…

Ridic privirea şi mă uit în ochii Fionei. Urmează o pauză. Urmăresc expresia de pe faţa ei, pe măsură ce îşi dă seama.

— Doamne, tu eşti!

Holly se încruntă confuză.

— Cine? *Nell*?

Deodată, toată lumea se întoarce spre mine, cu paharele în mâini: Fiona, Michelle, Holly, Annabel, patru perechi de ochi care se holbează la mine. Cinci, dacă o includ şi pe Mabel, buldogul francez al lui Annabel, care se uită şi ea la mine.

— Da, eu sunt, aprob şi las să îmi scape un râs nervos.

Urmează o pauză lungă, apoi…

— Nell! Ai pornit un podcast! Când? Cum? Ce fată deşteaptă! De ce nu ne-ai spus? Pot să particip şi eu la el?

Reacţia lor e una de uimire, de entuziasm şi de bucurie şi, ca printr-un dig care cedează, întrebările lor încep să curgă spre mine rapid şi dens.

— S-a întâmplat acum câteva luni…

Vocea mi se stinge, mintea mea întorcându-se în trecut, la acel moment din vechiul meu dormitor din casa

părinţilor, şi la frustrarea şi disperarea pe care le simţisem. Avusesem impresia că sunt atât de incompetentă şi de singură.

Totuşi, în tot acest timp, nu fusesem singură.

— Am crezut că sunt singura care se simţea aşa, mărturisesc.

— *Tu*?

Michelle se uită la mine neîncrezătoare.

— Dar cum poţi să te simţi ca o ratată? Eşti uimitoare, Nell! Uită-te la tine şi o să vezi o femeie deşteaptă, talentată şi bună.

Acum îmi zâmbeşte şi aproape că îmi vine să plâng.

— Şi ai locuit la New York, continuă ea. Mereu mi-am dorit să locuiesc acolo! Şi ai călătorit prin lume… îmi amintesc când eu eram închisă în casă, alăptându-l pe Freddy, iar tu erai în Indonezia. Am fost atât de invidioasă…

— Da, dar nu am ce ai tu, protestez eu, uitându-mă la Tom, care a adormit repede.

— Dar ai diafragmă pelviană, ripostează ea şi, fără să vreau, izbucnesc în râs. Şi libertate! Nu subestima asta. Eu am în faţă alţi patru ani de Peppa Pig, poate trei, pentru comportament bun.

— Şi niciodată nu a trebuit să te duci la *soft play*\ se strâmbă Holly.

— Ce e aia?

— Nu vrei să ştii, se înfioară Fiona, este ca un fel de vas Petri uman.

Schimbăm o privire care mă face să cred că nu sunt singura vinovată că presupunea lucruri despre viaţa altora.

— Ba chiar ai avut propria afacere!

— Şi a dat faliment, le amintesc eu. Mi-am pierdut toţi banii.

— Şi? O grămadă de afaceri dau faliment, adaugă, fără ezitare, Michelle.

— Banii nu sunt totul.

Fiona scutură din cap.

— Cunosc o grămadă de oameni bogaţi, crede-mă,

mulţi dintre ei sunt nefericiţi.

— Şi nici nu te-ai căsătorit cu bărbatul nepotrivit, strigă Holly, fluturând paharul, astfel că vinul dă pe dinafară. Niciodată nu ai făcut compromisuri în relaţii şi nu ai sfârşit într-o căsătorie nefericită, în care să te cerţi mereu.

Ne întoarcem toate spre Holly.

— Adam e bărbatul nepotrivit? întreabă Michelle, în timp ce la masă se lasă tăcerea.

Când îşi dă seama că a spus-o cu voce tare, Holly ezită, apoi…

— E cam groaznic, de mult timp, mărturiseşte ea. Nici măcar nu îmi amintesc când am făcut sex ultima dată…

— Vai, cine poate să îşi amintească? zice Fiona încurajator. La ora la care ajunge David de la lucru, mereu e foarte epuizat, iar eu de obicei dorm.

1 Activităţi pentru copii foarte mici, la locuri de joacă acoperite cu suprafeţe moi (n. red.).

— Nu, dar e mai mult de atât. Cred că nici nu ne mai place unuia de celălalt, rosteşte Holly, iar chipul parcă i se descompune. Singurul motiv pentru care mă duc la triatlon e să încerc să obţin un pic de control asupra vieţii mele… să nu trebuiască să stau acasă, în atmosfera aia oribilă.

— Dar voi vă înţelegeaţi atât de bine, remarcă, încet, Michelle.

— Ştiu, aprobă ea, dar lucrurile s-au schimbat, ne-am pierdut pe undeva… Adam zice că mai vrea un copil, astfel ca Olivia să nu fie singură la părinţi, dar asta îngreunează plecarea, nu-i aşa?

Se uită în jur, la fiecare dintre noi, pe rând.

— Ştiu că asta mă face o persoană oribilă, chiar şi numai pentru că gândesc aşa, şi ştiu că îi refuz fiicei mele o soră sau un frate…

Se opreşte, scuturând din cap şi golind paharul.

— Dar sunt al naibii de speriată şi de confuză! Habar n-am cum am ajuns aici şi ce o să fac…

Mă întind şi o strâng de mână.

— Nu eşti o persoană oribilă, eşti doar normală.

Ştergându-şi o lacrimă care i se scurge pe obraz, zâmbeşte curajoasă şi aprobă, dar ştiu că nu e convinsă.

— Uneori, când mă duc cu Clementine să hrănim raţele pe lac, mă uit la ele şi mă gândesc că toate suntem ca ele.

E Annabel. În tot acest timp, a ascultat fără să spună multe, dar acum începe să vorbească.

— Plutim la suprafaţă, dar dedesubt picioarele noastre se mişcă energic, încercând să ne ţinem deasupra apei.

Nu e nevoie să mă uit la prietenele mele, ca să ştiu că toate ne identificăm cu acea imagine. Serios. Sunt o afurisită de raţă!

— Ştiţi câte poze în costum de baie a trebuit să îmi fac până să iasă cea pe care aţi văzut-o online? continuă ea. Douăzeci şi opt. Le-am numărat. A fost extenuant.

Se joacă cu inelul cu diamant mare, de pe deget. Sclipeşte ca un glob de discotecă.

— Am vrut să fie totul perfect. Am crezut că, dacă pot arăta lumii această imagine, va fi la fel şi acasă. Am ajuns să mă uit la viaţa mea de pe reţelele de socializare şi să mă prefac că *este* viaţa mea.

Ridică din umerii mici.

— Dar totul era doar un rahat. Toate acele poze de familie perfecte, care să arate că totul era perfect.

Pufneşte cu dispreţ.

— Clive i-o trăgea secretarei. Fiica mea era atât de disperată după atenţie, încât a ajuns să îi agreseze pe alţi copii. Iar eu?

Scutură din cap.

— Eu iau antidepresive şi am încă o dietă nouă. Jur, cred că mi-e foame din 1998.

În timp ce Annabel face această ultimă mărturisire, îmi dau seama că e o seară pe cinste. Dezvăluirile continuă. Nu aş fi crezut că va fi vreuna peste a lui Holly, dar se dovedeşte că orice este posibil. Se pare că pentru noi, pentru toate, viaţa nu e întotdeauna uşoară, iar lecţia

pe care am învăţat-o este că nu devii o ratată, dacă viaţa nu decurge chiar cum te aşteptai. Pentru că viaţa reală e complicată şi haotică. Se mai întâmplă şi rahaturi. Nu există o singură măsură pentru toate lucrurile. Dacă dai la o parte filtrele, şi haştagurile, şi mesajele motivaţionale, vei vedea că toate suntem la fel de speriate şi de confuze. Toate ne trăim viaţa, pur şi simplu, şi poate că nu ne reuşește tot şi poate că nu arătăm *înstăperfect*, dar e în regulă.

— Iar prăjiturile cu quinoa au fost dezgustătoare, nu-i aşa? întreabă Annabel.

Ne uităm toate una la alta, apoi aprobăm încet.

— Cu adevărat dezgustătoare, recunoaşte Fiona, vorbind pentru toate.

Michelle scoate o cutie cu fursecurile ei cu ciocolată preferate.

— Le păstram pentru mai târziu, dar se pare că aveţi mai multă nevoie de ele decât am eu.

Desface pachetul şi ni le întinde. Annabel se uită la ele nesigură, apoi ia unul. O privim cum desface folia argintie şi ia o muşcătură, aşteptând până mestecă biscuitul, apoi bezeaua acoperită cu ciocolată, înainte să ridice privirea spre noi şi să zâmbească larg.

Are ciocolată pe toţi dinţii.

— Ia două, îi zice Michelle.

Sunt recunoscătoare pentru:

Că avem patruzeci de ani şi mai mult; pentru că acest moment din viaţa fiecăreia este unul al schimbării şi al reinventării, al sfârşiturilor şi al începuturilor, care nu sunt toate binevenite sau planificate, dar care ne vor duce pe căi noi şi diferite, ce vor fi pe cât de minunate, pe atât de înfricoşătoare![57]

Conştientizarea faptului că suntem împreună în situaţia asta.

Fiona, care mi-a spus mai târziu că am braţe frumoase şi că încă pot purta maiouri cu bretele, ceea ce e foarte drăguţ din partea ei, dar, cum spuneam, o cam lasă

57 Cel puțin așa sper!

vederea.

Că mi-am găsit „tribul” căruia îi aparţin.

NOIEMBRIE

ochestiunedeviatasidemoarte

Confesiunile mele

AM FOST ULUITĂ DE REACŢIA LA PODCAST A PRIETENELOR mele. Au trecut câteva zile de când au ascultat primul episod la masa din bucătăria Fionei; apoi au descărcat restul şi mi-au trimis o sumedenie de mesaje şi de emoticoane zâmbăreţe, spunându-mi cât de mult le place, şi poze *foarte* amuzante cu „vestimentaţia zilei”.

S-a dovedit şi că nu sunt singura cu o superputere. Fiona e un „cititor de gânduri dat naibii”, Michelle poate fi „în două locuri deodată”, iar Holly „poate râde de orice”, ceea ce, dacă mă întrebaţi pe mine, e cea mai bună superputere. În plus, tocmai am verificat câţi oameni au ascultat cel mai recent episod şi s-a întâmplat ceva incredibil: cifra a sărit cu douăsprezece mii! Iar acum am aproape cincisprezece mii de ascultători. Serios. Cred că visez!

Dar cea mai bună reacţie dintre toate trebuie să fie a lui Cricket.

— E minunat, Nell, sunt foarte mândră de tine.

Am venit să o ajut să împacheteze pentru mutare; stăm în sufragerie, înconjurate de folie cu bule de aer.

— Mulţumesc.

Aprecierea ei înseamnă foarte mult pentru mine.

— Ştii, totul este datorită ţie. Ascultam podcastul acela pe care mi l-ai recomandat şi aşa mi-a venit ideea să fac unul al meu.

— Ei bine, sună minunat! zice ea veselă, înfăşurând o vază. Pot să fiu şi eu o ratată de optzeci şi ceva de ani? Soţ mort. Fără nepoţi. O paria socială la clubul de bridge.

— Poţi să fii membru de onoare, rânjesc eu. De ce nu îmi dai voie să îţi iau un interviu?

— În sfârşit, celebritate! râde ea. Cred că o să fie unul dintre viruşii ăia.

— Viruşi?

— Da, chestiile alea care se răspândesc rapid prin toată lumea.

Mă încrunt, întrebându-mă despre ce naiba vorbeşte, apoi zâmbesc.

— Ah, vrei să spui viral!

Aprobă.

— Da, şi asta.

Sunt recunoscătoare pentru:

Toţi dragii mei ascultători, care m-au făcut să-mi dau seama, mai mult ca niciodată, că nu sunt singură.

Toate reacţiile frumoase pe care le primesc.

Că săptămâna asta sunt în top zece al podcasturilor.

Interviul meu cu Cricket, care are cele mai multe descărcări şi în care ea îşi dezvăluie superputerea: *„Să fii bătrână şi încă să te entuziasmeze viaţa”*. *Lucru pe care ea îl atribuie faptului că spune „da” la orice, cu excepţia înrolării în brigada părului lila*.

Noaptea artificiilor

CÂND VINE VORBA DESPRE SEARA DE 5 NOIEMBRIE[58], Guy Fawkes este vinovatul. Şi nu mă refer doar la planul lui de a arunca în aer Parlamentul, ci şi la faptul că orice deţinător de animale de companie din ţară are parte de o noapte de iad. Un singur cuvânt poate declanşa groaza în animale şi în deţinătorii lor: „artificii”.

Nu mă înţelegeţi greşit. Ca orice altă persoană, şi eu iubesc artificiile. Dar, când explodează ca rachetele sau în cascadă, nu putem decât să ne uităm la animalele noastre cum încearcă îngrozite să se ascundă în spatele canapelelor. Sau, în cazul lui Arthur, sub biroul meu, acoperit cu un prosop de plajă.

Edward a ieşit din nou cu „nişte prieteni”, ceea ce cred că este codificarea pentru a treia întâlnire. Deşi nu

58 Anual, la 5 noiembrie, britanicii sărbătoresc Guy Fawkes Night, cunoscută și ca Bonfire Night sau Fireworks Night. Prin artificii, se comemorează faptul că nu a fost dus la îndeplinire complotul lui Fawkes și al colaboratorilor săi, în urma căruia Parlamentul ar fi fost aruncat în aer cu praf de pușcă, iar regele, omorât (n. red).

am întrebat. Când mi-a trimis mesaj să mă întrebe dacă voi fi acasă în seara asta, ca să am grijă de Arthur, nu am putut să-i răspund cu „Da, dar tu o să faci sex?”. Să fiu sinceră, nu sunt sigură că vreau să ştiu.

Aşa că am stins toate luminile şi mă uit la artificii, de la geamul de la etaj. Privind peste acoperişuri la izbucnirile de culoare şi la stelele căzătoare care ţâşnesc şi se răsucesc pe cerul întunecat, am impresia că asist la un balet. Chiar este magic. Unul dintre acele lucruri pe care ai vrea să le împărtăşeşti cu cineva.

La dracu’!

Iau telefonul. Cel puţin pot să le împărtăşesc pe Instagram.

Petrec următoarele câteva minute făcând o grămadă de poze neclare, înainte să renunţ, să las jos telefonul şi doar să privesc.

Nu ştiu sigur cât stau acolo, singură, în întuneric. Dar îmi pare cu adevărat mult timp.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Pozele neclare ale celorlalţi, care mă învaţă preţioasa lecţie potrivit căreia nu există nimic mai plictisitor decât să te uiţi la fotografii cu artificii făcute de alţi oameni.[59]

Apelul telefonic

MARŢI SEARA. ÎMI SUNĂ TELEFONUL. SUNT ÎN PAT Şi tocmai am stins lumina. Probabil că e Liza. Lucrurile merg bine cu Tia şi cred că aşteaptă să vorbim. Dar sunt prea obosită. O să o sun mâine. Mă întind să îl pun pe silenţios şi văd că numărul care clipeşte pe ecran nu e al Lizei; e mobilul mamei.

E 23.04.

Ea nu sună niciodată la ora asta. Îngrijorarea mă cuprinde.

— Mamă?

— Nell…

Când îmi aude vocea, izbucneşte în plâns isteric.

---

59 Deși, să îți povestească cineva visele vine foarte aproape, pe locul doi. Scuze, Edward!

— Mamă, eşti bine? Ce s-a întâmplat? întreb, în vreme ce teama mă sugrumă.

— Este vorba despre tatăl tău… a avut loc un accident de maşină oribil…

În fundal aud voci precipitate.

— Vai, mamă…

— Poliţia e aici, a fost dus cu elicopterul la spital… Vocea i se stinge, sub suspine grele.

— Ei zic că e foarte grav…

Şi mai multe voci. O senzaţie de panică.

— Mamă, nu te aud…

— Nell, trebuie să plec… te sun de la spital.

Nimic nu e sigur

TATA A MURIT ÎN AMBULANŢA AERIANĂ, ÎN DRUM spre spital. A făcut stop cardiac, iar inima a încetat să bată timp de şase minute, înainte să reuşească să îl resusciteze. Timp de şase minute, cât eu stăteam pe pat, la aproape cinci sute de kilometri distanţă, cu genunchii strânşi la piept şi aşteptând cu disperare ca mama să mă sune din nou, cu mai multe veşti, tata a fost oficial mort.

Nu există gânduri care să te trezească mai mult decât acesta.

Iau primul tren care pleacă din Londra. Tata a fost dus la spital, pentru operaţie de urgenţă. Ecografiile arată o serie de vătămări: un picior fracturat, coaste fracturate, un plămân perforat, ruptură de splină, hemoragie internă şi o rană gravă la cap.

Îi spun mamei că voi ajunge cât de curând pot şi că totul va fi bine. O spun atât pentru mine, cât şi pentru ea, şi o simt cum se agaţă de încurajările mele, ca un copil speriat care se prinde de mamă. îl sun pe fratele meu, dar are telefonul închis, iar mesajele mele ajung în poşta vocală. Încerc la Nathalie. La fel. Continui să încerc. Femeia din faţa mea se uită urât la mine. Îmi dau seama că sunt în vagonul în care nu se vorbeşte la telefon.

Ca prin ceaţă, ştiu că îl sun pe Edward şi îi povestesc ce se întâmplă. Mă întreabă dacă poate să facă ceva; îi explic că nu şi încep să plâng. Femeia care se holba la

mine îmi întinde un şerveţel şi încearcă să mă liniştească. Observ că oamenii din vagon se uită la mine.

Nu-mi pasă. Teama are acest efect.

Am impresia că e cea mai lungă călătorie cu trenul din lume. Trecem prin oraşe gri şi prin zone rurale dezolante; mă uit absentă la copacii care şi-au pierdut frunzele, crengile lor goale întinzându-se spre cerul plumburiu. Ploaia cade pe geam. Văd totul, dar nu asimilez nimic. Mintea mea e în altă parte, trece printr-o serie de întrebări şi temeri, până pare să se blocheze, ca un computer atunci când are deschise prea multe programe.

Apoi, în sfârşit, sunt într-un taxi care mă duce de la gară la spital. Gonesc prin labirintul de coridoare, să o găsesc pe mama. Stă în zona de aşteptare, o siluetă micuţă, cu umerii lăsaţi, îmbrăcată cu o haină de iarnă, frecându-şi mâinile în poală, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns. Sare în picioare, când mă vede.

— Nell! este tot ce rosteşte, din nou şi din nou, în timp ce măţ ine strâns.

— O să fie bine, mamă, o asigur ferm. O să fie bine.

Niciodată nu am văzut-o atât de speriată şi de neajutorată. Ea mereu a fost stoică, dar acum este dărâmată. O ţin bine. Nu am îmbrăţişat-o aşa pe mama de când eram mică; dintr-odată, rolurile s-au inversat şi ştiu că eu trebuie să fiu cea puternică. Are nevoie de mine. Nu pot să mă prăbuşesc.

Tata se întorcea cu maşina de la clubul de rugbi, când s-a întâmplat accidentul. Fusese ziua unui prieten.

— John, ţi-l aminteşti? A lucrat cu el la consiliu.

Mama ar fi trebuit să meargă şi ea, dar era un pic răcită.

— Am insistat să meargă fără mine, îmi explică ea, printre suspine. E doar vina mea. Dacă nu s-ar fi dus, nu s-ar fi întâmplat.

Ploua torenţial. Potrivit raportului poliţiei, vizibilitatea era redusă. Un camion de pe autostrada cu două benzi a pierdut controlul şi a intrat în zona centrală, provocând o ciocnire în lanţ. Tata a fost prins în Land

Rover şi a trebuit să fie scos de pompieri. Un echipaj de pe o ambulanţă a efectuat o intervenţie pe marginea drumului, pentru a opri sângerarea rănilor interne. Fără asta, ar fi murit la faţa locului. Nu toată lumea a avut acest noroc. Au fost câţiva morţi. Tata se numără printre norocoşi.

O asistentă ne îndeamnă să intrăm într-un birou mic, unde îl găsim pe doctorul Reynolds, chirurgul responsabil de salvarea vieţii tatii. Ne spune că tata tocmai a ieşit din operaţie, că aceasta a decurs bine, dar că el este încă în stare critică. Mama începe din nou să plângă. Nu ştiu dacă de uşurare ori de teamă, sau poate amândouă. Chirurgul ne explică ce este cu rănile tatii, arătându-ne tot felul de radiografii şi detaliindu-ne ce s-a întâmplat.

Impactul i-a provocat hemoragie internă. I s-au făcut două transfuzii de sânge, iar prin operaţie i s-au reparat ruptura de splină şi plămânul perforat. Land Roverul nu avea airbaguri, motiv pentru care s-a produs rana la cap, care a fost cauzată de izbirea de parbriz.

Este în comă indusă, pentru a reduce inflamarea şi pentru a minimiza posibilele vătămări ireversibile ale creierului. Fractura piciorului drept, cel mai probabil, cauzată de izbirea frânei, a fost stabilizată, până când va putea fi transferat la ortopedie. Mai târziu, va avea nevoie de operaţie, pentru a i se însera o plăcuţă metalică. Asta, dacă trece de următoarele câteva zile.

Îngrozitor de multe informaţii de asimilat. Domnul doctor Reynolds e grav, dar calm şi sigur. Tot ce spune este esenţial, într-un limbaj plin de termeni medicali pe care îi aud de obicei la televizor; nu în viaţa reală, cu referire la tata. Trebuie să fi făcut asta de sute de ori, cu sute de rude speriate, care îşi pun întreaga lume în mâinile lui. Ascult şi aprob, simţindu-mă ciudat de detaşată, în timp ce mă străduiesc să pricep toate informaţiile. Cred că sunt încă în şoc.

Mama nu vorbeşte, dar se uită la mine, să o liniştesc. Pare confuză, corpul îi tremură sub haină. În timp ce chirurgul vorbeşte despre riscuri şi despre complicaţii, o

strâng de mână şi pun orice întrebare îmi trece prin cap.

Când termină, ne ridicăm de pe scaune şi ne dăm mâinile.

— Când putem să îl vedem? întreabă, mama, în final.

— În curând. A fost instalat la secţia de terapie intensivă. Dacă luaţi loc în sala de aşteptare, o să chem o asistentă, să vă însoţească.

În timp ce ieşim din biroul lui, îi spun mamei că mă duc la toaletă şi că ne întâlnim în sala de aşteptare. Îndată ce trece de ieşirea de urgenţă, mă întorc repede. Doctorul Reynolds e încă în birou, când bat la uşa lui.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră singur, îi zic şi închid uşa după mine.

Mă opresc, întrebându-mă cum să formulez, apoi o rostesc, pur şi simplu.

— O să se facă bine? Puteţi să îmi mărturisiţi fără ocolişuri.

Stă la birou. Observ detaliile mundane: jaluzeaua de la geamul din spatele lui, care a fost trasă neuniform; un ghiveci cu o plantă (e adevărată sau din plastic?); poza cu ramă argintie, în care sunt doi copii. Şi el este tatăl cuiva.

— Starea tatălui tău e critică, dar stabilă. Următoarele patruzeci şi opt de ore sunt cruciale, o să ştim atunci mai multe.

— Ar putea muri?

Pronunţ cuvintele cu voce răsunătoare. Teama care mi se plimbă prin cap încă de seara trecută, de când m-a sunat mama. O zvâcnire, înainte să-mi răspundă.

— Facem tot ce putem.

Îmi înfruntă privirea şi îl îndemn tăcut să îmi spună adevărul.

— Dar, cu răni atât de grave, nu există garanţii.

Sunt recunoscătoare pentru:

— Că e în viaţă, e în viaţă, e în viaţă.

Evie Rose

ÎN SPITAL, PARCĂ TRECEREA TIMPULUI A ÎNCETINIT. Afară, viaţa obişnuită se derulează într-un ritm frenetic, acele ceasului parcurg orele, dar între aceşti

pereţi timpul devine elastic şi încetineşte. Ceea ce îţi pare o oră sunt doar câteva minute. E ca în *Matrix*, doar că nici pe departe la fel de plăcut.

Viaţa pe care o ştiam nu mai există. Nimic altceva nu mai contează, totul se rezumă la sala de aşteptare scăldată în lumină artificială. Îţi pare mică şi sufocantă. O cantină mohorâtă e singura mea scăpare din aşteptarea agonizantă.

Suntem duse apoi să îl vedem pe tata la terapie intensivă, pentru câteva minute. Îmi închipui că sunt pregătită, dar de fapt nimic nu te pregăteşte să vezi pe cineva drag conectat la aparate şi la monitoare, cu trupul lovit şi învineţit. Tata a fost mereu plin de viaţă, dar acum e palid şi nemişcat, în hainele de spital. Asta mă izbeşte cel mai mult. Cât e de nemişcat. Cât e de tăcut. Tot ce auzim este sunetul ritmic al maşinăriilor.

Trupul lui e conectat la nenumărate tuburi şi drenaje, iar o mască de oxigen îi acoperă faţa. Mă uit la mama. Deja s-a aşezat pe marginea patului, ţinându-l de mână. Fac la fel, dar mâna îi e bandajată, ca să îi ţină perfuziile, iar pe degete are acei cleşti. Mă tem să-l ating. Mă tem să nu fac ceva greşit. Doar mă aşez lângă el, privindu-i pieptul cum urcă şi coboară, ascultând-o pe mama cum murmură încet şi înghiţind nodul care ameninţă să îmi urce în gât. Îmi tot spun că trebuie să fiu puternică şi că o să supravieţuiască. Şi că asta nu se întâmplă cu adevărat.

Dar se întâmplă.

Rich sună, în sfârşit, şi aflăm de ce nu răspundea la telefon. Nathalie a intrat în travaliu noaptea trecută, iar planurile lor pentru o naştere acasă au fost abandonate, aşa că a sfârşit prin a fi dusă la spital. Într-un final, fiica lor s-a născut azi după-amiază, „3, 600 kilograme şi e perfectă”, dar, fiind în grabă, el îşi lăsase telefonul acasă.

L-a luat pe al lui Nathalie, să îi sune pe mama şi pe tata acasă, dorindu-şi să le dea vestea cea bună, că au o nepoată! Dar nu a răspuns nimeni şi nu le ştia numărul de mobil pe de rost. Nu îi trecuse prin minte că se întâmplase ceva. Abia când a ajuns acasă, pentru un duş, şi-a

recuperat telefonul şi a văzut toate mesajele noastre.

— Vin direct acolo, zice el acum, încă şocat de vestea accidentului tatii.

— Nu, rămâi cu Nathalie şi cu bebeluşul, îi cere mama, ferm. Au nevoie de tine.

— Dar trebuie să fiu acolo…

— Nu poţi face nimic, scumpule.

Nu aud ce spune fratele meu, însă, după o clipă, mama îmi dă telefonul.

— Vrea să vorbească şi cu tine.

— Surioară. Zi-mi! Ce se întâmplă? întreabă el, agitat, înghit greu.

— Rănile sunt grave, îi explic, repetând cuvintele medicului. L-au băgat în comă indusă. Trebuie să aşteptăm.

Tăcere.

— Rich?

Mă îndepărtez câţiva paşi de mama.

— Rich, eşti bine?

Suspină tare, iar vocea i se stinge.

— O să trăiască, surioară?

Sora mai mare. Care are grijă de fratele ei mai mic. Ca întotdeauna. Ezit. Nu poate veni aici. Prioritatea lui sunt Nathalie şi copilul. Trebuie să îi protejeze, la fel cum eu trebuie să îl protejez pe el. Aşa cum am făcut mereu.

— Da, îl asigur, alungându-mi temerile. Da, o să trăiască, repet şi mai ferm.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Evie Rose Stevens, născută în 7 noiembrie, la 17.10, de 3, 600 kilograme.*

— *Că acolo unde este viaţă există şi speranţă.*

Noaptea întunecata[60]

E TÂRZIU. ORELE DE VIZITĂ OBIŞNUITE S-AU TERMINAT cu mult timp în urmă, dar nouă ni s-a dat voie să mai stăm. „Circumstanţe speciale”, cred că aşa a spus

60 Text clasic al creștinismului, scris de misticul carmelitan de origine spaniolă Sfântul Ioan al Crucii (1542-1591) (n. red.).

asistenta.

Nu îmi amintesc acum. Lucrurile încep să se înceţoşeze, dar în acelaşi timp se intensifică. Viaţa a devenit cumva fantomatică.

Ni s-a dat voie în salonul recreativ al pacienţilor. Mama doarme pe un scaun, dar eu sunt complet trează. Mă uit în jur prin încăperea slab luminată. Suntem doar noi două. Se află un televizor într-un colţ, însă volumul este oprit. Rulează un film vechi. Ceva alb-negru, nu ştiu ce e. Mă întind pe canapea şi îmi las ochii să mi se odihnească pe ecran. Orice, numai să-mi mute atenţia de la gândurile care mi se învârt prin cap.

Mama se foieşte. Mă uit la ea, la faţa sprijinită de haina din care şi-a improvizat o pernă. Pare extenuată. După ce l-a văzut pe tata, nu a vorbit despre rănile lui, preferând, în schimb, să vorbească despre faptul că probabil azi a venit inginerul care trebuia să repare boilerul şi despre o programare a tatii la dentist, pe care a uitat să o anuleze.

I-am tot spus că e în regulă, să nu-şi facă griji, că nu contează, dar apoi mi-am dat seama că avea nevoie să se îngrijoreze pentru lucrurile acelea. Era felul ei de a face faţă situaţiei. O împiedica să îşi facă griji pentru adevăratele probleme.

Uşa se deschide şi intră o pacientă în halat de spital. O privesc cum vine încet spre mine, cu un suport portabil de oxigen. Arată ca un strigoi, cu faţa palidă şi cu ochii înfundaţi. Chiar şi prin halat văd că e foarte, foarte slabă.

Zâmbesc cald.

— Bună!

Se uită la mine ezitant, apoi zâmbeşte.

— Nu v-am mai văzut aici, continuă ea.

Vocea ei e răguşită; are un tub de respiraţie.

— Nu.

Scutur din cap.

— E vorba despre tata. A avut un accident de maşină. A fost adus azi-dimineaţă.

— Vai, scumpo…

Se aşază lângă mine. De aproape îi văd pometţii ieşiţi în afară şi galbenul ochilor.

— Oamenii conduc prea repede în ziua de azi… nu vreau să spun că… adaugă ea.

— Ştiu.

Încuviinţez din cap, apoi se aşterne liniştea.

— Sunteţi aici de mult timp?

E o conversaţie ciudată. Suntem două străine, dar situaţia e foarte intimă. Aprobă.

— De şase săptămâni. Plămânii mei.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, scumpo.

Zâmbeşte, să mă liniştească, şi mă izbeşte faptul că încearcă să mă protejeze.

— Am mai fost internată, dar de data asta…

Ridică din umerii ososi, apoi se uită spre televizor.

— Pe vremuri îmi plăceau filmele astea făcute de Busby Berkeley[61]!

Faţa i se luminează copilăreşte, în timp ce gesticulează spre fetele care dansează.

— Obişnuiam să le văd cu buni.

Ne uităm amândouă la ecran, privindu-le cum formează un caleidoscop. Picioarele lor mişcându-se într-o simetrie perfectă. Braţele fluturând. Feţele zâmbind. Şi, pentru o clipă, timpul pare să se oprească, iar gândurile noastre sunt luate de lângă realitatea dureroasă şi absorbite de magia Hollywoodului.

— Ei bine, eu plec, scumpo, zice ea în cele din urmă şi se ridică de pe canapea. Sper ca tatăl tău să fie bine.

— Şi dumneavoastră!

Reuşesc să zâmbesc.

Înfăşurându-şi cordonul halatului în jurul taliei micuţe, îmi aruncă o privire chinuită; amândouă ştim că ea nu va fi bine.

---

61 Regizor american de filme și coregraf de musicaluri, care a produs show-uri de mare amploare, ce adeseori implicau numeroase dansatoare care formau cu trupurile lor forme geometrice caleidoscopice (n. red.).

Mă duc la baie. Mă spăl pe mâini, îmi dau cu apă pe faţă şi mă uit în oglindă. Am îmbătrânit cu o sută de ani. Scot telefonul. Nu m-am uitat la el toată ziua. Mă izbeşte un umor macabru. Să ai pe cineva drag la terapie intensivă e o modalitate de a nu mai sta încontinuu pe telefon.

Am câteva apeluri ratate de la Edward, dar nu mi-a lăsat mesaje vocale. Mă uit la ceas. E prea târziu să îl sun; probabil că doarme. Simt o nevoie bruscă să vorbesc cu cineva. Nu pot vorbi cu mama. Nu am putut să vorbesc cu Rich. Toţi se sprijină pe mine, dar eu pe cine pot să mă sprijin? Vreau doar să îşi pună cineva braţele în jurul meu. Cineva care să mă asigure că va fi bine.

O, Doamne, mi-e dor de Ethan!

Parcă simt un val venind peste mine. Nu m-am gândit la el de câteva luni, mai întâi, intenţionat, iar acum, îmi apare brusc în gânduri. Simt o disperare să îi aud vocea.

Formez numărul lui, înainte ca raţiunea să mă oprească. îl ştiu pe de rost. Aud că sună. Inima îmi bubuie. Sunt pe cale să închid.

— Nell?

Vocea lui, atât de familiară, se aude în întuneric.

— Da, eu sunt.

Efectul e imediat. Închid ochii, apăsându-mi puternic pleoapele, dar lacrimile mi se scurg deja pe obraji.

— Hei…

Urmează o pauză.

— Ce e?

— Tata. A avut un accident de maşină teribil. Sunt la spital.

Parcă s-ar deschide o supapă de salvare.

— Ethan, sunt atât de speriată în legătură cu ce se va întâmpla…

— O să fie bine, mă linişteşte el imediat.

— Dar cum poţi şti?

Îmi ţinusem trupul cu totul de rigid, încercând să contracarez şocul, dar acum îmi dau seama că tremur incontrolabil.

— Pentru că, orice s-ar întâmpla, o să fie bine. Tu o

să fii bine.

Dinţii încep să-mi clănţăne. Dar nu e de la frig, ci de la teamă.

— Nu pot să fac asta.

Îmi încleştez falca, încercând să opresc clănţănitul.

— Fratele tău e acolo? încearcă Ethan să îmi devieze panica tot mai mare.

— Nu…

Vocea mi se stinge. Nu vreau să îi spun despre copil. Nu acum.

— Îmi pare rău… N-ar fi trebuit să sun.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Doar că…

Dar nu pot să termin propoziţia. Nici măcar nu ştiu ce gândesc.

— O să treacă de asta, să ştii. Tatăl tău e un luptător. Mai ţii minte când l-am întâlnit prima dată? Mi-a fost aşa frică de el!

Prin panică, o amintire tresare. Mama şi tata au venit în America să ne viziteze şi am ieşit toţi patru la cină. Tata trebuie să îi fi pus lui Ethan o sută de întrebări. A fost mai mult un interogatoriu, decât o cină la un restaurant cu sushi.

— Şi te are pe tine lângă el, asta chiar e ceva.

Ascult tăcută, apăsându-mi telefonul pe ureche, dorindu-mi să-mi spună ceva frumos.

— M-am gândit la tine, ştii… Mi-a fost dor de tine…

Îmi şterg o lacrimă care îmi alunecă pe obraz. Mă gândesc la ce s-a întâmplat între noi, la fata pe care Liza a văzut-o cu el. Părea foarte important înainte, dar acum a devenit un detaliu banal.

— M-am mutat la San Francisco, după ce ai plecat. Sunt *chef la* un restaurant nou. Trebuie să pregătesc întregul meniu… Prepar reţeta mea de *puteanesca* gătită cu măsline şi capere şi pătrunjel, cea care îţi place ţie.

Şi sunt din nou acolo. Doar eu şi Ethan.

— Grozav…

— Dar, în fine…

Vocea lui se stinge.

— Nu voiam să vorbim despre mine. Cum se ţine mama ta?

Pentru câteva clipe, am fost în altă poveste, departe de tot ce se întâmplă acum.

— E bine…

Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să vorbesc; habar n-am de unde să încep.

— Ethan, eu…

— Nell, scuze, stai un minut.

La celălalt capăt aud voci înăbuşite.

— O livrare. Sunt la restaurant. E devreme, dar avem în pregătire o mare petrecere de deschidere… ce spuneai?

Însă momentul a trecut. Orice intenţionasem să zic mi-a alunecat printre degete, înainte să îl pot prinde.

— Nimic…

— Îmi pare foarte rău, trebuie să închid…

— Da, şi eu. Mama se va îngrijora.

— Te rog, transmite-i dragostea mea şi că mă gândesc la ea… şi la tatăl tău…

— O să le transmit.

Iar acum am revenit pe pilot automat. *

— Fii tare! Te sun mâine.

Ştiu că nu va suna, dar nu contează.

— La revedere, Ethan!

— La revedere, Nell!

Închid.

După aceea, ies din nou pe coridor. Trebuie să mă întorc în salonul recreativ al pacienţilor – poate că mama s-a trezit, se va întreba unde sunt –, dar, mai întâi, am nevoie de câteva minute pentru mine. Nu ştiu ce sperasem sunându-l pe Ethan, dar m-a făcut să mă simt mai singură ca niciodată.

Pornesc pe coridor, trec de ieşirea de incendiu, fără vreo direcţie clară în minte, când văd un indicator spre capela spitalului. Uşa e deschisă şi mă opresc acolo, îmi doresc să fi fost credincioasă. Să pot cădea în genunchi şi să mă rog lui Dumnezeu, să caut un fel de alinare. Undeva,

în adâncurile minţii, îmi amintesc *Tatăl nostru*, de la întrunirile şcolare. La fel cum îmi amintesc reacţia tatălui meu, când a descoperit că trebuia să recit *Tatăl nostru*. „Poate alege ce vrea să creadă, când va fi mare”, îi spusese el morocănos directoarei. „Nu decideţi voi pentru ea”.

Îmi trag nasul şi zâmbesc amintindu-mi. Mama fusese îngrozită; ce vor spune la şedinţa cu părinţii? Dar tata avusese încredere în judecata mea. El crezuse în mine. El mereu a crezut în mine, chiar şi atunci când nu mai credeam nici eu. Mă întorc dinspre uşă şi mă reazem, obosită, de perete. Mă gândesc la tata. La felul în care, din ziua în care m-am născut, el a fost mereu bărbatul care m-a sprijinit, care nu m-a dezamăgit niciodată, m-a iubit necondiţionat, chiar şi în anii aceia de adolescenţă plini cu certuri, strigăte şi uşi trântite.

Iubiţii au venit şi au plecat. Logodnicul, la fel. Dar nu tata. El dintotdeauna m-a protejat, chiar şi de la distanţă. Atât timp cât el este în viaţă, nimic rău nu mi se poate întâmpla, întrucât tata este plasa care mă prinde mereu. O lume fără el este de neînţeles.

Mă las în jos şi îmi îngrop capul în mâini. Un urlet ca al unui animal rănit răsună pe coridorul tăcut; îmi dau seama că cineva strigă de durere.

Apoi conştientizez că sunt eu.

Dimineaţa următoare

ÎN TOIUL NOPŢII, AM PLECAT DE LA SPITAL. MAMA fusese acolo de mai bine de douăzeci şi patru de ore, iar doctorii m-au sfătuit să o duc acasă, să se odihnească. Ne-a fost greu să îl lăsăm pe tata acolo, dar şi mai greu să ne întoarcem într-o casă goală. Era ciudat fără el, de parcă lipsea o parte din casă. „Aşa va fi, dacă el nu se va întoarce acasă”, m-am gândit, când ne-am dus amândouă direct în pat, extenuate.

Când pornim înapoi spre spital, nici nu s-a luminat de ziuă. Ne-au sunat, spunând că starea tatii s-a înrăutăţit peste noapte. Trebuia să fim acolo. De data asta, eu conduc maşina mamei. Stăm tăcute, urmărind amândouă

semnele reflectorizante de pe drum. Medicii ne-au spus că trebuie să fim pregătite pentru orice. Dar cum poţi să te pregăteşti pentru aşa ceva?

Mama stă lângă mine, pe locul pasagerului, cu mâinile în poală, răsucindu-şi verigheta. Frica îmi strânge pieptul, în timp ce intrăm în parcare. Pentru că suntem în primele ore ale dimineţii, e aproape pustiu. Conduc spre intrare. Încerc să fiu tare, dar adevărul este că n-am fost niciodată atât de înfricoşată. Tot ce vreau să fac este să fug. Dar nu pot. Trebuie să cobor din maşină şi să intru în spital, ca să înfrunt orice ne aşteaptă.

Strâng mai tare volanul şi intru pe locul de parcare. De data asta, locurile sunt libere. Mai este o singură maşină.

— Ei bine, am ajuns, îi zic mamei şi îmi îndrept spatele, în vreme ce opresc motorul.

Aşadar, asta e. Cu inima bubuind, deschid uşa maşinii. O pală de vânt pătrunde înăuntru.

— Nell!

Cineva îmi strigă numele şi mă răsucesc. Atunci îl văd venind spre mine.

— Edward?

Mă uit la el în lumina zorilor, nevenindu-mi să cred.

— Ce faci aici?

E ciufulit, de parcă ar fi dormit în maşină.

— Am venit cât de repede am putut.

Aproape că plâng de uşurare. Niciodată n-am fost mai recunoscătoare să văd pe cineva.

— Dar... cum?

— Am condus toată noaptea. Am fost îngrijorat, nu am mai primit veşti de la tine.

Încerc să înţeleg ce se întâmplă.

— Dar cum ai ştiut unde să ne găseşti?

— Mi-ai spus numele spitalului, în tren, mai ţii minte?

Dar eu nu mai ţin minte. Nu îmi amintesc nimic din călătoria aceea cu trenul.

— Şi ai venit?

— Da. Am venit.

Şi în clipa aceea îmi dau seama că îl voi iubi mereu pentru că a făcut asta. Nu dragoste într-un sens romantic, ci în sensul adevărat şi profund al cuvântului. Fără să îi cer, el a condus prin noapte, să fie aici cu mine. Să mă pot sprijini de el, când am cea mai mare nevoie de cineva. În cele mai disperate momente. Când credeam că sunt singură. El era aici. Aşteptându-mă.

Iar dacă asta nu e dragoste adevărată, atunci nu ştiu care e.

În spital suntem întâmpinaţi de domnul Reynolds, care ne spune că o ruptură nedetectată a provocat o hemoragie internă suplimentară şi că tata are nevoie urgentă de operaţie. Mama semnează formularul de consimţământ şi petrecem următoarele trei ore patrulând pe coridoare, în timp ce bem cafea. Dar, de data aceasta, e altfel. Edward e aici şi este sprijinul meu şi al mamei. Nu rosteşte multe cuvinte; nu e nevoie. E suficient că e aici.

După operaţie, tata e dus înapoi la terapie intensivă. Domnul Reynolds e grav, dar „optimist, cu moderaţie”. Simt cum o mică fantă de lumină îşi croieşte drum prin întunericul care ne-a învăluit în ultimele două zile. Ni se permite să îl vedem. Edward aşteaptă afară, în timp ce mama îi mângâie tatii părul, iar eu îl liniştesc că o să se facă bine. Nu ştiu dacă mă aude, dar, pentru orice eventualitate, îi zic şi gluma lui preferată, cea cu bărbatul de la bar şi cu alunele vorbitoare. Tata iubeşte gluma aia. De câte ori îl văd mă pune să i-o repet, deşi a auzit-o de un milion de ori. Dar acum, când rostesc poanta, nu râde nimeni, se aude doar sunetul aparatelor, în liniştea din jur. Pentru o clipă, mă uit la el, clipind să alung lacrimile care ameninţă să cadă, înainte să mă aplec şi să îi şoptesc la ureche:

— Trebuie să te faci bine, tată. Cine o să mai râdă la glumele mele?

Ceai şi biscuiţi

— POFTIM!

Ne-am întors acasă, iar eu stau în sufragerie cu

Edward, în timp ce mama vine cu o tavă cu ceai şi biscuiţi. Mai devreme, când i-am prezentat-o lui Edward, ea s-a arătat nedumerită: gazda mea? A condus tot drumul să mă vadă? Cred că s-a temut pentru o clipă că sunt în urmă cu plata chiriei sau aşa ceva. Dar, după ce i-am explicat că este prietenul meu şi că a venit să mă sprijine, a insistat ca el să vină cu noi acasă.

Nu că Edward s-ar fi opus prea mult, oricum. Nebărbierit, cu pungi grele sub ochi, arată de parcă are o nevoie disperată de canapeaua mamei.

— Şi, rămâi peste weekend? întreabă ea acum, întinzându-i o cană cu ceai.

Observ că a adus ceştile cu farfurioare, şi nu cele cu mesaje amuzante pe ele, din care bem de obicei.

— Sunt sigură că trebuie să se întoarcă… o întrerup eu repede.

— De fapt, nu trebuie, zice el, mulţumindu-i mamei, care acum îi oferă un biscuit cu ciocolată.

Nici mai mult nici mai puţin decât KitKat.

— L-am lăsat pe Arthur cu Sophie şi cu băieţii, când m-am dus să iau maşina… Sophie e fosta mea soţie, adaugă el, pentru mama. Mă rog, în curând va fi fostă.

Mama se uită la mine, iar eu mă foiesc pe fotoliu. Subtilitatea nu e una dintre calităţile ei. Deşi se preface că nu a văzut nimic, Edward observă. Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Lizzy Bennet1.

— Şi alergiile ei? întreb eu.

— Cred că poate face faţă câtorva strănuturi în weekend, zice el, apoi se întoarce spre mama. Sincer să fiu, cred că e mai alergică la mine.

Mama râde de gluma lui. E prima dată când o văd râzând, în ultimele zile.

— Ei bine, eşti foarte bine-venit să rămâi. Pot pregăti camera lui Richard. Ei nu sosesc până luni…

Fratele meu a sunat mai devreme, să ne anunţe că vine cu Nathalie şi cu bebeluşul, cu maşina, după weekend. L-am ţinut la curent cu ce se întâmpla şi a fost la fel de uşurat ca noi de ultimele veşti despre tata.

— Ei bine, e drum lung din Londra şi nu am mai fost în Lake District, zice Edward, uitându-se la mine.

Mai iau un biscuit cu ciocolată.

— Atunci, aşa rămâne.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Foarte multe lucruri, în clipa asta, dar, dacă există vreun lucru pe care îl înveţi din momentele de genul „pe viaţă şi pe moarte”, acela este să nu îţi pese deloc câte KitKat mănânci.[62]

Weekendul

E CIUDAT SĂ FII TURIST ÎN PROPRIUL ORAŞ. ÎL DUC PE Edward într-un tur al zonei şi îi arăt locurile faimoase. Casa lui Wordsworth1, casa lui Beatrix Potter[6364], celebrul magazin cu pâine cu ghimbir, din Grasmere.

— Vai, chestiile astea sunt delicioase! exclamă el, în timp ce termină ultima bucăţică.

Răsese de mine pentru că tot pălăvrăgisem despre cea mai bună pâine cu ghimbir din lume, dar acum s-a convins.

— Cine ar fi zis? se întreabă el, meditativ, intrând înapoi în magazin, să mai ia.

Într-adevăr, cine ar fi zis?

Cine ar fi zis că o să cobor într-o dimineaţă să fac cafea şi că o să-l găsesc pe Edward pe un scaun de bucătărie, bărbierit, după ce mi-a folosit unul dintre aparatele de ras de unică folosinţă, mâncând pâine prăjită şi pălăvrăgind confortabil cu „Carol”, mama mea, de parcă o cunoştea de o viaţă?

Cine ar fi zis că impermeabilul tatii i se va potrivi şi că vom urca pe Vârful Scafell, pe o ploaie rece, şi că vom

---

62 Dacă vă întrebați, eu am mâncat patru.

63 William Wordsworth (1770-1850), poet englez romantic care, alături de Samuel Taylor Coleridge, a pus bazele așa-nu- mitului curent Școala lacurilor (n. red.).

64 Helen Beatrix Potter (1866-1943), scriitoare, ilustratoare, om de știință, este cunoscută publicului larg pentru numeroasele cărți pentru copii pe care le-a scris și le-a ilustrat (n. red.).

împărţi un termos cu ceai fierbinte, iar eu mă voi întreba de ce nu mi-am dat seama până atunci că poate fi amuzant să te uzi leoarcă?

Cine ar fi zis că acolo unde am crescut şi de unde abia aşteptam să scap o să mă simt atât de diferit acum, iar când Edward se va minuna de cât de norocoasă am fost să cresc într-un loc aşa de frumos, voi aproba din cap mândră?

Cine ar fi zis că se pot schimba atât de multe lucruri, în doar câteva zile?

Când e timpul să ne întoarcem la spital, Edward insistă să conducă el. Feminista din mine încearcă să protesteze, dar mama pare să se simtă confortabil cu Edward la volan, aşa că cedez. În plus, sinceră să fiu, maşina lui Edward e mult mai drăguţă decât vechiul Ford Fiesta al mamei. Mai ales când descopăr că are scaune încălzite şi, sincer, când sunt 2 grade afară, sunt foarte fericită să renunţ la principiile mele feministe pentru asta.

La a doua noastră vizită suntem chemate în biroul domnului doctor Reynolds, care ne spune că l-au scos cu succes pe tata din coma indusă şi că toate semnele sunt bune. A fost transferat într-un salon obişnuit. Suntem invitate chiar să-l vedem.

O las mai întâi pe mama. Sunt ei părinţii mei, dar cândva au fost o pereche de adolescenţi îndrăgostiţi şi au nevoie de un pic de timp singuri. Când intru şi eu, mama îl strânge de mână, cu faţa roşie de genul de bucurie pe care nu o vezi prea des. Vine din teama adevărată de a pierde cel mai preţios lucru din lume. Din faptul că ai văzut abisul, iar acum eşti din nou în siguranţă.

Nu aş recomanda asta, dar, hei, chiar îţi pune ordine în priorităţi!

— Bună, tată!

Mă duc să îl pup pe frunte. E înconjurat de cartonaşe cu „însănătoşire grabnică”, plus un coş mare cu fructe, trimis de Ethan.

— Nell, scumpo…

Ochii i se umezesc la vederea mea, ceea ce mă

declanşează şi pe mine.

— Cum te simţi?

— De parcă aş fi făcut zece ture.

Reuşește un zâmbet forţat.

— Tocmai îi spuneam mamei tale că nu îmi amintesc nimic d. despre accident…

— Ce bine! Ne-ai cam şocat.

Tata geme.

— Doar nu v-aţi făcut griji, nu?

— Doar un pic, zâmbesc şi îl strâng de mână.

Niciodată nu m-am simţit atât de recunoscătoare ca în clipa în care m-a strâns şi el.

— Cel puţin de data asta nu ţi-ai făcut tu griji pentru mine.

Schimbăm o privire sugestivă. Una pe care nu cred că o voi uita vreodată.

— Dar tu, Carol, cum te simţi? întreabă apoi, uitându-se către mama.

— O, eu sunt bine! îl asigură ea repede. Nell a avut grijă de mine, zice mama, fixându-mă cu privirea peste patul de spital. Nu aş fi rezistat fără ea.

— Facem o echipă bună, zâmbesc eu, iar în clipa aceea îmi dau seama că orice barieră ridicasem cândva a căzut de mult timp.

Tata pare cum nu se poate mai mulţumit.

— Cele două fete ale mele…

— Trei, de-acum, îl corectează mama.

— Şi când o să-mi cunosc nepoata?

Mama trebuie să îi fi spus deja despre Evie.

— Vin luni, după ce pleacă Edward.

— Edward?

Chiar mă surprinde că i-a luat atât de mult timp mamei ca să îl pomenească. Dar, în loc să mă simt iritată, nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Colegul meu de apartament, îi explic tatii.

— El ne-a adus aici. Are o maşină frumoasă, Philip. Scaune încălzite şi tot ce poţi să-ţi doreşti.

— Ei bine, unde e acum?

— Aşteaptă afară.

Tata pare oripilat.

— Bietul băiat a condus tot drumul de la Londra, iar voi îl ţineţi să aştepte afară? Invitaţi-l înăuntru!

— Eşti sigur? Medicul a zis că nu trebuie să te obosim…

Deşi protestez, ştiu că e inutil să mă opun.

Îl găsesc pe Edward pe un scaun din plastic, citind o broşură despre atacul cerebral.

— Tata şi-ar dori să te cunoască… Vrei? Nu trebuie să stai mult, numai cât să îl saluţi… Cred că e doar curios…

E amuzant să îi văd pe Edward şi pe tata împreună. Şi încă în astfel de circumstanţe. Edward e manierat şi elegant, într-un fel care pare foarte natural pentru cei din clasa de mijloc, educaţi în sistemul privat, iar tata este hazliu şi aspru, mai dintr-o bucată, şi spune glume îngrozitoare despre scaunele încălzite, glume care, sincer, nu pot fi reproduse. Dar, spre surprinderea mea, chiar se înţeleg.

Mai târziu, când mergem spre casă, îi ofer mamei locul pasagerului, iar eu stau în spate, privind pe geam. Totuşi, nu ştiu de ce m-am mirat. În exterior, Edward şi tata poate că par diferiţi, dar, de fapt, sunt chiar la fel. Când am avut nevoie de ei cel mai mult, niciunul nu m-a dezamăgit.

Acum, când tata pare pe cale de a se însănătoşi, mă simt uşor jenată de reacţia mea la sosirea lui Edward în dimineaţa aceea, când l-am zărit în parcare. În felul acela în care te simţi când eşti vulnerabil şi dezvălui prea multe despre tine.

— Scuze, dacă am avut o reacţie emoţională exagerată, îi zic duminică după-amiază.

Pleacă peste câteva ore înapoi la Londra şi suntem în camera fratelui meu, schimbăm lenjeria de pe pat. L-am asigurat că mă voi ocupa eu după ce pleacă, dar a insistat să o facă el.

— Nu fi prostuţă, se încruntă şi scoate o faţă de

pernă, în timp ce eu mă caţăr pe marginea vechiului birou al fratelui meu. E bine să îţi manifeşti emoţiile.

— Da?

Îşi întoarce atenţia spre faţa de plapumă şi încearcă să o scoată.

— În loc să fii un şcolar profund inhibat, ca mine, da, zice el, apoi zâmbeşte când îi prind privirea şi îmi dau seama că glumeşte.

Mă rog, oarecum.

— Mi-am reprimat unele lucruri, zic eu încet.

Se uită la mine curios, de parcă n-ar crede că aşa ceva chiar e posibil, apoi aprobă din cap încet.

— Poate că de acum înainte ar trebui să spunem mereu ce gândim. Indiferent ce ar fi.

— Chiar dacă sunt gândurile mele criminale legate de termostat?

— Chiar dacă sunt gândurile tale criminale legate de termostat.

— Bine, s-a făcut.

— Bun.

Cu mâinile până la cot în materialul din bumbac, îmi întâlneşte privirea şi zâmbim amândoi.

— Ai de gând să stai acolo sau îmi dai o mână de ajutor cu plapuma asta?

Mătuşica Nell

AŞADAR, MI-AM CUNOSCUT NEPOATA AZI. CA SĂ FIU sinceră, am fost chiar îngrijorată în legătură cu felul în care aveam să mă simt. M-am bucurat, bineînţeles, pentru Rich şi Nathalie, dar m-am temut că o să fiu tristă pentru mine. Când Nathalie mi-a întins ghemotocul acela mic, eram pregătită pentru tot felul de sentimente.

Abia când s-a uitat la mine fără să clipească, mi-am dat seama că exista o emoţie pentru care nu mă pregătisem.

— Ce simţi când o ţii pe noua ta nepoată? m-a întrebat fratele meu.

Nu puteam să îmi iau ochii de la ea.

— Dragoste. Simt că o iubesc.

Moment de respiro

AU TRECUT MAI BINE DE TREI SĂPTĂMÂNI DE LA accident, iar tata e tot mai bine, pe zi ce trece. Îndată ce a fost suficient de întremat să părăsească salonul de terapie intensivă, a fost operat pentru a i se repara fibula şi tibia. Azi iese din spital. E un adevărat miracol. Când mă gândesc la acele prime şaptezeci şi două de ore, îmi dau seama că nu credeam să mai trăiesc o zi ca aceasta.

Sora mamei, mătuşa Verity, a venit să stea la noi. A fost asistentă, înainte să se pensioneze şi să se mute în Spania, iar acum s-a grăbit să ajute la îngrijirea tatii.

— Şi să mă înnebunească, mormăie el, când mergem să îl luăm de la spital.

— Verity o să fie de mare ajutor, zice mama ferm, în timp ce eu împing scaunul cu rotile în parcare. Ştie cum să schimbe pansamentele şi tot ce mai e nevoie.

— Nu o să-mi schimbe ea pansamentele…

— Philip…

Vocea mamei e tăioasă. Am fost avertizaţi de medici că pacienţii pot suferi adeseori de depresii şi de schimbări de dispoziţie, după o rană la cap, şi că ar putea dura ceva timp până când tata să se simtă din nou în apele lui.

— Tată, dacă iei cârjele astea, te ajut să urci în maşină, îi întrerup eu.

— E al naibii de tiranică, ai zis-o chiar tu, continuă tata şi se pune pe scaunul pasagerului, unde poate să îşi întindă piciorul, care e în ghips. O săptămână cu sora ta, şi o să-mi doresc să fiu din nou în comă.

Urcând pe bancheta din spate, mama scoate o exclamaţie de surpriză.

— Philip! Să nu îndrăzneşti să glumeşti pe tema asta! Nu e de râs!

Trânteşte uşa maşinii şi încep să dau cu spatele, încercând să ies din parcare. Dar, când mă uit în oglinda retrovizoare, îl văd pe tata chicotind, iar pe ea o zăresc zâmbind. Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în legătură cu revenirea la normal.

Cu toată povestea asta cu tata, am pierdut şirul

zilelor şi m-am trezit că e sfârşit de noiembrie. Mai puţin de patru săptămâni până la Crăciun. Sau, după cum mi se aminteşte constant, „au mai rămas doar douăzeci şi cinci de zile de cumpărături”.

Şi mai rău, ieri, când m-am dus în oraş, să fac nişte cumpărături pentru mama, am observat că toate magazinele şi-au instalat deja decoraţiunile. Apoi, în timp ce conduceam înapoi, am pornit radioul din maşină şi am auzit-o pe Mariah Carey cântând. Am început să strig: „Prea devreme! Prea devreme!” Şi l-am închis repede.

Îmi place Crăciunul şi chiar iubesc cântecul acela, dar, serios, oameni buni: putem să aşteptăm, vă rog, până la 1 decembrie?

(Desigur, răspunsul este un foarte festiv: „Du-te naibii, nu, nu putem!”)

Dar poate că sunt doar eu de vină, pentru că nu sunt încă pregătită. Londra şi-a aprins deja oficial luminile de Crăciun şi o să le văd mâine, întrucât mi-am rezervat un bilet de întoarcere. Pare momentul potrivit. Prietenii mi-au trimis o grămadă de mesaje de susţinere, dar mi-e dor de ei şi sunt gata să mă întorc. Parcă sunt plecată de o veşnicie.

Partea bună la viaţa în sălbăticia din Cumbria au reprezentat-o timpul şi spaţiul pe care le-am avut pentru a mă concentra pe finalizarea piesei lui Monty. Nu ai prea multe de făcut pe vremea asta friguroasă de noiembrie, când se întunecă de la trei, şi, credeţi-mă, mătuşa Verity nu l-a înnebunit doar pe tata. A fost o scuză bună să mă închid în cameră şi să lucrez.

Cricket e nerăbdătoare să citească. Mi-a trimis o grămadă de mesaje drăguţe, cât am fost plecată, zicându-mi că abia aşteaptă să mă întorc. „Nu doar pentru că sunt nerăbdătoare să citesc piesa şi să te pun la curent cu planurile pentru micuţa bibliotecă, dar şi să vezi ce am făcut cu noul meu apartament”.

Am avut veşti şi de la Ethan. La câteva zile după discuţia aceea telefonică, am primit de la el un e-mail, în care întreba cum se simte tata. Era scurt, dar prietenos,

genul de e-mail pe care îl scrii când vrei ca persoana care îl citeşte să nu subînţeleagă altceva. Câteva rânduri care îţi iau vreo douăzeci de minute de mare atenţie ca să le formulezi. Dar apreciez că m-a contactat, aşa că i-am răspuns, acelaşi gen de e-mail scurt şi prietenos, în care îi spuneam că tata se recuperează şi îi mulţumeam pentru coşul cu fructe.

O scurtă legătură care a apărut şi a dispărut. De atunci, nu am mai auzit de el. Dar e în regulă. Luna asta a fost foarte dificilă. Aproape că l-am pierdut pe tata. M-am îndrăgostit de nepoata mea. După tot ce s-a întâmplat, vreau ca totul să revină la normal. Fără momente de viaţă şi de moarte. Fără şocuri. Fără dramă.

Sunt recunoscătoare pentru:

Sistemul Naţional de Sănătate şi toţi medicii şi asistentele uimitoare care i-au salvat viaţa tatii şi, odată cu el, o întreagă familie.

Mama, care, atunci când, în sfârşit, i-am spus ce s-*a întâmplat cu Ethan, a zis simplu că niciodată n-a fost mai mândră de mine şi că lucrurile bune abia acum urmează*.

Filmuleţele amuzante cu pisici, pe care mi le tot trimite Liza, cele cu grăsanul şi roşcovanul motan pe care ea şi Tia l-au adoptat de la adăpostul de animale.

Căştile mele care izolează zgomotele, deoarece e adevărat ce zicea tata: *vocea mătuşii Verity chiar e mai răsunătoare decât un corn*.

Că sunt mai puternică decât am crezut vreodată.

Plictiseală. Cred că este grav subestimată.

Către: Penelope Stevens

Subiect: Tatăl tău

Bună, Nell.

— Mă bucur mult să aud că tatăl tău a ieşit din spital. E minunat! Trebuie că eşti foarte uşurată. Ţi-am spus că e un luptător!

Am nişte veşti: se pare că vin la Londra, săptămâna viitoare. Proprietarii restaurantului unde lucrez deschid unul şi acolo, aşa că mă trimit să supraveghez bucătăria şi meniul. Mă cazează într-un hotel din Soho, pentru câteva

zile. Vrei să ne întâlnim? M-aş bucura să te văd.

Ethan

DECEMBRIE

uneori fireleseincalcesesinuma referdoarlainstalatiadebrad

O întâlnire de Crăciun

BIP, BIP, BIP, BIP…

Staţia de metrou Covent Garden e plină. Când uşile lifturilor se deschid, sunt întâmpinată de o mulţime de oameni. Turişti, funcţionari, persoane care merg la teatru, petrecăreţi… parcă întreaga lume ar fi coborât aici.

Sunt împinsă şi purtată printre toţi aceştia; trec de turnichete şi ies în aerul rece al nopţii. Nişte muzicieni de stradă cântă *Jingle Bells*, oferind atmosferei festive un aer caraibian, şi sunt tentată să mă opresc un pic, să-i ascult. Mă uit la ceas şi mă răzgândesc. Mai bine nu, să nu întârzii.

Mă întorc şi o iau pe trotuarul acoperit cu piatră cubică, făcând slalom printre mimi şi petrecăreţi beţi. Mă uit din nou la adresa de pe Google Maps. Dacă fac la stânga, ar trebui să fie imediat pe dreapta…

În timpul mersului, respiraţia mea creează nişte norişori. Îmi place să merg repede, dar în seara asta port tocuri şi nu mă descurc grozav cu ele. Fiona poate să alerge cursa de o sută de metri cu tocuri de doisprezece centimetri. Eu nu. Eu mă împleticesc şi mă clatin, mereu pe cale să îmi scrântesc gleznele. Totuşi, e un preţ mic pe care trebuie să îl plătesc pentru a arăta mai înaltă şi mai subţire, iar în seara asta este foarte important să arăt mai înaltă şi mai subţire.

Păcat că tocurile nu mă fac şi să arăt mai tânără, dar, hei, două din trei nu e rău!

Văd hotelul în faţă, iar când ajung la intrare mă opresc să îmi verific imaginea în uşile mari din sticlă, îmi aranjez părul, îmi dau jos haina de iarnă, netezesc bluza, mai pun un pic de ruj, apoi îl şterg.

Am venit să mă întâlnesc cu Ethan.

Nu ştiu sigur de ce am fost de acord. I-am spus

Fionei că sunt curioasă. Lizei, pentru că vreau un final. Lui Cricket, pentru că e vorba doar de un pahar.

Ce nu am spus nimănui e că vreau să văd dacă mă mai iubeşte.

O, Nell…

Mda. Ştiu.

El e deja la bar. îl văd înainte să mă vadă el pe mine şi, pentru o fracţiune de secundă, pot să îl analizez. Părul negru îi e tuns scurt şi poartă o cămaşă albă. Pare neobişnuit de elegant; acasă, era mereu în tricouri. Pare şi ridicol de bronzat şi de sănătos, comparativ cu noi, ceilalţi palizi din Londra. Cu o bere în faţă, se uită la telefon şi îşi freacă bărbia cu degetul mare, cum face mereu când e concentrat.

E atât de ciudat să îl revăd. Urma să îmi petrec restul vieţii cu acest bărbat. Mi-e atât de familiar. Şi totuşi, parcă m-aş uita la un străin.

— Salut…

Când mă apropii de el, ridică privirea şi zâmbeşte. Şi ochii îi zâmbesc. Întunecaţi, aproape negri, credeam cândva că aş putea privi în ei o veşnicie.

Mi se strânge stomacul.

— Salut, îi zâmbesc şi eu.

— Mă bucur că ai venit.

— Ei bine, nu am putut să nu… din moment ce eşti în acelaşi oraş.

— Arăţi bine.

— Mulţumesc, şi tu. Foarte elegant, completez şi fac un gest spre cămaşa lui.

— Am venit direct de la o întâlnire… Ia loc!

Trage scaunul de bar de lângă el şi mă aşez.

— Cum merge?

— Bine.

Plăcerea amabilităţilor cu un fost, după ce ultima dată când l-ai văzut aveai ochii umflaţi de plâns şi nasul mucos, iar inima îţi era frântă. Parcă am executa un dans respectuos în jurul cioburilor relaţiei noastre, de teamă că am putea aluneca şi ne-am tăia în vreunul, sângerând până

la moarte.

— Tu?

— Excelent… mulţumesc.

Dar asta facem când suntem adulţi, nu-i aşa? Paşi laterali, ne eschivăm, ne controlăm sentimentele. Nu suntem adolescenţi mânaţi de hormoni şi nu cădem pradă emoţiilor (deşi mie hormonii încă îmi dau de furcă). Acum, suntem suficient de maturi, încât să ştim să ne comportăm, să nu spunem tot ce gândim şi să ne dăm seama că acel al treilea Martini nu va aduce nimic bun.

— Încă unul?

— De ce nu?

O oră mai târziu, ne-am mutat într-un separeu. I-am povestit tot despre tata şi despre accident, el mi-a zis despre noul lui job, apoi am întrebat despre sănătatea familiilor noastre şi ne-am pus la curent cu ce mai fac prietenii noştri. În mod normal, ar trebui să terminăm băuturile, eu m-aş ridica, aş îmbrăca haina şi mi-aş lua la revedere. Aş fi acasă până în nouă şi jumătate.

— Îţi aminteşti cocktailurile acelea cu Martini şi litchi, pe care le beam la Gillesie?

— Doamne, da, cele mai bune!

Dar, în loc să mă îndrept spre metrou, o luăm pe calea amintirilor. Şi am băut două pahare. Cer un pahar cu apă.

— Am fost acolo, acum câteva săptămâni, când m-am întors în oraş. Billy, proprietarul, m-a întrebat de tine.

— Ce i-ai spus?

— Că m-ai părăsit.

Ridic privirea spre a lui.

— Că am dat-o în bară. Că am pierdut cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată…

Las cuvintele lui să atârne în aer.

— Cred că ar fi fost suficient să spui „e bine”, zic eu, în cele din urmă.

Ethan se uită la mine şi zâmbim amândoi. Asta. Asta aveam înainte. Asta m-a făcut să îl sun, după ce ne-am întâlnit prima dată, în bar.

— Îmi pare rău, Nell.

— Şi mie.

Şi, pur şi simplu, toată furia pe care am simţit-o împotriva lui, toată suferinţa şi conflictul care ne-au înconjurat ca o sârmă ghimpată par să dispară; rămânem doar noi doi. Privirea lui nu se dezlipeşte de a mea, iar când mi-o cere, pare inevitabil.

— Vino acasă, Nell.

Să devii viral

S-A ÎNTÂMPLAT CEVA DE-A DREPTUL NEBUNESC: podcastul meu a devenit viral. Sau, aşa cum ar zice Cricket, am devenit unul dintre viruşii ăia. De fapt, fiind decembrie, e vorba despre amândouă. Am devenit virală *şi* am un neplăcut virus gripal, care mă transformă într-o masă spumegândă de germeni şi muci.

Mă întind după un şerveţel şi îmi suflu nasul, încercând să nu-mi stric machiajul.

— A trecut aproape o săptămână, n-ar trebui să mai fiu contagioasă, mă scuz faţă de tânăra care mă machiază şi care îndreaptă spre mine un spray de păr.

O să apar într-o revistă. Eu! într-o revistă! Ştiu, nici mie nu-mi vine să cred. Dar iată-mă într-un studio din East End, unde am o şedinţă foto, pentru interviu! Coafat şi machiat. Cântă muzica. Vine un fotograf. Au chiar şi un stilist, care a adus numeroase haine peste care ne-am uitat şi pe care le-am încercat.

Ţinuta zilei: o rochie de designer foarte scumpă, oferită de stilistul revistei *glossy în* care voi apărea.

Pe bune?

De fapt, nimeni nu glumeşte aici, chiar se întâmplă şi probabil că ar trebui să fiu un pic mai sobră şi să termin cu zâmbetele entuziasmate, dar, la naiba, nu am de gând să fiu sobră!

— Aşadar, de unde ţi-a venit ideea? m-a întrebat mai devreme, pe un ton vesel, redactorul de douăzeci şi ceva de ani.

— Cred că s-a întâmplat în momentul în care m-am trezit falită, singură şi trecută de patruzeci de ani, dormind

în vechiul meu dormitor din casa părinţilor, i-am răspuns şi am remarcat cum faţa îi devine vizibil palidă.

Pentru că asta este în continuare o idee înspăimântătoare pentru cei mai mulţi oameni. Asta sau o versiune a ei. Dar eu sunt aici să vă spun că nu e chiar aşa. Acesta nu este sfârşitul. Din contră, poate fi doar începutul.

După accidentul aproape fatal al tatii, am ieşit la lumină şi am găsit un Inbox plin. Când, în sfârşit, am reuşit să citesc toate e-mailurile, am descoperit că, pe lângă unele de la agenţi imobiliari şi de la Linkedin, erau şi câteva solicitări din partea unor reviste şi a altor publicaţii care doreau un interviu cu mine. La început, m-am gândit că e vreun spam ciudat. Până când am verificat statisticile *analytics* ale podcastului meu şi am descoperit zeci de mii de descărcări noi.

A fost o senzaţie ireală. Apăreau postări pe Twitter despre el. Era menţionat pe bloguri. Mi se dăduse propriul haştag. Până şi mama îl ascultase! (Ca să ştiţi, a zis că îi place, dar aş putea să mai las din înjurături?) Odată ce am început să răspund la toate e-mailurile, lucrurile s-au precipitat, iar de când m-am întors la Londra, am dat câteva interviuri, am fost invitată în emisiuni la radio şi chiar am fost abordată de o marcă importantă de cosmetice, care mi-a oferit sponsorizare (se pare că mă pot ajuta în privinţa ridurilor şi a zonelor care se lasă).

Personal, nu cred că există ceva ce poate fi de ajutor în privinţa asta şi nu am de gând să intru într-un parteneriat plătit pentru ceva în care nu cred. Acum, dacă ar fi fost vorba despre o companie de cafea, era altceva. Sunt multe zile în care cafeaua este motivaţia mea matinală. Sau, mai bine, cu cei care produc dozele de G & T. La urma urmei, a existat o perioadă din anul acesta când cred că le-am datorat viaţa mea. Sincer. Da, chiar cred în gin tonic.

Dar să nu mă las dusă de val. Totuşi, ar fi minunat dacă, într-o bună zi, aş putea fi plătită să fac ceva ce îmi place. Deoarece chiar îmi place să lucrez la podcastul meu

şi îmi iubesc toţi ascultătorii şi aş vrea să pot continua cu el, doar că mai amplu şi mai bine. Am început totul încercând doar să fiu onestă şi să spun lucrurilor pe nume, iar dacă asta a atins o coardă sensibilă în oamenii care se simt la fel de confuzi şi de imperfecţi ca mine şi dacă îi ajută măcar un pic, arătându-le că nu sunt singuri, că sunt aici şi îi aud, atunci aceasta este cea mai bună răsplată.

Oglinda e înconjurată de spoturi luminoase, precum cele pe care le vedem mereu la Hollywood. Mă uit la imaginea mea. E foarte amuzant, abia dacă mă recunosc, cu tot machiajul şi cu părul coafat. E adevărat ce se spune despre minunile pe care le poate face o echipă de profesionişti. În clipa asta, de fapt, abia îmi mai recunosc viaţa. Credeam că trebuie să arate într-un anume fel; habar n-aveam că m-ar putea aştepta aşa ceva. Mă tot gândesc că în orice clipă o să mă anunţe cineva că s-a făcut o greşeală, că nu e vorba despre mine.

— Bun, totul e gata, zâmbesc artiştii de la machiaj.

— Vă mulţumesc foarte mult!

Dar nu mă avertizează nimeni că nu am ce căuta aici, aşa că merg mai departe.

— Un ultim retuş.

Îmi ţin respiraţia, în timp ce femeia pulverizează. Voi merge înainte, dar asta numai dacă nu mă înec într-un nor de fixativ, mai întâi.

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Toate ratatele trecute de patruzeci de ani (sau de treizeci, sau cincizeci, sau de oricât vreţi voi), care continuă să descarce, să asculte, să posteze pe bloguri şi pe Twitter despre podcastul meu.*

— *Veştile bune pe care le-am primit după ultimul control medical al tatii.*

— *Oferta lui Sadiq de a avea propria rubrică despre cum e să te simţi o ratată de patruzeci şi ceva de ani.*

— *Viaţa asta, care nu e deloc cum mă aşteptam.*

— *Tot.*

De la început

— AŞADAR, CE CREZI?

— E foarte diferit.

— Nu-ţi place.

— Nu, îmi place, doar că…

Pentru o clipă, cuvântul potrivit, dar niciunul nu pare exact ce trebuie.

— E cam… *neconvenţional*.

Parcă i-aş fi făcut cel mai tare compliment. Faţa lui Cricket se luminează ca un pom de Crăciun.

— Mulţumesc, Nell, e foarte drăguţ să spui asta!

E miercuri seara şi stăm în uşa sufrageriei, privind pereţii proaspăt zugrăviţi ai noului ei apartament. O nuanţă de bleumarin acoperă peretele din faţă şi coşul sobei, scoţând în evidenţă marmura albă a şemineului şi canapeaua roşie din catifea, în timp ce tavanul e de un arămiu lucios.

Nu e cum te-ai aştepta să decoreze o femeie trecută de optzeci de ani, dar Cricket nu e chiar genul tipic de optzeci şi ceva de ani.

— Am vrut ceva complet diferit de vechea casă.

— Cu siguranţă, este.

— Ne umplem paharele?

Ia sticla de şampanie pe care am adus-o drept cadou de casă nouă şi toarnă din nou în pahare. M-am gândit să iau prosecco; chiar şi cu banii în plus câştigaţi cu piesa, nu prea îmi permit şampanie, dar există anumite momente în viaţă când doar şampania se potriveşte, iar acesta este unul dintre ele. Sunt foarte mândră de prietena mea şi de curajul de care a dat dovadă în acest nou capitol al vieţii ei, care trebuie sărbătorit cum se cuvine, cu Veuve Clicquot.

— Cred că Monty ar fi fost de acord, zice ea, în timp ce ne instalăm confortabil pe sofa.

— Cu zugrăveala sau cu şampania?

— Cu ambele, zâmbeşte şi ia o gură din băutura cu bule rece ca gheaţa. Vai, ţi-am spus? Christopher este foarte nerăbdător să îi pună în scenă piesa cea nouă!

— Doar de câteva ori, zâmbesc eu, iar ea râde.

Christopher este un regizor de teatru venerat şi a

fost unul dintre cei mai vechi prieteni şi colegi de-ai lui Monty. Acum câteva zile, Cricket i-a trimis manuscrisul terminat de mine şi în câteva ore o suna, „implorând” să îl pună în scenă. Cred că „implorând” e un termen un pic exagerat de Cricket, însă tot reprezintă o veste foarte îmbucurătoare. Ca să nu mai spun că este o mare uşurare pentru mine.

De când mi-a cerut Cricket să editez piesa lui Monty, am fost foarte îngrijorată că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor. Cu mare parte din actul al treilea doar sub forma a numeroase însemnări mâzgălite, mi-am imaginat că va ieşi un dezastru. Să o dezamăgesc pe Cricket ar fi fost una, mai ales după ce a avut atâta încredere în mine, dar, cu siguranţă, n-aş fi vrut să stric reputaţia de dramaturg a lui Monty şi să nu pun în valoare această piesă. Plus că m-aş fi făcut de râs…

Dar, în afară de câteva mici modificări propuse de Christopher, el a fost mulţumit de rezultat. Şi m-a făcut să îmi dau seama că mă subestimez. Cred că mulţi dintre noi facem asta. Perioada în care tata a fost pe moarte m-a forţat să înţeleg că sunt mult mai puternică decât am crezut vreodată. Păcat doar că mi-a luat atât timp să aflu!

— Vrea să obţină fonduri să o poată pune în scenă de Anul Nou.

— Uau, e fantastic!

— Nu-i aşa?

Faţa îi e veselă, apoi mintea ei se duce în altă parte, iar zâmbetul îi dispare.

— Aş vrea ca Monty să fi fost aici, să vadă şi el toate evenimentele astea.

Fără îndoială, a spus-o ajutată de şampanie, dar ştiu că gândeşte asta de o grămadă de ori pe zi. De cele mai multe ori, nerostit. Eram conştientă şi înainte, dar, de când am fost atât de aproape să nu îl mai am pe tata, pierderea ei mă atinge şi mai mult.

— Ştii, mi-am făcut griji în legătură cu ce o să simt părăsind vechea casă, recunoaşte ea, privind acum spre mine. Când a plecat maşina de la mutări, m-am plimbat

prin toate încăperile goale, amintindu-mi cum mă plimbam cu Monty prin ele, când ne-am mutat acolo… Mi s-a părut că nu au trecut treizeci de ani sau mai mult… parcă doar am clipit…

Văd cum degetele i se strâng pe piciorul paharului, iar lumina prinde bulele care ies la suprafaţă.

— Agentul imobiliar aştepta afară, i-am dat cheile şi am urcat într-un taxi… iar în timp ce mă îndepărtam, chiar mă simţeam bine. Şi am continuat să mă simt bine. Chiar şi când mi-am petrecut prima noapte singură aici, în apartament. Am tot aşteptat ca valul de suferinţă să mă prindă, dar… nu… nimic.

Ridică uşor din umerii mici.

— Am fost foarte ocupată cu întâlnirile de la consiliu, pentru noul plan al bibliotecilor, şi cu piesa lui Monty. Nu am avut timp să mă simt tristă…

Pentru o clipă, cuvintele ei par să atârne în faţa noastră, în timp ce ea le contemplă.

— Apoi, câteva zile mai târziu, m-am dus să cumpăr brad de Crăciun. Nu voiam să îmi bat capul cu asta… dar Monty iubea Crăciunul, mai ales bradul.

Acum zâmbeşte. E unul dintre zâmbetele acelea vagi de afecţiune, când îţi aminteşti ceva amuzant din trecut.

— Petrecea câte o seară întreagă punând cu grijă globurile şi luminiţele, dându-se înapoi de fiecare dată, să verifice şi să-şi admire munca…

— Nu îl ajutai? întreb, iar Cricket îmi aruncă o privire prin care mimează groaza.

— Doamne, nu, niciodată nu am avut voie să le ating! O singură dată am făcut greşeala fatală să pun un pic de beteală…

Râd, în timp ce îmi descrie atacul de panică ce l-a cuprins atunci pe Monty.

— În fine, cum spuneam, am luat un brad.

Ne uităm amândouă la bradul înalt de aproape doi metri, decorat din abundenţă şi plin cu luminiţe.

— E un brad foarte frumos! îmi arăt eu entuziasmul. Cricket îşi lasă capul într-o parte, de parcă ar cântări.

— Eram hotărâtă să am un brad perfect. Am vrut să îl fac mândru pe Monty…

Se oprește și observ că ochii îi sclipesc.

— Așa că am început cu luminițele, exact cum mi-a arătat el, dar toate erau încâlcite… și, cu cât mă străduiam mai mult, cu atât se încâlceau mai tare…

Iar acum vocea ei se stinge.

— Și m-am înfuriat pe el, pentru că m-a lăsat cu afurisitele astea de luminițe încâlcite…

O lacrimă îi scapă și se rostogolește pe obraz.

— Apoi am început să plâng de frustrare, iar odată ce m-am pornit, nu m-am putut opri… nu din cauza luminițelor ăstora stupide, ci din cauză că el nu mai este, iar eu sunt încă aici, și nu așa ar fi trebuit să fie, nu așa planificaserăm.

Își trage nasul zgomotos, ștergându-și obrajii, și e foarte greu să nu încerci să spui cuiva cuvinte de alinare în astfel de momente, dar nu vreau să o jignesc încercând. Pentru că nimic nu îi va oferi liniște și nimic nu o va face să se simtă mai bine, iar eu nu o să o insult pretinzând altceva.

— E ca dracu’! zic eu.

Pentru că ăsta e adevărul. Pentru că ea are nevoie ca suferința ei să fie acceptată. Și pentru că, fiindu-i prietenă, asta e tot ce pot spera să fac.

— E ca dracu’, aprobă ea.

Poate că eu nu mi-am pierdut soțul, dar știu ce înseamnă să pierzi tot ce aveai și să o iei de la capăt.

— Se va împlini un an, în ianuarie.

Cricket se referă la moartea lui Monty, dar, când menționează luna, îmi amintesc de semnificația ei în viața mea. A trecut aproape un an de când m-am mutat în apartamentul lui Edward? De când stăteam pe pat înconjurată de genți și îmi juram că anul următor, pe vremea aceea, viața mea se va fi schimbat?

— E adevărat ce se spune: viața chiar merge mai departe, iar bucuria revine, iar asta se întâmplă adeseori prin cele mai neașteptate căi, continuă ea, dar niciodată *nu*

treci peste pierderea cuiva; doar înveţi să trăieşti cu asta.

Gesticulez spre brad.

— Le-ai descâlcit, în cele din urmă, îi zic, gândindu-mă cât de simbolic sună.

— Pe naiba! pufneşte ea şi îmi zâmbeşte. Am aruncat afurisitele alea şi am cumpărat altele.

Sunt recunoscătoare pentru:

 Reacţia lui Christopher faţă de piesa finalizată şi vestea incredibilă pe care tocmai am primit-o, cum că a obţinut finanţare pentru ea, iar un actor celebru va citi în deschidere.

 Bucuria neaşteptată pe care mi-a adus-o în viaţă prietenia cu Cricket.

 Că nu m-a întrebat despre întâlnirea cu Ethan.

Lucruri pe care le-am învârtat de la Cricket

 Nu lăsa mai binele să fie duşmanul binelui!

 Asumă-ţi riscuri!

 Patruzeci şi ceva înseamnă să fii foarte tânăr când ai optzeci şi ceva.

 Acestea vor fi zilele de care îţi vei aminti cu bucurie cândva.

 Cei mai mulţi oameni sunt buni; doar că cei răi ajung la ştiri.

 Dacă pantofii nu îţi sunt comozi în magazin, nu o să fie comozi niciodată.

 Când vine vorba despre bani, gândeşte doar pentru şase luni înainte: dacă o faci pentru mai mult timp, te vei panica; dacă o faci pentru mai puţin, vei cumpăra rochia aia pe care oricum nu o s-o porţi niciodată.

 Felul în care se descurcă cineva cu un bilet de parcare, felul în care reacţionează când calcă într-un rahat de câine, când întârzie un tren şi când dă de o albină în casă, toate acestea arată multe despre o persoană. Valabil şi pentru cum manevrează căruciorul de la supermarket.

 Fii oricum, numai fii mereu extravagant!

 Găseşte-i pe cei care îţi vor fi cei mai buni prieteni!

 Nu te înrola niciodată în brigada părului lila!

 Unele lucruri nu pot fi descâlcite.

 Nu te gândi prea mult dacă oamenii te plac sau nu; să te placi tu este mult mai important!
 Nu poţi avea niciodată prea multe pălării.
 Bea sticla aia cu vin roşu!
 Prietenia înseamnă familie.
 Mănuşile din cauciuc şi hotărârea pot rezolva orice.[65]
 O să-ţi pară rău mai târziu că porţi cerceii ăia grei.
 Niciodată nu vei şti exact ce ar trebui să faci, aşa că fă-o oricum!
 Cel mai bun secret împotriva îmbătrânirii este să nu te mai uiţi în oglindă.
 Filmează-i pe cei pe care îi iubeşti!
 Nimeni n-a murit vreodată de celulită sau de riduri.
 O carte nu-ţi aparţine niciodată; trebuie doar să ai grijă de ea, până când o dai mai departe.
 Aceeaşi poveste este diferită pentru fiecare în parte.
 Spune „da” la orice, cu excepţia show-urilor de stand-up comedy.
 îmbătrânirea nu e pentru laşi.
 Fii respectuos cu toată lumea, de la persoana de la ghişeu, până la şoferul de autobuz şi la tipul care îţi serveşte cafeaua!
 Ce nu te omoară te face mai puternic.
 Din exterior, lucrurile par mereu mai bune.
 ia-ţi o marjă de cinci minute în plus (mai ales când e vorba să strângi luminiţele de Crăciun)!
 Cumpără mereu cu o măsură mai mare!
 Există multe feluri de a-ţi trăi viaţa.
 Niciuna dintre cremele acelea nu funcţionează (mai bine cumpără o pălărie).
 Nu există limită de vârstă pentru aventură.
 Nu eşti prea bătrână, nu e prea târziu şi, da, poţi.

Felicitări de Crăciun

AM PĂRĂSIT AMERICA ŞI M-AM MUTAT ÎNAPOI ÎN Marea Britanie pentru că relaţia mea se destrămase.

65 Dacă nu funcționează, apelează la tequila.

Pentru că aveam nevoie de un nou început. Pentru că viza mea expirase şi afacerea dăduse faliment. Pentru că eram falită şi cu inima frântă. Mă săturasem de cerul senin şi de soare, pentru că pe dinăuntru eram mohorâtă. Pentru că îmi era dor de familie şi de prieteni. Pentru că nu suportam să rămân acolo şi să îmi tot amintesc ce pierdusem.

Şi pentru că nu ştiam ce altceva să fac, iar ceaiul e mai bun aici.

Toate acestea sunt adevărate. Dar ar fi trebuit să adaug ceva. *Din cauza felicitărilor de Crăciun*.

Perioada Crăciunului nu e uşoară, mai ales dacă te trezeşti singură. Şi mai rău, când *ai trecut de patruzeci de ani şi eşti singură*. Mereu ni se spune că de Crăciun trebuie să fii cu familia, aşa că, dacă nu ai reuşit să ai propria familie şi o casă frumoasă pentru ea (plus un brad de Crăciun minunat decorat), e posibil să te simţi un pic ratată.

Şi, ca să se asigure de asta, prietenii tăi îţi vor trimite felicitări de Crăciun care să o dovedească.

Spre deosebire de britanici şi de felicitările lor de Crăciun cu aer generic, americanii au obiceiul de a trimite felicitări personalizate, cu portrete de familie zâmbitoare. Cam cum face familia noastră regală, doar că americanii au dinţi mult mai buni.

Iar pozele acelea sunt drăguţe, chiar sunt, fie că sunt lucrate profesional în alb-negru, fie că sunt făcute cu telefonul pe o plajă, cu o şapcă de Moş Crăciun pe cap. Copiii mereu arată frumos, prietenii tăi întotdeauna par fericiţi, iar când citeşti despre ce au mai făcut în anul acela, cum se descurcă cei mici la şcoală sau alte veşti despre vreo realizare, îţi dai seama cât de mândri trebuie să fie de familiile lor şi de tot ce au reuşit să construiască împreună.

Apoi, le pui pe şemineu şi te duci să-ţi mai torni un gin.

Pare că glumesc, dar chiar aşa e.

Anul trecut, în decembrie, când totul se dusese

naibii, a fost prea dureros. Îndată ce a sosit prima felicitare, am ştiut că nu le pot deschide şi pe celelalte şi m-am dus să stau cu Liza. Îmi plăcea să îmi văd prietenii fericiţi cu viaţa lor, dar portretele acelea de familie nu făceau decât să sublinieze ceea ce eu nu aveam. M-am uitat la felicitări şi am văzut fantomele unui viitor pe care îl crezusem cândva al meu şi pe care îl pierdusem.

Însă, întrucât m-am întors în Marea Britanie, anul acesta nu trebuie să îmi fac griji. La noi, felicitările sunt doar cu reni sclipicioşi şi cu ilustraţii amuzante cu oameni de zăpadă şi morcovi. În timp ce iau câteva de pe preşul de la intrare, le răsfoiesc în drum spre bucătărie şi le deschid. Asta trebuie să fie de la Holly şi Adam; recunosc simţul umorului lui Adam. Mă uit în interior. E scrisul de mână al lui Holly, dar e semnată şi de el. Se pare că au început şedinţele de consiliere. Am primit un mesaj de la ea săptămâna trecută, în care îmi povestea că, pentru prima dată de mulţi ani încoace, au vorbit cu adevărat. Sper să reuşească.

O pun pe raft, lângă peisajul de iarnă de la mama şi de la tata; e una dintre felicitările lor obişnuite, de la Naţional Trust. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Iar anul acesta sunt mai recunoscătoare ca oricând pentru asta.

Dar se pare un zbor transatlantic nu a fost suficient pentru a scăpa de o anume felicitare de Crăciun. Mă uit la plic şi recunosc scrisul de mână. E de la nişte prieteni din Houston. Sinceră să fiu, erau, de fapt, prietenii lui Ethan. A fost coleg de facultate cu soţul şi i-am cunoscut la o cină de Ziua Recunoştinţei. Mereu trimit felicitări cu colaje din poze de familie şi scrisori în care povestesc în cel mai mic detaliu ce mai fac copiii lor.

Acum câteva luni, soţia mi-a trimis un e-mail, să îmi ceară noua adresă, ca să îmi poată trimite o felicitare. Am încercat să o refuz politicos, pretinzând că nu e nevoie, să nu îşi facă griji şi să economisească banii de timbre. Dar a insistat. Am încercat din nou, spunându-i că nu eram sigură dacă o să-mi petrec Crăciunul cu părinţii sau la

Londra, dar ea mi-a cerut ambele adrese. „Sunt sigură că va ajunge la tine, până la urmă”, a replicat ea veselă.

NU VREAU CA AFURISITA AIA DE FELICITARE DE CRĂCIUN DE LA TINE SĂ MĂ GĂSEASCĂ! mi-a venit să îi scriu, cu majuscule şi la fel de voios, dar asta m-ar fi făcut o persoană nu foarte drăguţă. Încerca doar să fie bună, hăituindu-mă cu noutăţile ei fericite. La urma urmei, e Crăciunul. Voie bună tuturor şi aşa mai departe!

Aşa că, desigur, i-am trimis ambele adrese, am asigurat-o că abia aşteptam să primesc felicitarea ei şi i-am urat sărbători fericite!

Pe partea din faţă este o poză cu ei îmbrăcaţi cu pulovere de Crăciun asortate. Chiar şi câinele. Iar ăla e un iepure? Zâmbesc, apoi o pun în spatele vazei mari care a fost a mătuşii lui Edward.

— Ceva pentru mine?

Aud uşa din faţă, iar Edward apare în bucătărie, purtând fular şi fes. Are în mână un termos şi un covoraş de yoga şi arată exact cum te aştepţi de la oamenii care sunt treji de la şase dimineaţa şi care merg la un curs de Bikram[66].

Nu, nu încrezuţi. Sănătoşi.

— Felicitări de Crăciun. Uite, e una pentru tine!

Îi întind un plic.

— Mulţumesc.

Îmi întorc atenţia la borcanul meu cu cafea.

— Ei bine, am avut şi felicitări mai bune.

— Nu poate fi mai rea decât aia cu pulovere de Crăciun la fel, râd eu, râşnind boabele de cafea.

— Hmm… Asta nu e atât despre un Crăciun fericit, cât este despre un Divorţ fericit.

— Cum?

Mă întorc şi îl văd că ţine o hârtie, în loc de o felicitare.

— Este hotărârea judecătorească.

---

66 Bikram yoga, curent fondat de Bikram Choudhury, în care asanele se practică într-un mediu cu temperatură ridicată (n. red.).

— Rahat… Uau!

Habar n-am ce trebuie să îi spui cuiva când primeşte sentinţa definitivă de divorţ.

— Tot e mai bine decât să primeşti fotografia cu pulovere de Crăciun asortate.

Dar sunt sigură că nu e aşa.

— Da, admite, însă mina îi rămâne indescifrabilă.

— Eşti bine? E o veste bună… nu?

— Mă rog, nu ştiu dacă poţi spune despre un divorţ că e bun, nu când sunt implicaţi copii.

— Scuze, nu am vrut să…

Mă simt lipsită de diplomaţie. Pusă la punct. Proastă.

— Nu, ai dreptate, zice el repede, văzându-mi expresia. E ceea ce trebuie. Mă bucur pentru noi.

Zâmbeşte, dar nu sunt sigură dacă este sincer.

— Acum suntem liberi să ne începem noua viaţă. Să trecem mai departe, aşa cum se cuvine.

— Da, aprob şi mă întreb dacă se referă la femeia cu care iese.

Vreau să întreb, dar ceva mă opreşte.

— Şi ce planuri ai de Crăciun?

Se pare că schimbăm subiectul.

— Părinţii mei…

— Desigur, aprobă el.

— Fratele meu şi soţia lui vin cu bebeluşul; o să fie casa plină. O s-o invit şi pe prietena mea Cricket.

— Trebuie s-o cunosc pe prietena asta a ta, într-o bună zi, zice el, punând fulgi de ovăz organic într-o cratiţă şi adăugând lapte de ovăz.

Edward chiar ar trebui să aibă cont de Instagram.

— Da, zâmbesc eu, trebuie.

Iar acum mă întreb dacă ar fi bine să îl invit şi pe Edward. Nu vreau să fie singur de Crăciun.

— Îi duc pe băieţi la schi.

— O să fie distractiv, mă entuziasme eu, şi e bine că o să petreci timp cu ei.

— Da, cu ei şi cu iPhone-urile lor, rânjeşte el.

Mai bine că nu l-am invitat. Ar fi fost jenant să îl

întreb dacă vrea să doarmă pe canapeaua părinţilor mei, când probabil că va sta în vreun resort elegant de cinci stele.

— Sophie va fi plecată cu iubitul ei.

— S-a mişcat rapid!

— Nu chiar. Ne-am despărţit de mult timp.

Nu se uită la mine în timp ce amestecă în cratiţă.

— Amândoi am irosit prea mult timp. Viaţa e scurtă.

Ne privim. De când m-am întors la Londra, niciunul dintre noi nu a vorbit despre ce s-a întâmplat la spital. Abia dacă l-am văzut. Am fost foarte ocupată, iar el a fost plecat să rezolve o grămadă de lucruri pentru Crăciun. Dar, privindu-l acum, nu e nevoie să rostim niciun cuvânt. *A fost acolo*. Parcă aş avea un tatuaj pe o parte ascunsă a corpului meu, pe care doar el l-a văzut.

Mă gândesc la Ethan. Mă gândesc la momentul acela din fostul dormitor al fratelui meu, când Edward a zis că de acum înainte ar trebui să spunem mereu ce avem în minte. îl privesc, stând la doar câţiva centimetri de mine, şi mă gândesc la toate lucrurile despre care aş vrea să vorbesc cu el. Lucruri pe care trebuie să i le zic.

— Îţi fierbe cafeaua…

— Da… mulţumesc.

Dar nu spun nimic.

Sunt recunoscătoare pentru:

Atelierul de imprimări de la colţ, unde îmi comand propriile felicitări de Crăciun, cu un selfie *cu mine şi cu Cricket*; *poza de pe plaja din Spania de astă-vară, unde amândouă avem câteva pahare de Negroni la bord, iar eu zâmbesc ca o nebună, în costum de baie, în interior, am scris câte ceva despre ce am făcut anul acesta, inclusiv noutăţi despre podcastul meu, despre piesă şi despre cum am fost descalificată la alergarea de la şcoală, plus câteva poze drăguţe cu Arthur şi un mesaj prin care le urez tuturor un Crăciun fericit şi un minunat de haotic An Nou fără filtre*.

Veştile de la prietenii din Houston, care spun că toată lumea e fericită şi sănătoasă, inclusiv iepurele. Deşi nu

sunt sigură că era nevoie să îmi relateze cum se descurcă Jimmy cu oliţa, mă bucur să aud că, în sfârşit, a ajuns la această etapă. Bravo, Jimmy! *Şi Sărbători fericite*!

Edward.

Frankenstein şi smirna

FĂRĂ COPII, E UŞOR SĂ AI IMPRESIA CĂ RATEZI esenţa Crăciunului, de aceea, mă bucur când Fiona mă invită la şcoală să o văd pe Izzy cum joacă în sceneta Naşterii. Se pare că noua directoare a introdus o politică de gen neutră, iar Naşterea este menită să reflecté acest lucru. Astfel, Izzy este unul dintre magi, iar Lucas, unul dintre îngeri.

Ceea ce reprezintă o schimbare faţă de şcoala de pe vremea mea, când îngeri puteau fi doar fetele blonde, cu ochi albaştri, aşa că eu şi cea mai bună prietenă a mea, Sameena, am fost mazilite şi puse să jucăm rolurile de păstori. Nu-mi amintesc multe, doar că aveam nişte costume care ne făceau să ne mănânce pielea, iar mama mi-a povestit apoi că tot timpul m-am scărpinat la nas. Spre deosebire de Rich, desigur, care, mai târziu, a primit rolul principal – Iosif –, pe care l-a bătut în cuie ca fiind al lui pentru restul anilor de şcoală.

De fapt, poate exprimarea asta nu e cea mai fericită.

Dar, în fine, abia aşteptam sceneta Naşterii. Odată ce păşesc pe holul plin de invitaţi, simt din plin spiritul Crăciunului. Totul a fost decorat de copii: de tavan sunt atârnate ghirlande din hârtie colorată, sunt expuse desene de Crăciun, iar lângă pian se înalţă mândru un uriaş brad acoperit cu beteală şi steluţe din hârtie.

— Arăţi minunat, îmi place rochia asta! mă întâmpină Fiona, venind spre mine cu braţele larg deschise.

— Doar zece lire, de pe ebay. Şi tu arăţi superb!

Chiar arată uimitor Fiona. Dar e mai mult de atât, pare… împrospătată, ăsta e cuvântul.

— Arăt ca o femeie care n-a dormit de câteva săptămâni, de când am început noul job, pentru că nu mă pot gândi la altceva.

— Uau, cum merge?

— Al naibii de bine! exclamă, surâzând întruna. De ani trebuia să mă fi întors.

— Mă bucur foarte mult.

— Şi eu! Eram atât de îngrijorată, dar nici că putea să iasă mai bine. Şi nu e vorba doar de mine… David şi-a redus programul de lucru, acum, că am şi eu job, aşa că ajunge acasă când copiii încă nu dorm şi petrece mai mult timp cu ei.

— Vezi, ştiam că se va rezolva.

— Nu, nu ştiai, râde ea, dar apreciez că m-ai încurajat să o fac.

— Oricând.

Mergem să ne căutăm locurile şi dăm peste Annabel.

— Bună! ne salută ea şi zâmbeşte, arătând perfect, ca de obicei, într-un costum alb cu pantaloni.

Doar Annabel poate purta aşa ceva; eu, de pildă, în două minute aş fi fost plină de pete de cafea şi de păr de câine.

— Salut! spun, zâmbind şi eu, şi ne pupăm pe obraji, iar Fiona pălăvrăgeşte cu ea despre chestiuni de şcoală.

Decizia de a interzice plasticul la cantină, folosirea unei drone, care să filmeze de deasupra unele momente ale scenetei, rolul lui Clementine ca Maria (sau „rolul principal”, cum îl tot numeşte Annabel). Este pomenit şi Clive; s-a mutat cu chirie, în apropiere, îi lasă ei casa şi are deja o iubită nouă. Dar, în loc să fie supărată, Annabel pare mai degrabă uşurată şi neafectată de poveste. Ca şi cum ar fi ceva obişnuit.

Totuşi, deşi părul ei e coafat perfect, iar buzele şi unghiile îi sunt date cu un roşu festiv asortat, parcă strălucirea i s-a estompat un pic.

— Ştii, ţi-am ascultat podcastul, îmi zice ea, în timp ce Fiona se duce la toaletă, înainte să înceapă spectacolul.

Mă pregătesc.

— Afurisita de zi de luni.

— Poftim?

— Vorbeai despre *throwback Thursday* şi voiam să îţi spun că eu sunt perfect de acord cu „afurisita de zi de

luni”.

Zâmbesc.

— Îmi place cum sună.

— Şi mie, zâmbeşte ea, înainte să se întoarcă şi să îşi găsească locul, pe rândul din faţă.

Desigur.

Cât despre sceneta Naşterii, a fost exact cum trebuia să fie. Capul pruncului Iisus a căzut şi s-a rostogolit de pe scenă. Unul dintre îngeri a făcut pe el. Clementine a jucat-o minunat pe Maria, fără îndoială, un rol de care se va vorbi mulţi ani de acum înainte, dar a făcut greşeala mea, hotărând să se scarpine la nas tot spectacolul. În final, drona s-a prăbuşit peste cortina din catifea şi a trebuit să fie recuperată de unul dintre taţi, care s-a dovedit a fi divorţat şi a făcut-o pe directoare să se înroşească puternic, când s-au înfăşurat împreună în respectiva cortină.

Iar în postură de naşă extraordinar de mândră, pot declara că Izzy şi Lucas au fost minunaţi. Mi-a plăcut mai ales că Izzy a pronunţat greşit tămâie şi a sfârşit prin a-i oferi pruncului Iisus în dar un Frankenstein1.

Şi am plâns un pic la *Silent Night*. Evident.

Sunt recunoscătoare pentru:

*Minunata mea fină Izzy, care m-a făcut să zâmbesc şi să râd, apoi să mă umplu de mândrie şi de teamă că inima mea ar putea ceda, auzi*nd-*o cât de frumos cântă*.

Noua mea coafură şi rochia mea atrăgătoare, care m-au pus în valoare în momentul în care am dat peste Johnny, care venise să îl vadă pe nepotul său, Oliver.

Replica mea foarte spirituală, când m-a complimentat că arăt minunat şi m-a întrebat ce fac.

Abilitatea mea de a reface în minte conversaţii şi de a le îmbunătăţi în favoarea mea.

Annabel, care, mai târziu, la standul cu vin fiert, a menţionat că Johnny s-*ar fi dat la ea, şi nu invers, dovedi*ndu-*mi că nemernicul mi-a făcut o favoare imensă când* s-*a transformat* într-*un partener-fantomă. am avutnorocsascap numaiestenevoiedeniciodovada*.

Coşmarul dinaintea Crăciunului[67]

CUNOSCUT ŞI DREPT „CUMPĂRĂTURILE DE CRĂCIUN”.

Într-o încercare de a susţine afacerile locale, hotărăsc să nu fac cumpărături online; ci să o iau la picior pe High Street. E haos. Magazinele sunt pline de paiete şi de cumpărători epuizaţi şi supraîncălzite la vreo mie de grade, aşa că mereu trebuie să îmi dau haina jos şi să o îmbrac la loc, pe măsură ce intru şi ies, încercând să tai *câte ceva* de pe listă.

Totuşi, există şi unele avantaje. Dacă stai acasă şi faci cumpărături online, nu ai parte de tot freamătul festiv, aşa-i? Deşi, sinceră să fiu, nu dau peste cine ştie ce freamăt festiv pe culoarele magazinul universal prin care mă plimb. Dau, în schimb, peste câţiva bărbaţi care fac nişte mutre foarte îngrijorate când vânzătoarea le dă vestea proastă că nu mai sunt la vânzare lumânări parfumate.

Îi înţeleg. Nici mie nu-mi convine, dar soţii şi iubiţii par să primească vestea cu mai mare dificultate, pentru că nu se pricep ce alte cadouri pot cumpăra de Crăciun. La etaj, surprind privirea unui soţ care se uită la un set de tigăi şi ştiu că undeva o să existe o soţie foarte dezamăgită. Nicio femeie, indiferent cât de practică ar fi, nu vrea să se trezească în dimineaţa de Crăciun cu o tigaie ambalată pe post de cadou. Cred că Liza era cea care spunea mereu că toate cadourile bune încap în cutii mici.

Mă strecor lângă el şi îl ghidez spre Le Creuset. Ei bine, dacă tot trebuie să cumpere tigăi, măcar să fie unele scumpe.

În fiecare an încerc să fiu ingenioasă când vine vorba despre cadourile de Crăciun. Spre deosebire de Rich, care oferă vouchere şi întotdeauna pare să scape nepedepsit. Poate că mi se pare mie, dar nu pot să nu mă gândesc că voucherele reprezintă ultima soluţie. Anul trecut, am

67 Trimitere la filmul animat The Nightmare Before Christmas (1993), creat și produs de Tim Burton și regizat de Henry Selick (n. red.).

dăruit întregii familii teste ADN, ceea ce mi s-a părut o idee foarte bună, până am citit un articol despre oameni care astfel au descoperit mai mult decât ar fi vrut. În loc de „zece procente din Peninsula Iberică”, au descoperit mai degrabă ceva de genul „mama a avut o aventură cu poştaşul, iar el e tatăl meu adevărat”.

M-a cutremurat puţin. „Serios?” a râs fratele meu, arătând spre nasurile noastre, când i-am povestit. „Surioară, nu cred că trebuie să ne facem griji pentru ADN”. Fără îndoială, amândoi am moştenit ceea ce în familie este cunoscut ca „nasul Stevens”, iar el susţine că nu aveam nevoie de un test care s-o dovedească.

Dar a fost nevoie, desigur. Plus faptul că mama are un procent Neanderthal, lucru pe care tata nu o lasă să îl uite. Oricum, anul acesta mi se pare un pic mai dificil. Mama şi tata îşi cumpără tot ce vor, îndată ce îşi doresc ceva. Mi-am stors creierii să găsesc o idee pentru Freddy, finul meu. Ce naiba le place în ziua de azi băieţilor de zece ani? în afară de a teroriza bonele, şi nu cred că pot găsi una atât de mică încât să încapă într-o cutie de cadouri. În plus, nu găsesc toate celelalte lucruri de pe lista mea.

Mă întreb dacă vând şi vouchere pe-aici…

Sunt recunoscătoare pentru:

— *Amazon Prime*.

— *Că sunt singură; măcar am de cumpărat cu un cadou mai puţin*.

Ajunul Crăciunului

AM ÎNCHIRIAT O MAŞINĂ ŞI MERG SPRE PĂRINŢII mei, cu Cricket pe locul din faţă şi cu Arthur în spate. Mi s-a părut mai uşor (şi mai ieftin) decât cu trenul. Fredonăm melodiile de Crăciun de la radio, dăm de ambuteiaje şi mâncăm prea multe alimente ambalate în plastic, cumpărate de la benzinării. Edward m-ar omorî.

În sfârşit, spre seară, ieşim de pe autostradă şi ajungem la zona mea preferată din Lake District. La timp încât să prindem apusul reflectat pe Lacul Windermere şi să vedem culorile dealurilor, cât şerpuim pe un drum presărat cu ferigi şi cu muşchi. Se anunţă ninsoare, dar

deocamdată e doar umezeală şi frig, cu rotocoale de fum ieşind din coşuri.

Nu mi s-a părut niciodată că e cu adevărat Crăciun în California. La început, mi-a plăcut noutatea experienţei. Să petreci Ajunul Crăciunului pe plajă, să stai la soare pe prosop, iar în ziua de Crăciun să mănânci sushi. Dar ineditul s-a evaporat rapid, iar în scurt timp cheltuiam o avere, doar ca să zbor acasă de sărbători.

Ethan a venit cu mine, prima dată. A zis că vrea să fim împreună şi că va fi distractiv. Mama s-a agitat mult. Tata l-a dus la pub. Rich la luat cu el la un meci. A părut să-i placă, asta când nu tremura şi când nu se chinuia să prindă reţeaua 4G (în mijlocul unei zone rurale, sincer, eşti norocos dacă ai semnal la telefon) sau când nu încerca să găsească de cumpărat pe undeva *chai latte* cu soia.

Nu a fost vina lui. Poate că vorbeam aceeaşi limbă (deşi i s-a părut greu să înţeleagă o boabă din ce ziceau localnicii), însă a fost imposibil să îi explic unui american neobişnuita noastră tradiţie britanică a pantomimei1. Nu am făcut decât să constatăm cât de diferiţi eram. Curiozitatea unuia faţă de celălalt s-a estompat destul de repede.

O, ba nu![68][69]

În fine, a fost prima şi ultima dată când Ethan a venit de Crăciun. De atunci, am sărbătorit separat, el cu familia lui în California, iar eu aici. Cu excepţia anului trecut, când

---

68 în Anglia, în timpul sezonului de iarnă, există tradiția anuală și foarte populară a pantomimei, numită și „panto”, complet diferită de mimă. Obiceiul își are rădăcinile în commedia dell’ arte; sub forma unui musical de comedie, se trece prin cunoscute povești pentru copii și prin musical și vodevil, în vreme ce rolurile sunt jucate, de obicei, de genul opus (n. red.).

69 Referire la maniera în care, în timpul spectacolului de pantomimă, spectatorii participă, strigând în momente-cheie: Oh, yes, it îs/(„Ba da, este!”), Oh, no, it isn’t! („Ba nu, nu este!”) și He’s behind youl („E în spatele tău!”) (n. red.).

am stat singură în apartament, împachetându-mi ultimele lucruri. Dar anul acesta, de Anul Nou, suntem amândoi de această parte a Atlanticului. Restaurantul din Londra are plănuit un eveniment important, iar el ajută la pregătiri. Va ateriza peste câteva zile…

— Cât de încântător! exclamă Cricket, când cotesc.

Casa e decorată cu luminiţe care clipesc, iar mama stă deja la geam şi ne face cu mâna. Claxonez scurt, în timp ce ne oprim, iar Arthur începe să latre. Apare şi tata, în cârje, şi deschide o fereastră; aud televizorul urlând, iar pe mama ţipând să nu lase să intre frigul.

E Crăciun! Suntem acasă.

Sunt recunoscătoare pentru:

Plăcintele cu carne ale mamei.

Baileys.

Că de Crăciun nu se socotesc caloriile.

Ziua de Crac iun

ZIUA DE CRĂCIUN O PETRECEM ÎNTR-UN AMESTEC de Baileys şi brânză Stilton. Ca de obicei, mama refuză să stea jos şi petrece aproape toată ziua în bucătărie, dirijând o orchestră de cratiţe fierbând, iar noi, ceilalţi, intrăm şi ieşim, oferindu-ne ajutorul, în timp ce ne servim cu mai mult Baileys. Tata, pe de altă parte, îşi petrece mare parte din timp pe canapea, cu piciorul întins pe măsuţa de cafea, ridicându-l ca pe Tower Bridge, de câte ori vrea cineva să treacă.

Desigur, Evie este vedeta spectacolului. Are doar câteva săptămâni şi a şi captat atenţia completă a şase adulţi. N-am fi bănuit că nu te poţi sătura privindu-i degetele micuţe, ori minunându-te de toate expresiile ei faciale – care ne fac pe toţi să ne oprim din orice şi să ne adunăm în jurul ei, privind-o şi exclamând diverse cuvinte de afecţiune –, ori vorbind despre ale cui urechi le-a moştenit, ori de la cine are părul roşcat.

— Trebuie să fie din partea lui Nathalie, zice Rich cu convingere, până când mama scoate o poză cu bunica noastră adolescentă, cu păr lung castaniu-auriu.

— Aia era o perucă, întrerupe tata. Mereu şi-a dorit

să fi fost blondă.

— Bravo, buni! zâmbeşte Nathalie şi o sărută pe Evie, după ce termină să o hrănească, pasându-i-o apoi lui Rich, ca să îi schimbe scutecul.

Niciodată nu l-am văzut atât de fericit cum e acum, schimbând un scutec murdar. Când o ia conştiincios, fetiţa vomită puţin peste umărul lui şi pe cămaşa cea nouă. Rich râde şi atât. Îmi place această nouă latură a fratelui meu.

După cum e tradiţia în casa noastră, dimineaţă, facem schimb de cadouri, ne îndopăm cu toată ciocolata cu lichior până la prânz şi ne aşezăm la cina de Crăciun exact la timp pentru discursul reginei. Anul acesta e un pic de înghesuială în jurul mesei, chiar şi cu ea extinsă. Mătuşa Verity s-a întors în Spania, dar avem doi oameni în plus: Cricket şi Nathalie. Şi pe micuţa Evie, desigur. Plus Arthur, care stă în picioarele tuturor pe sub masă, dar care refuză să iasă, în caz că vreo bucată de carne de curcan rătăcită ar ajunge pe acolo.

În sfârşit, mama e de acord să stea jos, în timp ce tata taie carnea. Rich ţine un toast pentru familiile vechi şi noi şi o văd pe Cricket cum fuge cu gândul undeva, iar apoi închină şi în cinstea lui Monty. În familia noastră nu ţinem discursuri emoţionale, dar toţi suntem conştienţi de pierderea lui Cricket. Mama îi dă cartofii copţi, iar Cricket îi zâmbeşte recunoscătoare. Ce poţi face pentru cineva careâşi petrece primul Crăciun fără dragostea vieţii ei, dacă nu să îi întinzi cartofii copţi?

Mai târziu, după cină, desfacem ciocolata cu portocale şi o sun pe Liza pe Face Time. Ea petrece Crăciunul cu familia, în Austin, Texas, iar Tia e împreună cu ea. Ştiu că Liza a avut emoţii să le-o prezinte pe noua ei iubită, dar temerile i s-au dovedit nefondate.

— Nu pot să le scot din bucătărie, pe ea şi pe mama, radiază Liza, iar unchiul Frank e complet îndrăgostit de ea… nu că l-aş învinovăţi.

E fantastic să îmi văd prietena atât de relaxată şi de fericită! De când ne ştim, relaţiile ei au fost mereu tensionate şi pline dene în telegeri. Dar cu Tia totul e

altfel.

— Nu e nimic de spus, e uşor, zice ea, de câte ori vorbim pe Whatsăpp, suntem foarte plictisitoare.

Apoi râde şi ştiu că nu vorbeşte serios, dar, sincer, cred că acesta este punctul în care foarte mulţi dintre noi greşim. Facem eroarea de a crede că o relaţie care este relaxată este plictisitoare. Că una cu dramă este interesantă. Când, de fapt, este exact invers.

Mama moţăie în fotoliu. Eu umplu maşina de spălat vase. În timp ce le clătesc, mă izbeşte faptul că nu e niciun Edward prin zonă, să îmi spună unde să pun cuţitele. Pot să le pun cum vreau. Doar că, într-un mod bizar, mă pomenesc că le aşez cum mi-a indicat el mereu; îmi dau seama că Edward m-a influenţat în multe privinţe.

Apoi, tata strigă:

— Uitaţi-vă afară!

A început să ningă. Fulgi mari şi pufoşi se rotesc şi dansează printre felinare, peste coşuri şi deasupra văii.

— Uite, Evie, prima oară când vezi zăpadă! îi şoptește Rich fetiţei lui.

Strângându-ne toţi la fereastră, mă gândesc că acestea sunt adevăratele momente importante din viaţă. Momentele mici, spontane, care nu au nevoie de poze sau de *like-wñ*; acestea sunt momentele care contează.

Sunt recunoscătoare pentru:

 Şosete – nu o să auziţi vreodată o persoană tânără să fie *recunoscătoare pentru asta, dar eu am ajuns la o vârstă la care nu mai reprezintă un cadou banal; ceea ce demonstrează, dacă mai era nevoie de vreo dovadă, că, atunci când îmbătrâneşti, există mereu şi o parte pozitivă. Oricum niciodată nu poţi avea prea multe şosete.*

 Mama, pentru că, sincer, ea ESTE Crăciunul.

 Evie, pe care o luăm toţi pe rând în braţe şi care se dovedeşte a avea un mare succes la Cricket, care îmi mărturiseşte mai târziu că, deşi nu şi-a dorit niciodată copii, i-ar fi plăcut să fie bunică, „pentru că poţi să îi pasezi înapoi părinţilor”.

 Cadoul meu de Crăciun de la Fiona, care ne-a dat

mie, lui Michelle şi lui Holly tricouri cu „Ratată trecută de patruzeci de ani” inscripţionat pe piept.

 Că minţile luminate gândesc la fel. Fiona mi-a trimis o fotografie cu ea purtând cadoul de Crăciun de la mine: un tricou cu inscripţia „Dă-l dracu’de avocado!” întinsă peste pieptul ei amplu.

 Familie, care ar trebui redefinită simplu drept „cei pe care îi iubeşti”.

 Că mai sunt 365 de zile de cumpărături până la Crăciun.

A doua zi de Crăciun

CAM LA FEL CA IERI, DOAR CU MAI MULTĂ BRÂNZĂ Stilton.

Zilele următoare

ÎN ZIUA DE 28, PORNESC ÎNAPOI SPRE LONDRA, CU Cricket şi Arthur alături. După magia zăpezii din Lake District, Londra ne pare un pic gri, umedă şi cam aglomerată, ca de obicei. Dar e în regulă, avem multe de făcut.

Edward e încă plecat la schi, aşa că profit şi fac curăţenie cum trebuie. Este de necrezut câte lucruri poţi aduna într-un an. M-am mutat în acest apartament cu doar câteva geamantane şi cu câteva cărţi, dar, în ritmul ăsta, o să plec din el cu un camion plin.

Găsesc nişte fotografii vechi. Poze pe hârtie, cu mine şi Ethan, de la începuturile noastre. Vine mâine. Am stabilit să luăm cina împreună. Gândurile mi-o iau la goană, dar le trag înapoi. Cum spuneam, am de făcut o sumedenie de lucruri aici. An nou, alt început şi aşa mai departe.

Către: Ethan Deluca

Subiect: Noi

Dragă Ethan.

M-ai rugat să mă gândesc, aşa că m-am gândit. De fapt, sinceră să fiu, nu prea m-am gândit la altceva, de la întâlnirea noastră de acum câteva săptămâni. Când mi-ai mărturisit că încă mă iubeşti şi că vrei să mai încercăm o dată, am crezut că răspunsul meu va fi evident. Pentru

foarte mult timp, viitorul nostru împreună a fost tot ce mi-am dorit. Şi mi-a fost atât de dor de tine în anul care a trecut, încât au existat momente în care asta era tot ce îmi doream să te aud spunând.

Dar lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat şi nu pot să fiu din nou cum am fost. Nu mai sunt persoana care eram şi nici nu vreau. Mă bucur că, în sfârşit, am reuşit să vorbim despre tot – ar fi trebuit să o facem cu multă vreme în urmă –, dar, dacă e să fim amândoi oneşti, lucrurile nu mergeau bine între noi încă dinainte de a pierde copilul. Incidentul acela a fost doar catalizatorul.

Mi-am luat un răgaz ca să îţi scriu, pentru că am vrut să fiu sigură că iau decizia corectă. Dar adevărul este că nu putea exista altă decizie. Nu mă întorc, Ethan. Nu mai e casa mea în California. Viaţa mea e aici. Dar să nu te îndoieşti niciodată că te-am iubit foarte mult şi că nu voi uita niciodată momentele bune şi nici *puteanesca*. e

Îmi pare rău că te las baltă la cină, dar nu prea mai are rost. Cred că amândoi am spus ce era necesar.

Îţi doresc numai bine. Ai grijă de tine!

Nell

Apoi, pentru prima dată în viaţă, nu am recitit ce am scris, înainte să apăs butonul „trimite”.

Către: Penelope Stevens

Re: Ofertă pentru apartamentul nr. 2, Princeton Avenue

Dragă doamnă Stevens.

Sunt încântat să vă anunţ că oferta dumneavoastră pentru apartamentul nr. 2, de pe Princeton Avenue, a fost acceptată. În prezent, proprietarii sunt plecaţi, până după Anul Nou, dar am vrut să vă transmit consimţământul lor şi asigurările că sunt nerăbdători să înceapă procedura de vânzare. Deşi agenţia este închisă până pe 2 ianuarie, mi-am dorit să vă dau vestea cea bună înainte de a trimite oficial nota de vânzare, în urma căreia avocatul dumneavoastră să înceapă dosarul.

Toate cele bune şi un An Nou foarte fericit!

Marcus Brampton.

Manager de vânzări, Agenţia imobiliară Brampton & Proctor

Ajunul revelionului

NU-MI VINE SĂ CRED! CUM AM AJUNS DEJA AICI?

A sosit revelionul şi, dacă să ai patruzeci şi ceva de ani implică tot felul de provocări, azi mă bucur de unul dintre avantaje. Când eram mai tânără, simţeam mereu o mare presiune să ies la cea mai bună petrecere posibil şi să mă distrez cât mai bine. Era un fel de FOMO, dar de o sută de ori mai grav. La vârsta de acum, am JOMO – sunt la fel de fericită dacă stau acasă şi văd un film bun, cu o sticlă de vin lângă. Încântată, de fapt.

Însă, de data aceasta, am o invitaţie la o petrecere!

— Mă rog, nu e o petrecere propriu-zisă, îi explic lui Cricket, în timp ce examinăm cu atenţie raftul cu brânzeturi de la magazinul local de delicatese. Prietenii mei Max şi Michelle gătesc curry şi ne-au invitat pe toţi.

— Sună perfect.

Se opreşte, privind la o brânză brie maturată.

— Crezi că pot să gust un pic? se interesează ea.

— Are 75% grăsime şi este din Valea Loarei, îi explică vânzătoarea, oferindu-i o feliuţă.

— Minunat! se extaziază Cricket. Aş dori una, te rog.

— Deci, cine e femeia asta la care eşti invitată diseară?

În drum spre magazinul cu delicatese, Cricket mi-a relatat despre cina festivă de Anul Nou la care a fost invitată şi despre cum „toţi ceilalţi vor duce câte ceva dulce, dar eu mă gândesc că o brânză maturată bună spune multe despre o persoană”.

— E vecina mea de la etaj. O văduvă, ca mine.

— Foarte bine, mă rog, ştii ce vreau să zic, adaug repede, dar ea râde.

— Se pare că suntem multe, aprobă ea. Îmi daţi, vă rog, şi din jeleul acela delicios de gutui? îi zice vânzătoarei.

— Cine mai merge?

— Nu sunt sigură. Cred că a invitat câţiva prieteni. E

un pic mai tânără ca mine.

Întinde cardul de credit.

— A pomenit că invită şi un bărbat care şi-a pierdut soţia anul trecut. Crede că o să avem multe în comun. A fost actor.

Facem un schimb de priviri.

— Nu sunt interesată. Sunt fericită singură.

— Nu se ştie niciodată.

— Nu vreau să văd vreun moş în chiloţi! se strâmbă ea. Vânzătoarea îi întinde punga cu alimentele cumpărate şi bonul.

— Excelent, mulţumesc.

— Monty era un moş în chiloţi, remarc eu, în timp ce părăsim magazinul.

— Adevărat, aprobă ea, apoi zâmbeşte. Dar era moşul meu.

L-am invitat şi pe Edward în seara asta. Tocmai s-a întors de la schi azi după-amiază şi nu avea nimic planificat.

— Aveam de gând să stau acasă, cu nişte curry, mi-a mărturisit el, fără să o pomenească pe tipa cu care ieşise în ultima vreme.

— Perfect, exact asta o să facem, l-am asigurat, iar el s-a dus la duş.

Îl luăm şi pe Arthur cu noi. Nu putem să îl lăsăm acasă, din cauza artificiilor, plus că n-ar fi sărbătoare fără el. Michelle a promis că va încuia pisica în dormitor.

— Va fi distractiv, ciripeşte Michelle, când o anunţ. Şi înseamnă că, în sfârşit, o să-ţi cunoaştem toţi misteriosul proprietar!

— Nici nu mă simt tensionat, rosteşte Edward, când batem la uşă.

El a pregătit măslinele lui umplute. Pare neobişnuit de timid.

— Absolut deloc, îi zâmbesc, tocmai când apare în uşa deschisă Max, care poartă o pălărie de *chef* şi şorţ.

— Bună! Intraţi, intraţi, să nu îngheţaţi! ne îndeamnă el. Că destul îngheţaţi acasă, nu? zice el, râzând, şi îi face

cu ochiul lui Edward, în timp ce eu regret profund că i-am povestit despre bătălia termostatului.

Restul trupei a sosit deja. Fiona şi David şi-au lăsat copiii cu bona, iar Holly şi Adam au găsit pe cineva care să stea cu fiica lor.

— Avem şi noi o seară în oraş, mă informează ea, în timp ce o îmbrăţişez. Consilierul spune că e important să ne amintim ce ne plăcea să facem la început.

— Şi funcţionează?

Se uită spre Adam. El e cu Freddy, care îi arată ceva pe telefon.

— Cred că da, rosteşte, privindu-şi soţul cu o expresie de afecţiune. Nu mai simt că vreau să-l omor.

— Nell, ce veşti bune!

Suntem întrerupte de Max, care vine să ne umple paharele, înainte să se întoarcă la aragaz, unde bolborosesc două vase cu ceva delicios.

— În legătură cu apartamentul… mi-a povestit Michelle. Bravo!

— Mulţumesc, îi zâmbesc eu.

— Cum e să îţi pierzi locatarul? întreabă David, uitându-se la Edward, care pare cufundat într-o conversaţie cu Michelle, despre nişte scutece noi, prietenoase cu mediul.

Îi spusesem mai devreme despre aprobarea ofertei; se arătase foarte bucuros pentru mine.

— Ei bine, nu o să-mi fie dor de facturile la încălzire, aruncă el, zâmbind ironic spre mine, iar eu surâd.

— Ce-ar fi ca toţi bărbaţii să locuiască împreună? propune Fiona, întorcându-se de la toaletă. La fel face şi David. Să-i lăsăm să tremure împreună.

— Doar pentru că tu ai bufeuri, draga mea, nu înseamnă că toţi trebuie să avem, zice David, iar Fiona îl loveşte afectuos.

— Pariez că o să-ţi fie dor de ea, zice Fiona direct.

— Da, aprobă el. Şi lui Arthur.

— Apartamentul e doar la o staţie de autobuz, zic eu repede. Tot putem ieşi la plimbare şi pot să am grijă de el,

când eşti la lucru.

— Cred că eu şi Adam trebuie să prindem nişte ponturi de la voi, rânjeşte Holly, iar Adam ridică privirea.

— Nu ştiu ce să zic, nu ne descurcăm chiar atât de rău, nu?

Îi privesc, în timp ce îşi zâmbesc.

— Ei bine, eu cred că e genial, zice Michelle. Sper să dai o petrecere de casă nouă şi să ne inviţi pe toţi!

— Nu cred că încăpeţi toţi.

— Ai fi uimită! Cine ar fi crezut că noi şase o să încăpem în casa asta mică? remarcă ea.

— Casă mică, dar inimă mare! strigă Max, fluturând o lingură din lemn tocmai scoasă din oala cu *dai*[70]. Deşi, dacă o să obţin jobul ăsta nou pentru care am programat încă un interviu, s-ar putea să avem o casă mai puţin mică.

— Câte interviuri ai avut? întreabă David.

— Şase. Mai am unul.

— Eu m-am logodit după mai puţine întâlniri, constată Edward, apoi se încruntă. Totuşi, poate că nu a fost cel mai bun lucru, având în vedere că acum sunt divorţat.

— Şi, ieşi cu cineva? întreabă Fiona, întrezărind o oportunitate să intervină.

Aha. Mă uit la ea, dar refuză ferm să stabilească vreun contact vizual cu mine. Când am sosit împreună cu Edward, mi-a aruncat o *anume* privire, iar când m-a prins singură m-a întrebat de ce nu i-am povestit niciodată cât de bine arată gazda mea.

— Nu, răspunde Edward, scuturând din cap.

Simt un val de surpriză. Nu? Fiona mă priveşte. Face ochii mari, într-un fel în care ea mereu crede că e subtil şi că nu remarcă nimeni, dar, desigur, toată lumea observă, întotdeauna.

— Parcă Nell a pomenit la un moment dat că aveai o întâlnire… sau aşa ceva.

---

70 Mâncare caracteristică Indiei și celorlalte țări din Asia de Sud, gătită din legume decorticate, cel mai des linte, mazăre sau fasole (n. red.).

Brusc, devin foarte ocupată să îl ajut pe Max în bucătărie cu orezul.

— Am ieşit cu nişte prieteni, zâmbeşte el. Au încercat să mă cupleze…

Îmi dau seama că încearcă să scape, dar Fiona nu se lasă păgubaşă atât de uşor.

— Şi ce s-a întâmplat?

Boluri. Ne trebuie boluri.

— Era drăguţă, dar nu pentru mine… sau eu nu eram pentru ea, cred.

Deci, aşa. Nu e nicio ţipă.

— Nu ştiu, pari o partidă bună…

— Mâncarea e gata! anunţ eu tare. Cine vrea pâine indiană?

Mâncarea indiană e fantastică. Max e un adevărat *chef*, avem *chana maşala1*, un delicios *dai* picant şi *tikka maşala*[71] de pui, pentru cei care consumă carne. Plus tot felul de sosuri delicioase, *lime* murat şi *raita*[72], în care ne înmuiem pâinea rămasă, chiar dacă simţim că suntem ghiftuiri.

După aceea, strângem într-o parte mesele, iar Max pune playlistul lui de revelion şi dansăm pe Prince şi ne mirăm pentru a mia oară cum e posibil ca un artist atât de talentat ca el să fi murit. Spunem la fel despre David Bowie, despre Tom Petty şi despre George Michael, iar copiii ne întreabă despre cine vorbim şi ne privesc de parcă am fi nişte bătrâni scrântiţi. Şi presupun că suntem. Bătrâni scrântiţi.

Apoi, ne înghesuim în sufragerie, unde pornim televizorul şi ne uităm la *Jool*s' *Annual Hootenanny*[73],

71 Fel de mâncare tradițional indian, cunoscut și sub denumirile de channay, chole mașala, chole sau chholay, bazat pe diverse sortimente de năut condimentat (n. red.).

72 Riti raita este un fel tradițional indian de mâncare preparat din iaurt, condimente și fructe sau legume crude ori gătite, cel mai apropiat echivalent european al lui fiind sosul (n. red.).

73 Emisiune britanică foarte populară de divertisment

aşteptând artificiile proiectate deasupra Palatului Westminster. Am început acum numărătoarea inversă: douăzeci, nouăsprezece, optsprezece…

Însă Adam a dat drumul numărătorii noastre prea târziu, aşa că, de fapt, suntem la: trei, doi, unu!

Ne sărutăm cu toţii, ne îmbrăţişăm şi ne urăm să avem un nou an fericit. Vedem la televizor cum artificiile explodează peste Big Ben. Adam are braţul în jurul lui Holly. Fiona se prăbuşeşte cu David pe canapea şi îşi varsă băutura din pahar, în vreme ce Max dispare în bucătărie să aducă un prosop şi să pună la încălzit un biberon, cât Michelle îşi mai toarnă nişte tequila.

Iar Edward mă sărută şi mă întreb de ce i-a luat atât de mult timp.

Ziua de Anul Nou

La primele ore

NU ŞTIU SIGUR LA CE ORĂ PLECĂM, DAR NICI MĂCAR nu încercăm să găsim un taxi. În schimb, mergem pe jos de-a lungul râului, cu Arthur alături, simţindu-ne amândoi încă beţi şi ameţiţi, iar după o vreme rămânem tăcuţi şi Edward mă ia de mână. De parcă e cel mai firesc lucru din lume. Continuăm să mergem aşa, însoţiţi doar de sunetul paşilor noştri pe alee şi de al apei lovindu-se de mai.

E ceva rar să te simţi confortabil în timp ce taci alături de cineva. Senzaţia m-a făcut să mă gândesc la tata. L-am sunat mai devreme, să le urez lui şi mamei să aibă un nou an fericit. A existat un moment când m-am temut că n-o să mai pot face asta vreodată. În noaptea aceea când am izbucnit în plâns, la capela din spital, credeam că îl voi pierde. Nu o să uit niciodată. Căzusem într-o nefericire atât de profundă şi de întunecată, dar apoi parcă o lumină s-a aprins peste viaţa mea. Şi aşa a rămas,

---

muzical, realizată și prezentată de Jools Holland, care se difuzează anual pe postul BBC Two, din seara de 31 decembrie până la primele orele ale zilei de 1 ianuarie; în cadrul ei se practică și numărătoarea secundelor rămase din an (n. red.).

aprinsă, ca să pună în evidenţă ce este important: dragostea adevărată, sinceră, care te împinge să faci orice pentru acea persoană. Şi pe care nu vrei să o laşi să plece de lângă tine niciodată.

Asta e. Nimic altceva nu contează.

Când l-am zărit pe Edward în parcare, în acea dimineaţă, parcă cineva a apăsat pe un buton. Ceva s-a schimbat dintr-odată.

Sau eu m-am schimbat?

Pentru că, în loc să îl văd pe Edward, am văzut un bărbat bun, minunat, altruist, superb. Mi-am dat seama atunci că nu mai vreau să stau vreodată fără el. Şi mi-am mai dat seama că tocmai atunci când crezi că ai înţeles totul, nici măcar nu eşti pe aproape, de fapt.

S-au întâmplat atât de multe în ultimele douăsprezece luni. Am învăţat foarte multe, şi nu doar că e în regulă să nu ai răspunsuri. Am găsit prietenie şi bucurie, în cele mai neaşteptate locuri. Am descoperit o tărie pe care nici nu ştiam că o am şi un simţ al umorului care ştiu că nu mă va părăsi niciodată. Mi-am dat seama că nu sunt singura care încă nu are habar ce face cu viaţa ei. Dar, ştiţi ce? Nici alţii nu ştiu.

Şi m-am îndrăgostit.

Dar nu doar atunci, în parcare… m-am îndrăgostit de viaţa mea. Nu de cea pe care mi-o imaginasem sau pe care mi-o planificasem, ci de cea care fusese mereu acolo, aşteptându-mă, până când m-am arătat suficient de curajoasă să o accept. Viaţa mea haotică, plină de defecte. De o imperfecţiune perfectă.

— Edward, ţii minte când am zis că mereu ar trebui să fim sinceri unul cu altul…

Mă opresc din mers şi dau drumul mâinii lui. Ne întoarcem cu faţa unul la altul.

— Ştiam eu. Urăşti măslinele mele umplute.

— Nu… dau să protestez, apoi izbucnesc în râs. Ei bine, au fost cam nasoale! Adică, îmi plac măslinele, dar… cu *unt de arahide*?

— Sunt o specialitate.

— A cui? întreb şi începe şi el să râdă.

— Aşa, dacă nu e vorba despre măsline…

Ridică o sprânceană şi nu ştiu dacă e de la aerul rece al nopţii sau de la ce sunt pe cale să spun, dar, brusc, simt că m-am trezit. Îmi înfig unghiile în palme, iar pieptul parcă e pe cale să îmi ia foc de la tot ce am ţinut în mine în ultimele câteva săptămâni.

— Cred că te iubesc.

Gata. Am rostit-o. Mi-am dat seama că dragostea adevărată şi sinceră este cea mai romantică din lume.

Edward se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă. Aştept reacţia lui. Doamne, a cui a fost ideea asta stupidă să ne zicem adevărul?

— Ce. noroc, pentru că eu cred că te-am iubit din clipa în care ai păşit în bucătăria mea!

Şoc. Uşurare. Încântare. Apoi revoltă.

— Şi de ce nu ai fost sincer cu mine?! strig eu indignată.

— Păi, ar fi fost un pic ciudat, nu crezi? Nu cred că ai fi vrut să închiriezi camera, dacă ţi-aş fi mărturisit.

— Adevărat.

Zâmbesc.

— Deci…

— Deci…

Privirile ni se întâlnesc.

— Ce se va întâmpla acum? întreabă el încet.

În poveşti, se vorbeşte mereu despre finalul fericit, dar cred că ar trebui numit începutul fericit. Cine vrea să vorbească despre finaluri, când în faţa ta se întinde un nou an? Unul plin cu infinite posibilităţi, cu oportunităţi minunate, cu decizii care trebuie luate, cu îndoieli pe care, cu siguranţă, le vei avea şi cu multă dragoste care trebuie explorată.

Şi cu o femeie trecută de patruzeci de ani, care încă improvizează din mers.

— Nu ştiu, recunosc eu, iar el zâmbeşte şi mă trage mai aproape.

Apoi mă sărută din nou, de data asta, mult mai

intens.

Lista recunoştinţei pentru anul acesta (revizuita)

Sunt recunoscătoare pentru:

Soţul meu iubitor, care îmi spune zilnic cât de mult mă iubeşte, îmi dăruieşte flori proaspete şi mă bucură cu partidemluitoare de sex.

Prietenii mei dragi. Pentru că pot să-mi cumpăr singură flori. Pentru sexul grozav cu Edward, când nu suntem frânti şi când termostatul este setat la 20 de grade.

Clipele de tandreţe-mi mica noast-ră-minune, care le-a-arătat bunicilor mândri că marni nu este o ratată de patruzeci şi ceva de ani, pentru care timpul expirase.

Clipele de tandreţe cu nepoata mea, care i-a dovedit mândrei mătuşi Nell că pierderile fac parte din viaţă, că dragostea e infinită şi că nimeni nu ştie ce se va întâmpla în viitor, dar că, dincolo de toate, va fi bine.

Cariera de un succes răsunător, care îmi oferă atât satisfacţie, cât şi un salariu cu şase zerouri pe care îl voi cheltui pe haine frumoase, pe care le văd în reviste; în loc să petrec ore în şir căutând versiuni mai ieftine pe ebay.

Toţi ascultătorii minunaţi ai podcastului meu, pentru piesa lui Monty, care va avea premiera în West End vara asta, pentru ajutorul pe care îl dau la bibliotecile în memoria lui Monty, pe care le înfiinţează Cricket, şi pentru noua mea rubrică din ziar. Nu reprezintă chiar ceea ce aş fi numit o carieră răsunătoare, ci sunt bucăţi din diverse lucruri care îmi plac şi care mă împlinesc, iar adunate, îmi plătesc ipoteca şi îmi permit să continui să caut haine pe ebay, pentru că, sincer, cine ar vrea să dea atâţia bani pe hainele de designer?

— D-easă-demnă de Pinterest; în caresă dau o *grămadă de petreceri frumoase; la care să vină-toţi prietenii* mei, *care; uimiţi de flerul meu pentru design interior; îmi vor lăuda meseledeheioase eu mâncăruri hrănitoare-şi-mă vor tachina numindumtă Zeiţa*

Domestică.

Micul meu apartament, în care intenţionez să-mi înghesui toţi prietenii, la o petrecere de casă nouă, când,

*în sfârşit, o să primesc cheile, iar ei o să se minuneze de mobila mea cumpărată de la magazinele seco*nd-*hand şi de la IKEA, în timp ce o să mănânce de pe genunchi mâncarea comandată, pentru că nu voi fi niciodată o zeiţă domestică, motiv pentru care Dumnezeu ne-a dat Deliveroo*.

— *Aceste sentimente de siguranţă şi de calm –, care vin* din *practicarea-posturuer de-yoga îmbrăcată în noile mele echipamente Euhilemon-şi-din-fâptul că ştiu că –, în sfârşit; sunfân punctul în care îmi doream să fiu şi că nu voi muri singură – încălţată în pantofi ieftini*.

Aceste sentimente de putere şi de calm care vin din conştientizarea faptului că nu ai habar ce naiba faci, dar şi din certitudinea că niciodată nu e prea târziu să o iei de la capăt! *Pentru că, abia atunci când eşti gata să renunţi la viaţa pe care credeai că o vei trăi, poţi, în sfârşit, să ai viaţa care ţi-a fost sortită* f

Necrologul unei rotate trecute de 40 de ani

Nell Stevens, care a dus o bătălie lungă şi curajoasă cu sentimentul că este o ratată de patruzeci şi ceva de ani, a murit. Întotdeauna brutal de onestă, Stevens, iubitoare de gin tonic şi de pufuleţi cu caşcaval, a fost o femeie care nicio clipă n-a ştiut ce naiba făcea cu viaţa ei sau cum ajunsese în situaţia în care se afla.

Tânără fiind, viaţa i s-a părut plină de posibilităţi. După ce a absolvit Manchester University, cu diplomă în literatură engleză, Stevens şi-a găsit un job la o editură renumită, unde a fost promovată rapid ca editor senior responsabil de achiziţii, la departamentul de cărţi pentru copii, un post care a propulsat-o până la New York.

Deşi viaţa ei profesională era de succes, dragostea părea s-o ocolească, până când o întâlnire neaşteptată cu renumitul *chef* Ethan Deluca, în vreme ce ea gonea panicată prin ultimii ani înainte de a împlini patruzeci, a dus la o logodnă şi la o ulterioară mutare în California. Un final fericit părea garantat. Dar, din păcate, o afacere falimentară, o uriaşă descoperire de cont şi o logodnă ruptă au dat totul peste cap, iar Stevens s-a întors în Marea Britanie, unde incapacitatea de a obţine un

împrumut, de a face yoga şi de a găsi vreo plăcere în a-şi pune ordine în viaţa haotică au făcut-o să închirieze o cameră, să poarte mâneci şi să plângă cu faţa îngropată în iPhone.

Într-o zi, a fost auzită spunând că viaţa ei poate fi rezumată la trei cuvinte: mănâncă, butonează, plângi[74].

Necăsătorită, fără copii şi fără să fi avut inspiraţia să cumpere şi ea o casă în anii 1990, în mare parte din timp Nell Stevens a lăsat impresia că se împleticea prin viaţă. Spre deosebire de toate prietenele ei măritate şi cu copii, ea a trecut prin diverse relaţii şi printr-o serie de întâlniri online oribile, care i-au oferit din plin material pentru podcastul ei, dar care i-au şi întărit senzaţia de eşec.

Totuşi, această femeie trecută de patruzeci de ani a avut atât tăria de caracter, cât şi abilitatea de a râde în faţa oricăror greutăţi, iar în ultimul ei an de viaţă şi-a făcut prieteni noi şi a găsit căi nebănuite către neaşteptate bucurii. Senzaţia că lucrurile nu funcţionau aşa cum plănuise, că timpul expira, că trăia o viaţă care nu semăna cu cele ale prietenelor ei (sau cu cele prezentate pe reţelele de socializare) şi că s-a pomenit cu un corp care nu mai aducea cu cel pe care îl avusese la douăzeci de ani au determinat-o să pornească un podcast numit *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani*, care a devenit un uriaş succes.

Mai mult, recenta punere în scenă a premiatei piese a lui Monty Williamson, pe care ea a editat-o, şi succesul proiectului intitulat „Minibibliotecile lui Monty”, a cărui cofondatoare este, au făcut ca această ratată de patruzeci şi ceva de ani să nici nu fie deloc o ratată. De fapt, în timp ce se bucura de plăcerea de a deveni proprietara unei locuinţe şi de a alege pernuţe asimetrice pentru noul ei apartament, a găsit şi ceea ce o ocolise atâta vreme: adevărata dragoste, alături de Edward Lewis, proprietarul unei companii de succes din domeniul software-ului ecologic, care a descris-o pe Nell ca pe „o lumină

74 Trimitere la Mănâncă, roagă-te, iubește, roman bestseller de Elizabeth Gilbert, ecranizat în 2010 (n. red.).

strălucitoare, la propriu, pentru că mereu lasă luminile aprinse”.

Totuşi, în ciuda luptei de un an de a-şi schimba traiectoria, cauza decesului acestei ratate de patruzeci şi ceva de ani nu a fost eşecul, ci faptul că s-a îndrăgostit de viaţa ei. O viaţă pe care, a explicat ea pe patul de moarte, a descoperit-o abia când a fost suficient de curajoasă să o accepte.

În timp ce această nouă viaţă a ei era descrisă ca fiind de succes în revistele unde Nell Stevens dădea interviuri, ea era tot haotică, imperfectă şi complicată. În cele mai recente episoade din podcastul ei, Stevens avertiza că, fără îndoială, vor mai exista suficiente momente când va avea impresia că o dă în bară, când Frica o va copleşi sau când se va uita în oglindă şi îşi va zice *ducă-se*; pentru că asta înseamnă viaţa.

După cum spunea draga ei prietenă Cricket, care a vizitat-o înainte de a-şi da ultima suflare: „Ratata trecută de patruzeci de ani e moartă. Trăiască ratata trecută de patruzeci de ani!”

Nell Stevens i-a lăsat în urmă pe mândrii ei părinţi Carol şi Philip, pe enervantul frate mai tânăr Richard şi pe minunata nepoată Evie. Tuturor le lasă moştenire simţul ei sarcastic la adresa acestui lucru nebunesc numit viaţă.[75]

Mulţumiri

IMENSE MULŢUMIRI CU ADEVĂRAT FABULOASEI $1 talentatei Trisha Jackson, editorul meu, şi incredibilei echipe de la Pan Macmillan. Încă de la început, ei au înţeles-o pe Nell şi le-a plăcut povestea ei. Sunt foarte recunoscătoare pentru entuziasmul şi efortul tuturor. Sunt în al nouălea cer, pentru că am găsit o casă atât de minunată pentru cartea mea!

E nevoie de un mare efort colectiv pentru a publica o

---

75 Erată: Abia după ce necrologul plecase deja spre tipar, ni s-a confirmat că această ratată trecută de patruzeci de ani nu a decedat, așa cum s-a presupus inițial, ci își trăiește cea mai bună parte a vieții ei de ratată trecută de patruzeci de ani. Cele mai sincere scuze tuturor celor implicați.

carte, de aceea vreau să le adresez mulţumiri speciale următorilor: Sara Lloyd, Stuart Dwyer, Hannah Corbett „Leanne Williams, Sarah Arratoon, Natalie Young. Din echipa drepturilor de autor, le mulţumesc lui Jon Mitchell, Annei Alexander şi Emmei Winter. Multe mulţumiri şi lui Jayne Osborne, pentru ajutorul ei nepreţuit, şi lui Mei Four, pentru crearea unei coperte geniale.

Ca întotdeauna, mulţumiri din inimă se îndreaptă către agentul meu, Stephanie Cabot. Nu pot să cred că au trecut douăzeci de ani de când am intrat prima dată în biroul ei şi îi sunt recunoscătoare pentru loialitate, încurajări şi înţelepciune. Le mulţumesc de asemenea lui Ellen Goodson Coughtry, Will Roberts şi tuturor celor de la The Gernert Agency, din New Yok.

Mulţumiri speciale prietenei şi scriitoarei Chris Manby, pentru neobositele încurajări, când am avut nevoie de ele cel mai mult.

Îi mulţumesc şi lui Elizabeth Gilbert, pentru că mi-a dat voie să îi folosesc minunatele cuvinte, ca motto[76] pentru acest roman.

Este o muncă ciudată să fii scriitor şi să creezi personaje şi poveşti din imaginaţie, îndrăznind să speri că le vor plăcea şi altor oameni. Tuturor cititorilor mei din întreaga lume: aş vrea să îi mulţumesc fiecăruia dintre voi. Graţie vouă pot să fac ceea ce am visat mereu. Habar n-aveţi cât de fericită sunt să primesc minunatele voastre mesaje!

În cele din urmă, scumpului meu AC, pentru neîncetata dragoste şi susţinere pe care mi le arată şi pentru că mereu crede în mine; mamei şi surorii mele, care mă încurajează şi mă inspiră în fiecare zi; tatii, a cărui poză stă pe biroul meu, dându-mi încredere, şi restului familiei mele: vă mulţumesc din adâncul sufletului. N-aş fi putut face nimic din toate acestea fără voi.

---

76 Fragment din textul Wisdom & Age & Women, din data de
22 iunie 2014, disponibil la adresa:
www.elizabethgilbert.com.

Sunt recunoscătoare şi pentru:

*Soba mea cu lemne şi pentru whisky, întrucât m-au ajutat să trec de o iarnă pe care am petrec*ut-*o încovoiată, scriind*.

Elton, pentru că nu mai ronţăie pernele şi pentru că este cel mai bun companion canin pe care îl poate avea un scriitor.

Tot.

Cuprins

IANUARIE
ce naibafaccuviatamea 11
FEBRUARIE
pauzadelareteleledesocializare 61
MARTIE
Iepuraspascalsexy 103
APRILIE
cineeştepacalitulaici? 147
MAI
SOSSOSSOS 197
IUNIE
directlasubiect 235
IULIE
throwbackupthursday 281
AUGUST
trupuridemnedecostumedebaiesicopii 321
SEPTEMBRIE
jomo 367
OCTOMBRIE
peoplearestrânge 405
NOIEMBRIE
ochestiunedeviatasidemoarte 455
DECEMBRIE
uneori
fireleseincalcesesinumareferdoarlainstalatiadebrad 495

— Mă rog, uneori, poate, când citesc vreunul dintre articolele acelea înfricoşătoare, dar cred că e normal (asta îşi şi doresc cei care le scriu).

1 „Vinerea amintirilor”, trend similar lui *Throwback*

Thursday, care, deşi mai de mult timp apărut, este mai puţin popular (n. red.).